COLLEEN McCULLOUGH

DASTARDLY SPIN

COLLEEN McCULLOUGH

PASĂREA SPIN

Volumul 1

Traducere de Gicuța Nistor Cobuz

Coperta de Vasile SOCOLIUC

Copyright © by Colleen McCullough

Published by arrangement with
Harper & Row, Publishers, Inc.

Pasărea spin

Colleen McCullough

Editura "MIRON"

ISBN 973–95056-0-0

PASĂREA SPIN

"Cuprinzînd trei generaţii şi o gamă variată de emoţii umane, PASĂREA SPIN este povestea familiei Cleary, care părăseşte Noua Zeelandă pentru a locui la o mare fermă de oi din Australia; aici se vor ţese şi împleti bucuriile şi tragediile, împreună cu minciunile şi teroarea unui ţinut răvăşit de valuri de secetă, foc şi inundaţii.

Dar, mai presus de orice, aceasta este povestea lui Meggie, care se îndrăgosteşte nebuneşte de un bărbat cu care nu se va putea căsători niciodată şi povestea lui Ralph, un bărbat frumos, ale cărui ambiţii îl poartă dincolo de statutul simplu de preot de parohie spre cercurile cele mai înalte ale Vaticanului - dar, a cărui dragoste pentru Meggie Cleary va naşte o pasiune imposibil de dominat.

Romanul începe cu anul 1915 şi se termină la mai mult de o jumătate de secol mai tîrziu, cînd singura supravieţuitoare a celor trei generaţii, Justine, o strălucită actriţă londoneză, descoperă viaţa şi dragostea în altă emisferă, departe de locurile unde îşi are rădăcinile."

AVON BOOKS

"O carte mare, minunată, emoţionantă, care focalizează şi este imposibil de descris"

Boston Herald American

"Epicul este superb. Doamna McCullough analizează cu multă profunzime o largă varietate de personalităţi. Nici o clipă nu scade ritmul. Nici o clipă nu pierde controlul naraţiunii. Sînt momente cînd îndrăzneala ei îţi taie respiraţia... Este o carte pe care o citeşti cu o plăcere imensă, fiecare pagină te încîntă şi o recomanzi din inimă ca pe o <<carte bună>>."

London Times

"Romanul abundă într-o puternică senzitivitate faţă de emoţia umană... dragostea devine din ce în ce mai profundă, creşte paroxistic, izbucnind în final într-un amestec de fericire şi durere."

Pittsburgh Press

"O carte frumoasă, lungă, captivantă, cea mai frumoasă bătaie a inimii, de la Rhett Butler încoace."

The Washington Post

"O superbă operă de artă, scrisă de un povestitor înnăscut."

King Features Syndicate

"Viaţa adevărată păleşte în comparaţie cu această carte... **Pasărea Spin** este un epic de suflet despre violenţă, dragoste, credinţă, rădăcini de familie, pasiune, triumf, tragedie, trandafiri şi spini... suferinţă cît pentru zece vieţi... Povestea curge într-adevăr minunat spre finalul, tragic dar triumfător."

Chicago Tribune

"O ţesătură de poveşti de dragoste, de la o generaţie la alta, construcţia dramatică, firul tensiunii care creşte, caracterizările realiste... sînt irezistibile."

Publishers Weekly

"Un roman extravagant, care te subjugă - dragoste, război, moarte, curaj şi compasiune... o carte fascinantă."

San Francisco Examiner

"Este o lectură perfectă... frumoasă... impresionantă... captivantă... Este acel gen de carte pentru care s-a inventat cuvîntul <trăznet>. Te ţine cu sufletul la gură pînă la ultimul paragraf."

Boston Globe

"Există cîte ceva pentru fiecare în această carte... nu trebuie decît să o citiţi pentru a vă putea bucura de ea."

United Press International

"Un fenomen publicistic de proporţii epice... sex, violenţă, dragoste nepermisă, secrete întunecate, inocenţă nedreptăţită, bogăţie decadentă, curaj, slăbiciune, răzbunare, ură şi toate celelalte trăsături umane. Personajele sînt create în mod dramatic... tensiunea povestirii creşte în ritm alert; doreşti cu ardoare să citeşti pagina următoare."

Philadelphia Bulletin

"Extrem de plăcută... Are acel <ceva>, care apare numai atunci cînd povestitorul înnăscut creează cu plăcere naraţiunea. Te purifică, te ţine încordat, trăieşte."

The New Haven Register

"Proaspăt, captivanţ şi alert... un *potpourri* proustian al vremurilor, locurilor şi oamenilor... şi o poveste în stil vechi, dar încîntătoare."

Time

pentru
"sora cea mare"
Jean Easthope

Există o legendă despre o pasăre care cîntă o singură dată în viaţă, mai dulce decît orice altă vietate de pe faţa pămîntului. Din momentul în care-şi părăseşte cuibul, caută un copac cu spini şi nu-şi găseşte odihna pînă nu-l află. Apoi, cîntînd printre ramurile sălbatice, ea se aruncă singură în spinul cel mai lung şi mai ascuţit.

Şi, în extazul morţii, ea se înalţă deasupra propriei agonii, scoţînd un tril mai dulce decît al privighetorii sau al ciocîrliei. Un cîntec al cărui preţ suprem este însăşi existenţa. Întreaga lume înmărmureşte ascultîndu-l şi Dumnezeu în paradisul său zîmbeşte. Pentru că ceea ce este mai bun în viaţa noastră se obţine numai cu preţul unei dureri existenţiale... Ori cel puţin aşa spune legenda.

UNU

1915-1917 Meggie

I

La 8 decembrie 1915, Meggie Cleary sărbătorea cea de-a patra aniversare. După ce vasele de la micul dejun au fost puse la locul lor, mama ei, tăcută, îi aruncă în braţe un pachet învelit în hîrtie maronie şi o trimise afară. Aşa că Meggie se ghemui în spatele unui tufiş mare de lîngă poarta din faţa casei şi începu să tragă de pachet cu nerăbdare. Degetele ei erau neîndemînatice, iar pachetul era bine legat; răspîndea un miros vag, specific magazinului universal "Wahine", ceea ce îi spunea că, orice s-ar fi aflat înăuntrul pachetului, fusese în mod miraculos cumpărat, deci nu era ceva făcut în casă, şi nici ceva folosit deja de ceilalţi.

Ceva fin, mătăsos şi auriu începu să se zărească într-un colţ; se năpusti cu o şi mai mare dorinţă asupra pachetului, sfîşiind hîrtia.

- Agnes! O, Agnes! murmură ea cu dragoste privind uimită păpuşa care se afla în cutie.

Într-adevăr un miracol. O singură dată în viaţa ei fusese Meggie în magazinul "Wahine", de mult, în luna mai, pentru că fusese fetiţă cuminte, aşa cum ştia numai ea; fusese prea emoţionată atunci ca să-şi amintească prea multe lucruri. Cu excepţia lui Agnes, păpuşa aceea minunată de pe tejghea, îmbrăcată într-o rochie de crinolină roz, cu volănaşe de dantelă crem. În momentul acela, acolo, la magazin, în mintea ei o botezase Agnes, pentru că acesta era singurul nume destul de elegant ştiut de ea şi pe care îl merita această făptură fără pereche. În lunile care au urmat, îi fusese dor de ea, dar nu avea nici o speranţă; Meggie nu avusese niciodată o păpuşă şi nici nu-i trecuse prin cap că fetiţele şi păpuşile trăiesc împreună. Se jucase fericită cu fluiere, praştii şi soldaţi de plumb, de care nu mai aveau nevoie fraţii ei, îşi murdărise mîinile şi ghetele ca şi ei.

Nici nu-i trecuse prin cap că Agnes era făcută să se joace cu ea. Mîngîind faldurile rochiţei roz, mai frumoasă decît văzuse ea vreodată chiar la o femeie, Meggie o ridică pe Agnes cu duioşie. Păpuşa avea braţele şi picioarele articulate, pe care le putea mişca oricum; chiar şi gîtul şi talia atît de frumos modelate, erau articulate. Părul auriu, era frumos pieptănat într-un coc împodobit cu perle. Pieptul fragil, abia se vedea dintr-un şal de dantelă spumoasă, fixat cu o agrafă cu perle. Faţa frumos pictată, ca un porţelan chinezesc, era foarte frumoasă, lăsată nelustruită pentru a da impresia unei tente naturale delicate. Ochii albaştri uluitori, parcă adevăraţi, cu irişii încercuiţi cu un albastru mai închis, străluceau printre genele adevărate.

Fascinată, Meggie descoperi că atunci cînd o lăsa pe Agnes pe spate ochii se închideau. Sus pe obrazul rozaliu avea o aluniţă iar gura, cu o urmă de melancolie, era întredeschisă, lăsînd să se vadă dinţii mici şi albi. Meggie îşi încrucişă picioarele, se aşezâ comod, îşi puse păpuşa în poală şi o privi aşa, la nesfîrşit.

Încă mai stătea în spatele tufişului cînd Jack şi Hughi, veniră ocolind iarba, care era prea aproape de gard ca să fie cosită. Părul copiilor era tipic familiei Cleary, toţi în afară de Frank, fuseseră dăruiţi de natură cu o podoabă de păr cu nuanţe roşii arămii. Jack îl înghionti pe fratele său şi arătă spre Meggie şăgalnic. Ei se despărţiră zîmbindu-şi răutăcios şi se prefăcură că se joacă de-a soldaţii care caută mauri trădători. Oricum Meggie nu i-ar fi auzit, atît era de absorbită de Agnes, fredonînd un cîntec numai pentru ea.

- Ce ai acolo, Meggie? strigă Jack năpustindu-se spre ea. Arată- ne şi nouă.

- Da, să vedem şi noi, chicoti Hughie venind din partea cealaltă.

Ea îşi îmbrăţişă păpuşa, o strînse la piept şi dădu din

cap.

- Nu, este a mea! E cadoul de ziua mea!

- Haide, arată-ne-o şi nouă! Nu vrem decît să ne uităm.

Mîndria şi bucuria învinseră. Ridică păpuşa şi le-o arătă fraţilor ei.

- Uitaţi-vă, nu-i aşa că-i frumoasă? O cheamă Agnes!

- Agnes! *A G N E S!?* repetă Jack realist. Ce nume pretenţios! de ce nu-i spui Margaret sau Betty?

- Pentru că ea este Agnes.

Hughie observă articulaţia de la încheietura mîinii şi fluieră.

- Hei, Jack, ia priveşte! Îşi poate mişca mîna!

- Unde? Stai să văd!

- NU, Nu! Şi Meggie îşi îmbrăţişă iar păpuşa, izbucnind în lacrimi. Nu o s-o stricaţi! O, Jack, te rog nu mi-o lua! O s-o stricaţi!

- Pfiu!

Cu mîinile lui murdare o prinse de încheietura mîinii, strîngînd tare.

- Şi nu mai plînge atîta că te spun lui Bob.

O strînse mai tare de mînă, pînă se albi, în timp ce Hughie prinse de rochia păpuşii şi începu să tragă.

- Dă-mi-o, sau o stric mai tare!

- Nu, nu, te rog Jack! O s-o strici, ştiu eu că o strici! Oh, te rog las-o în pace! Nu mi-o lua, te rog!

În ciuda strînsorii sălbatice, fetiţa se agăţa de păpuşă, suspinînd şi dînd din picioare.

- Am luat-o, strigă Hughie, cînd păpuşa alunecă din braţele lui Meggie.

Jack şi Hughie o găsiră la fel de fascinantă ca şi Meggie; jos cu rochiţa, jos cu juponul, jos şi dantela. Agnes era complet dezbrăcată, în timp ce băieţii trăgeau de ea în toate părţile. Întoarseră un picior în spate pînă la cap, întoarseră capul la spate şi o răsuciră în toate

direcţiile posibile care le trecură prin cap. Nici n-o mai băgau în seamă pe Meggie, care plîngea amărîtă văzînd ce făceau ei. Biata Meggie! Nici nu-i trecuse prin cap să meargă după ajutor, pentru că în familia Cleary acei ce nu se descurcau singuri, nu se bucurau de loc de simpatie. Şi acest lucru era valabil şi pentru fete.

Părul auriu al păpuşii căzu, perlele se rostogoliră licărind şi se pierdură în iarba înaltă. O gheată murdară trecu neglijent peste rochia părăsită şi murdări de noroi satinul imaculat. Meggie căzu în genunchi, căutînd frenetic hăinuţele păpuşii, înainte de a fi stricate şi mai rău; mînuţele ei căutau prin iarbă în locurile unde ar fi putut cădea perluţele. Nici nu mai vedea din cauza lacrimilor, iar durerea din inimă era pentru ea ceva cu totul nou, pentru că pînă atunci nu mai avusese nimic care să merite atîta durere şi amărăciune.

Frank îşi aruncă cizmele în apă rece şi îşi îndreptă spatele; nu-l mai duruse în ultimile zile; poate că se obişnuia cu fierăria.

Să nu spui că te-ai obişnuit înainte de şase luni, ar fi spus tatăl său. Dar Frank, ştia el bine cît timp trecuse de cînd făcuse cunoştinţă cu ciocanul şi nicovala; măsurase timpul în ură şi resentimente. Aruncînd ciocanul în cutia lui, îşi trecu mîna tremurîndă peste sprînceana neagră, netedă şi îşi smulse apoi şorţul vechi de piele din jurul gîtului. Cămaşa-i zăcea pe o grămadă de paie într-un colţ; se tîrî pînă la ea şi rămase o clipă privind în gol peretele crăpat al hambarului, cu ochii săi mari şi negri, ca şi cînd acesta n-ar fi existat.

Era foarte scund, nu avea mai mult de 1,55 m. şi era uscăţiv aşa cum sînt adolescenţii; dar muşchii umerilor şi ai braţelor se dezvoltaseră de la munca cu barosul, iar pielea-i palidă şi fără vigoare, strălucea de sudoare. Părul îi era de un negru strălucitor, iar în ochi avea un licăr

tăios şi înstrăinat; avea gura mare şi buze cărnoase, iar nasul drept nu prea semăna cu linia generală a familiei; exista în partea mamei sînge de maur şi aceasta se vedea la el. Frank avea aproape 16 ani, Bob 11 Hughie 9, Stewart 5, micuţa Meggie 3. Atunci Frank îşi aminti că astăzi Meggie împlinea patru ani - era 8 decembrie. Îmbrăcă cămaşa şi plecă din hambar.

Casa se afla pe un deal, cu vreo sută de picioare mai sus decît hambarul şi grajdurile. Ca toate casele neo-zeelandeze, era construită din lemn şi se întindea pe mai mulţi metri pătraţi, avînd un singur etaj, în ideea că, dacă ar fi cutremur, să mai rămînă ceva din ea.

În jurul casei erau tufişuri de arbuşti, care la vremea aceea din an, erau împodobite cu flori frumoase galbene; iarba era de un verde luxuriant ca toată iarba din Noua Zeelandă. Nici chiar în mijlocul iernii, cînd gerul nu se lăsa îmblînzit zile întregi, nu se ofilea iarba; iar vara, îi dădea doar o nuanţă mai vie, de un verde puternic şi strălucitor. Ploile cădeau blînd, fără să strice nimic din dulceaţa tandră a naturii; nu exista zăpadă şi soarele strălucea numai cît să dea putere, să înveselească, dar niciodată nu vlăguia nimic.

Calamităţile Noii Zeelande veneau mai degrabă din adîncul pămîntului, decît din cer. Exista întotdeauna un sufocant sens al aşteptării, un fior intangibil şi vibraţii care se transmiteau prin picioare. Pentru că, în pămînt exista o forţă ascunsă, o putere de o asemenea magnitudine, încît cu treizeci de ani în urmă, un munte întreg dispăruse în adîncuri; şuvoaie ţîşneau prin crăpăturile inocente ale dealurilor, vulcanii spumegau, aruncau fum spre cer şi izvoarele alpine se încălzeau. Lacuri uriaşe de magmă clocoteau, mările învăluiau nesigure stîncile care puteau să dispară şi să nu mai întîmpine fluxul; din loc în loc crusta pămîntului nu mai avea decît nouă sute de picioare grosime.

Şi totuşi era un pămînt blînd şi milostiv.

În spatele casei se întindea o cîmpie unduitoare, la fel de verde ca smaraldul inelului de logodnă al Fionei Cleary, presărată cu mii de puncte albe, care nu erau decît oi.

Acolo unde dealurile mlădioase crestau orizontul cerului albastru,muntele Egmont se avînta semeţ trei mii de picioare, pierzîndu-se în nori, cu crestele încă albe de zăpadă, cu simetria atît de perfectă încît, chiar şi cei ca Frank, care îl vedeau în fiecare zi a vieţii, tot se minunau de frumuseţea lui.

Era destul de mers de la şopron la casă, dar Frank nu se grăbi pentru că ştia că nu ar trebui să plece - erau ordinele clare ale tatălui său. Abia cînd dădu colţul casei văzu grupul de lîngă tufiş.

Frank o însoţise pe mama lui la Wahine să-i cumpere păpuşa lui Meggie şi încă se mai întreba ce-i venise mamei să facă asta. Nu era genul de om care să nu fie practic atunci cînd făcea un cadou - nu erau bani pentru asta - şi nici nu dăduse niciodată o jucărie unui copil de-al ei. Ei toţi primiseră haine. Zilele de naştere şi de Crăciun, completau modesta lor garderobă. Dar, se pare că Meggie văzuse păpuşa, în timpul unicei sale vizite în oraş şi Fiona nu uitase. Cînd Frank a întrebat-o, Fiona a murmurat ceva cum că o fată are nevoie de păpuşi şi a schimbat subiectul.

Jack şi Hughie împărţeau acum păpuşa pe poteca din faţă, stîlcindu-i cu răutate încheieturile. Frank o văzu pe Meggie de la spate, privind disperată cum fraţii ei o masacrau pe Agnes. Ciorăpeii albi, curaţi, îi căzuseră peste ghetuţele negre şi i se vedeau picioruşele de sub rochiţa de catifea maro, pe care o îmbrăca numai duminica. Pe spate i se revărsa în valuri părul cu bucle îngrijite, strălucind în soare; nu era roşu, nu era nici auriu, era ceva amestecat. Funda albă de tafta care îi legase

buclele, atîrna neglijent; rochiţa era murdară de praf. Ţinea strîns într-o mînă hainele păpuşii şi cu cealaltă îl împingea pe Hughie.

- Ticăloşi mici ce sînteţi!

Jack şi Hughie săriră imediat în picioare şi o luară la fugă, uitînd de păpuşă. Cînd înjura Frank, era mai înţelept să fugi.

- Dacă vă prind că vă mai atingeţi de păpuşă, e vai şi-amar de fundul vostru, strigă Frank după ei.

Se aplecă şi o luă pe Meggie în braţe mîngîind-o cu blîndeţe.

- Lasă, lasă, nu mai plînge! haide! Uite, au plecat şi n-or să se mai atingă de păpuşă. Îţi promit. Hai dă-mi un zîmbet de ziua ta, vrei?

Faţa fetiţei era umflată de plîns şi ochii erau roşii. Îl fixă pe Frank cu ochii verzi atît de mari şi plini de durere încît lui i se strînse inima. Scoase o cîrpă murdară din buzunarul pantalonilor şi îi şterse faţa cu stîngăcie, apoi îi prinse nasul între degete:

- Suflă.

Meggie suflă sughiţînd zgomotos, în timp ce lacrimile i se uscau.

- Oh, Fr-Fr-Frank, mi-au l-lu-luat-o pe Agnes! se smiorcăi ea. l-au s-sm-sm-smuls tot pă-pă-părul şi toate mă-mă-mărgelele! Toate au căzut şi nu le mai pot găsi prin iarbă!

Lacrimile se revărsară din nou, şiroind pe mîna lui Frank. O secundă el îşi privi fix mîna udă, apoi o duse la gură.

- Ei, lasă, o să le căutăm şi o să le găsim. Da? Dar dacă plîngi nu vezi nimic şi nici nu găseşti nimic, doar ştii! Şi ce înseamnă toată bîlbîiala asta! Nu te-am mai auzit spunînd "măgele" în loc de "mărgele" de şase luni. Uite, suflă nasul din nou şi ridic-o pe biata... Agnes?! Dacă nu o îmbraci o să facă insolaţie.

O aşează pe marginea potecii şi îi dădu păpuşa cu blîndeţe, apoi se aplecă căutînd prin iarbă, pînă cînd, cu un strigăt de bucurie, ridică o perlă.

- Uite! Prima! O să le găsim pe toate, ai răbdare şi ai să vezi.

Meggie îl privea cu dragoste pe fratele ei mai mare, în timp ce el căuta printre firele de iarbă şi-i arăta fiecare perlă pe care o găsea. Apoi ea păru să-şi amintească ce delicată era pielea lui Agnes şi ce uşor putea să facă insolaţie. Şi se aplecă să îmbrace păpuşa cu multă atenţie. Nu părea să fie stricată. Părul îi era desfăcut şi încîlcit, braţele şi picioarele erau murdare unde trăseseră băieţii de ele, dar toate erau la locul lor. Meggie avea părul prins deasupra fiecărei urechi, cu cîte un piepten de baga; trase de unul pînă îl scoase şi începu să pieptene părul lui Agnes care era păr adevărat prins cu grijă în cleme şi decolorat pînă la culoarea spicului de grîu. În timp ce trăgea neîndemînatec de un nod se întîmplă un lucru îngrozitor. Părul se dezlipi şi căzu. Tot. Căzu atîrnînd de un dinte al pieptenelui într-o grămadă ciufulită. Deasupra sprîncenei delicate a lui Agnes nu mai era nimic; nu mai era cap, nici măcar un cap chel. Era numai o gaură îngrozitoare. Tremurînd de groază Meggie se aplecă să vadă ce era înăuntru. Contururile inverse ale obrajilor şi bărbiei se vedeau vag, pătrundea puţină lumină printre buze şi dinţii erau negri, contururi animalice şi peste toate astea, ochii lui Agnes, două sfere mobile prinse pe o sîrmă care se împlînta cu cruzime în craniu.

Ţipătul lui Meggie fu ascuţit, sfîşietor, nu semăna cu un strigăt de copil; o aruncă pe Agnes şi continuă să ţipe acoperindu-şi faţa cu mîinile, tremurînd îngrozită. Simţi apoi cum Frank îi prinde mîinile şi o ia în braţe aplecîndu-i faţa pe umărul său. Îl îmbrăţişă şi ea şi se simţi consolată pînă cînd, încet, apropierea lui o calmă

suficient, pînă cînd simţi ce frumos mirosea Frank, a cai, a sudoare şi a fier.

Cînd fetiţa se linişti, Frank o făcu să-i povestească ce s-a întîmplat; ridică păpuşa şi privi mirat, încercînd să-şi amintească dacă universul copilăriei sale fusese tulburat de terori atît de ciudate. Dar fantomele sale neplăcute erau oameni şi şoapte şi priviri îngheţate. Îşi amintea de faţa palidă şi trasă a mamei sale, de mîna ei tremurîndă şi de umerii ei aplecaţi.

Ce văzuse Meggie ca s-o tulbure atît? Îşi imagină că n-ar fi fost atît de tulburată nici dacă ar fi văzut-o pe Agnes sîngerînd, cînd i-a căzut părul. Sîngeratul era un fapt; fiecare din familia Cleary sîngera din plin cel puţin o dată pe săptămînă.

- Ochii! Ochii! şopti Meggie, refuzînd să privească păpuşa.

- Meggie eşti o minune de copil, murmură el afundîndu-şi faţa în părul ei. Ce păr frumos avea, cît era de bogat şi ce culoare!

Îi trebui o jumătate de oră s-o ademenească să se uite din nou la Agnes, şi încă o jumătate de oră să o convingă să se uite din nou în gaura capului. Îi arătă cum funcţionează ochii, cît de atent fuseseră prinşi şi cît de uşor se mişcau cînd se închideau sau se deschideau.

- Acum haide, e timpul să intri în casă, îi spuse luînd-o în braţe şi aşezînd păpuşa între ei. O s-o rugăm pe mama să o aranjeze, da? O să-i spălăm hainele, o să le călcăm şi o să-i lipim părul. O să-ţi fac nişte clame frumoase din perluţe, ca să nu le mai pierzi şi să o poţi pieptăna cum vrei tu.

Fiona Cleary era în bucătărie, curăţa cartofi. Era foarte frumoasă şi foarte blondă, puţin sub înălţimea medie, dar avea o faţă aspră şi rigidă; avea o siluetă suplă cu talie subţire în ciuda celor şase copii pe care îi

născuse. Purta o rochie gri dintr-o stambă simplă, cu fusta lungă pînă la podeaua lustruită, protejată în faţă de un şorţ enorm, alb, apretat, atîrnat în jurul gîtului şi legat la spate cu o fundă perfectă. De cînd se trezea, pînă se culca, Fiona trăia între bucătărie şi grădina din spate, ghetele ei negre mergeau circular de la sobă la spălătorie, la grădina de legume, la frînghia de rufe şi înapoi la sobă.

Puse cuţitul pe masă şi privi fix la Frank şi Meggie, frumoasa ei gură, asprindu-se deodată:

- Meggie, te-am lăsat să îmbraci rochia de duminică azi dimineaţă, numai cu condiţia să nu te murdăreşti. Şi uite la tine. Neglijentă mică ce eşti.

- Mamă, nu e vina ei, protestă Frank. Jack şi Hughie i-au luat păpuşa să vadă cum mişcă mîinile şi picioarele. I-am promis că o s-o reparăm ca nouă. Putem, *NU?!*

- Dă-mi să văd. Fee întinse mîna după păpuşă.

Era o femeie tăcută şi nu agrea conversaţiile spontane. Ce gîndea ea, nu ştia nimeni, nici soţul ei chiar; lăsase pe seama lui disciplina copiilor şi făcea tot ce spunea el, fără să comenteze sau să se plîngă decît în situaţii cu totul deosebite. Meggie îi auzise pe băieţi şuşotind şi îi era şi ei frică de tata, la fel de mult ca şi lor, dar adevărul acesta Meggie îl ascundea cu grijă sub o mască, mereu calmă, de nepătruns. Ea nu rîdea niciodată şi nu-şi pierdea niciodată răbdarea.

Cum termină examinarea, Fee o aşeză pe Agnes pe bufetul de lîngă sobă şi o privi pe Meggie.

- O să-i spăl hainele mîine dimineaţă şi o să-i fac părul. Cred că Frank poate să-l lipească diseară după ceai şi o să-i facem şi baie.

Cuvintele au fost rostite simplu, nu pentru consolare. Meggie dădu din cap zîmbind nesigur; cîteodată ar fi vrut atît de mult s-o audă pe mama rîzînd, dar mama nu rîdea niciodată. Fetiţa simţea că ele două aveau ceva în

comun, ceva ce nu aveau tata şi băieţii, dar nimeni nu putea ajunge dincolo de acest sentiment. Şi mama dădu absent din cap şi continuă să se mişte cu îndemînare între sobă şi masă muncind, muncind, muncind.

Ceea ce nu vedea nici un copil Cleary, cu excepţia lui Frank, era că Fee era mereu obosită, incurabil obosită. Erau atîtea de făcut, puţini bani cu care să le faci, niciodată destul timp şi numai două mîini. Tînjea după ziua cînd Meggie va fi destul de mare să o ajute; deja, fetiţa făcea treburi uşoare, dar la numai patru anişori nu putea uşura povara. Şase copii şi doar cel mic era fată. Toate cunoştinţele ei erau cînd pline de compasiune, cînd invidioase, dar asta nu-i uşura treaba. Coşul de cusut avea un munte de şosete încă necîrpite. Andrelele aveau încă o şosetă neterminată; Hughie, care creştea văzînd cu ochii, nu mai avea flanele, iar Jack nu crescuse destul să le dea pe ale sale.

Padraic Cleary a ajuns acasă în săptămîna aniversării lui Meggie pur şi simplu din întîmplare. Era prea devreme pentru tunsul oilor şi găsise de muncă pe aproape la arat şi semănat. Meseria lui era să tundă oile, o ocupaţie de sezon între mijlocul verii şi sfîrşitul iernii după care venea fătatul mieilor. De obicei avea grijă să găsească destul de muncă şi să-şi ocupe timpul din primăvară pînă-n prima lună de vară; ajuta la fătatul mieilor, la arat, sau ajuta vreun fermier local la mulsul oilor de două ori pe zi. Unde era de muncă mergea şi el, lăsîndu-şi familia în casa mare şi veche, să se descurce singuri; nu i se părea că asta ar fi prea greu. Dacă nu erai destul de norocos să ai pămîntul tău, altceva nu aveai de făcut.

Cînd intră în casă, puţin după apusul soarelui, lămpile erau aprinse şi umbrele se jucau pe tavan. Băieţii stăteau grămadă pe veranda din spate, jucîndu-se cu o broască, în afară de Frank. Padraic ştia unde era Frank

pentru că auzea loviturile regulate de topor din direcţia şopronului de lemne. Se opri o clipă să-l lovească pe Jack şi să-l tragă de urechi pe Bob.

- Mergeţi să-l ajutaţi pe Frank la lemne, leneşilor. Şi ar fi bine să terminaţi înainte ca mama să aşeze ceaiul pe masă, că altfel e vai de pielea voastră.

O salută scurt pe Fiona care era ocupată la sobă; nu o sărută şi nu o îmbrăţişă pentru că, gîndea el, semnele de afecţiune între soţ şi soţie erau potrivite numai în dormitor. În timp ce-şi scotea cizmele pline de noroi, Meggie se apropie tiptil cu papucii de casă şi el îi zîmbi fetiţei, cu un sentiment curios de uimire pe care-l avea întotdeauna cînd o vedea. Era atît de dulce, aşa păr frumos avea! Prinse în mînă o şuviţă, o întinse, apoi îi dădu drumul şi văzu cum bucla jucăuşă se aşează la locul ei. Luînd copilul în braţe, se aşeză pe singurul scaun confortabil din bucătărie, un scaun "Windsor" cu pernă, aşezat aproape de foc. Oftînd uşor îşi scoase pipa, împrăştiind neglijent pe jos fire de tutun. Meggie se ghemui în poala lui şi îşi începu jocul de seară, de-a privitul luminii prin firele aurii de barbă.

- Ce mai faci Fee? o întrebă Padraic Cleary pe soţia sa.

- Bine, Paddy. Ai reparat padocul din vale astăzi?

- Reparat. Mîine dimineaţă pot să încep cu cel din deal. Doamne, dar ce obosit sînt!

- Te cred. Iar ţi-a dat MacPherson iapa cea bătrînă şi nărăvaşă?

- Mda! Doar nu era să ia el iapa şi să-mi lase mie mînzul. Mă dor mîinile de parcă mi le-ar fi tras cineva din încheieturi. Pot să jur că iapa asta are gura cea mai rea din En Zed.

- Lasă! Caii bătrînului Robertson sînt buni toţi, mai ai puţin şi mergi la el.

- Mi se pare o veşnicie.

Îşi umplu pipa cu tutun şi luă vătraiul care stătea lîngă sobă. Răscoli puţin jarul şi focul se aprinse; se întinse în scaun şi trase adînc din pipă.

- Cum e cînd ai patru ani, Meggie? îşi întrebă fiica.

- Destul de bine, tăticule.

- Ţi-a dat mama cadoul?

- Oh, tati, cum aţi ghicit tu şi mama că mi-o doream pe Agnes?

- Agnes? privi iute spre Fee, ridicînd cu un zîmbet din sprîncene. Aşa o cheamă, Agnes?

- Da. E frumoasă, tati. Aş vrea să o privesc toată ziua.

- E norocoasă dacă-o să mai aibă la ce privi, spuse Fee supărată. Jack şi Hughie au pus mîna pe păpuşă, înainte ca biata Meggie s-o vadă cum se cuvine.

- Aşa-s băieţii. E mare stricăciunea?

- Nimic să nu poată fi reparat. Frank i-a prins înainte de a o strica de tot.

- Frank? Ce căuta el aici? Trebuia să stea la fierărie toată ziua. Hunter vrea să-i termine porţile.

- A fost la fierărie toată ziua. Venise numai după o unealtă, răspunse Fee repede. Padraic era prea aspru cu Frank.

- Oh, tati, Frank este cel mai bun frate! A salvat-o pe Agnes de la moarte şi o să-i lipească şi părul, după ceai.

- Asta-i bine, răspunse tatăl somnoros, rezemîndu-şi capul de scaun şi închizînd ochii.

Era prea cald lîngă sobă, dar nu păru să observe. Îşi puse braţele sub cap şi aţipi.

De la Padraic moşteniseră copiii diversele nuanţe de păr roşu, bogat, deşi nici unul nu avea un cap de un roşu atît de agresiv ca al său. Era un om mic de statură, tot numai muşchi, cu picioarele curbate de o viaţă petrecută pe cai, cu mîinile alungite de la ani întregi de tuns oi; pieptul şi braţele îi erau acoperite de un strat de păr auriu, care ar fi fost urît dacă ar fi fost închis la culoare.

Ochii erau albaştri, luminoşi ca ai unui marinar care s-a uitat prea mult în zare; faţa-i era plăcută, zîmbitoare, ceea ce-i făcea pe ceilalţi să-l îndrăgească la prima vedere. Nasul îi era magnific; un adevărat nas roman care trebuie să-i fi nedumerit pe confraţii săi irlandezi; de fapt mereu au fost naufragii pe coasta Irlandei. Încă mai vorbea repezit cu acent galic-irlandez, pronunţînd "t"-ul final ca "th"; dar aproape douăzeci de ani la antipozi, i l-au transformat în mod ciudat, aşa încît "A"-ul ieşea ca "I" iar viteza scăzuse încet-încet, ca un ceas care trebuie întors. Era un om fericit, reuşise să ordoneze corvoada existenţei sale mai bine decît alţii şi, deşi era de o disciplină severă, şi îşi ieşea repede din sărite, toţi copiii săi îl adorau, cu excepţia unuia. Dacă nu era destulă pîine, el renunţa la mîncare; dacă trebuia să aleagă între haine noi pentru el şi haine noi pentru un copil, el renunţa. Într-un anume fel, asta era o dovadă de dragoste mai mare decît un milion de săruturi. Avea un temperament înfocat şi omorîse şi un om o dată. Avusese şi noroc; omul era englez şi în portul Dun Laoghaire era un vapor care trebuia să plece în Noua Zeelandă la reflux.

Fiona se duse la uşa din spate:

- Ceaiul! strigă ea.

Băieţii se strecurară înăuntru cîte unul. Frank aduse şi un braţ de lemne, pe care îl aruncă în cutia de lîngă sobă.

Padraic o puse pe Meggie jos şi se aşeză în capul mesei din bucătărie, în timp ce băieţii se aşezară în jurul ei, iar Meggle se căţără pe cutia de lemn, pe care tatăl său o aşezase pe scaunele cele mai apropiate de el.

Fee servi mîncarea direct în farfurii şi le puse pe masă mai repede şi mai eficient decît un chelner; le lua cîte două, întîi Paddy, apoi Frank, şi tot aşa pînă la Meggie, lăsîndu-se pe ea ultima.

- Na! Tocană, spuse Stuart, strîmbîndu-se în timp ce-şi lua cuţitul şi furculiţa. De ce-a trebuit să mă botezi după "tocană" ?[1]

- Mănîncă, mormăi tatăl.

Farfuriile erau mari şi erau pline ochi cu mîncare: cartofi fierţi, carne de miel şi mazăre proaspăt culeasă din grădină. În ciuda protestelor mute, toată lumea, inclusiv Stu şi-a curăţat farfuria. Toţi au mîncat apoi mai multe felii de pîine unse cu un strat gros de unt şi gem de agreşe, făcut în casă.

Fee s-a aşezat, a mîncat în grabă, apoi s-a ridicat repede şi a pus în farfurii mari de supă biscuiţi de casă cu mult zahăr, peste care a turnat mult sos de budincă. Şi din nou s-a îndreptat spre masă cu cîte două în mînă. În cele din urmă s-a aşezat oftînd; Asta o putea mînca în linişte.

- Mm! Bun, bun! Budincuţă, exclamă Meggie plimbîndu-şi lingura prin farfurie, pînă se înmuiară biscuiţii.

- Ei bine, Meggie, fetiţo, este ziua ta şi mama ţi-a făcut budinca ta preferată, spuse tata zîmbind.

De data asta nu s-a plîns nimeni; indiferent cum era budinca, ea a fost consumată cu poftă. Toată familia Cleary iubea dulciurile. Nimeni nu se îngrăşa în ciuda cantităţilor mari de mîncare pe care le consumau. Fiecare gram pe care-l mîncau se consuma la muncă sau la joacă. Legumele şi fructele se mîncau pentru că aveau vitamine şi erau bune; dar pîinea, cartofii, carnea şi budincile, se mîncau pentru că dădeau putere.

După ce Fee i-a turnat fiecăruia o ceaşcă de ceai, dintr-un ceainic imens, au mai stat de vorbă, au mai băut ceai, sau au citit, încă o oră; Paddy a pufăit din pipă,

---

1. Stew (engl.) = mîncare din legume şi carne fiartă înăbuşite

cufundat într-o carte; Fee a continuat să umple ceşti; Bob s-a cufundat şi el în lectură, în timp ce copiii mai mici îşi făceau planuri pentru a doua zi. Şcoala se terminase şi începuse vacanţa mare de vară; băieţii erau liberi şi dornici să înceapă joaca prin grădină şi în jurul casei. Bob trebuia să repare varul din exterior, acolo unde era necesar, Jack şi Hughie se ocupau de lemne, şopron şi muls; Stuart îngrijea grădina de legume; joacă, în comparaţie cu ororile şcolii. Din cînd în cînd, Paddy îşi ridica încet capul din carte, să mai adauge vreo sarcină pe listă, dar Fee nu spunea nimic, iar Frank stătea frînt de oboseală, sorbind uşor din ceaşca cu ceai. În cele din urmă, Fee a aşezat-o pe Meggie pe un scaun înalt şi i-a împletit părul, înainte de a o trimite la culcare, cu Stu şi Hughie; Jack şi Bob şi-au cerut scuze şi au ieşit să hrănească cîinii; Frank a luat păpuşa lui Meggie şi a început să-i lipească părul. Întinzîndu-se, Padraic a închis cartea, şi-a pus pipa într-o farfuriuţă de sticlă, care-i servea de scrumieră:

- Mamă, mă duc şi eu la culcare.

- Noapte bună, Paddy.

Fee strînse vasele de pe masă şi luă un lighean de tablă galvanizată dintr-un cui de pe perete. Îl puse la capătul celălalt de masă şi luînd ceainicul masiv de pe plită, îl umplu cu apă fierbinte. Puse şi apă rece, apoi, săpun dintr-un coş de sîrmă şi începu să spele şi să clătească vasele, punîndu-le la scurs rezemate de o cană.

Frank migălea la păpuşă fără să-şi ridice capul, dar, cînd grămada de vase crescu, el se ridică calm, luă un prosop şi începu să le şteargă. Mişcîndu-se între masă şi dulap, muncea cu uşurinţa unei lungi obişnuinţe. Era un joc făcut pe furiş, între el şi mama lui, temîndu-se de regulile rigide de pe domeniul lui Paddy, care erau foarte stricte în privinţa îndatoririlor fiecăruia. Casa era treaba

femeii şi atît. Nici un bărbat din familie nu se pricepea să facă treburi de femeie. Dar în fiecare seară, după ce Paddy pleca la culcare, Frank o ajuta pe mama sa; Fee contribuia la jocul acesta amînînd spălatul vaselor pînă auzeau aruncaţi pe duşumea papucii lui Paddy. O dată ce Paddy îşi scotea papucii, nu se mai întorcea în bucătărie.

Fee îl privi cu blîndeţe pe Frank:

- Nu ştiu ce m-aş face fără tine, Frank. Dar n-ar trebuit să stai. Ai să fii atît de obosit mîine dimineaţă.

- Nu-i nimic mamă. Nu mă omoară nişte farfurii. Şi-i destul de puţin ca să-ţi fac viaţa mai uşoară.

- Asta-i treaba mea. Nu mă deranjează că trebuie să o fac.

- Aşa-mi doresc să fim odată bogaţi, să-ţi poţi lua o menajeră!

- Astea sînt basme!

Îşi şterse mîinile înroşite de cîrpa de vase, apoi de şolduri, oftînd. Ochii care-l priveau pe fiu erau îngrijoraţi, simţindu-i nemulţumirea amară, care la Frank era ceva mai mult decît resentimentul unui muncitor împotriva propriei clase sociale.

- Frank, nu-ţi face iluzii. Ele aduc necazuri. Noi sîntem muncitori, ceea ce-nseamnă că nu ne îmbogăţim şi nu ne luăm menajere. Fii mulţumit cu ceea ce eşti şi ceea ce ai. Cînd spui lucruri de astea îl jigneşti pe tata şi el nu merită asta. Ştii doar. Nu bea, nu joacă jocuri de noroc şi munceşte îngrozitor de mult pentru noi toţi. Un bănuţ din ce cîştigă nu merge la el în buzunar! Totul vine la noi.

Umerii dezvoltaţi se ridicară nervoşi, faţa brunetă deveni întunecată şi aspră.

- De ce ar fi atît de rău să doreşti mai mult de la viaţă, decît să te tîrîi aşa? Nu văd ce e atît de rău că doresc să ai o menajeră.

- E rău pentru că nu e posibil! Ştii că nu avem destui

bani să te ţinem în şcoală; şi dacă nu mergi la şcoală, cum ai să fii mai mult decît un muncitor? Accentul, hainele, mîinile, toate arată că munceşti ca să-ţi cîştigi existenţa. Dar nu-i o ruşine să ai mîini asprite de muncă. Tata spune: "cînd un om are mîinile bătătorite, ştii că e cinstit."

Frank ridică iar din umeri şi nu mai spuse nimic. Vasele erau acum la locul lor; Fee îşi luă coşul de cusut şi se aşeză pe scaunul lui Paddy lîngă foc, în timp ce Frank continua cu păpuşa.

- Biata Meggie! spuse deodată.

- De ce?

- Astăzi cînd obrăznicăturile trăgeau de păpuşă, ea stătea şi plîngea de parcă toată lumea s-ar fi năruit. Privi păpuşa care avea din nou păr. Agnes! unde Dumnezeu a auzit ea numele ăsta?

- Cred că m-a auzit pe mine vorbind despre Agnes Fortescue- Smythe.

- Cînd i-am dat păpuşa înapoi, s-a uitat înăuntrul capului şi s-a speriat groaznic. Ochii au speriat-o cel mai mult. Nu ştiu de ce...

- Meggie întotdeauna vede lucruri care nu există.

- Păcat că nu sînt bani destui să-i ţinem la şcoală pe cei mici. Sînt atît de deştepţi!

- Oh, Frank, dacă dorinţele ar fi cai, cerşetorii ar putea călări, spuse mama obosită. Îşi trecu mîna tremurîndă peste ochi şi înfipse acul într-un ghem de lînă gri. Nu mai pot. Sînt atît de obosită că nici nu mai văd.

- Mergi la culcare, mamă. Sting eu lămpile.

- Numai să pun lemne pe foc.

- Lasă că pun eu.

Se ridică de la masă şi puse păpuşa firavă pe un raft, unde să nu ajungă băieţii. Nu-şi făcea probleme că ei ar mai încerca să o fure; le era mai frică de Franck decît de tata, pentru că Franck avea mîna grea. Că-i plăcea să

stea cu mama şi cu sora lui şi să le ajute, nu bănuia nimeni.

Fee îl privi cu o durere în suflet; Frank avea ceva sălbatic şi disperat în el, o aură a necazului. Numai de s-ar înţelege cu Paddy! Dar ei nici nu se puteau suporta şi se certau mereu. Poate că o iubea exagerat de mult, poate că era puţin "băiatul mamei". Dacă ar fi adevărat, asta ar fi numai vina ei. Şi totuşi ea vedea că el are o inimă iubitoare şi e bun. Şi din nou îşi dori ca Meggie să crească, să mai uşureze din povara de pe umerii lui Frank. El o ajuta numai să-i facă viaţa mai uşoară.

Luă lampa de pe masă, apoi o lăsă şi se îndreptă spre Frank, care stătea ghemuit în faţa sobei, aşeza lemnele şi făcea focul. Braţul lui alb era străbătut de vene proeminente, mîinile lui frumos modelate, erau prea murdare, ca să mai fie vreodată şi curate. Mîna ei se ridică timid şi foarte uşor, îi mîngîie părul negru; mai mult de-atîta nu avu puterea să şi-l apropie.

- Noapte bună, Frank şi îţi mulţumesc.

Umbrele se jucau în lumina lămpii, în timp ce Fee se îndrepta tăcută spre partea din faţă a casei.

Frank şi Bob împărţeau acelaşi dormitor, împinse uşa fără zgomot.

Ridică lampa şi lumina inundă dormitorul. Bob dormea cu faţa-n sus, cu gura deschisă şi sforăia; se apropie de pat şi-l întoarse pe o parte ca să nu aibă vreun coşmar, apoi îl privi cîteva clipe. Cît de mult semăna cu Paddy!

Jack şi Hughie dormeau îmbrăţişaţi în camera următoare. Erau teribil de obraznici! Mereu puşi pe şotii, dar nu le făceau cu răutate. Încercă să-i despartă dar nu reuşi, încercă să le aşeze puţin pijamalele, uşor, renunţă. Cum reuşeau ei să se refacă după un astfel de somn, era peste puterea ei de înţelegere, dar le mergea bine.

Camera unde dormeau Meggie şi Stuart era îngustă şi lipsită de veselie pentru doi copilaşi; vopsită cu maro închis, duşumeaua era acoperită cu linoleum maro şi nici o poză pe pereţi. La fel cu celelalte.

Stuart se întorsese invers şi era aproape invizibil, cu excepţia funduleţului care-i ieşea din pătură, acolo unde ar fi trebuit să fie capul; Fee îi găsi capul, pipăindu-i genunchii şi se minună, ca de obicei, că nu se sufocase. Îşi strecură mîna sub cearceafuri şi se enervă. Ud din nou! Va trebui să aştepte pînă dimineaţă cînd, fără-ndoială şi perna va fi foarte udă. Mereu făcea aşa, se întorcea şi apoi se scăpa pe el. Ei, unul din cinci, nu era chiar aşa rău!

Meggie era toată o mică grămăjoară, cu degetul mare în gură şi acoperită de bucle rebele. Singura fată! Fee nu-i acordă mai mult de o privire trecătoare, înainte de a pleca; pentru Meggie nu erau secrete, ea era femeie. Fee ştia ce o aştepta, n-o invidia şi nici n-o compătimea. Cu băieţii era altceva: ei erau miracole, bărbaţi iviţi din corpul ei de femeie. Era greu să nu ai ajutor în jurul casei, dar merita. Printre altele, fiii lui Paddy erau şi cea mai grăitoare dovadă a caracterului său. Lasă un bărbat să-şi crească fiii şi atunci el este un bărbat adevărat.

Închise uşa propriului dormitor încet şi puse lampa pe birou. Degetele-i bîjbîiră peste zecile de năsturaşi între gulerul şi talia rochiei apoi o dezbrăcă. Scoase şi combinezonul şi ţinîndu-l pe lîngă ea, îşi trase o cămaşă de noapte lungă de flanel. Numai după ce fu decent îmbrăcată, îşi scoase de tot combinezonul şi restul. Se revărsă şi părul auriu care era întotdeauna strîns sever şi toate clamele fură puse într-o scoică pe birou. Dar chiar şi acum, frumos, des, strălucitor şi drept, părul nu fu lăsat liber; Fee îşi ridică deasupra capului mîinile şi începu să-l împletească repede. Se întoarse apoi spre pat, cu

respiraţia tăiată, dar Paddy dormea aşa că-şi permise un suspin de uşurare. Nu că n-ar fi fost plăcut cînd Paddy avea chef, pentru că era timid, blînd şi foarte tandru. Dar pînă cînd Meggie va mai creşte, doi, trei ani, ar fi tare greu să mai aibă alţi copii.

II

Cînd familia Cleary mergea la biserică, duminica, Meggie trebuia să stea acasă cu unul din băieţi, tînjind după ziua cînd şi ea va fi destul de mare ca să poată merge. Padraic Cleary susţinea morţiş că locul copiilor mici nu e în altă parte decît la ei acasă şi regula asta trebuia respectată chiar şi cînd era vorba de casa Domnului. Cînd Meggie va începe şcoala şi va putea sta liniştită, ea va putea veni la biserică. Aşa că, în fiecare duminică dimineaţa, ea rămînea lîngă tufişul de lîngă poartă, dezolată, în timp ce familia se aranja în căruţă, iar fratele delegat să aibă grijă de ea, se prefăcea că-i tare bucuros să scape de slujbă. Singurul Cleary care binecuvînta despărţirea de ceilalţi era Frank.

Credinţa lui Padraic făcea parte intrinsecă din viaţa sa. Cînd se căsătorise cu Fee, o făcuse cu aprobarea bisericii catolice, pentru că Fee aparţinea bisericii anglicane; deşi ea renunţase la religia ei pentru Paddy, refuza totuşi să o adopte pe a lui. Era greu să ghiceşti de ce; poate pentru că familia Armstrong era o familie veche şi de o impecabilă credinţă anglicană, pe cînd Paddy era un emigrant fără un ban şi departe de orice civilizaţie. Armstrongi existaseră în Noua Zeelandă cu mult înainte de primii emigranţi "oficiali" şi acesta era paşaportul aristocraţiei coloniale. Din punctul de vedere al familiei Armstrong, despre Fee nu se putea spune decît că a acceptat o mezalianţă şocantă.

Roderick Armstrong fondase clanul neo-zeelandez într-un mod foarte curios.

Totul începu cu un eveniment care avea să aibă multe repercusiuni neprevăzute asupra Angliei secolului al optsprezecelea: războiul american de independenţă. Pînă în 1776 peste o mie de criminali englezi erau

debarcaţi în Virgina şi Carolina, vînduţi pe contracte de muncă, şi care nu erau mai bune ca sclavia. Justiţia britanică în acele timpuri era dură şi inflexibilă; crima, incendierea premeditată, furtul chiar a unui shilling, erau condamnate cu spînzurătoarea. Delictele mai mici însemnau transportarea în America, ceea ce era ca şi o condamnare pe viaţă.

Dar în 1776 America s-a închis şi Anglia s-a trezit cu o populaţie de delicvenţi în creştere pe care nu mai avea unde să o pună. Închisorile erau pline la refuz şi surplusul era înghesuit în vapoare degradate acostate la estuarele fluviilor. Trebuia să se facă ceva şi s-a făcut. Cu multă reticenţă, pentru că asta însemna cheltuirea cîtorva mii de lire, i s-a ordonat căpitanului Arthur Philip să navigheze spre marile pămînturi din sud. Era în 1787. Flota de unsprezece vapoare avea peste o mie de deţinuţi, plus marinarii, ofiţerii şi un contingent de soldaţi de infanterie marină. Nu era o odisee glorioasă în căutarea libertăţii. La sfîrşitul lui ianuarie 1788, la opt luni după ce au ridicat pînzele din Anglia, flota a ajuns la Botany Bay. Majestatea sa George al III-lea găsise un nou loc de depozitare al condamnaţilor, colonia Galia de Sud.

În 1808, cînd avea numai douăzeci de ani, Roderick Armstrong a fost condamnat la deportare pe viaţă. Generaţiile următoare au susţinut că el provenea din Somerset şi şi-a pierdut averea în Revoluţia Americană, că nu a fost condamnat dar nici unul din ei nu a încercat să scoată deasupra mai mult din ilustra lor genealogie. S-au mulţumit doar să improvizeze ceva.

Oricare i-au fost originile şi statutul în societatea engleză, tînărul Roderick Armstrong era un om tare arţăgos. Deşi în călătoria spre Galia de Sud, care a fost extrem de grea, el s-a dovedit a fi un prizonier dificil şi încăpăţînat, s-a făcut şi mai "îndrăgit" de ofiţeri, refuzînd

să moară. Cînd au ajuns la Sydney în 1803, purtarea sa se înrăutăţise, aşa că a fost debarcat pe Insula Norfolk în închisoarea recalcitranţilor. Nimic nu i-a îmbunătăţit comportarea. L-au înfometat; l-au închis într-o celulă atît de mică încît nu putea nici să stea jos nici în picioare, nici întins; l-au biciuit pînă la sînge; l-au prins în lanţuri de o stîncă în mare şi l-au scos pe jumătate înnecat. Şi el rîdea de ei, o adunătură de oase în haine murdare, fără un dinte în gură, fără un centimetru de piele netăiată, susţinut doar de o flacără de amărăciune şi mîndrie, pe care nimic nu putea să o înfrîngă. La începutul fiecărei zile se încuraja încăpăţînîndu-se să nu moară şi la sfîrşitul fiecărei zile rîdea triumfător că mai este încă în viaţă.

În 1810 fu trimis la Van Dieman, pus în lanţuri, trebuia să taie în piatră un drum în ţinutul acela stîncos de lîngă Hobart. Cînd i s-a ivit prima ocazie, a făcut o gaură în pieptul comandantului expediţiei el şi alţi zece ocnaşi au masacrat încă cinci soldaţi tăindu-le carnea de pe oase cîte un centimetru pînă cînd au murit în chinuri. Pentru că şi ei dar şi paznicii lor erau ca animalele, creaturi elementare a căror sensibilitate se atrofiase pînă la limita subumanului. Roderick Armstrong nu putea să fugă lăsîndu-şi călăii întregi sau să-i omoare repede, pentru că nu corespundea statutului său de ocnaş.

Cu romul, pîinea şi mîncarea luată de la soldaţi, cei unsprezece oameni au fugit prin ploi îngheţate, prin păduri, au ajuns la Hobart unde au furat o barcă şi au pornit să traverseze Marea Tasmaniei, fără hrană şi apă. Cînd barca a fost aruncată pe ţărmul sălbatic al insulei din sud a Noii Zeelande, Roderick Armstrong şi alţi doi tovarăşi erau încă în viaţă. Niciodată nu a povestit de această călătorie incredibilă, dar se spunea pe ascuns că cei trei supravieţuiseră omorîndu-i şi mîncîndu-i pe cei ce fuseseră mai slabi. Acestea se petreceau la nouă ani după ce plecase din Anglia. Totuşi era încă tînăr, dar

arăta de şaizeci de ani. Pînă cînd primii emigranţi oficiali s-au stabilit în Noua Zeelandă în 1840 el îşi luase deja pămînt în bogatul ţinut Canterbury, se "căsătorise" cu o maură şi făcuse treisprezece copii jumătate polinezieni. Pînă în 1860 urmaşii lui Armstrong erau aristocraţi coloniali, îşi trimiteau fiii la şcoli înalte în Anglia şi demonstrau din plin prin şiretenia lor că erau adevăraţi urmaşi ai remarcabilului, teribilului om. Nepotul lui Roderick, James, era tatăl Fionei, născută în 1880, singura fată din optsprezece copii. Dacă Fee a tînjit vreodată după ritualurile protestante austere din copilăria ei, ea nu a spus-o niciodată. Ea tolera convingerile religioase ale lui Paddy, mergea la slujbă cu el, avea grijă ca şi copiii să aibă o credinţă exclusiv catolică. Dar pentru că ea nu se convertise, lipseau mici amănunte: rugăciunea la masă, rugăciunea dinainte de culcare...

Exceptînd unica ei călătorie la Wahine, acum optsprezece luni, Meggie nu fusese mai departe de casă, fierărie şi hambar. În dimineaţa primei zile de şcoală era atît de emoţionată încît vomită şi a trebuit dusă în dormitor să fie spălată şi schimbată. Şi aşa s-a dus frumosul costum albastru cu guler de marinar şi trebui să-şi îmbrace iar nesuferita rochie maro, încheiată pînă sus, care o sufoca.

- Şi pentru Dumnezeu, Meggie, dacă-ţi mai este rău spune-mi! Nu sta aşa, pînă e prea tîrziu. Uite ce am de curăţat în urma ta. Acum trebuie să te grăbeşti, dacă întîrzii Maica Agatha sigur o să-ţi dea cu varga la palmă. Fii cuminte şi ascultă de fraţii tăi.

Bob, Jack, Hughie şi Stuart stăteau în faţa porţii cînd Fee reuşi să o scoată pe Meggie afară.

- Hai Meggie, o să întîrziem, strigă Bob plecînd.

Meggie fugi să-şi ajungă fraţii.

Era puţin după ora şapte dimineaţa şi soarele

răsărise de cîteva ore; roua se uscase dar mai persista prin locurile umbroase. Drumul spre Wahine era bătătorit de urme de căruţe, două panglici roşu închis separate de o bandă de iarbă verde strălucitor, flori de crin albe şi de călţunaşi portocalii se iveau din iarba înaltă, de ambele părţi ale drumului, pe lîngă gardurile de lemn îngrijite care delimitau proprietăţile particulare.

Bob întotdeauna mergea la şcoală pe bîrnele late ale gardurilor, echilibrîndu-şi geanta pe cap în loc să o ducă în spate. Gardul de pe partea stîngă era al lui Jack, ceea ce însemna că restul drumului era al celor trei mai mici. Au trebuit să urce panta abruptă a dealului spre răscrucea unde se întîlneau drumurile dinspre Robertson şi Wahine; s-au odihnit puţin, gîfîind, cele cinci capete strălucitoare proiectîndu-se pe cerul acoperit de nori pufoşi. De aici era mai uşor; coborîrea pantei; s-au prins de mîini şi au luat-o la fugă prin iarbă şi flori, dorind să aibă timp să se strecoare pe sub gardul doamnei Chapman, şi să se rostogolească, aşa ca nişte tăvălugi.

De la casa familiei Cleary pînă la Wahine erau cinci mile şi pînă zări Meggie stîlpii de telegraf în zare, deja îi tremurau genunchii şi îi cădeau şosetele. Se auzi clopoţelul de adunare, Bob se uită la ea nerăbdător, în timp ce ea abia se tîrîia, trăgînd de şosete şi gîfîind disperată. Sub părul dezordonat faţa-i era îmbujorată şi totuşi palidă, curios de palidă. Oftînd Bob îi dădu ghiozdanul său lui Jack şi îşi şterse mîinile de pantaloni.

- Hai, Meggie, te duc în spate pînă la şcoală, spuse el privindu-şi fraţii ca să nu creadă ei că el mergea încet.

Meggie se urcă în spatele lui, îi înconjură talia cu picioarele şi îşi sprijini capul pe umărul lui. Acum putea admira în voie oraşul Wahine. Nu prea avea multe de văzut. Puţin mai mare decît un sat, Wahine se întindea de-o parte şi de alta unei străzi pietruite. Cele mai mari clădiri erau hotelul, cu o copertină susţinută de doi stîlpi,

Magazinul Universal era a doua clădire mai mare, care se lăuda la rîndul ei cu o copertină sprijinită pe stîlpi şi cu două bănci lungi de lemn unde să se odihnească trecătorii. În faţa primăriei era un catarg pe care flutura un steag cu pavilion britanic. Oraşul nu avea garaj, deoarece maşini erau în număr foarte mic, dar exista o fierărie lîngă primărie, care avea şi un grajd pentru cai dar şi o pompă de benzină imediat lîngă. Singura clădire din întreaga aşezare care atrăgea imediat atenţia, era un magazin vopsit în albastru deschis, foarte ne-britanic în înfăţişare; toate celelalte clădiri erau vopsite în maro. Şcoala publică şi biserica erau una lîngă alta, imediat lîngă mănăstire şi şcoala parohială. Pe cînd copiii Cleary treceau în fugă pe lîngă magazin, clopotul de la biserica catolică sună, urmat imediat de un dangăt mai tare al clopotului instalat pe stîlpul din faţa şcolii. Bob o rupse la fugă şi intrară în curte tocmai cînd vreo cincizeci de copii se aliniau în faţa unei călugăriţe scunde care agita un băţ mai mare decît ea. Fără să i se spună, Bob îşi alinie fraţii mai departe de ceilalţi copii şi rămase cu ochii fixaţi pe băţ.

Mănăstirea avea două etaje, dar pentru că era departe de drum, asunsă de un gard, lucrul acesta nu se prea observase. Cele trei călugăriţe ale ordinului Surorilor Milei, locuiau la etaj cu o a patra, care făcea menajul şi nu se vedea niciodată; jos erau trei camere mari, unde funcţiona şcoala. O verandă largă şi umbroasă înconjura clădirea şi aici li se permitea copiilor să stea în zilele ploioase cînd se jucau sau îşi serveau masa, dar unde nici un copil nu avea voie să pună piciorul în zilele cu soare. Mai mulţi stejari umbreau curtea spaţioasă iar în spatele şcolii, terenul se contura ca un cerc, botezat eufemistic "locul de cricket", de la principala activitate care se desfăşura aici. Ignorînd chicotelile înfundate ale copiilor aliniaţi, Bob şi fraţii săi stăteau drepţi, în timp ce

elevii intrau în clase pe acordurile pianului Maicii Catherine "Credinţă Domnului Nostru". Numai după ce a intrat şi ultimul copil, Maica Agatha şi-a deranjat ţinuta rigidă. Cu fustele de serj grele măturînd pămîntul imperios, ea s-a îndreptat spre locul unde aşteptau copiii Cleary.

Meggie se uita la ea cu gura căscată, pentru că nu mai văzuse niciodată o călugăriţă. Priveliştea era într-adevăr extraordinară; se vedeau numai faţa şi mîinile Maicii Agatha, restul, broboada apretată albă strălucea în contrast cu veşmîntul negru; un şirag de mătănii de lemn atîrnau dintr-un inel de metal care unea capetele unei centuri de piele de pe talia robustă. Pielea Maicii Agatha era mereu roşie de la marginea basmalei prea apretate care-i înconjura capul şi lăsa să se vadă ceva prea distorsionat, să poată fi numit faţă; fire de păr îi ieşeau din bărbie, care din cauza basmalei era dublă. Buzele erau aproape invizibile, strînse într-o singură linie concentrată. Maica Agatha era adînc preocupată să fie Mireasa Domnului într-o colonie uitată de lume, cu anotimpuri ciudate, pe cînd ea se hirotonisise în blînda abaţie Killarney acum cincizeci de ani. Două urme adînci erau de o parte şi de alta a nasului de la ochelarii prea mici din spatele cărora priveau suspicios ochii de un albastru deschis.

- Ei bine, Robert Cleary, de ce ai întîrziat? se stropşi Maica Agatha, cu vocea ei uscată cu urme de accent irlandez.

- Îmi pare rău, Maică, spuse Bob împietrit, cu ochii albaştri-verzi fixaţi pe vîrful nuielei care se clătina în faţă şi-n spate.

- De ce ai întîrziat? repetă ea.

- Îmi pare rău, Maică.

- Este prima zi a noului an şcolar, Robert Cleary şi cred că astăzi, dacă nu în celelalte zile, ar fi trebuit să faci

un efort să vii la timp.

Meggie tremura, dar îşi adună curajul:

- Vă rog, Maică, este vina mea!

Ochii albastru deschis trecură de la Bob la Meggie şi parcă îi străbătură toată fiinţa, aşa cum stătea ea şi privea inocentă, nerealizînd că a încălcat prima regulă de conduită în războiul crunt care se desfăşura între profesori şi elevi, *Ad Infinitum:* "să nu dai niciodată informaţii." Bob o călcă repede pe picior şi Meggie se uită la el uluită.

- De ce a fost vina ta? întrebă călugăriţa pe un ton aspru, pe care Meggie nu-l mai auzise.

- Păi, mi-a fost rău la masă şi mi-am murdărit hainele şi mama a trebuit să mă spele şi să-mi schimbe rochia şi am întîrziat cu toţii, explică Meggie, fără prefăcătorie.

Trăsăturile Maicii Agatha rămaseră inexpresive, dar gura i se strînse ca un arc şi vîrful nuielei se lăsă vreo doi inchi.

- Cine este asta? se răsti ea la Bob, ca şi cum obiectul întrebării ar fi fost o specie necunoscută de insectă.

- Este sora mea, vă rog. Sora mea, Meghamn.

- Te rog atunci să-i explici că sînt anumite subiecte de care nici nu trebuie să amintim, dacă sîntem bine crescuţi. Să ştie pe viitor. Niciodată nu trebuie să amintim de hainele pe care le purtăm pe dedesubt; copiii care vin din familii respectabile ştiu asta. Întindeţi palmele, toţi.

- Dar Maică, a fost numai vina mea, se smiorcăi Meggie în timp ce întindea palma, aşa cum îi văzuse pe fraţii ei făcînd-o acasă, de multe ori cînd se jucau.

- Linişte, şuieră Maica Agatha, întorcîndu-se spre ea. Îmi este indiferent cine a făcut-o, cine este responsabil. Toţi aţi întîrziat şi toţi trebuie să fiţi pedepsiţi. Şase lovituri.

Înspăimîntată, Meggie privea mîinile lui Bob, văzu varga şuierînd în jos, aproape mai repede decît o putea

urmări cu ochii, şi lovind tăios pe centrul palmei, unde pielea era mai sensibilă. Palma se înroşi imediat; următoarea lovitură veni la încheietura degetelor, unde era şi mai dureros; şi ultima, la vîrful degetelor, unde Dumnezeu dăruise cele mai multe simţuri - cu excepţia buzelor. Maica Agatha lovea perfect. Încă trei lovituri şi la mîna cealaltă, apoi îşi îndreptă atenţia spre Jack, care urma la rînd. Faţa lui Bob era albă, dar nu se auzi nici un strigăt, nu făcu nici o mişcare şi nici fraţii săi, cînd le veni rîndul; chiar şi blîndul Stu.

Urmări nuiaua cum se ridică pentru propriile mîini, apoi Meggie închise ochii; măcar să n-o vadă căzînd. Dar durerea fu ca o explozie, ca şi cum i-ar fi ars carnea cu fierul roşu, pînă la os; înainte ca durerea să se fi răspîndit veni altă lovitură, apoi alta şi deja o durea mîna pînă la umăr, pînă la inimă. Îşi înfipse dinţii în buza de jos şi muşcă, prea ruşinată şi prea mîndră să plîngă, prea furioasă şi prea indignată de nedreptatea situaţiei ca să-şi deschidă ochii şi să o privească pe Maica Agatha; lecţia se învăţa, chiar dacă scopul ei nu era cel dorit de călugăriţă.

Era ora prînzului cînd i-a trecut durerea din palme. Meggie percepuse diminaţa aceea într-o stare de frică şi uluire totală, neînţelegînd nimic din ce se spunea sau se făcea. Fu aşezată într-o bancă dublă, în ultimul rînd, în clasa celor mici şi nici nu văzu măcar cu cine împărţea banca pînă după ora prînzului, oră mizerabilă petrecută înghesuită între Jack şi Bob, într-un colţ al terenului de joacă. Numai tonul imperios şi sever al lui Bob o convinse să mănînce sandvişul cu agrişe pus de Fee.

Cînd a sunat clopotul pentru orele de după-amiază şi Meggie şi-a găsit un loc în rînd, au început să i se limpezească şi ochii şi să observe ce se petrecea în jurul ei. Ruşinea pedepsei mai stăruia, dar îşi ţinea capul sus şi se prefăcea că nu dă atenţie şoaptelor fetiţelor de lîngă

ea.

Sora Agatha stătea în faţa lor cu nuiaua, sora Declan se strecura printre rînduri, sora Catherine stătea la pian înăuntru şi începu să cînte "Înainte Soldaţi Creştini", cu accentul pe pătrimi. La drept vorbind era un imn protestant, dar războiul îl făcuse cunoscut. Dragii de copii, mărşăluiesc pe el ca şi soldaţii, gîndi sora Catherine, mîndră.

Din cele trei călugăriţe, Maica Declan era copia fidelă a Maicii Agatha, mai mică cu cincisprezece ani, pe cînd Maica Catherine era mai umană. Avea vreo treizeci de ani, era bineînţeles irlandeză, şi flacăra vocaţiei încă nu se ofilise; ea încă mai găsea bucurii învăţîndu-i pe cei mici, încă mai vedea imaginea lui Dumnezeu în micuţele feţe îndreptate spre ea cu adoraţie. Dar ea preda la cei mai mari, pe care Maica Agatha îi bătuse destul, ca să fie cuminţi chiar dacă aveau o învăţătoare tînără. Maica Agatha lua copiii cei mai mici, ca să le formeze mintea şi inima din aluatul fraged, lăsîndu-i pe cei mijlocii Maicii Declan.

Ascunsă în siguranţă în ultimul rînd de bănci, Meggie îndrăzni să se uite la fetiţa care stătea lîngă ea. Un zîmbet ştirb îi întîmpină privirea speriată, nişte ochi mari o priveau de pe o faţă strălucitoare, uşor închisă la culoare. Fetiţa o fascină pe Meggie, care era obişnuită cu feţe blonde, pentru că chiar şi Frank care avea ochii negri, avea pielea albă; aşa că Meggie trase concluzia că, colega ei de bancă era cea mai frumoasă fiinţă pe care a văzut-o vreodată.

- Cum te cheamă, murmură frumuseţea brunetă în colţul gurii, rozînd capătul creionului şi aruncînd bucăţica de lemn în locul pentru călimară.

- Meggie Cleary, şopti ea.

- Voi de acolo! se auzi o voce răguşită în faţa clasei.

Meggie tresări violent, privind în jur uimită. Se auzi un

zgomot de creioane puse pe bănci, un foşnet de hîrtie mişcată şi cu sufletul la gură Meggie înţelese că toată lumea se uita la ea. Maica Agatha venea iute printre bănci; groaza ei fu atît de mare că, dacă ar fi putut, s-ar fi evaporat pentru totdeauna. Dar în spatele ei era clasa mijlocie, de o parte şi de alta erau bănci, iar în faţă era Maica Agatha. Nu i se mai vedeau decît ochii cum o privea fix pe călugăriţă, cu o spaimă care o sufoca, cu mîinile închizîndu-se şi deschizîndu- se pe bancă.

- Ai vorbit, Meghann Cleary.

- Da, Maică.

- Şi ce ai spus?

- Numele meu, Maică.

- Numele tău! Maica Agatha privi în jur. Ei bine, copii, sîntem onoraţi. Un alt Cleary în şcoala noastră şi abia aşteaptă să-şi trîmbiţeze numele!

Se întoarse spre Meggie.

- Stai în picioare cînd vorbesc cu tine! Sălbatică ignorantă ce eşti! Şi întinde palmele, te rog.

Meggie se ridică în picioare, buclele lungi acoperindu-i faţa; îşi prinse mîinile şi le frîngea disperată, dar Maica Agatha nu se mişca. Aştepta.

...Apoi Meggie găsi totuşi puterea să le ridice, dar cînd nuiaua le lovi le trase repede, oftînd disperată. Maica Agatha îşi înfipse mîinile în părul fetiţei şi-i aduse faţa aproape de ochelarii îngrozitori.

- Ridică palmele, Meghann Cleary, spuse calm şi implacabil.

Meggie deschise gura şi vomită pe veşmîntul Maicii Agatha. Se auzi un icnet de groază de la fiecare copil din clasă. Maica Agatha stătea cu dezgustătoare resturi picurîndu-i de pe fuste pe duşumea, cu faţa vînătă de furie şi de uimire. Şi se porni nuiaua! Lovea unde apuca, în timp ce Meggie îşi ridică braţele să-şi ferească faţa. Cînd Maica Agatha a obosit şi n-a mai putut ridica

nuiaua, îi arătă uşa:

- Pleacă acasă, mică filistină revoltătoare, spuse ea întorcîndu-se spre clasa Maicii Declan.

Privirea înspăimîntată a lui Meggie îl întîlni pe Stu; el dădu din cap, ca şi cum i-ar fi spus să facă ce i se spunea şi o mîngîie cu privirea-i albastră-verde plină de milă şi înţelegere. Ştergîndu-şi gura cu batista, ea ieşi împiedicîndu-se de prag, pe terenul de joacă. Mai erau două ore pînă se termina şcoala; se tîrîi pe stradă apatică, ştiind că nu era nici o şansă ca băieţii să o ajungă, fiind prea înspăimîntată ca să găsească un loc unde să-i aştepte. Trebuia să meargă singură acasă şi să-i mărturisească totul mamei.

Fee aproape se împiedică de ea cu un coş de rufe spălate pentru că Meggie veni pe la uşa din spate. Fetiţa stătea pe ultima treaptă a scărilor, cu capul în piept, cu buclele-i strălucitoare revărsate pe rochia murdară. Punînd jos coşul Fee îşi ridică o şuviţă de păr din ochi:

- Ei, ce s-a întîmplat? întrebă ea obosită.

- Am vomitat pe fusta Maicii Agatha.

- Dumnezeule! exclamă Fee cu mîinile pe şolduri.

- M-a şi bătut la palmă, şopti Meggie cu ochii în lacrimi.

- Frumoasă treabă! Fee ridică coşul. Meggie, nu ştiu ce să mai fac cu tine. Va trebui să aşteptăm să vedem ce spune tata. Şi plecă spre curtea din spate unde era sîrma plină de rufe.

Frecîndu-şi faţa cu mîinile, Meggie privi după mama sa un moment, apoi plecă spre fierărie.

Frank tocmai terminase de potcovit iapa domnului Robertson şi o lega de un stal, cînd apăru Meggie. Se întoarse şi o văzu. Atunci îi veniră în minte amintiri mizere de pe vremea cînd şi el fusese elev. Ea era atît de mică, un copil pufos, inocent şi dulce, dar lumina din ochii ei era întunecată şi expresia care licărea în ei, îl făcu să-şi

dorească să o omoare pe Maica Agatha. S-o omoare, da, s-o omoare, să ia un lanţ şi să strîngă... îşi aruncă uneltele şi şorţul şi se apropie repede de ea.

- Ce s-a întîmplat, iubito? o întrebă aplecîndu-se spre ea. Mirosul de vomă se ridica ca o mireasmă, dar îşi înfrînse impulsul de a se întoarce.

- Oh, Fr-Fr-Frank, strigă ea şi lacrimile începură să-i curgă în sfîrşit. Îşi aruncă braţele în jurul gîtului şi se lipi de el cu disperare, plîngînd într-un fel curios de tăcut, ca toţi copiii Cleary, după ce ieşeau din copilărie; un plîns dureros. Era groaznic să-i priveşti şi să nu găseşti cuvinte de alinare sau sărutări să-i faci să le treacă.

Cînd se calmă, o ridică şi o aşeză pe o grămadă de fîn, înmiresmat, lîngă iapa domnului Robertson; s-au aşezat amîndoi şi pierduţi, priveau cum calul le mînca din patul de paie. Capul lui Meggie era legănat pe pieptul lui Frank şi firişoare de păr zburau la respiraţia calului.

- De ce ne-a bătut pe toţi, Frank? I-am spus că a fost vina mea.

Frank se obişnuise cu mirosul fetei şi nu-i mai păsa; întinse o mînă şi mîngîie absent botul calului, împingîndu-l cînd se apropia prea mult.

- Sîntem săraci, Meggie, ăsta-i adevăratul motiv. Călugăriţele urăsc întotdeauna copiii săraci. După cîteva zile la şcoala Maicii Agatha, ai să vezi că nu numai pe Cleary se înfurie ea; şi pe Marshall şi pe McDonald. Noi sîntem toţi săraci. Dacă am fi bogaţi şi am merge la şcoală cu trăsura, ca O'Brien, toţi s-ar purta frumos cu noi. Dar noi nu putem să dăm orgi bisericii, sau veşminte aurite pentru sacristie, nici cai cu trăsură pentru maici. Aşa că noi nu contăm. Ele pot face ce vor cu noi. Îmi amintesc că într-o zi Maica Agatha era atît de furioasă pe mine că striga întruna "Plîngi, pentru Dumnezeu! Scoate un sunet Francis Cleary! Dacă mi-ai da satisfacţia să te aud plîngînd, nu te-aş mai bate atît de des şi atît de tare."

Ăsta-i un alt motiv pentru care ne urăşte; sîntem mai buni ca Marshall şi McDonald. Ea nu-i poate face pe Cleary să plîngă. Ar dori să-i lingem papucii. Ştii, le-am spus băieţilor ce i-aş face unui Cleary care ar scînci măcar cînd este bătut cu nuiaua; asta-i valabil şi pentru tine Meggie. Indiferent cît de tare te bate, să nu mişti. Astăzi ai plîns?

- Nu, Frank, căscă ea cu pleoapele grele şi cu degetul mare căutînd gura. Frank o aşeză în fîn şi se întoarse la treaba sa, zîmbind şi fredonînd un cîntec.

Meggie încă mai dormea, cînd veni Paddy. Mîinile-i erau murdare de la lăptăria domnului Jarman, borul larg al pălăriei îi acoperea ochii. Observă că Frank făcea un topor pe nicovală, faţa strălucindu-i de transpiraţie, apoi, ochii i se opriră pe grămada de fîn, unde stătea ghemuită fiica sa şi văzu cum iapa domnului Robertson stătea aplecată peste copilul adormit.

- M-am gîndit că aici este, spuse Paddy lăsînd hăţurile şi ducîndu-şi calul bătrîn într-un colţ de hambar la o iesle.

Frank încuviinţă scurt, privindu-şi tatăl cu privirea întunecată de îndoială şi nesiguranţă, pe care Paddy o găsea atît de enervantă, apoi se întoarse la treaba lui, transpiraţia făcînd să-i lucească tot corpul. Paddy dădu şaua jos de pe cal, intră într-un stal, puse apă în vas, apoi amestecă tărîţe cu ovăz şi puţină apă să-i dea mîncare. Animalul se mişcă recunoscător pe lîngă el în timp ce-i punea nutreţul în iesle şi îl urmări cu privirea în timp ce ieşi din fierărie şi îşi scoase cămaşa. El se spălă pe faţă, pe mîini, pe spate, îşi şterse pantalonii şi părul. În timp ce se ştergea de un sac vechi îşi privi fiul curios.

- Mama mi-a spus că Meggie a fost trimisă acasă. Ştii exact ce s-a întîmplat?

Frank lăsă toporul care se răcea.

- Micuţa a vomitat pe fustele Maicii Agatha.

Ştergîndu-şi faţa grăbit, Paddy privi într-un colţ de perete ca să-şi revină, apoi se întoarse spre Meggie.

- Emoţionată că a mers la şcoală, nu?

- Nu ştiu. I-a fost rău şi înainte de a pleca la şcoală, azi dimineaţă şi au întîrziat. Toţi au primit la palmă, dar Meggie a fost foarte supărată pentru că a gîndit că este singura care trebuie pedepsită. După pauza de prînz Maica Agatha s-a luat din nou de ea şi Meggie a vărsat tot gemul şi pîinea pe veşmîntul negru şi curat al Maicii Ag.

- Pe urmă ce s-a mai întîmplat?

- Maica Ag a bătut-o pînă n-a mai putut şi a trimis-o acasă furioasă.

- Aş zice că a fost pedepsită destul. Am mult respect pentru călugăriţe, şi ştiu că nu e treaba noastră să punem sub semnul întrebării ce fac ele, dar aş dori să fie mai puţin darnice cu nuiaua. Ştiu că trebuie să bată capetele încăpăţînate de irlandezi, dar, la urma urmei, era prima zi de şcoală a fetiţei.

Frank îl privi uluit pe tatăl său. Pînă în acest moment Paddy nu vorbise niciodată de la bărbat la bărbat cu fiul său mai mare. Scos din resentimentul său perpetuu, Frank îşi dădu seama că, deşi se lăuda, cu severitatea, Paddy o iubea pe Meggie mai mult decît pe fiii săi. Descoperi că aproape îl place pe tatăl său, aşa că zîmbi fără unda aceea de neîncredere.

- Este o dulce, nu-i aşa?

Paddy dădu absent din cap, foarte preocupat să o studieze. Calul sforăi uşor: Meggie se mişcă, se întoarse şi deschise ochii. Cînd îl văzu pe tata lîngă Frank, sări în picioare, palidă de frică.

- Ei bine, Meggie. Fetiţo ai avut o zi grea, nu-i aşa? Paddy se duse la ea, o ridică din fîn, dar i se opri respiraţia cînd se apropie. Strînse din umeri şi o îmbrăţişă.

- Mi-a dat la palmă, mărturisi ea.

- Ei, după cum o cunosc eu pe Maica Agatha, n-o să fie prima dată, rîse şi o apropie de pieptul său. Hai să vedem dacă mama are nişte apă caldă pe sobă să te spele. Miroşi mai rău decît lăptăria lui Jarman.

Frank se opri în uşă privind cele două capete roşcate urcînd cărarea; cînd se întoarse văzu ochii blînzi ai calului privindu-l.

- Hai bătrîno, te duc acasă, spuse el dezlegînd hăţurile.

Faptul că Meggie vomase se dovedi a fi o binecuvîntare. Maica Agatha încă o mai bătea, dar se ţinea destul de departe ca să nu suporte consecinţele, ceea ce slăbea duritatea loviturii şi eluda scopul bătăii.

Copilul brunet care stătea cu ea în bancă, era fiica cea mică a unui italian, patronul unei cafenele din Whine. Era destul de nesemnificativă ca să scape atenţiei Maicii Agatha, dar nu atît de nesemnificativă încît să nu se transforme în calul ei de bătaie. Cînd îi crescură dinţii era izbitor de frumoasă, iar Meggie o adora. În timpul recreaţiilor mergeau ţinîndu-se de talie, ceea ce era un semn că eşti "cea mai bună prietenă" şi nu eşti disponibilă pentru altă prietenie. Şi ele vorbeau şi vorbeau şi vorbeau. La o pauză, Tereza o duse la cafenea să o prezinte mamei, tatălui şi fraţilor ei mai mari. Ei au fost la fel de încîntaţi de părul ei auriu roşcat, pe cît era şi ea încîntată de feţele lor brunete; au asemuit-o cu un înger, cînd îşi întorcea privirea-i şi clipea din ochii cu reflexe verzi. De la mama ei moştenise un aer de nobleţe pe care îl simţiră cu toţii imediat. La fel de dornici să-i fie pe plac, i-au dat cartofi prăjiţi, carne de miel, o bucăţică de peşte prăjit care miroseau atît de bine! Meggie nu mai mîncase niciodată mîncare atît de delicioasă şi îşi dori să mănînce mai des la cafenea. Dar asta se întîmplase

numai pentru că mama fetei ceruse permisiunea călugăriţelor. Conversaţia ei acasă se reducea la "Tereza spune" şi "Ştiţi ce spune Tereza?", pînă cînd Paddy strigă că s-a săturat de Tereza.

- Nu ştiu dacă e atît de bine să fii prea apropiată de ţiganii ăştia, spuse el, împărtăşind neîncrederea instinctivă a comunităţii engleze, în toate popoarele brunete din Mediterana. Meggie, fetiţa mea, ţiganii sînt murdari, nu se spală prea des, spuse el evitînd privirea de reproş a lui Meggie.

Gelos din cale-afară, Frank fu de acord cu el. Aşa că Meggie vorbi mai rar despre prietena ei, cînd era acasă. Dar faptul că acasă nu erau de acord cu ea, nu schimba cu nimic relaţiile, care se limitau din cauza distanţei doar la zilele şi orele de şcoală. Bob şi băieţii erau foarte mulţumiţi să o vadă preocupată. Le lăsa timp de joacă, ca şi cum ea n-ar fi existat.

Lucrurile fără noimă pe care Maica Agatha le scria pe tablă, începură să capete înţeles şi Meggie învăţă că "+" însemna să adaugi numere la un total, pe cînd "-" însemna să iei numere din alte numere şi să rămîi cu mai puţin decît ai avut la început. Era un copil isteţ şi ar fi fost un elev excelent dacă nu strălucitor, numai dacă şi-ar fi putut înfrînge teama de Maica Agatha. Dar în secunda în care ochii aceia împietriţi se întorceau în direcţia ei şi vocea uscată repezea o întrebare, Meggie înmărmurea şi nu mai putea gîndi. Aritmetica i se părea uşoară, dar dacă i se cerea să-şi arate verbal isteţimea, nu mai ştia cît fac doi plus doi. Citirea însemna intrarea într-o lume atît de fascinantă, încît nu se mai sătura de ea; dar dacă Maica Agatha o punea să citească un pasaj, nu putea să spună nici "pisică", să nu mai vorbim de "miau". I se părea că este condamnată pentru totdeauna să tremure cînd Maica Agatha îi ironiza părul roşu aprins pentru că toţi copiii rîdeau de ea. Asta numai pentru că numai la ea

se răstea Maica Agatha şi numai caietele ei le dădea drept exemplu de scriere neglijentă. Unii din copiii bogaţi, erau norocoşi şi aveau radiere, dar radiera lui Meggie era vîrful degetului, pe care-l umezea ca să şteargă nervos greşelile, frecînd hîrtia pînă se făcea numai cocoloşi. Se făceau şi găuri şi asta era strict interzis; şi totuşi ea ar fi făcut orice numai să evite ironiile Maicii Agatha. Pînă la venirea ei, Stuart fusese ţinta ironiilor şi a bătăilor. Totuşi Meggie era o ţintă mai bună, pentru că, blîndeţea şi calmul lui Stuart erau pentru Maica Agatha ca o nucă greu de spart. Pe de o parte Meggie tremura şi se-nroşea ca racul, pe de altă parte îşi dădea toată silinţa să se alinieze temperamentului familiei Cleary, atît de bine definit de Frank. Stuart o compătimea profund pe Meggie şi încerca să-i facă viaţa mai uşoară, atrăgînd în mod deliberat asupra sa mînia călugăriţei, Ea totuşi îl rezolva repede, fiind şi mai furioasă să constate unitatea familiei Cleary protejînd fetiţa, aşa cum se protejaseră şi băieţii unul pe altul. Dacă ar fi întrebat-o cineva de ce îi căşuna astfel pe copiii Cleary, n-ar fi ştiut ce să răspundă. Dar pentru o călugăriţă bătrînă şi înveninată de propria-i viaţă, o familie mîndră cum erau Cleary, era greu de suportat.

Cel mai mare păcat al lui Meggie, era că scria cu stînga. Cînd şi-a luat prima oară creionul să înceapă prima ei lecţie, Maica Agatha s-a năpustit asupra ei, ca Caesar asupra galilor.

- Meghann Cleary, tună ea, pune creionul jos!

Astfel a început bătălia. Meggie era o stîngace incurabilă şi fără de speranţă. Cînd Maica Agatha îi forţa degetele mîinii drepte în jurul creionului şi o obliga să scrie, Meggie stătea scormonindu-şi mintea cum să influenţeze mîna care nu se mişca, să facă ceea ce Maica Agatha spunea că poate face. Mental deveni surdă, mută şi oarbă; mîna aceea nefolositoare nu i se lega de gînduri mai mult ca degetele de la picioare. Trase o linie dreaptă

şi murdări marginea caietului, scăpă creionul din mînă de parcă-i era paralizată; cu nimic nu reuşea Maica Agatha s-o facă să scrie un A cu mîna dreaptă. Imediat Meggie îşi transfera creionul în mîna stîngă şi cu braţul îndoit curios pe trei sferturi de pagină, făcea un rînd de A-uri frumos caligrafiate.

Totuşi Maica Agatha cîştigă bătălia. Într-o dimineaţă, îi legă mîna stîngă de corp cu o sfoară şi nu i-o dezlegă pînă la plecare la ora trei după-amiaza. Chiar şi la pauza de prînz, Meggie a trebuit să mănînce, să se joace cu mîna stîngă strîns legată de corp. A durat trei luni, dar a învăţat să scrie corect, după canoanele Maicii Agatha, deşi forma literelor nu era niciodată bună. Ca să fie sigură că nu se întoarce la stîngăcia ei, călugăriţa îi ţinu mîna legată încă două luni; apoi, Maica Agatha obligă toată şcoala să spună rugăciuni de mulţumire Atot Puternicului pentru că o făcuse pe Meggie să-şi vadă greşeala. Copiii lui Dumnezeu erau dreptaci; stîngacii erau ai Diavolului, mai ales cînd aveau şi părul roşu.

În acel prim an de şcoală, Meggie îşi pierdu rotunjimea şi slăbi tare deşi nu crescu prea mult în înălţime. Începu să-şi roadă unghiile pînă la sînge şi trebui să îndure pedeapsa Maicii Agatha de a trece pe la fiecare bancă să le arate copiilor ce urîte erau unghiile mîncate. Şi asta cînd jumătate din copiii între cinci şi cincisprezece ani îşi rodeau unghiile la fel de rău ca şi Meggie.

Fee făcu o zeamă amară de aloe şi-i udă vîrful degetelor. Toţi membrii familiei fură somaţi să o urmărească să nu şi le spele şi cînd celelalte fetiţe la şcoală văzură petele maronii, Meggie fu pusă la zidul infamiei. Dacă ducea degetele la gură, gustul era înfiorător; disperată îşi înmuie batista în gură şi se frecă pînă se duse grosul. Paddy o pedepsi la rîndul lui, dar cu un instrument mult mai blînd decît nuiaua Maicii Agatha,

o puse să sară într-un picior prin bucătărie. Nu credea în bătaia copiilor la palmă, la faţă sau la fund, numai la picioare. Picioarele dureau la fel de mult ca şi celelalte. Totuşi în ciuda tuturor pedepselor, în ciuda amărăciunii aloiului, în ciuda ruşinii, Meggie continuă să-şi roadă unghiile.

Singura bucurie pe care o avea era prietenia ei cu Tereza Annunzio, singurul lucru care făcea şcoala suportabilă. Îndura lecţiile arzînd de nerăbdare să vină recreaţia şi să stea cu mîinile pe după mijloc sub bradul cel bătrîn şi să vorbească, să vorbească. Erau poveşti despre familia extraordinară a Terezei, despre numeroasele ei păpuşi şi despre serviciul de ceai adevărat pentru păpuşi.

Cînd Meggie a văzut serviciul de ceai, a fost copleşită. Avea 108 piese, ceşcuţe şi farfurioare miniaturale, o linguriţă, un ceainic şi un borcănaş pentru zahăr, o căniţă pentru lapte şi una pentru frişcă, cuţite, linguri şi furculiţe, numai bune pentru păpuşi. Tereza avea nenumărate jucării; în afară de faptul că era mult mai mică decît sora cea mai apropiată de ea, aparţinea unei familii de italieni, ceea ce însemna că era iubită cu pasiune şi alintată, avînd acces nelimitat la resursele monetare ale tatălui său. Fiecare o privea pe cealaltă cu invidie, deşi Tereza nu înţelegea educaţia calvinistă stoică pe care o primea Meggie. De fapt o compătimea. Să nu ţi se permită să-ţi îmbrăţişezi mama şi să o săruţi! Biata Meggie!

Cît despre Meggie, ei îi era imposibil să o compare pe mama bondoacă şi exuberantă a Terezei, cu mama ei suplă dar care nu zîmbea niciodată, aşa că nici nu se gîndea la asta. Nu gîndea niciodată "aş dori ca mama să mă îmbrăţişeze şi să mă sărute". Gîndea întotdeauna "aş dori ca mama Terezei să mă îmbrăţişeze şi să mă sărute". Deşi imaginile despre sărutări şi îmbrăţişări îi stăruiau mai

puţin în minte decît serviciul de ceai. Era atît de delicat, de fin şi de frumos! Oh, dac-ar avea şi ea unul, i-ar putea servi ceaiul lui Agnes într-o ceşcuţă albastră, într-o farfurioară albastră... În Vinerea Mare, în biserica cu sculpturi maure groteşti, cu tavanul pictat în fresce maure, Meggie îngenunchie şi se rugă să aibă şi ea un serviciu de ceai numai al ei. Cînd Părintele Hayes împrăştie tămîia şi binecuvîntarea Domnului, se strecură ca o rază de soare prin fereastră, toţi o simţiră deasupra capetelor aplecate. Toţi, cu excepţia lui Meggie, pentru că ea nici măcar nu o simţi, atît era de preocupată să-şi amintească cîte farfurii avea serviciul Terezei. Şi cînd membrii corului au izbucnit într-un cîntec glorios, capul lui Meggie se învîrtea într-un albastru ultramarin, tare departe de catolicism sau de Polinezia.

Anul şcolar se apropia de sfîrşit, decembrie ameninţa vara, cînd Meggie descoperi cît de scump se plătesc dorinţele şi plăcerile. Stătea pe un scaun înalt lîngă sobă, în timp ce Fee îi pieptăna părul pentru şcoală, ca de obicei; era o treabă complicată. Părul ei avea o tendinţă naturală să se cîrlionţeze, pe care mama ei o considera un mare noroc. Fetele cu părul drept, cînd creşteau, se chinuiau să-şi facă valuri glorioase de păr din şuviţe drepte. Noaptea, Meggie dormea cu părul care-i ajungea pînă la genunchi, împletit cu şuviţe de cîrpă, rupte din cearceafuri vechi. În fiecare dimineaţă trebuia să urce pe scaunul cel înalt, pentru ca Fee să-i desfacă cozile şi să-i perie părul.

Fee folosea o perie veche Pearson, îi lua cîte o buclă în mînă şi o peria cu îndemînare ţinînd-o între degete pînă se răsucea pe deget; apoi îşi trăgea încet degetul şi o întindea, făcînd o buclă de invidiat. Operaţia asta se repeta de vreo douăsprezece ori, apoi buclele din faţă erau strînse pe vîrful capului cu o panglică de tafta albă,

proaspăt spălată şi călcată. Toate celelalte fetiţe purtau codiţe la şcoală, păstrînd buclele pentru ocazii deosebite, dar în această privinţă Fee era de neînduplecat; Meggie trebuia să poarte bucle tot timpul, indiferent cît de greu îi era să-şi sacrifice timpul în fiecare dimineaţă. Munca lui Fee era folositoare, pentru că, părul fiicei ei era, de departe, cel mai frumos din toată şcoala. Faptul că i-l peria zilnic îi atrăgea fetiţei multă invidie.

Operaţia era dureroasă, dar Meggie era prea obişnuită cu ea, să o mai bage în seamă, pentru că nu-şi amintea să fi existat vreo zi cînd să n-o fi făcut. Braţele vînjoase ale lui Fee treceau cu putere peria prin părul înnodat şi încîlcit, pînă cînd ochii lui Meggie se umezeau şi trebuia să se prindă de scaun cu amîndouă mîinile ca să nu cadă. Era în lunea ultimei săptămîni de şcoală şi ziua ei era peste două zile; se prinse de scaun şi visă la serviciul de ceai, ştiind că era numai un vis. Mai era unul în magazinul din Wahine, dar ea îi ştia preţul şi îşi dădea seama că era mult prea mare pentru puterile tatălui său.

Deodată Fee scoase un sunet atît de ciudat încît o scoase pe Meggie din visare, iar băieţii încremeniră la masă, întorcînd curioşi capul.

- Sfinte Dumnezeule! spuse Fee.

Paddy sări în picioare cu faţa stupefiată; n-o auzise niciodată pe Fee folosind numele Domnului fără motiv. Rămăsese cu o buclă în mînă şi trăsăturile feţei îi erau contorsionate într-o expresie de oroare şi repulsie. Paddy şi băieţii se apropiară; Meggie încercă să vadă ce se petrece dar dinţii periei o loviră de-i dădură lacrimile.

- Priveşte! şopti Fee şi ridică în soare bucla ca să vadă şi Paddy.

În soare părul era ca o aură strălucitoare şi la început Paddy nu văzu nimic. Apoi realiză că o creatură se mişca pe mîna lui Fee. Luă şi el o şuviţă şi în razele de soare, văzu mai multe creaturi văzîndu-şi liniştite de treabă. Mici

puncte albe erau prinse ciorchine pe firele de păr iar creaturile erau tare ocupate să producă alte mici puncte albe. Părul lui Meggie era ca un stup de vietăţi.

- Are păduchi! spuse Paddy.

Bob, Jack, Hughie şi Stu priviră şi ei apoi, ca şi tatăl lor, se traseră deoparte; numai Frank şi Fee priveau încremeniţi părul lui Meggie, în timp ce ea stătea ghemuită, nenorocită, întrebîndu-se ce mai făcuse. Paddy se aşeză neputincios pe scaunul său, privind fix focul şi clipind din ochi.

- De la nenorocita aceea de ţigancă, spuse în cele din urmă, întorcîndu-se spre Fee. Ţigani nenorociţi şi murdari care trăiesc ca porcii!

- *PADDY!* exclamă Fee scandalizată.

- Îmi pare rău mamă, dar cînd mă gîndesc că ţiganca i-a dat păduchi lui Meggie, îmi vine să plec la Wahine şi să dărîm nenorocita aceea de cafenea, spuse el lovindu-şi genunchii cu pumnii, nervos.

- Ce s-a întîmplat, mămico? reuşi să întrebe şi ea în sfîrşit.

- Priveşte, micuţă murdară ce eştil Şi Fee îşi băgă mîna sub ochii lui Meggie. Tot părul ţi-e plin e vietăţi din astea! Le-ai luat de la bruneta cu care eşti aşa bună prietenă! Şi acum ce mă fac cu tine?

Meggie privi cu respiraţia tăiată la vietatea de pe mîna lui Fee, apoi începu să plîngă.

Fără să i se spună, Frank aprinse focul şi puse apă, în timp ce Paddy măsura bucătăria cu paşi mari vărsîndu-şi furia de cîte ori se uita la Meggie. În cele din urmă se duse la uşa din spate, luă din cui pălăria şi biciul:

- Plec la Wahine, Fee, mă duc să-i spun nenorocitului de ţigan unde să-şi bage peştele şi cartofii prăjiţi! Pe urmă mă duc la Maica Agatha să-i spun ce cred despre ea, că acceptă copii murdari în şcoala ei!

- Paddy, ai grijă, îl rugă Fee. Dacă nu i-a luat de la brunetă? Chiar dacă şi fata are păduchi e posibil să-i fi luat şi ea de la altcineva.

- Prostii! răspunse Paddy încăpăţînat.

Plecă pe scara din spate şi cîteva minute mai tîrziu auziră calul alergînd. Fee oftă şi îl privi deznădăjduită pe Frank.

- Să zicem că avem noroc, dacă nu ajunge la închisoare. Frank, mai bine adu băieţii în casă. Azi nu e şcoală.

Unul cîte unul, Fee îi controlă cu atenţie, apoi pe Frank şi Frank o controlă pe ea. Nu era nici un semn că ar fi luat şi ei boala lui Meggie, dar Fee nu avea de gînd să rişte. Cînd apa din cazan a clocotit, Frank a adus albia din cui şi a umplut-o jumătate cu apă fiartă, jumătate cu apă rece. Apoi s-a dus în cămară şi a adus un bidon de cinci kilograme cu gaz, a luat un calup de săpun făcut cu leşie şi a început să-l frece pe Bob. Fiecare cap era băgat puţin în apă, apoi turna gaz, apoi freca tot cu săpun. Gazul şi leşia ardeau pielea; băieţii ţipau şi-şi frecau ochii, scărpinîndu-şi scalpurile înroşite, jurînd răzbunare cruntă tuturor ţiganilor.

Fee se duse la coşul ei de cusut şi luă foarfeca cea mare. Se întoarse la Meggie, care nu se mişcase de pe scaun, deşi trecuse mai mult de o oră, privi frumuseţea de păr o secundă, cu foarfecul în mînă. Apoi începu să taie - fîş - fîş - pînă cînd toate buclele se adunară într-o grămadă pe duşumeaua bucătăriei şi pielea albă a lui Meggie începu să se vadă printre smocurile neregulate. Cu îndoială în privire se întoarse spre Frank:

- Ar trebui să-l rad? întrebă cu buzele strînse.

- Oh, mamă nu! Sigur că nu! dacă-i fac o spălare bună cu gaz, ar trebui să fie suficient! Te rog nu-l rade.

Aşa că Meggie fu dusă deasupra baliei şi îi turnară cană după cană cu gaz şi-i frecară cu săpun ce-i mai

rămăsese din păr. Cînd fură în sfîrşit mulţumiţi, aproape că nici nu mai vedea de usturime, iar faţa şi capul i se înroşiseră de atîta frecat. Frank strînse buclele pe o foaie de hîrtie şi le aruncă în foc. Apoi el şi Fee îşi spălară părul, apoi Frank aduse o perie şi frecă duşumeaua bucătăriei cu seu de oaie.

Cînd bucătăria fu curată ca un spital au trecut la dormitoare, au scos fiecare cearceaf şi pătură de pe fiecare pat şi şi-au petrecut restul zilei spălînd şi fierbînd toată lenjeria familiei. Cuverturile şi pernele au fost scoase pe gardul din spate şi date cu gaz, preşurile din casă au fost scuturate pe fiecare milimetru pătrat. Toţi băieţii au fost puşi la treabă, cu excepţia lui Meggie pentru că ea era într-o dizgraţie totală. Se tîrî în spatele hambarului şi plînse. Capul îi ardea de durere şi îi era atît de ruşine încît nici nu îndrăzni să-l privească pe Frank, cînd acesta veni să o caute şi să o convingă să intre în casă.

În cele din urmă trebui să o tragă cu forţa în casă şi, odată înăuntru, se ascunse într-un colţ cînd veni Paddy din Wahine, tîrziu după amiază. El îi privi capul slut şi izbucni în lacrimi, legănîndu-se în scaun, cu faţa în mîini, în timp ce familia privea dorindu-şi să fie oriunde în altă parte, numai acolo nu. Fee făcu un ceainic de ceai şi-i turnă o ceaşcă lui Paddy, în timp ce acesta începu să-şi revină.

- Ce s-a întîmplat la Wahine? Ai stat tare mult.

- Mai întîi, i-am pus cravaşa pe spinare blestematului de ţigan. Pe urmă, l-am văzut pe MacLeon privindu-ne din faţa prăvăliei sale, aşa că i-am spus şi lui ce s-a întîmplat. MacLeon a adunat cîţiva oameni din cîrciumă şi i-am scos în stradă pe ţigani, cu tot cu femei, şi le-am dat cu seu de oaie prin toată prăvălia. Pe urmă am mers la Maica Agatha şi s-a jurat că nu ştie nimic şi că n-a observat nimic. A scos-o pe ţigancă din bancă şi i-a

controlat părul şi bineînţeles că era plină de păduchi. A trimis-o acasă şi i-a spus să nu se întoarcă pînă nu-şi curăţă capul. Le-am lăsat pe călugăriţe controlînd copiii din şcoală şi îţi spun că nu erau puţini. Să fi văzut cum se scărpinau călugăriţele ca nebunele cînd credeau că nu se uită nimeni. Zîmbi strîmb apoi văzu din nou capul lui Meggie şi oftă. O privi supărat: cît despre tine, domnişoară, să nu mai aud de ţigani, de nici un alt prieten, decît de fraţii tăi. Dacă nu sînt destul de buni pentru tine, cu atît mai rău. Bob, ţie îţi spun, Meggie nu mai are de-a face nimic cu nimeni, cu excepţia fraţilor ei, cît timp se află la şcoală, auzi?

- Da, tată, confirmă Bob dînd din cap.

În dimineaţa următoare Meggie fu îngrozită să constate că trebuie să meargă la şcoală, ca de obicei.

- Nu, nu, nu pot să merg, plîngea ţinîndu-se cu mîinile de cap. Mămico, nu pot să merg la şcoală aşa; nu pot, cu Maica Agathal

- Ba poţi, răspunse Fee, ignorînd privirile imploratoare ale lui Frank. O să-ţi fie de învăţătură.

Aşa că, Meggie plecă la şcoală, tîrîindu-şi picioarele, cu capul îmbrobodit într-o basma maro. Maica Agatha o ignoră cu desăvîrşire, dar, la vremea pauzei, fetele i-au smuls basmaua de pe cap, să vadă cum arată. Capul fetiţei era o privelişte de nedescris, cînd era descoperit. Văzînd ce se întîmplă, Bob o duse pe sora sa într-un colţ sigur de pe terenul de cricket.

- Nu le mai lua în seamă, Meggie, spuse supărat legîndu-i neîndemînatec basmaua şi mîngîind-o. Mîţe afurisite! Aşa aş vrea să fi putut păstra nişte chestii din alea din părul tău şi să le fac cadou! Ştii, cînd toată lumea ar fi uitat, eu aş fi împodobit cîteva capete. Toţi băieţii Cleary au înconjurat-o pe Meggie şi au păzit-o pînă s-a sunat.

Tereza Annunzio a venit la şcoală puţin după ora

prînzului, cu capul ras. A încercat să o bată pe Meggie, dar băieţii au ţinut-o departe. În timp ce pleca, Tereza îşi flutură în aer braţul cu pumnul strîns şi-i lovi coapsele cu palma stîngă, într-un gest pe care nimeni nu l-a înţeles dar pe care băieţii l-au înregistrat cu aviditate, pentru mai tîrziu.

- Te urăsc, urlă Tereza. Tata trebuie să se mute din oraş, din cauza tatălui tău. Se întoarse şi fugi plîngînd.

Meggie se ţinu cu capul sus şi se abţinu să nu plîngă. *NU CONTA* ce gîndesc ceilalţi! *NU CONTA! NU CONTA!* Celelalte fetiţe o evitau, fie că le era teamă de Bob şi Jack, fie pentru că părinţii le spuseseră să stea departe de ea; să fii prea apropiat de un Cleary, de obicei însemna să ai necazuri. Aşa că Meggie îşi petrecu ultimele zile de şcoală "în călugărie", după cum spuneau băieţii, ceea ce înseamna că era total ostracizată. Chiar şi Maica Agatha respectă noua situaţie, în schimb, îşi vărsa toată furia pe Stuart.

Cum se întîmpla de obicei, dacă zilele de naştere ale celor mici se nimereau într-o zi a săptămînii, erau amînate pînă sîmbăta; aşa s-a întîmplat şi cu Meggie; sîmbătă, fetiţa a primit mult doritul serviciu de ceai. Era aşezat pe o măsuţă vopsită în albastru, cu scaune, făcute în inexistentul timp liber al lui Frank, şi Agnes stătea pe unul din acele scăunele îmbrăcată într- o nouă rochie albastră, făcută în inexistentul timp liber al lui Fee. Meggie privea pierdută la desenele în albastru şi alb de pe fiecare piesă; la copăceii fantastici cu coroane pufoase, la micuţa pagodă cu ornamente, la ciudata pereche de păsări încremenite într-un zbor continuu, deasupra podului arcuit. Îşi pierduse orice urmă de încîntare. Dar, în străfundul sufletului, ea înţelese de ce familia ei făcuse acest sacrificiu ca să-i cumpere ce-i era mai drag ei. Aşa că Meggie se juca, îi făcea ceai lui Agnes şi respecta

ritualul ca şi cum ar fi fost încîntată. Continuă, cu încăpăţînare să-l folosească ani de zile; nu i-a spart nici o piesă, nici măcar nu i-a ciobit vreuna. Nimănui nu i-a trecut vreodată prin cap că Meggie ura din inimă serviciul de ceai, măsuţa albastră şi scaunele şi rochia albastră a păpuşii.

Cu două zile înainte de Crăciunul lui 1917, Paddy şi-a adus acasă ziarul săptămînal; şi un nou stoc de cărţi de la bibliotecă. Totuşi ziarul avu întîietate faţă de cărţi. Editorii îl îmbunătăţiseră, împrumutînd idei din noile reviste americane, care din cînd în cînd mai pătrundeau şi în Noua Zeelandă; întreaga secţiune de mijloc avea ştiri despre război. Erau fotografii neclare ale soldaţilor neo zeelandezi pe stîncile nemiloase ale peninsulei Gallipoli, erau articole lăudînd vitejia soldaţilor neo-zeelandezi şi australieni în război, numele neo-zeelandezilor şi australienilor care au fost decoraţi cu Crucea Victoria. Şi mai era o pagină întreagă, magnifică, dedicată Cavaleriei Uşoare Australiene, o poză care-i arăta călare, sobri şi gata de luptă, cu pene lungi, pufoase la pălărie.

Cum avu ocazia Frank luă ziarul şi citi cu nesaţ, cufundîndu-se în proza-i comercială cu ochii strălucitori.

- Tată, vreau să merg şi eu, zise lăsînd încet ziarul pe masă.

Fee tresări violent, cum stătea aplecată deasupra sobei, iar Paddy încremeni în scaun, uitînd de carte.

- Eşti prea tînăr, Frank, răspunse el.

- Nu, nu sînt! Am şaptesprezece ani, tată, sînt bărbat. Hunii şi turcii ne omoară oamenii ca pe animale, iar eu stau aici în siguranţă. A venit vremea să facă şi familia Cleary ceva pentru ţară.

- Eşti sub vîrsta admisă, Frank, nu te primesc ei.

- Ba mă primesc, dacă nu te opui tu; Frank vorbi

repede cu ochii fixaţi pe faţa lui Paddy.

- Dar mă opun! Eşti singurul care munceşte acum şi avem nevoie de banii pe care-i cîştigi tu, ştii doar!

- Dar am să primesc bani şi în armată!

Paddy rîse uşor.

- Şilingii soldatului, nu? Ca fierar în Wahine cîştigi mult mai bine, decît ca soldat în Europa.

- Dar vreau să plec, poate să am norocul să devin ceva mai bun decît un fierar! Este singura şansă să plec de aici, tată!

- Prostii! Dumnezeule, băiete, nu ştii ce spui. Războiul este îngrozitor. Eu vin dintr-o ţară care a fost în război timp de o mie de ani, aşa că eu ştiu ce spun. Şi oricum mi se pare curios că englezii folosesc soldaţi neo-zeelandezi şi australieni drept carne de tun; îi folosesc în locuri unde nu vor să-şi piardă ei preţioasele trupe! Uite numai cum hodorogul de Churchill ne-a trimis oamenii în Gallipoli! Au murit zece mii din cincizeci de mii de soldaţi. Mai rău ca un măcel! De ce să mergi tu să porţi greul pentru Mama Anglia? Ce a făcut ea pentru tine, în afară de faptul că a exploatat toate coloniile? Dacă ai merge în Anglia, toţi s-ar uita la tine cu dispreţ, pentru că vii din colonii. Noua Zeelandă şi Australia nu sînt în pericol. I-ar putea face Mamei Anglia un pustiu de bine şi să se lase bătute; a cam venit vremea să-i plătească cineva pentru ce a făcut ea Irlandei. Eu sigur n-am să plîng, dacă Kaizerul o să se plimbe pe Strada mare.

- Dar, tată, eu vreau să mă înrolez!

- Nu poţi vrea tot ce-ţi place, Frank; nu mergi, aşa că mai bine uită tot. Nu eşti destul de mare să fii soldat.

Frank se-nroşi şi îşi strînse buzele cu furie; faptul că era mic de statură îl handicapa. La şcoală fusese cel mai scund băiat din clasă şi se bătuse de două ori mai mult ca alţii, tocmai din cauza asta. În ultima vreme era

frămîntat de îndoieli groaznice, pentru că la şaptesprezece ani, avea exact aceeaşi înălţime ca şi la paisprezece ani; poate că se oprise din creştere! Numai el ştia la cîte suplicii îşi obligase mintea şi corpul, exerciţii de întindere, dar degeaba.

Fierăria îi dezvoltase forţa mult peste normal şi în disproporţie cu corpul şi înălţimea; şi dacă Paddy ar fi ales conştient meseria asta pentru temperamentul lui Frank, n-ar fi ales mai bine. O constituţie mică dar cu forţă pură, la şaptesprezece ani nu fusese înfrînt într-o luptă şi era deja cunoscut în toată peninsula Taranaki. Toată mînia, frustrarea, complexul de inferioritate s-au împletit în el, reprezentînd mai mult decît pe cel mai puternic localnic, el era un corp într-o superbă condiţie fizică, o minte excelentă dublată de o voinţă de neînfrînt.

Cu cît erau mai mari şi mai puternici, cu atît mai mult dorea Frank să-i vadă umiliţi şi trîntiţi prin praf. În jurul lui se păstra distanţa, pentru că agresivitatea sa era bine cunoscută. În ultima vreme, îi lăsase în pace pe tinerii de vîrsta sa, în căutare de alţi adversari printre cei mai mari decît el şi localnicii încă mai vorbeau de ziua cînd l-a bătut măr pe Jim Collins, deşi Jim Collins avea douăzeci şi doi de ani, şase picioare înălţime şi putea ridica un cal. Cu mîna stîngă ruptă, cu coastele zdrobite, Frank a continuat bătaia pînă cînd Jim Collins a ajuns o grămadă de carne la picioarele sale şi fost ţinut cu forţa să nu mai lovească în omul leşinat. Imediat ce i s-a vindecat braţul şi nu l-au mai durut coastele, Frank s-a dus în oraş şi a ridicat un cal, ca să vadă toată lumea că Jim nu era singurul care putea face asta şi că, oricum nu depindea de înălţimea omului, să poţi ridica cai. Pe măsură ce acest fenomen avansa, Paddy afla de reputaţia lui Frank şi înţelegea lupta pe care o ducea Frank pentru a fi respectat, dar asta nu-l scutea de furie cînd bătaia împiedica munca la fierărie. Fiind el însuşi un bărbat mic

de statură, Paddy avusese luptele lui pentru a-şi dovedi curajul, dar în ţinutul său din Irlanda el nu era dintre cei mai scunzi, iar pînă să ajungă în Noua Zeelandă, unde bărbaţii erau înalţi, era deja bătrîn. Astfel că înălţimea sa nu l-a obsedat pe Paddy aşa cum îl obseda pe Frank.

Acum îl privea cu atenţie pe băiat, încercînd să-l înţeleagă, dar nu reuşi; acest copil fusese întotdeauna mai departe de el decît ceilalţi, indiferent cît de mult s-a străduit să nu facă discriminări între copii. Ştia că asta o îndurera pe Fee, că ea era mereu îngrijorată de antagonismul nemărturisit dintre ei, dar chiar şi dragostea lui pentru Fee, nu reuşise să atenueze exasperarea sa faţă de Frank.

Mîinile frumos modelate ale lui Frank stăteau întinse pe ziarul deschis, iar ochii lui îl fixau pe Paddy, cu o privire amestecată cu rugăminţi şi mîndrie, mai mult mîndrie. Cît de străină era faţa aceasta! Nici urmă de Cleary sau Armstrong, cu excepţia, poate a unei vagi asemănări cu Fee în privire, dacă ochii lui Fee ar fi fost negri şi ar fi aruncat flăcări, aşa cum ardeau ochii lui, la cea mai mică provocare. Un singur lucru nu-i lipsea acestui copil, curajul.

Subiectul fu brusc abandonat, odată cu remarca lui Paddy despre înălţimea lui Frank; familia mîncă mîncare de iepure într-o tăcere neobişnuită, chiar şi Jack şi Hughie, conştienţi de importanţa discuţiei, renunţară la hîrjoana obişnuită. Meggie refuză să mănînce, privind fix la Frank, ca şi cum ar fi trebuit să dispară în orice moment. Frank ciuguli din mîncare cît putu de decent şi imediat ce avu ocazia se scuză şi se ridică de la masă. Un minut mai tîrziu auziră toţi toporul în hambarul cu lemne; Frank se lupta cu buştenii pe care-i adusese Paddy pentru iarnă.

Cînd toţi erau convinşi că este în pat, Meggie se strecură pe fereastra dormitorului şi se furişă la hambarul

de lemne. Era un loc foarte important pentru existenţa lor; cam o sută de metri pătraţi căptuşiţi cu un strat gros de surcele, grămezi mari de bușteni aşteptînd într-o parte să fie tăiaţi, iar în partea opusă, un perete de lemne ca un mozaic, tăiate exact de mărimea sobei. În mijloc, trei stîlpi înfipţi în pămînt erau folosiţi pentru a tăia mărunt lemnele.

Frank nu stătea; muncea la un buştean de eucalipt încercînd să-l micşoreze ca să-l poată mărunţi. Avea un diametru de două picioare, fiecare capăt era prins cu sîrmă şi Frank îl ţinea între picioare şi încerca să-l taie în două. Fierăstrăul se mişca atît de iute, că fluiera; şi mînerul scotea un sunet cînd aluneca în palma transpirată. Strălucea în timp ce se mişca în sus, în jos, iar metalul arunca bucăţi din lemnul tare în mişcarea sa, de parcă s-ar fi jucat cu un brad. Surcele săreau în toate direcţiile, transpiraţia curgea şuvoaie pe pieptul lui Frank care-şi legase batista la frunte, ca să nu-l deranjeze transpiraţia. Era o muncă periculoasă, o mişcare greşită sau îndreptată greşit şi ar fi rămas fără picior. Şi încheieturile-i erau legate, ca să absoarbă transpiraţia, dar mîinile, deşi delicate, ţineau fierăstrăul uşor şi cu multă îndemînare.

Meggie se opri lîngă cămaşa dezbrăcată şi îl privi cu uimire. Încă trei fierăstraie aşteptau, pentru că lemnul de eucalipt era tare şi tocea lamele. Apucă unul de mîner, îl puse pe genunchi dorindu-şi să poată tăia lemne ca Frank. Era atît de greu că abia îl ridică. Fierăstrăul colonial avea o singură lamă dar foarte ascuţită, cel cu două lame era prea uşor pentru lemnul de eucalipt. Capul era bine lucrat, ca să ţină bine lama. Un cap prost lucrat putea să scape lama şi în rapiditatea mişcării, putea să moară un om.

Frank muncea aproape instinctiv, în lumina difuză; Meggie se ferea de aşchii cu uşurinţa exerciţiului îndelungat şi aştepta ca Frank să o observe. Butucul era

pe jumătate tăiat şi el se întoarse să-l înceapă şi din partea opusă; ridică fierăstrăul şi începu. Disecarea lemnului era un proces complicat. În timp ce înainta spre centrul butucului fierăstrăul aproape că dispăru în tăietură iar aşchiile săreau tot mai aproape de el. Le ignoră şi mări viteza. Butucul se desfăcu cu un zgomot şi în acelaşi timp sări şi Frank, simţind mişcarea înainte de ultima tăietură. În timp ce lemnul cădea se lăsă şi el pe o parte, zîmbind; dar nu avea un zîmbet fericit. Se întoarse să ia alt fierăstrău şi-şi văzu sora stînd răbdătoare, în cămaşa de noapte cu nasturi pînă la gît. Încă i se părea curios să-i vadă părul scurt cîrlionţat, în loc de frumoasele bucle strînse în vîrful capului, dar hotărît stilul acesta băieţesc i se potrivea mai bine şi îşi dori ca ea să rămînă aşa. Apropiindu-se de ea se aplecă:

- Cum ai ieşit din casă, hoţ mic ce eşti?

- Pe fereastră, după ce a adormit Stu.

- Dacă nu ai grijă, ai să devii un băieţoi.

- Nu-mi pasă. Tot e mai bine să mă joc cu băieţii, decît singură.

- Cred că ai dreptate. Se aşează sprijinindu-se de un butuc şi o privi îngrijorat. Ce s-a întîmplat, Meggie?

- Frank, nu-i aşa că nu pleci?

Îi puse mîinile pe şolduri şi îşi ridică spre el privirea îngrijorată, cu gura deschisă, pentru că nasul era înfundat, luptîndu-se cu lacrimile.

- S-ar putea, Meggie, răspunse el blînd.

- Oh, Frank, nu poţi face asta! Mama şi eu avem *NEVOIE* de tine! Ştii doar! Nu ştiu ce ne-am face fără tine!

El zîmbi în ciuda durerii pe care o simţi, zîmbi la felul nevinovat în care ea repeta, inconştient cuvintele lui Fee.

- Cîteodată lucrurile nu merg aşa cum vrem noi să meargă. Ar trebui să înveţi asta. Noi, Cleary, am fost învăţaţi să muncim toţi pentru binele familiei, să nu ne gîndim niciodată la noi. Dar eu nu sînt de acord cu asta;

eu cred că ar trebui să avem voie să ne gîndim şi la noi. Eu vreau să plec pentru că am şaptesprezece ani şi a venit vremea să am o viaţă numai a mea. Dar tata spune că nu, că sînt necesar aici, pentru binele familiei. Şi pentru că nu am încă douăzeci şi unu de ani, trebuie să fac cum spune tata.

Meggie aprobă din cap, dîndu-şi toată silinţa să dezlege firele complicate ale explicaţiei lui Frank.

- Ştii, Meggie, m-am gîndit mult la asta. Plec şi gata. Asta este. Ştiu că ţie şi mamei o să vă fie dor de mine, o să-mi sijmţiţi lipsa, dar Bob creşte repede, iar tata şi băieţii n-or să-mi simtă de loc lipsa. Pe tata îl preocup numai pentru că aduc nişte bani.

- Nu ne mai iubeşti, Frank?

Se întoarse spre ea şi o luă în braţe, o mîngîie cu o plăcere dureroasă, un amestec de durere şi foame.

- Oh, Meggie, pe tine şi pe mama vă iubesc mai mult decît pe toţi ceilalţi la un loc! Doamne, de ce nu eşti mai mare, să pot vorbi cu tine? Poate că este mai bine că eşti mică, poate-i mai bine!

O lăsă din braţe deodată, încercînd să se stăpînească, lovind butucul cu capul. Apoi o privi.

- Meggie, cînd ai să fii mare, ai să înţelegi mai bine.

- Te rog, nu pleca Frank, repetă ea.

- Oh, Meggie, chiar n-ai înţeles nimic? Nu contează. Important este că nu trebuie să spui nimănui că am stat de vorbă astă seară. Auzi? Nu vreau să creadă că ai vreun amestec.

- Am înţeles, Frank, am înţeles tot. N-am să suflu un cuvînt nimănui, îţi promit. Dar, doamne, ce mult aş dori să nu trebuiască să pleci!

Era prea mică să-i poată explica ce dorea, de fapt, era ceva fără explicaţie pe care îl purta în inimă; nu mai rămînea nimeni, dacă Frank pleca. El era singurul care-i dăruia toată dragostea, singurul care o îmbrăţişa şi o

mîngîia. Cînd era mai mică şi tata o lua în braţe, dar de cînd a început şcoala, nu o mai lăsa să stea pe genunchii lui, nici să-şi mai arunce braţele pe după gîtul lui; îi tot spunea "ai crescut, Meggie", şi mama era întotdeauna atît de ocupată, atît de obosită, atît de preocupată de băieţi şi de casă. Numai Frank era mai aproape de sufletul ei, Frank care lumina ca steaua din paradisul ei limitat. El era singurul căruia părea să-i placă să stea de vorbă cu ea şi el îi explica lucrurile în aşa fel că înţelegea şi ea. Încă din ziua cînd Agnes şi-a pierdut părul, Frank a fost aproape de ea şi în ciuda tuturor necazurilor, nimic nu a atins-o. Nici bătăile la palmă, nici păduchii, pentru că Frank a fost întotdeauna lîngă ea să o mîngîie, să o consoleze.

Se ridică şi reuşi să zîmbească.

- Dacă trebuie să pleci, Frank, asta este.

- Meggie, ar fi trebuit să fii în pat, mai bine te duci înainte să controleze mama. Hai, fugi!

Gîndul acesta îi alungă totul din cap; se lăsă în jos, pescui poalele cămăşii de noapte, o trase printre picioare şi o ţinu ca pe o coadă în faţă, în timp ce fugea cu picioarele goale printre aşchiile de lemn ascuţite.

Dimineaţa, Frank nu mai era. Cînd Fee veni să o scoale pe Meggie era supărată şi încordată; Meggie sări din pat ca o pisicuţă, se îmbrăcă singură, fără să ceară ajutor, deşi avea o mie de butonaşi.

În bucătărie, băieţii stăteau întunecaţi în jurul mesei şi scaunul lui Paddy era gol. Şi al lui Frank. Meggie se strecură la locul ei şi stătu cuminte, cu dinţii clănţănindu-i de frică. După micul dejun Fee îi trimise afară pe toţi şi în spatele hambarului, Bob îi spuse vestea.

- Frank a fugit, şopti el.

- Poate că s-a dus numai pînă la Wahine, sugeră Meggie.

- O, nu, proasto, s-a dus să se înroleze. Of, mi-aş dori

să fiu destul de mare să pot pleca cu el! Norocosul!

- Eu mi-aş dori să mai fie încă acasă.

Bob strînse din umeri.

- Păi, tu nu eşti decît o fată şi mă aşteptam din partea unei fete să gîndească aşa.

Remarca, altădată incendiară, rămase acum fără replică; Meggie intră în casă să vadă dacă poate fi de vreun ajutor.

- Unde-i tata? întrebă după ce fu pusă la călcat batiste.

- A plecat la Wahine.

- O să-l aducă pe Frank înapoi?

- Să încerci să ţii un secret în casa asta, este imposibil! Nu, n-o să-l prindă pe Frank la Wahine, ştie asta. S-a dus să trimită o telegramă la poliţia şi armata din Wanganui.

- Oh, mami, sper să-l găsească! Nu vreau ca Frank să plece.

Fee trînti putina de unt pe masă şi începu să-i bată conţinutul cu două lopăţele de lemn.

- Nimeni nu doreşte ca Frank să plece. De aceea a plecat tata să aranjeze să fie adus înapoi. Gura îi tremură o secundă. Bietul Frank! Bietul Frank! Oftă, nu pentru Meggie, ci pentru ea. Nu ştiu de ce copiii trebuie să plătească pentru păcatele noastre. Bietul meu Frank, nu-şi găseşte locul aici...

Apoi observă că Meggie nu mai călca, strînse din buze şi nu mai scoase nici un cuvînt.

Trei zile mai tîrziu, poliţia l-a adus pe Frank înapoi. Sergentul din escortă i-a spus lui Paddy că se împotrivise grozav.

- Aveţi un luptător, nu glumă! Cînd a văzut că soldaţii nu-s atenţi, a ţîşnit ca fulgerul, cu doi paznici pe urmele lui. Dacă n-ar fi avut ghinionul să dea peste o patrulă, cred că ar fi reuşit să fugă. A luptat din toate puterile; au

trebuit cinci soldaţi ca să-i pună cătuşele.

Spunînd asta îi scoase lanţurile grele lui Frank şi-l împinse brutal pe poartă; dezechilibrat, Frank se lovi de Paddy şi se trase iute, ca şi cum atingerea l-ar fi urzicat.

Copiii stăteau grămadă la colţul casei, în spatele adulţilor, privind şi aşteptînd. Bob, Jack şi Hughie, stăteau nemişcaţi, sperînd ca Frank să se mai bată puţin; Stu privea doar, parcă din adîncurile sufletului său milos; Meggie îşi ţinea obrajii în palme, frămîntîndu-i cu spaimă, crezînd că ar mai dori cineva să-i facă vreun rău lui Frank.

Frank se întoarse şi îşi privi mai întîi mama; ochi negri pierduţi în ochi albaştri, într-o comuniune amară, despre care nu pomeniseră niciodată şi despre care nu vor vorbi. Privirea mîndră a lui Paddy îl doborî, pleoapele lăsate ale lui Frank îi recunoşteau dreptul de a fi mînios. Din acea zi Paddy nu a vorbit niciodată mai mult cu Frank decît impuneau bunul simţ şi civilizaţia. Dar pentru Frank mai greu a fost să facă faţă copiilor, să-i privească în faţă, ruşinat şi stînjenit, pasăre călătoare adusă acasă cu aripile frînte, cu cîntecul redus la tăcere.

Meggie aşteptă pînă cînd Fee îşi făcu rondul de noapte, apoi se strecură pe fereastră şi se duse în curtea din spate. Ştia unde-l găseşte pe Frank, în podul cu fîn, departe de ochii iscoditori ai tatălui său.

- Frank, Frank, unde eşti? Vorbea în şoaptă, înfăşurată în tăcerea întunecată, explorînd cu picioarele terenul necunoscut din jur, cu simţurile ascuţite, ca un animal.

- Aici, Meggie, se auzi vocea lui obosită, greu de recunoscut, lipsită de viaţă şi de sentimente.

Se îndreptă spre locul unde Frank stătea întins în fîn şi-l cuprinse cu braţele cît putu ea:

- Oh, Frank, sînt atît de bucuroasă că te-ai întors!

El mormăi ceva, se lăsă în jos pînă ajunse mai jos

decît ea şi îşi rezemă capul de corpul ei. Meggie începu să-i mîngîie părul. Era prea întuneric să o vadă, dar esenţa invizibilă a simpatiei ei îl înmuie. Începu să plîngă cu convulsii de durere care-i străbăteau corpul; lacrimile înmuiară cămaşa de noapte a fetiţei. Meggie nu plînse. Ceva în micuţul ei suflet era destul de bătrîn şi destul de feminin ca să simtă bucuria irezistibilă de a fi de folos; stătea legănîndu-i capul, încet încet, încet pînă cînd durerea lui se risipi în golul din jur.

DOI

1921 - 1928 Ralph

III.

Drumul spre Drogheda nu-mi răscoleşte amintirile, gîndi Părintele Ralph de Bricassart, cu ochii pe jumătate închişi, în noul său Daimler, legănat de urmele căruţelor lăsate în iarba înaltă. Ţinutul ăsta nu era frumoasa Irlanda, plină de verde difuz. Şi Drogheda? Nu însemna luptă, nu aducea nici un scaun important. Oare ăsta să fie adevărul? Mai disciplinat în ultimele zile, dar cu simţurile mai treze ca oricînd, umorul care-l caracteriza concepuse în mintea sa o imagine cromwelliană a Mariei Carson, subliniind în mod deosebit o trăsătură care-i era specifică - răutatea. Ei, nici chiar aşa; doamna în cauză cu siguranţă avea la fel de multă putere şi controla la fel de mulţi oameni ca un lord pe moşia lui în vremuri de război.

Ultima poartă era legată cu o sîrmă care atîrna; maşina se opri. Trăgîndu-şi pe ochi o pălărie de un gri îndoielnic, cu boruri late, care îl ferea de soare, Părintele Ralph coborî, trase de sîrma atîrnată de stîlp şi deschise poarta cu nervozitate. Erau douăzeci şi şapte de porţi de astea între casa parohială din Gillanbone şi ferma Drogheda, la fiecare trebuia să se oprească, să coboare din maşină, să o deschidă, să urce în maşină şi să mai conducă o bucată, apoi iar, opreşti, ieşi, deschizi, urci, te întorci să închizi, urci din nou în maşină şi mergi pînă la următoarea. De multe, multe ori şi-a dorit să scape măcar de jumătate din acest ritual, să treacă şi să lase porţile deschise, ca nişte guri uimite, în urma lui; dar nici aura sfîntă pe care o avea, nu l-ar fi scutit de comentariile proprietarilor lor. Şi-ar fi dorit să fie caii la fel de iuţi şi de eficienţi ca maşinile, pentru că ar fi putut deschide şi închide porţile fără să coboare de pe cal.

- Nimic nu există, fără să aibă şi un avantaj, îşi spuse

mîngîind bordul noului Daimler şi privind la ultima milă de parcurs, pămînt bogat, padocul fermei, sigur că a închis ultima poartă.

Chiar şi pentru un irlandez, obişnuit cu castele şi conace, această fermă era impunătoare. Drogheda era cea mai veche şi mai mare proprietate din district şi fusese dăruită de ultimul ei stăpîn cu o casă potrivită. Construită din blocuri de gresie galbene, aduse de la cinci sute de mile depărtare, casa avea două etaje şi era construită într-un auster stil georgian, cu multe ferestre mari şi o verandă spaţioasă, sprijinită pe stîlpi metalici, care înconjurau casa. Ferestrele erau înfrumuseţate de storuri de lemn, nu numai ornamentale, ci şi foarte folositoare; cînd era arşiţă erau trase ca să păstreze răcoarea în interior.

Deşi acum era toamnă şi viţa de vie era verde, primăvara frumuseţea era dată de glicina, care fusese plantată în ziua cînd se terminase casa, acum cincizeci de ani; glicina se întindea ca o masă compactă de pene liliachii, zburdînd pe tot peretele exterior şi pe acoperişul verandei. Mai mulţi acri de pajişte, tunsă meticulos, înconjurau casa, presărată cu grădiniţe de flori, care chiar şi acum erau pline de trandafiri, dalii şi gălbenele. Un şir de eucalipţi cu trunchiuri albe îşi întindeau frunzele palide şi firave deasupra casei şi o apărau de soarele nemilos; ramurile lor purpurii se împleteau cu corzile viţei de vie. Chiar şi acele monstruozităţi, rezervoarele de apă, erau abundent împodobite cu viţă de vie, trandafiri şi glicină, reuşind să pară mai mult decorative decît funcţionale. Datorită pasiunii răposatului Michael Carson pentru ferma Drogheda, aceasta nu ducea lipsă de rezervoare de apă; erau zvonuri că Drogheda putea să-şi permită să ude pajiştile şi florile, chiar dacă zece ani nu ar fi plouat.

Cum ajungeai la padocuri, casa îţi lua ochii, dar apoi

realizai că mai erau şi alte căsuţe, mici, galbene, de un etaj, care se împleteau cu casa mare şi erau legate de aceasta prin acoperişuri susţinute. Un drum mare pietruit lua locul drumeagului cu urme de oăruţe şi se arcuia spre o parcare în partea laterală a casei, dar continua dincolo de ea spre adevăratul loc de muncă al Droghedei: grajdurile vitelor, şura oilor, hambarele. În sine Părintele Ralph prefera eucalipţilor ca nişte stafii ale casei mari, aceşti copaci sănătoşi care umbreau clădirile anexe şi activităţile de pe lîngă ele.

În timp ce Părintele Ralph îşi parca maşina, servitoarea ieşi pe verandă, cu faţa bucălată numai zîmbete.

- Bună dimineaţa, Minnie, îi spuse.

- Oh, Părinte, îmi pare bine că vă văd în aşa o zi frumoasă, răspunse fata cu puternic accent irlandez, ţinînd cu o mînă uşa şi întinzînd-o pe cealaltă după pălăria neclericală.

În holul întunecat, îmbrăcat cu plăci de marmură, de unde pleca scara interioară cu balustrada lustruită, se opri, pînă cînd Minnie îi făcu semn cu capul şi intră în salon.

Mary Carson stătea în balansoarul ei, lîngă o fereastră deschisă, care de la tavan la duşumea avea cincisprezece picioare şi părea indiferentă la curentul de aer rece care intra în casă. Avea un păr şocant de roşu, care părea la fel de strălucitor ca şi în tinereţe; deşi pielea ei fină se pătase din cauza vîrstei, pentru o femeie de şaizeci şi cinci de ani ea avea puţine riduri, era mai degrabă o reţea fină de pernuţe în formă de diamant, ca o saltea de pat. Singura cheie a firii ei refractare erau cele două cute adînci, de o parte şi de alta a nasului ei roman care se continuau pînă la colţurile gurii şi privirea îngheţată a ochilor ei albastru deschis.

Părintele Ralph traversă covorul *Aubusson,* în liniş**te**

şi îi sărută mîna; gestul şedea bine unui om atît de înalt şi graţios, cum era el, mai ales în sutana neagră care-i dădea un aer distins. Ochii inexpresivi deveniră deodată timizi şi strălucitori şi Mary Carson întrebă prosteşte:

- Rămîi la ceai, Părinte?

- Depinde dacă vrei sau nu să asculţi slujba, răspunse, aşezîndu-se pe un scaun în faţa ei, picior peste picior, cu sutana destul de ridicată pentru a se vedea că pe dedesubt purta pantaloni sport şi cizme de călărie, o concesie pe care o făcea localnicilor.

- Ţi-am adus împărtăşania, dar dacă vrei să auzi liturghia pot fi gata să o spun în cîteva minute. Nu mă deranjează să-mi prelungesc puţin îndatoririle.

- Eşti prea bun pentru mine, Părinte, spuse ea ţepos, ştiind că şi el, la fel ca toţi ceilalţi, aducea omagiu banilor, şi nu ei. Să servim ceaiul, mă mulţumesc cu împărtăşania.

El se feri să-şi arate pe faţă resentimentul; parohia asta îi fusese de mare ajutor pentru a-şi educa voinţa. Dacă vreodată i se va mai oferi ocazia să se ridice deasupra obscurităţii în care-l afundase propriul temperament, n-ar mai face aceeaşi greşeală. Şi dacă va şti să joace bine cărţile, această bătrînă ar putea fi răspunsul la rugile sale.

- Trebuie să mărturisesc, Părinte, că acest ultim an a fost foarte plăcut. Eşti un păstor mult mai bun decît bătrînul Părinte Kelly, Dumnezeu să-i putrezească sufletul.

La ultima frază, vocea îi deveni deodată aspră şi vindicativă. Ochii lui se opriră pe faţa ei licărind.

- Dragă doamnă Carson! Ăsta nu e un sentiment prea catolic.

- Dar este un adevăr. Era un bătrîn beţiv, ştiu ce spun. Sînt sigură că Dumnezeu îi va putrezi sufletul aşa cum băutura i-a putrezit corpul. Se aplecă spre el. Te

cunosc destul de bine, de acum; cred că am dreptul să-ţi pun cîteva întrebări, nu crezi? La urma urmei te simţi liber să foloseşti Drogheda ca pe o proprietate personală - înveţi să fii crescător de vite, ţi-ai îmbunătăţit călăritul, scapi de vicisitudinile vieţii din Gilly. Toate la invitaţia mea, bineînţeles, dar tot cred că am dreptul la nişte răspunsuri; ce zici?

Nu-i plăcea să i se amintească că trebuie să fie recunoscător, dar aşteptase ziua cînd ea va crede că-i dăduse destul pentru a-i şi cere.

- Într-adevăr, doamnă Carson. Nu am cuvinte să-ţi mulţumesc pentru că mi-ai permis să conduc Drogheda şi pentru toate darurile făcute - caii, maşina şi toate celelalte.

- Cîţi ani ai? întrebă ea fără altă introducere.

- Douăzeci şi opt, veni răspunsul.

- Mai tînăr decît am crezut. Chiar şi aşa, nu se trimit preoţi ca tine, în locuri ca Gilly. Ce ai făcut, de au trimis un astfel de om aici, la capătul lumii?

- L-am insultat pe episcop, spuse el zîmbind calm.

- Cred că da! Dar nu-mi pot imagina că un preot atît de talentat, poate fi fericit la Gillanbone.

- A fost voinţa Domnului.

- Prostii! Eşti aici din cauza greşelilor umane - ale tale şi ale episcopului. Numai papa este fără de greşeală. Se vede cît de colo că nu eşti în elementul tău în Gilly, ştim cu toţii asta; nu că n-am fi recunoscători că avem un om ca tine în locul parodiilor de oameni pe care ni-i trimiteau de obicei. Dar elementul tău natural se află ascuns în vreun coridor ascuns al puterii ecleziastice, nu aici printre cai şi oi. Ai arăta magnific într-o manta roşie de cardinal.

- Mi-e teamă că n-am nici o şansă. Îmi dau seama că Gillanbone nu este tocmai epicentrul hărţii Legatului Papal Arhiepiscopal. Dar s-ar fi putut şi mai rău. Aici eşti tu şi am Drogheda.

Ea acceptă flatarea deliberată aşa cum fusese aceasta făcută, bucurîndu-se că el era frumos, că era atent, că avea o minte subtilă şi ascuţită; într-adevăr ar fi un cardinal magnific. Toată viaţa ei nu-şi amintea să fi văzut un om mai frumos, sau un om care să-şi folosească frumuseţea aşa cum şi-o folosea acesta. El, sigur *ERA* conştient de faptul că arăta bine: înălţimea perfect proporţională cu corpul, trăsături fine, aristocratice, felul în care fiecare element fizic fusese combinat, parcă cu grijă, pentru a finaliza un produs cu care Dumnezeu se putea lăuda că era *Creaţia SA.* De la buclele rebele, negre, la ochii uluitori de albaştri, la mîinile şi picioarele mici şi suple, el era perfect. Da, trebuie să fi fost conştient de faptul că arăta bine. Şi totuşi, în jurul său era un fel de răceală, un fel de a o face să simtă că el nu fusese niciodată sclavul frumuseţii sale şi nici nu va fi vreodată. O va folosi ca să obţină ce doreşte, fără scrupule dacă asta ar ajuta, dar nu ca şi cum ar fi îndrăgostit de propria-i frumuseţe; se purta de parcă i-ar dispreţui pe cei care s-ar lăsa influienţaţi de ea. Şi ea, ar fi dat mult să afle ce exista în trecutul său de-l transformase astfel.

Era curios. Oare cîţi preoţi frumoşi ca Adonis, aveau magnetismul sexual al lui Don Juan? Oare se uneau cu celibatul ca un refugiu de consecinţe?

- De ce te mulţumeşti cu Gillanbone? întrebă ea. De ce nu laşi preoţia? De ce te mulţumeşti cu ea? Ai putea fi puternic şi bogat în orice domeniu ţi-ai alege, cu talentul tău; nu te cred dacă-mi spui că ideea de putere ţi se pare neinteresantă.

Sprînceana stîngă se ridică.

- Dragă doamnă Carson, eşti catolică. Ştii că legămîntul meu este sfînt. Pînă la moarte voi rămîne preot. Nu pot să mă reneg.

Ea rîse răutăcios.

- Haida de! Chiar crezi că dacă ai renunţa la jurămînt ar veni după tine cu puşca?

- Sigur că nu. Şi nu cred că eşti aşa de proastă încît să crezi că frica de pedeapsă mă ţine în haine preoţeşti.

- Oh! Ce prostie, Părinte de Bricassart! Totuşi ce te *ŢINE* legat? Ce te obligă să înduri praful, căldura şi muştele din Gilly? Din cîte îmi dau seama, pare să fie o sentinţă pe viaţă.

Timp de o secundă ochii lui albaştri fură întunecaţi de o umbră trecătoare, dar apoi zîmbi compătimind-o.

- Îmi eşti de mare ajutor, nu-i aşa? Deschise gura, privi în tavan şi oftă. Din leagăn am fost menit să fiu preot, dar există o explicaţie şi mai profundă. Cum să o explic unei femei? Sînt un fel de vasal, doamnă Carson, şi din cînd în cînd mi-e plină fiinţa de Dumnezeu. Dacă aş fi un preot bun, nu ar exista perioade de goluri. Şi invazia asta cu Dumnezeu se face indiferent de loc. Fie că sînt la Gillanbone, sau într-un palat episcopal, ea are loc. Dar să-i dau o explicaţie este foarte greu, chiar şi pentru preoţi, este un mister. O posesie divină, pe care alţi oameni nu o pot cunoaşte niciodată. Cam asta ar fi. S-o abandonez? N-aş putea face asta.

- Deci e ca o putere, aşa-i? Şi atunci de ce să fie dată numai preoţilor? De ce simpla miruire într-o ceremonie lungă nu poate să-i dea har unui om oarecare?

El negă din cap.

- Uite, sînt ani lungi, de cînd simt acest lucru, chiar şi înainte de a fi hirotonisit. Este o pregătire atentă a unei stări de spirit care deschide calea spre Dumnezeu. Este *CUCERITĂ* prin trudă! În fiecare zi este cucerită. Acesta este scopul hirotonisirii, nu-ţi dai seama? Nimic pămîntesc nu se interpune între preot şi starea sa de spirit - nici dragostea unei femei, nici dragostea de bani, nici lipsa de supunere în faţa ordinelor altor oameni. Sărăcia nu este ceva nou pentru mine; eu nu vin dintr-o

familie bogată. Castitatea o accept, fără a-mi fi greu să o păstrez. Iar supunerea? Pentru mine este lucrul cel mai greu din toate trei, dar mă supun, pentru că, dacă mă consider mai important decît menirea de a-l recepta pe Dumnezeu, sînt pierdut. Mă supun. Şi dacă va fi necesar, sînt hotărît să îndur Gillanbone ca pe o condamnare pe viaţă.

- Trebuie să fii nebun, spuse ea. Şi eu cred că sînt lucruri mai importante decît amanţii, dar să fii un receptacul al lui Dumnezeu, nu este unul dintre ele. Ciudat. Niciodată nu mi-am dat seama că eşti atît de credincios. M-am gîndit că poate eşti un om care se îndoieşte.

- Mă îndoiesc şi eu. Dar ce om care gîndeşte, nu se îndoieşte? De aceea din cînd în cînd sînt gol - privi dincolo de ea, la ceva ce nu putea ea să vadă - Ştii, mă gîndesc să renunţ la orice ambiţie, la orice dorinţă din mine, numai să am şansa să fiu un preot perfect.

- Să fii perfect în toate, este groaznic de plictisitor. Din punctul meu de vedere, eu prefer puţină imperfecţie.

El rîse şi o privi admirativ, cu o urmă de invidie. Era o femeie remarcabilă.

Era văduvă de treizeci şi trei de ani şi unicul ei copil murise în copilărie. Din cauza statutului pe care-l avea în Gillanbone, nu-şi putuse permite o căsătorie cu bărbaţii mai ambiţioşi dintre cunoştinţele ei; ca văduvă a lui Michael Carson era, fără nici o îndoială, o regină; dar ca soţia unui oarecare i-ar fi trecut controlul a tot ce avea, acelui oarecare. Nu aşa dorea Mary Carson să trăiască, să fie vioara a doua! Aşa că a renunţat la plăcerile carnale, preferînd să mînuiască puterea; era de neconceput ca ea să-şi ia un amant, pentru că la capitolul bîrfă, Gillanbone era receptiv ca un cablu la sursa de curent. Să dovedească că era umană, arătîndu-şi slăbiciunile, nu era tocmai o obsesie pentru

ea. Dar acum, era destul de bătrînă pentru a fi în mod oficial departe de dorinţele corpului. Dacă noul preot tînăr îşi făcea cu asiduitate datoria faţă de ea şi ea îl răsplătea cu mici daruri, cum ar fi o maşină, asta nu era de loc nepotrivit. Ea fusese toată viaţa ei un stîlp al bisericii, îşi ajutase parohia şi pe liderul ei spiritual, în diverse feluri, chiar şi cînd Părintele Kelly spunea slujba printre sughiţuri. Nu era singura care se simţea mai darnică faţă de succesorul Părintelui Kelly; Părintele Ralph de Bricassart era iubit de fiecare membru al comunităţii, bogat sau sărac, şi pe bună dreptate. Dacă cei mai îndepărtaţi membri ai parohiei nu puteau ajunge la Gilly să-l vadă, se ducea el la ei, şi pînă să îi dea Mary Carson maşina, mergea cu calul. Răbdarea şi bunătatea lui i-au adus dragostea sinceră a tuturor; Martin King din Bungela a remobilat casa parohială, cu mobilă scumpă; Dominic O'Rourke din Dibban-Dibban, îi plătea salariul unei menajere.

Aşa că, de pe piedestalul vîrstei şi poziţiei sale, Mary Carson se simţea în siguranţă pentru a se bucura de Părintele Ralph; îi plăcea să-şi exercite isteţimea pe o minte atît de inteligentă, îi plăcea să-l ghicească, pentru că, de fapt, nu era niciodată sigură dacă l-a intuit bine.

- Revenind la ce spuneam despre Gilly, că nu e epicentrul hărţii Legatului Papal Arhiepiscopul, spuse ea cufundîndu-se mai tare în fotoliu, ce crezi că i-ar impresiona pe acei domni ca să facă din Gilly pivotul acelei lumi?

Preotul zîmbi trist.

- Imposibil de spus. O lovitură. Salvarea a vreo mie de suflete deodată, o capacitate bruscă de a vindeca ologii şi orbii... Dar epoca miracolelor a trecut.

- Ei na! Nu-mi vine să cred! Cred că *EL* şi-a schimbat tehnica. În zilele noastre şi *EL* foloseşte bani.

- Eşti o cinică! Poate de aceea îmi placi atît de mult,

doamnă Carson.

- Numele meu este Mary. Te rog să-mi spui Mary.

Minnie intră cu un cărucior cu ceai, tocmai cînd Părintele de Bricassart spunea "mulţumesc Mary". Servindu-se cu anşoa şi pîine prăjită, Mary Carson oftă.

- Părinte, aş dori astăzi să te rogi în mod special pentru mine!

- Spune-mi Ralph, răspunse el, apoi continuă răutăcios:

- Nu cred că voi putea să mă rog mai special decît o fac de obicei, dar am să încerc.

- Oh, eşti încîntător! Am făcut cumva o remarcă nepotrivită? De obicei sînt atentă la ceea ce este evident, dar cu tine nu ştiu niciodată dacă evidentul nu ascunde cumva ceva mult mai adînc. Ca un morcov puş sub nasul unui măgar. Spune-mi, ce crezi cu adevărat despre mine? N-o să ştiu niciodată, pentru că nu ai să fii atît de lipsit de tact, încît să mi-o spui, nu-i aşa? Fascinant, fascinant... Dar trebuie să te rogi pentru mine. Sînt bătrînă şi am păcătuit destul.

- Bătrîneţea se strecoară în noi toţi; şi eu am păcătuit.

Un hohot uscat îi scăpă ei.

- Aş da foarte mult să ştiu cum ai păcătuit! Într-adevăr aş da tare mult. Tăcu un moment, apoi schimbă subiectul. Chiar acum am un îngrijitor de vite mai puţin.

- Iar?

- Cinci, anul trecut. E din ce în ce mai greu să găseşti un om cuminte.

- Ştii, sînt zvonuri că nu eşti o stăpînă tocmai generoasă.

- Oh, neruşinatule, oftă ea rîzînd. Cine ţi-a cumpărat un Daimler nou, ultima marcă, să nu te mai chinui călărind?

- Ei, dar uite ce mult mă rog eu pentru tine!

- Dacă Michael ar fi fost măcar jumătate cît eşti tu de

spiritual, poate că l-aş fi iubit, spuse ea abrupt. Faţa îşi schimbă expresia şi deveni dispreţuitoare. Crezi că sînt singură pe lume şi că trebuie să-mi las toţi banii şi pămîntul Mamei Biserici, nu-i aşa?

- N-am idee, răspunse el liniştit turnîndu-şi alt ceai.

- De fapt să ştii că am un frate, care are o grămadă de copiii - băieţi.

- E bine pentru tine, răspunse el pierdut.

- Cînd m-am căsătorit eram chiar fără avere. Ştiam că n-am să am şanse în Irlanda, unde o femeie trebuia să aibă familie bună ca să pună mîna pe un soţ bogat. Aşa că am muncit de m-am spetit ca să-mi agonisesc banii pentru un drum într-o ţară unde oamenii bogaţi nu sînt atît de pretenţioşi. Tot ce aveam cînd am ajuns aici era o faţă şi o înfăţişare plăcute şi o minte mai bună decît se spune că au femeile în general. Toate acestea erau potrivite să-l prindă în plasă pe Michael Carson, care era bogat şi prost. Mi-a semnat în alb pînă în ziua în care a murit.

- Şi fratele tău? se grăbi el, gîndindu-se că ea mergea tangenţial.

- Fratele meu este cu unsprezece ani mai tînăr decît mine, adică în curînd va împlini cincizeci şi patru. Sîntem singurii supravieţuitori din familie. Abia dacă-l mai ştiu; era un copil cînd am plecat eu din Galway. Acum locuieşte în Noua Zeelandă. Deşi a emigrat să-şi facă avere, nu a reuşit. Dar noaptea trecută, cînd mi-a venit vestea că Arthur Tevoit a împachetat şi a plecat, m-am gîndit la Padraic. Iată-mă, nu mai sînt tînără şi nu am pe nimeni lîngă mine. Şi mi-a trecut prin cap că Paddy este un om cu experienţă, dar nu are mijloace să-şi cumpere pămînt. De ce nu, m-am gîndit; de ce nu i-aş scrie, să-l rog să vină aici, cu toţi fiii săi. Cînd am să mor eu, el ar moşteni Drogheda şi Michar Limited, pentru că este singura mea rudă apropiată, decît să ia totul verii mei din

Irlanda. Zîmbi. Mi se pare lipsit de logică să mai aştept. Poate să vină acum, la fel de bine ca şi mai tîrziu; se poate obişnui cu felul nostru de a creşte oi, cu cîmpiile noastre cu sol negru, de care sînt sigură că este diferit de cel din Noua Zeelandă. Apoi, după ce mor eu, îmi poate sări în papuci fără nici o dificultate. Cu capul plecat, îl privea totuşi pe Părintele Ralph, cu foarte mare atenţie.

- Mă întreb, de ce nu te-ai gîndit la asta mai devreme? răspunse el.

- Oh, dar m-am gîndit. dar pînă nu de mult, credeam că ultimul lucru pe care mi-l doresc, este să văd vulturii aşteptînd să-mi dau ultima răsuflare. Numai că, în ultima vreme, mi se pare că sfîrşitul e din ce în ce mai aproape şi simt... oh, nu ştiu! Mi se pare că ar fi frumos să-i aduc mai aproape pe cei din carnea şi sîngele meu.

- Ce s-a întîmplat, crezi că eşti bolnavă? Întrebarea veni repede şi el lăsă să se vadă o îngrijorare reală în priviri.

Ea strînse din umeri.

- Mă simt foarte bine. Şi totuşi este ceva de rău augur cînd împlineşti şaizeci şi cinci de ani. Deodată bătrîneţea nu mai este un fenomen care trebuie să vină, ci, pur şi simplu a venit.

- Înţeleg ce vrei să spui şi ai dreptate. Va fi foarte plăcut pentru tine să auzi şi voci tinere în jur.

- Ooh Dar nu vor locui aici. Pot locui în casa îngrijitorului şef, lîngă izvor, departe de mine. Nu-mi plac copiii şi nici vocile lor.

- Nu este un mod meschin de a-ţi trata fratele, Mary? Chiar dacă diferenţa de vîrstă dintre voi este mare?

- Va moşteni! Să merite acest lucru! răspunse ea crud.

Fiona Cleary născu un alt băieţel, cu şase zile înainte

ca Meggie să împlinească nouă ani, considerînd că a avut noroc că între timp nu au fost decît cîteva avorturi. La nouă ani, Meggie era destul de mare să fie un adevărat ajutor în casă - Fee avea patruzeci de ani, prea bătrînă să mai facă copiii fără un efort considerabil. Copilul numit Harold, era delicat; pentru prima dată, din cîte-şi aminteau ei, doctorul venea regulat să îl vadă. Şi cum necazurile nu vin niciodată singure, şi necazurile lor s-au multiplicat. Urmarea războiului nu a fost prosperitatea, ci o depresiune rurală. Era extrem de greu să găseşti de lucru.

Bătrînul Angus MacWhirter le aduse telegrama, într-o zi cînd tocmai terminau ceaiul şi Paddy o deschise cu mîinile tremurînde; telegramele nu aduceau niciodată veşti bune. Băieţii se strînseră în jurul său, toţi, în afară de Frank, care-şi luă ceaşca şi plecă de la masă. Ochii lui Fee îl urmăriră, apoi se întoarse spre Paddy, care ofta.

- Ce este?

Paddy privea fix foaia de hîrtie, de parcă-i anunţa propria moarte.

- Archibald nu ne vrea.

Bob bătu sălbatic cu pumnul în masă; aşteptase atît de mult să meargă cu tatăl său, ca ucenic şi Archibald ar fi fost prima sa încercare.

- De ce ne face un lucru atît de murdar, tată? Trebuia să începem mîine.

- Nu scrie de ce, Bob. Cred că m-a săpat vreun ticălos.

- Of, Paddy, oftă Fee.

Micuţul Hal începu să plîngă, în pătuţul de lîngă sobă, dar înainte ca Fee să se mişte, Meggie era în picioare; Frank intrase din nou şi stătea în picioare, cu ceaiul în mînă, privindu-şi fix tatăl.

- Ei bine, cred că trebuie să merg să vorbesc cu Archibald, spuse Paddy într-un sfîrşit. E prea tîrziu acum

să căutăm alt loc de muncă, dar cred că-mi datorează o explicaţie. Va trebui să găsim de muncă la muls, pînă cînd începe tunsul oilor la Willoughby, în iulie.

Meggie trase un scutec pătrat, din grămada de lîngă sobă, îl încălzi, îl puse pe masă şi apoi luă copilul care plîngea în braţe şi îl aşeză pe scutec. Părul specific familiei Cleary licări pe capul micuţului, în timp ce Meggie îi schimba scutecul, la fel de bine şi eficient ca şi mama sa.

- Mica Mama Meggie, o necăji Frank.

- Nu sînt! răspunse ea indignată. O ajut numai pe mama.

- Ştiu, răspunse Frank blînd. Eşti o fetiţă bună, mica mea Meggie. Se jucă cu fundiţa de tafta care-i ţinea părul, pînă o desfăcu.

Ochii copilului se ridicară spre el, adorîndu-l; peste capul care se legăna al copilaşului, ea părea să fie de vîrsta lui Frank, poate chiar mai bătrînă. Îl fulgeră o durere în piept; a căzut pe capul ei totul, cînd şi ea, copil fiind, trebuia să se joace cu Agnes care stătea acum uitată în dormitor. Dacă n-ar fi fost ea şi mama, el ar fi plecat de mult. Îşi privi tatăl cu acreală; el era autorul noii vieţi din casă, care adusese atîta haos. Aşa-i trebuie, că nu se mai satură.

Într-un fel, ceilalţi băieţi şi Meggie, nu-i tulburaseră gîndurile, aşa cum o făcea acum micul Hal; dar cînd talia lui Fee începu să se îngroaşe, de data asta, era destul de matur pentru a se căsători el însuşi şi pentru a avea copii. Toată lumea, cu excepţia lui Meggie, se simţea incomodată în prezenţa mamei lor. Privirile furişe ale băieţilor o făceau să tremure ca un iepure; ea îi evita privirea lui Frank şi nu-şi putea ascunde ruşinea din proprii ochi. Cum putea suporta o femeie să treacă prin asta de o mie de ori, îşi spunea Frank, amintindu-şi de strigătele care veneau din camera ei, cînd s-a născut Hal.

Frank fiind mai mare, nu fusese trimis de acasă, ca ceilalţi. Aşa-i trebuie tatei că nu are de lucru. Un om cu bun simţ ar fi lăsat-o în pace.

Capul mamei sale, în lumina electrică, era auriu, profilul ei, cum privea spre Paddy, era extraordinar de frumos. Cum de a putut cineva atît de frumos şi de rafinat ca ea, să se mărite cu un oier itinerant, ieşit din mocirlele din Gallway? S-a uzat ca şi frumosul serviciu chinezesc, ca şi frumoasa faţă de masă de damasc, ca şi frumosul covor persan, ascunse în salonaş, pe care nu le-a văzut nimeni niciodată, pentru că ar fi fost prea evident că nu se potrivise de loc cu Paddy. Ea, i-a făcut să fie conştienţi de vulgaritatea vocilor lor puternice, necontrolate şi de uluirea de pe feţele lor, cînd au văzut că au mai mult de o furculiţă.

Cîteodată, duminica, se ducea în salonaşul singuratic, se aşeza la spinetă, lîngă fereastră şi cînta, deşi se vedea că nu mai are exerciţiu şi că nu mai ştia decît piesele cele mai simple. El, Frank, stătea sub fereastră printre lilieci şi crini, îşi închidea ochii şi asculta. Atunci, parcă avea un fel de viziune; mama sa îmbrăcată într-o rochie lungă roz, stînd la spinetă într-o uriaşă cameră roz, cu sfeşnice cu multe braţe în jurul ei. De cîte ori visa asta îi venea să plîngă, dar n-a mai plîns de mult; din noaptea cînd l-a adus poliţia şi a plîns în hambar.

Meggie l-a pus pe Hal la loc în coşul lui şi s-a dus să stea lîngă mama ei. Încă o femeie care se irosea. Acelaşi profil sensibil şi mîndru; avea ceva din mîinile Fionei, trupul firav. Va semăna perfect cu mama ei, cînd va fi femeie. Şi ea, cu cine o să se mărite? Cu un alt oier irlandez, sau cu vreun ţărănoi de la fermele de lapte? Merita mai mult, dar nu se născuse pentru mai mult. Nu era drum de ieşire, aşa spuneau toţi şi cu fiecare an care trecea, vedea şi el asta.

Deodată, conştiente de privirea lui fixă, Fee şi

Meggie se întoarseră spre el şi îi zîmbiră, cu acea tandreţe deosebită, pe care femeile o păstrează numai pentru cel mai drag om al lor. Frank puse cana pe masă şi ieşi să hrănească cîinii. Îşi dorea să poată plînge, sau să omoare pe cineva. Ar fi făcut ceva care să-l scape de durere.

La trei zile de cînd pierduse locul de la Archibald, veni scrisoarea de la Mary Carson. Paddy o deschise chiar în oficiul poştal şi ajunse acasă sărind de bucurie ca un copil.

- Mergem în Australia, strigă el, fluturînd foile de hîrtie scumpă pe sub ochii uluiţi ai familiei sale.

S-a lăsat tăcerea, toţi ochii îi fixau. Ai lui Fee erau şocaţi ca şi ai lui Meggie, dar ochii fiecărui bărbat străluceau de bucurie. Ai lui Frank, pur şi simplu ardeau.

- Dar, Paddy, de ce s-ar gîndi ea la tine, după toţi aceşti ani? întrebă Fee, după ce citi scrisoarea.

- Faptul că are bani, nu este o noutate pentru ea şi nici faptul că e singură. Nu-mi amintesc să se fi oferit vreo dată să ne ajute.

- Se pare că-i e frică să moară singură, continuă el, hotărît să se îmbărbăteze şi pe sine şi pe Fee. Ai văzut ce a scris. "*Eu nu mai sînt tînără, iar tu şi băieţii tăi sînteţi moştenitorii mei. Cred că ar trebui să ne vedem, înainte ca eu să mor şi a venit vremea să învăţaţi cum să vă administraţi moştenirea. Am intenţia să te numesc administrator şef ; este o ucenicie bună, iar pe băieţii tăi, care sînt destul de mari ca să muncească, îi putem angaja ca îngrijitori de vite. Drogheda va deveni de folos familial, va fi condusă de familie, fără ajutor din afară.*"

- Spune ceva dacă ne-a trimis bani să ajungem în Australia? întrebă Fee.

Paddy se întoarse şi se răsti la ea:

- Nici prin cap nu-mi trece să-i cer. Putem ajunge în

Australia fără să cerşim de la ea. Am destui bani agonisiţi.

- Eu totuşi cred că ea ar trebui să ne plătească drumul, se încăpăţînă Fee spre uluirea generală; nu prea avea păreri de obicei. De ce să renunţi la viaţa de aici şi să pleci să lucrezi pentru ea, numai pe baza unei promisiuni date într-o scrisoare? Niciodată nu a mişcat un deget să ne ajute şi nu am încredere în ea. Tot ce-mi amintesc este că mi-ai spus despre ea, că era cea mai zgîrcită persoană pe care ai cunoscut-o. La urma urmei Paddy, nu prea o cunoşti bine; între voi era aşa o mare diferenţă de ani şi ea a plecat în Australia înainte de a începe tu şcoala.

- Nu văd cum ar putea asta să schimbe lucrurile acum. Şi dacă e zgîrcită, nu-i nimic, vom moşteni mai mult. Nu, Fee, plecăm în Australia şi ne vom plăti drumul pînă acolo.

Fee nu mai spuse nimic. Era imposibil să-ţi dai seama dacă se supărase pentru că fusese expediată atît de repede.

- Ura!!! strigă Bob, prinzîndu-şi tatăl de umeri. Mergem în Australia!

Jack, Hughie şi Stu chicoteau şi săreau prin casă, iar Frank zîmbea, dar ochii lui nu vedeau nimic în casă ci mult, mult mai departe. Numai Fee şi Meggie se temeau, sperînd din suflet să nu se întîmple nimic, pentru că vieţile lor nu puteau fi mai uşoare în Australia; aceleaşi lucruri, în condiţii diferite.

- Unde este Gillanbone? întrebă Stu.

Scoaseră repede un atlas vechi; deşi săraci, în familia Cleary erau mai multe rafturi de cărţi în bucătărie. Băieţii răsfoiră paginile galbene pînă găsiră Noua Galie de Sud. Fiind obişnuiţi cu distanţele mici din Noua Zeelandă, nu le trecu prin cap să consulte scala din josul paginii. Au presupus, ca de la sine înţeles, că Noua Galie

de Sud era cam la fel de mare ca şi Insula de nord a Noii Zeelande. Şi iată Gillanbone, l-au găsit în partea de nord, spre stînga, cam la aceeaşi distanţă de Sydney ca şi Wanganui, deşi punctele arătau că oraşele erau mult mai răzleţe decît pe insula lor.

- E un atlas foarte vechi, spuse Paddy. Australia e ca America - creşte. Sînt sigur că sînt mai multe oraşe.

Trebuiau să meargă cu vaporul, la clasa a IV-a, dar nu erau decît trei zile, la urma urmei, nu era prea greu de suportat. Nu erau săptămîni şi săptămîni, ca între Anglia şi Australia. Nu puteau să-şi permită să ia cu ei decît haine, porţelanuri, tacîmuri, lenjeria şi acele preţioase rafturi cu cărţi; mobila va trebui vîndută pentru a acoperi costul vaporului, şi chiar şi cele cîteva amintiri ale lui Fee, din salonaş, spineta, covoraşele, scaunele, trebuiau vîndute.

- Nici nu vreau să aud, Paddy, spuse Fee hotărîtă.

- Crezi că ne putem descurca altfel?

- Sigur. Cît despre altă mobilă, Mary spune că ne-a pregătit casa administratorului şef şi că are tot ce ne trebuie. Mă bucur că nu va trebui să stăm în aceeaşi casă cu Mary.

- Şi eu.

Paddy se duse la Wanganui să cumpere bilete pentru vaporul "Wahine"; ciudat cum vaporul şi cel mai apropiat oraş al lor, aveau acelaşi nume. Trebuiau să plece la sfîrşitul lunii august; pe la începutul lunii toţi începură să realizeze aventura care îi aştepta. Trebuiau vînduţi cîinii şi caii şi trăsura; trebuia încărcată mobila şi dusă la Wanganui la licitaţie; trebuiau împachetate cele cîteva lucruri ale lui Fee, porţelanurile şi obiectele de bucătărie.

Frank o găsi pe mama sa lîngă spinetă, mîngîindu-i faţa roz, de acum ofilită, privind la praful auriu care se adunase pe clape.

- Ai avut-o dintotdeauna, mamă?

- Nu mi-au putut lua ceea ce era al meu, cînd m-am căsătorit. Spineta, covoarele persane, canapeaua şi scaunele Ludovic al XV-lea, biroul. Nu erau multe, dar erau ale mele.

Ochii verzi priviră peste umărul lui la tabloul în ulei de pe peretele din spatele său, puţin uzat de ani, dar reprezentînd clar o femeie cu păr auriu, într-o rochie de crinolină roz deschiş, cu o mulţime de volane.

- Cine a fost? întrebă el curios. Întotdeauna mi-am dorit să ştiu.

- O mare doamnă.

- Dar trebuie să-ţi fie rudă; seamănă puţin cu tine.

- Ea? Rudă cu mine? Ochii părăsiră tabloul şi se opriră ironic pe faţa fiului său. Arăt eu ca şi cînd aş fi putut avea o astfel de rudă?

- Da.

- Ai gărgăuni în cap; alungă-i!

- Aş vrea să-mi spui, mamă.

Ea oftă, lăsă capacul spinetei, şterse praful de pe degete.

- Nu-i nimic de spus. Absolut nimic. Vino, ajută-mă să duc toate astea în mijlocul camerei, să le poată împacheta tata.

Călătoria a fost un coşmar. Înainte ca "Wahine" să plece din Wellington, toţi au simţit răul de mare şi au fost bolnavi toată călătoria, o mie două sute de mile prin ape învolburate. Paddy a luat băieţii pe punte şi i-a ţinut acolo, în ciuda vîntului tăios şi a apei care uda puntea; cobora numai să le vadă pe fete şi pe copil cînd vreun suflet milos se oferea să aibă grijă de cei patru băieţi bolnavi. Deşi tînjea după o gură de aer proaspăt, Frank a ales să rămînă jos cu femeile. Cabina era foarte mică, sufocantă şi îmbibată cu ulei, pentru că era sub linia de plutire şi spre prora, unde mişcarea vaporului era mai

violentă.

Plecaseră numai de cîteva ore din Wellington şi Frank şi Meg erau convinşi că mama lor va muri; un steward foarte îngrijorat a chemat doctorul de la clasa întîi, care dădu din cap foarte pesimist.

- Să sperăm numai că va fi un voiaj scurt, spuse el şi instrui sora să găsească lapte pentru copil.

Între crize Frank şi Meggie reuşiră să-l hrănească pe Hal cu biberonul, dar acesta nu era foarte mulţumit. Fee nu mai încerca să vomite şi căzu într-un fel de comă, din care nu putură să o scoată. Stewardul îl ajută pe Frank să o ridice pe patul de sus, unde aerul era mai puţin uleios, şi, cu un prosop la gură, Frank urcă şi el, mîngîind-o şi îndepărtîndu-i părul de pe faţă. Ore în şir rămînea la locul lui, deşi îi era la fel de rău; de cîte ori veni Paddy, el era lîngă mama sa, mîngîindu-i părul, în timp ce Meggie îl legăna pe Hal, cu un prosop la gură.

La trei ore de Sydney apele s-au liniştit, o ceaţă furişată din Antarctica i-a învăluit. Meggie şi-a revenit puţin şi şi-a imaginat că furtuna s-a terminat. S-a strecurat prin ceaţă ca o stafie, pînă cînd s-a auzit, de undeva de deasupra, un sunet monoton, pierdut, singur şi trist. Apoi, deodată, aerul din jurul lor se schimbă, în timp ce intrau în apele acoperite de fum ale portului. Meggie nu va uita niciodată sirenele, primul ei contact cu Australia.

Paddy o scoase pe Fee în braţe de pe vapor, apoi veni Frank cu copilul în braţe, Meggie cu o valiză şi băieţii, fiecare clătinîndu-se epuizaţi sub povara unui bagaj. Ajunseseră la Pyrmont, nume nesemnificativ pentru ei, într-o dimineaţă ceţoasă de sfîrşit de august, 1921. Un şir enorm de taxiuri aşteptau pe chei; Meggie privea uimită, pentru că nu văzuse niciodată atît de multe maşini într-un singur loc. Paddy reuşi să îi bage pe toţi într-un singur taxi, şoferul se oferise să-i ducă într-un loc

numit Palatul Săracilor.

- Ăsta-i un loc bun pentru voi, omule; este un hotel pentru muncitori, al Armatei Salvării.

Străzile erau un furnicar de maşini care păreau să meargă în toate direcţiile; erau foarte puţini cai. Toţi priveau pierduţi, pe geamul taxiului, la clădirile înalte de cărămidă, la străzile înguste unduitoare, la rapiditatea cu care mulţimile de oameni se dizolvau într-un ciudat ritual urban. Îi uluise Wellington, dar Sydney făcea din Wellington un mic orăşel de provincie.

În timp ce Fee se odihnea într-una din sutele de camere din Palatul Săracilor, Paddy plecă la Gara Centrală să vadă cînd au un tren spre Gillanbone. Refăcuţi în bună parte, băieţii bîzîiră să meargă cu el, pentru că li se spusese că nu este prea departe şi că în drum erau multe magazine, inclusiv unul care vindea bomboane. Invidiindu-le tinereţea, Paddy se supuse, mai ales că nu mai era sigur de picioarele lui, după trei zile de rău de mare. Frank şi Meggie au rămas cu Fee şi copilul, deşi doreau şi ei să meargă, dar erau foarte preocupaţi de sănătatea mamei lor. Într-adevăr, o dată coborîtă de pe vapor, Fee părea să-şi revină repede, mîncase un castron de supă şi o felie de pîine prăjită, aduse de unul din îngerii păzitori ai oamenilor muncii.

- Dacă nu plecăm în noaptea asta, Fee, nu mai avem tren decît peste o săptămînă, îi spuse Paddy cînd s-a întors. Crezi că poţi rezista la o călătorie de noapte?

Fee se ridică tremurînd.

- Rezist.

- Cred că ar trebui să aşteptăm, spuse Frank dur. Nu cred că mama are destulă putere să mai călătorească.

- Ceea ce nu pricepi tu, Frank, este că, dacă nu plecăm în noaptea asta, trebuie să aşteptăm o săptămînă şi eu nu am în buzunar bani pentru o săptămînă la Sydney. Sîntem într-o ţară mare şi pentru acolo unde

mergem noi, nu este un tren zilnic. Am putea merge pînă la Dubbo, cu un tren mîine, dar apoi va trebui să aşteptăm o legătură locală şi mi-au spus că este mult mai greu aşa, decît dacă luăm trenul de la noapte.

- Mă descurc, Paddy, repetă Fee. Îi am pe Frank şi pe Meggie. O să-mi revin, mai spuse, cu ochii pe Frank, implorîndu-l să tacă.

- Atunci, o să-i trimit o telegramă Mariei, să-i spun să ne aştepte mîine noapte.

Gara Centrală era cea mai mare clădire pe care o văzuse vreodată familia Cleary; era un vast cilindru de sticlă, care părea să absoarbă şi să emane, în mod simultan, zgomotul a mii de oameni, care aşteptau răbdători lîngă valizele lor, privind fix la un tablou enorm, pe care-l schimbau din cînd în cînd nişte oameni care aveau în mînă nişte beţe lungi. În noaptea care se lăsa, se treziră şi ei privind panoul, care-i dirija spre platforma cinci; deşi poarta era închisă, văzură, o inscripţie de mînă "Poşta Gillanbone". La platforma unu şi doi, era o activitate febrilă, care vestea plecarea iminentă a expresurilor de noapte spre Brisbane şi Melbourne, pasagerii începură să se adune lîngă bariere. Veni şi rîndul lor; porţile de la platforma cinci se deschiseră şi oamenii începură să se mişte.

Paddy găsi un compartiment gol de clasa a doua, aşeză băieţii la fereastră şi pe Fee, Meggie şi copilul lîngă uşa care dădea spre coridor. Se mai ivea cîte un cap, în căutarea unui loc liber, dar dispărea speriat cînd vedea atîţia copii. Cîteodată era un avantaj să ai o familie mare.

Noaptea era destul de rece, aşa că scoaseră toate pledurile pe care le aveau în valize; deşi vagonul nu era încălzit, cutii de metal pline cu cenuşă fierbinte, erau răspîndite pe coridor şi mai emanau puţină căldură; nimeni nu avea pretenţie la căldură, pentru că nimic în Australia şi Noua Zeelandă nu era încălzit.

- Cît de departe e, tăticule? întrebă Meggie, cînd trenul se porni legănîndu-se.

- Mult mai departe decît am văzut noi pe atlas, Meggie. Şase sute zece mile. Vom ajunge mîine după amiază, tîrziu.

Băieţii se mirară, dar uitară repede, cînd văzură încîntătoarele lumini de afară; toţi se înghesuiră la fereastră să vadă şi deşi mergeau de cîteva mile, tot se mai vedeau case. Viteza trenului se mări, luminile se rărirră şi în cele din urmă dispărură, fiind înlocuite de rafale de vînt regulate. Cînd Paddy îi scoase pe băieţi afară, ca Fee să-l poată hrăni pe Hal, Meggie privi după ei cu invidie. În ultima vreme nu mai era inclusă cu băieţii, de cînd se născuse copilul şi-i schimbase viaţa, legînd-o de casă, ca pe mama ei. Nu că i-ar fi păsat, îşi spunea din cînd în cînd fără ranchiună. Micuţul era atît de drăgălaş, era bucuria vieţii ei, şi pe urmă, era bine că mama o trata ca pe o fată mare. De ce dorea mama să crească atîţia copii, nu-şi imagina, dar rezultatul era încîntător. Îl dădu pe Hal lui Fee; nu mult după aceea, trenul se opri scrîşnind şi scîrţîind, părînd că-şi trage sufletul. Ardea de nerăbdare să deschidă fereastra, dar în compartiment se răcise tare, în ciuda cenuşei fierbinţi.

Paddy intră cu o ceaşcă de ceai fierbinte, pentru Fee, care-l lăsă pe micuţul adormit pe canapea.

- Ce se întîmplă? întrebă.

- Sîntem la Valley Heights. Aici se schimbă locomotiva ca să poată urca la Lithgow, aşa a spus fata de la bar.

- Cît timp am să beau asta?

- Un sfert de oră. Frank îţi aduce nişte sandvişuri, iar eu am să am grijă să le dau băieţilor de mîncare. Următoarea oprire este la o localitate care se numeşte Blayney, dar este la noapte tîrziu.

Meggie împărţi cu mama ceaşca cu ceai, simţind

deodată că e tare emoţionată şi înfulecă repede sandvişul, cînd i-l aduse Frank. El o aşeză pe canapea, lîngă copil, o înfăşură cu un pled, făcu la fel şi cu Fee şi îi întinse picioarele pe scaunul opus. Stuart şi Hughie au fost culcaţi pe duşumea, între scaune, iar Paddy i-a spus lui Fee că el, Bob, Jack şi Frank mergeau într-un alt compartiment, să mai discute cu nişte crescători de animale şi vor petrece noaptea acolo. Era mult mai plăcut decît pe vapor, trenul zumzăia, locomotivele pufăiau ritmic, vîntul cînta printre stîlpii de telegraf, se mai auzea cîte o rafală furioasă; Meggie adormi.

Dimineaţa, priveau cu toţii uimiţi, dar dezamăgiţi, peisajul atît de străin, nu-şi imaginaseră că există aşa ceva pe aceeaşi planetă cu Noua Zeelandă. Da, erau dealuri, dar absolut nimic nu le sugera pe cele de acasă. Totul era în nuanţe de maro şi gri, pînă şi copacii. Grîul de iarnă dăduse în pîrg sub soarele strălucitor, pe mile întregi se legăna în vînt, întrerupt doar de cîte un şir de copaci şi de smocuri de boscheţi ofiliţi şi plini de praf. Ochii stoici ai lui Fee priveau peisajul fără să-şi schimbe expresia, dar ai lui Meggie se umplură de lacrimi. Era oribil. O vastitate de pămînt, fără garduri, fără verdeaţă.

De la o noapte rece trecură la o zi sufocantă, pe măsură ce soarele se ridica pe cer la zenit, iar trenul se legăna, oprind din cînd în cînd în cîte un orăşel, plin de biciclete şi vehicule trase de cai; se părea că maşinile erau rare prin aceste părţi. Paddy deschise ambele ferestre, în ciuda prafului care se aşeza peste tot. Era atît de cald că se sufocau, iar hainele groase de iarnă, cu care plecaseră din Noua Zeelandă, le dădeau mîncărimi. Nu era posibil ca undeva, în afară de iad, să fie atît de cald, iarna.

Gillanbone se zări o dată cu asfinţitul soarelui; o curioasă adunătură de clădiri din lemn şi metal, de o parte şi de alta a unei străzi largi, prăfuite, fără copaci şi

obosită. Soarele dogoritor aşezase parcă o pastă aurie peste tot, care-i dădea oraşului o oarecare demnitate alunecoasă, topită sub ochii lor cînd coborîră din tren pe peron. Devenea parcă o aşezare la marginea Ţinutului Uitat de Lume, o ultimă haltă în calea ploilor; nu departe spre vest, începeau două mii de mile de pămînt - pămîntul lui *NICIODATĂ* - deşertul unde ploile nu erau posibile.

O frumoasă maşină neagră; aştepta în faţa gării, iar spre ei se îndrepta cu paşi mari, un preot. Sutana lungă îl transforma parcă, într-un personaj ireal; nu mergea ca toţi oamenii, ci plutea; în urma lui praful se ridica şi-l învăluia, roşu, ca ultima rază de soare a asfinţitului.

- Bună ziua. Sînt Părintele de Bricassart, spuse, întinzînd mîna spre Paddy. Dumneata trebuie să fii fratele Mariei, eşti oglinda ei. Se întoarse spre Fee, îi luă mîna moale şi i-o sărută, zîmbind sincer uimit; nimeni nu intuia o femeie educată mai repede ca Părintele Ralph. Doamne! Sînteţi frumoasă, spuse ca şi cînd ar fi făcut cea mai naturală remarcă în lumea preoţilor. Apoi ochii i se îndreptă spre băieţii, care stăteau grămadă. Îl privi o secundă pe Frank, exprimînd o uimire nedisimulată (Frank ţinea în braţe copilaşul). Apoi ochiii se opriră pe fiecare copil în parte, pe măsură ce ei creşteau în înălţime. În spatele lor, singură, Meggie îl privea cu gura căscată, de parcă l-ar fi văzut pe Dumnezeu. Fără să-i pese că sutana i se tîra prin praf, el trecu dincolo de băieţi şi o luă în braţele lui puternice şi bune.

- Ia te uită! Tu cine eşti? o întrebă zîmbind.

- Meggie, răspunse ea.

- O cheamă Meghann, se răsti Frank, urîndu-l pe acest om frumos, urîndu-i mai ales înălţimea.

- Este numele meu preferat, Meghann.

Se îndreptă, dar rămase cu mîna fetiţei în mîna lui.

- Ar fi mai bine să staţi în noaptea asta la casa

parohială; vorbea îndreptîndu-se spre maşină. Mîine vă duc cu maşina la Drogheda; ar fi prea mult acum, după drumul cu trenul de la Sydney.

În afară de Hotel Imperial, biserica catolică, şcoala, mănăstirea şi casa parohială erau singurele clădiri de cărămidă din Gillanbone, chiar şi marea şcoală publică a trebuit să se mulţumească cu o structură de lemn. Acum, după ce căzuse întunericul, aerul se răcise incredibil de tare; în casa parohială ardea un foc bun iar mirosul de mîncare era foarte tentant. Menajera, o scoţiancă uscată, avea o energie extraordinară şi se agita de colo colo, arătîndu-le camerele, vorbind tot timpul cu puternic accent scoţian.

Obişnuită cu rezerva afişată a preoţilor din Wahine, familiei Cleary îi fu greu să se acomodeze cu bonomia Părintelui Ralph. Numai Paddy fu mai cordial amintindu-şi prietenia preoţilor din ţinutul său natal şi apropierea lor de fiinţele necăjite. Restul serviră cina într-o tăcere ostilă şi fugiră în camere de îndată ce terminară; Paddy îi urmă cu regret. Pentru el credinţa era căldură şi consolare; pentru restul familiei se asocia cu frica, cu o obligaţie de felul "de nu te vei supune, blestemat vei fi".

Cînd rămase singur, Părintele Ralph se întinse pe fotoliul său preferat, privind fix flăcările, fumînd o ţigară şi zîmbind. Cu ochii minţii îi trecea în revistă pe toţi membrii familiei Cleary, aşa cum îi văzuse pe peronul gării. Bărbatul semăna leit cu Mary, dar asprit de o muncă grea şi în mod evident fără înclinaţia ei spre răutate; soţia lui obosită, epuizată dar frumoasă, trebuie că avea origini nobile; brunetul şi ursuzul Frank cu ochii negri, ochii *NEGRI;* fiii, cei mai mulţi dintre ei, erau imaginea tatălui, dar cel mai mic, Stu, era oglinda mamei, va fi frumos cînd va creşte; imposibil de spus cum va fi copilaşul; şi Meggie. Cea mai dulce, cea mai adorabilă fetiţă pe care **a văzut-o vreodată; părul de o culoare ce sfida orice**

descriere, nu roşu, nu aur, o combinaţie perfectă de amîndouă. Şi l-a privit cu nişte ochi verzi argintii, de o puritate scînteietoare, da, ca bijuteriile calde. Strîngînd din umeri aruncă mucul de ţigară în foc şi se ridică. Avea cam multă imaginaţie pentru vîrsta lui, auzi, bijuterii calde, chiar aşa! Mai degrabă, ochii lui erau ca un tăciune lunecos.

Dimineaţa, îi conduse pe oaspeţii săi de peste noapte la Drogheda; era atît de deprins cu peisajul, încît îl distrau copios comentariile lor. Ultimul deal se întindea două sute de mile spre est, aici pămîntul era negru, le explică el. Pămînturi întinse, puţin împădurite şi cu iarbă. Ziua era la fel de toridă ca şi cea dinainte, dar era mult mai plăcut şi mai comod să călătoreşti cu Daimlerul, decît cu trenul. Şi porniseră devreme, grăbindu-se; veşmintele Părintelui Ralph şi Sfînta Împărtăşanie erau cu grijă împachetate, într-o valiză neagră.

- Oile sînt murdare, spuse Meggie drăgălaş, privind sutele de animale cu boturile în iarbă.

- Văd că ar fi trebuit să aleg Noua Zeelandă, remarcă preotul; trebuie să semene cu Irlanda şi cred că oile sînt albe şi curate.

- Da, seamănă cu Irlanda, din multe puncte de vedere; are aceeaşi iarbă, frumoasă şi verde. Dar este mai sălbatică şi mult mai puţin locuită, răspunse Paddy. Lui îi plăcea mult Părintele Ralph.

Un grup de păsări Emu, sărira în picioare şi începură să fugă speriate, fugeau ca vîntul, cu gîturile ridicate, nici nu li se vedeau picioarele. Copiii rîdeau încîntaţi că văd păsări gigant care fug în loc să zboare.

- Ce plăcut e că nu trebuie să mai cobor şi să deschid nenorocitele astea de porţi, spuse Părintele Ralph, în timp ce Bob o închise pe ultima şi urcă în maşină.

După şocurile care le fuseseră administrate în

Australia cu o rapiditate uluitoare, Ferma Drogheda părea în sfîrşit să le aducă un sentiment de "acasă", cu graţioasa ei faţadă Georgiană, tufele de glicină şi miile de tufe de trandafiri.

- *AICI* o să locuim? întrebă Meggie.

- Nu tocmai, spuse repede preotul. Casa în care veţi locui voi este cam la o milă distanţă de aici, lîngă izvor.

Mary Carson aştepta să-i primească în salon şi nu s-a ridicat să-şi întîmpine fratele, ci l-a obligat să se apropie el de ea.

- Bine ai venit Paddy, spuse ea destul de plăcut, privind insistent dincolo de el spre Părintele Ralph, care o ţinea pe Meggie în braţe. Să ascultăm slujba, mai spuse, sînt sigură că Părintele de Bricassart este nerăbdător să plece.

- De loc, dragă, Mary. Rîse, iar ochii albaştri îi străluciră. I-am promis lui Meggie că o să-i arăt unde va locui.

- Meggie?!!

- Da, ea este Meggie. De fapt să începem prezentările. S-o iau de la un capăt. Dînsa este Fiona.

Mary Carson salută scurt şi aproape că nu-i dădu hici o atenţie, în timp ce Părintele Ralph îi trecea în revistă pe băieţi; era prea ocupată să-i observe pe preot şi pe Meggie.

IV.

Casa administratorului şef era ridicată pe piloni, cam la treizeci de picioare deasupra unei văi înguste, străjuită de arbori de cauciuc înalţi, răzleţi şi de multe sălcii plîngătoare. După splendorile Droghedei părea părăsită dar practică, iar în interior nu semăna de loc cu casa pe care o părăsiseră în Noua Zeelandă. Mobilă solidă, victoriană umplea toate camerele pînă la refuz, acoperită de praf roşu.

- Aveţi noroc, aici aveţi o baie, spuse Părintele Ralph conducîndu-i pe scări spre verandă; era destul de urcat pentru că stîlpii pe care se sprijinea casa aveau cincisprezece picioare înălţime. În caz că se umflă apele, explică el, aici sînteţi în siguranţă şi am auzit că uneori se umflă şi şaizeci de picioare.

Într-adevăr aveau o baie; o cadă veche şi un încălzitor pentru apă erau fixate într-un alcov la capătul verandei din spate. Dar ceea ce femeile găsiră că este dezgustător, era veceul - nimic altceva decît o gaură săpată în pămînt, la două sute de yarzi de casă şi mai şi mirosea. Părea primitiv după cel din Noua Zeelandă.

- Cine a stat aici nu era prea curat, remarcă Fee, plimbîndu-şi degetul prin praful de pe dulap.

Părintele Ralph rîse.

- Vei duce o luptă care este de la început pierdută, încercînd să scapi de praf. Este marginea ţinutului şi sînt trei lucruri de care nu vei scăpa - căldura, praful şi muştele.

Fee îl privi.

- Eşti foarte bun cu noi, Părinte.

- De ce nu? Sînteţi singurele rude ale prietenei mele Mary Carson.

Ea strînse din umeri.

- Nu prea sînt obişnuită să fiu în relaţii prieteneşti cu

un preot. În Noua Zeelandă erau foarte rezervaţi.

- Eşti catolică, nu-i aşa?

- Nu, Paddy este catolic. Bineînţeles, copiii toţi au fost botezaţi catolic, dacă asta te îngrijorează.

- Nici prin cap nu mi-a trecut. Ai resentimente?

- Pur şi simplu nu-mi pasă.

- Nu te-ai convertit?

- Nu sînt o ipocrită, Părinte de Bricassart. Mi-am pierdut credinţa în propria-mi religie, dar asta nu înseamnă că trebuie să mă logodesc cu o alta la fel de lipsită de sens.

El privi spre Meggie, care stătea pe veranda din faţă şi privea casa impunătoare de la Drogheda.

- Este tare dulce fiica ta. Ştii, eu am o slăbiciune pentru părul tiţian. Dacă ar vedea-o un artist, ar fugi imediat după pensule. N-am mai văzut niciodată o astfel de culoare. Este singura fetiţă?

- Da. Familia lui Paddy şi a mea au avut întotdeauna băieţi, fetele sînt o curiozitate.

- Biata micuţă, remarcă el enigmatic.

După ce au venit pachetele de la Sydney şi casa a început să ia un aer mai familiar, cu cărţile ornamentele de porţelan şi salonul aranjat cu mobila lui Fee, lucrurile au început să se aşeze pe un făgaş normal. Paddy şi băieţii mai mari, ca Stu, erau plecaţi mare parte din timp. Ajutoarele pe care le avea Mary Carson le explicară multele diferenţe dintre oierităl din Noua Zeelandă şi Australia. Fee, Meggie şi Stu descoperiră diferenţele dintre menajul într-o casă neozeelandeză şi faptul de a locui în reşedinţa Drogheda, casa administratorului şef; era o înţelegere tacită între ei că nu o vor deranja pe Mary Carson, dar menajera ei şi fetele din casă erau la fel de dornice să îi ajute, aşa cum erau şi bărbaţii. Drogheda era, toţi o aflaseră, o lume în sine, atît de ruptă de lume, de civilizaţie, încît, după o vreme chiar şi Gillanbone

deveni doar un nume şi nimic mai mult. În interiorul padocului erau grajdurile, o fierărie, garajuri, nenumărate şoproane şi hambare, care adăposteau orice, de la mîncare pînă la tot felul de unelte, cuştile cîinilor, un ţarc de vite ca un labirint, şure şi iar hambare şi multe curţi interioare. Mai erau coteţe de păsări, de porci, staule pentru vite şi o lăptărie, camere pentru douăzeci şi şase de oieri, alte două case mai mici, barăci, un mic abator şi hambarul de lemne.

Toate acestea stăteau în mijlocul unui cerc a cărui diametru era de trei mile; Padocul cel mare. Spre punctul unde se afla casa administratorului şef conglomeratul de clădiri aproape atingea pădurea. Totuşi în jurul şoproanelor erau şi copaci, care aduceau o foarte necesară şi primitoare umbră; mai ales arbori de piper, uriaşi, denşi şi somnoroşi. Dincolo, spre curtea casei unde era iarbă, caii şi vacile de lapte păşteau leneş.

Valea care se afla sub casa administratorului şef, avea pe fundul ei un pîrîu cu apă murdară. Nimeni nu l-a crezut pe Părintele Ralph cînd a spus că se ridică şi la şaizeci de picioare, aşa, peste noapte; părea imposibil. Apa din acest pîrîu era pompată cu mîna, pentru a fi folosită la baie şi la bucătărie, şi femeilor le-a luat multă vreme să se obişnuiască să se spele, să spele vasele şi hainele în apă maronie. Şase rezervoare de metal masiv, sprijinite pe stîlpi de lemn, adunau apa de pe acoperiş şi le furnizau apa de băut, dar toţi au învăţat repede că trebuie să o economisească şi că nu trebuie niciodată să o folosească pentru spălat. Asta pentru că nu existau garanţii că vor veni ploile să umple rezervoarele.

Oile şi vitele beau apă din izvoare arteziene, nu arteziene făcute de ei, ci adevărate izvoare arteziene care veneau de la trei mii de picioare de sub pămînt. La suprafaţă apa ajungea clocotită, era adunată prin jgheaburi înguste, care o împrăştiau în toate colţurile

proprietăţii. Aceste izvoare nu secau, dar apa puternic sulfurată nu putea fi consumată de oameni.

La început distanţele i-au uluit; Drogheda avea două sute cincizeci de mii de acri de pămînt. Cel mai lung hotar avea optzeci de mile.

Casa se întindea pe patruzeci de mile şi erau douăzeci şi şapte de porţi pînă la Gillanbone, singura aşezare care se afla mai aproape de o sută şaizeci de mile. Hotarul de est era format de Rîul Barwon, ceea ce localnicii numeau cursul de nord al Rîului Drag, un curent mîlos de o mie de mile, care se unea cu Rîul Murray şi se vărsa în mare în sudul Australiei. Pîrîul Gillan, care curgea sub casa administratorului şef, se vărsa în Barwon două mile mai jos de padocul cel mare.

Paddy şi băieţii îndrăgeau această fermă. Cîteodată petreceau zile în şir departe de casă, dormind noaptea sub cerul liber, erau atît de plini de stele de parcă erau o parte din Dumnezeu.

Pămîntul maroniu fremăta de viaţă. Mii de canguri, în turme izvorau sărind dintre copaci, săreau peste garduri, erau extrem de frumoşi în graţia şi libertatea lor; păsările Emu îşi făceau cuiburile în mijlocul cîmpiei înverzite şi săreau, ca nişte uriaşi, speriindu-se de orice li s-ar fi părut ciudat, fugind mai iute decît caii, lăsîndu-şi în părăsire ouăle de un verde închis, de mărimea unei mingi de fotbal; termitele construiau turnuri ca zgîrie nori miniaturali; furnici uriaşe cu înţepături dureroase curgeau şuvoaie sub pămînt prin locuri numai de ele ştiute.

Viaţa păsărilor era atît de bogată şi de variată, încît parcă descopereai noi şi noi feluri, şi ele trăiau nu cîte una sau cîte două ci cu miile şi miile; papagali miniaturali, pe care Fee îi numea păsări ale dragostei; papagali mici, coloraţi în roşu şi albastru, numiţi "roşiori"; papagali mari cu pene gri deschis şi roz pe piept şi sub aripi; şi păsările mari, albe şi pure cu creasta dreaptă, galbenă, numite

papagalii ştrengari. Eleganţii cintezoi mignoni ciripeau şi dansau, la fel şi vrăbiile şi graurii, iar puternicii pescăruşi maro, numiţi "kookaburras", rîdeau şi chicoteau veseli sau se scufundau în căutare de şerpi, mîncarea lor preferată. Erau obişnuite cu oamenii, toate aceste păsări, nu se temeau de loc, stăteau cu sutele în copaci şi spionau cu ochi inteligent, ţipînd, vorbind, rîzînd, imitînd tot ceea ce producea un sunet.

Şopîrle înspăimîntătoare, de şase picioare lungime, forfoteau prin iarbă, sau căutau ramuri de copaci înalţi, pentru că erau la fel de familiare la înălţime ca şi pe pămînt; erau iguane. Şi mai erau şi multe alte specii de şopîrle, unele mai mici dar nu mai puţin periculoase, împodobite cu coarne sau cu gulere osoase în jurul gîtului, sau cu limba albastru deschis, foarte umflată. Despre şerpi, s-ar spune că erau o varietate fără sfîrşit şi familia Cleary a învăţat că cei mai mari, care păreau cei mai fioroşi, erau adesea cei mai puţin periculoşi, în timp ce unii care erau mici şi păreau inofensivi aveau muşcături mortale; şerpi înfloraţi, şerpi arămii, şerpi de copaci, şerpi negri cu burta roşie, şerpi maro, şerpi cu muşcături mortale.

Şi insecte! Cosaşi, lăcuste, greieri, albine, muşte de toate mărimile şi de toate speciile, viespi cu capul mare, ţînţari, libelule, molii uriaşe şi fluturi, enorm de mulţi fluturi! Păianjenii erau cumpliţi, creaturi uriaşe, păroase, cu picioare lungi, sau mici, negri şi urîţi, mişunînd peste tot în veceu; unii trăiau în ghemuri de pînze ţesute de ei între copaci, alţii se legănau agăţaţi de firele de iarbă, alţii fugeau în adîncimile pămîntului. Erau şi animale de pradă: porci sălbatici sperioşi, creaturi sălbatice, negre, păroase, în căutare de carne, mari cît o vacă bine hrănită; cîini Dingo, cîini sălbatici din partea locului, care se lipeau de pămînt şi se pierdeau în iarbă; ciori cu sutele, croncănind dezolant din copacii uscaţi din care

rămăseseră numai schelete albe; şoimi şi vulturi suspendaţi, plutind nemişcaţi în aer.

De unele din aceste vietăţi trebuiau protejate oile şi vitele, mai ales cînd făceau pui. Cangurii şi iepurii mîncau preţioasa iarbă, porcii mistreţi şi cîinii Dingo mîncau mieii, ciorile scoteau ochii viţeilor şi animalelor bolnave. Ei, Cleary, au trebuit să înveţe să împuşte, să poarte armele cu ei cînd plecau în ţinut, cîteodată trebuiau să scoată din suferinţă vreun animal, altă dată să împuşte cîte un porc sau cîine.

Asta, spuneau băieţii exaltaţi, era *VIAŢA*. Nici unul nu mai tînjea după Noua Zeelandă; cînd muştele nu mai conteneau să-i bîzîie, să le intre în ochi, nas, gură, urechi, au învăţat să-şi lege bucăţi de plută legate de aţe şi să le atîrne de borurile pălăriei. Ca să nu le intre ceva prin pantaloni lor largi, au învăţat să-i lege la glezne cu fîşii din piele de cangur, numite "bowyangs", rîzînd de ciudăţenia numelui dar convinşi de necesitatea lor. Noua Zeelandă era un rai comparată cu acest ţinut; şi aici era *VIAŢA*.

Legate de casă şi de anexe, femeile găseau viaţa mult mai puţin plăcută, pentru că ele nu aveau bucuria de a călări şi nici stimulul dat de diversitatea activităţilor. Ca întotdeauna, ceea ce făceau femeile era greu şi de rutină: gătit, curăţenie, spălat, călcat, îngrijirea copiilor mici. Lupta cu căldura, praful, muştele, scările multe pînă la apa mîloasă, absenţa aproape obsedantă a bărbaţilor care să le ajute la cărat, la tăiat lemne, la pompat apa, la împuşcat răpitoare, le făcea viaţa grea. Mai ales zăpuşeala era din ce în ce mai greu de suportat şi nu erau decît la începutul primăverii; totuşi termometrul de pe veranda umbroasă ajungea în fiecare zi la o sută de grade. În bucătărie, cu sobele aprinse erau o sută douăzeci.

Hainele cu multă lenjerie de corp erau potrivite pentru Noua Zeelandă, unde în casă era întotdeauna

rece. Mary Carson ieşită puţin la plimbare, se duse să-şi vadă cumnata; privi critic rochia de stambă lungă pînă-n pămînt şi cu guler înalt, a lui Fee. Ea, Mary, era îmbrăcată după ultima modă, o rochie crem de mătase, pînă la genunchi, fără mîneci, largă-n talie şi cu un decolteu mare.

- Doamne, Fiona, eşti îngrozitor de demodată, spuse Mary studiind salonul proaspăt vopsit în crem, covoarele persane şi mobila lipsită de valoare.

- Nu am timp să fiu altfel, replică Fee tăios, în timp ce o făcea pe gazda.

- Ai să ai mai mult timp acum că bărbaţii sînt plecaţi şi ai mai puţin de gătit. Scurtează-ţi rochiile şi renunţă la lenjerii dacă vrei să nu mori la vară. Este cu cincisprezece-douăzeci de grade mai cald decît acum.

Ochii Mariei se opriră pe portretul frumoasei femei cu rochie de crinolină, model "împărăteasa Eugenia".

- Cine este? întrebă.

- Bunica mea.

- Da?! Şi mobila şi covoarele?

- Ale mele, de la bunica.

- Într-adevăr? Draga mea Fiona, ai cam coborît pe scara socială, nu-i aşa?

Fee nu se enerva niciodată, aşa că nu se enervă nici acum, dar buzele ei frumoase se subţiară.

- Nu cred, Mary. Am un bărbat bun; tu ar trebui să ştii asta.

- Dar fără un ban. Cum te numeai de fată?

- Armstrong.

- Serios? Nu cumva Armstrongii din Roderick Armstrong?

- Am un frate cu numele ăsta. Poartă numele bunicului meu.

Mary Carson se ridică alungînd muştele cu pălăria înflorată, muşte care nu aveau nici un respect pentru

persoana ei.

- Ai o familie mai bună decît noi, Cleary, chiar dacă şi eu sînt o Cleary. L-ai iubit mult pe Paddy ca să renunţi la poziţia ta?

- Motivele pentru ceea ce fac eu sînt numai ale mele, Mary, nu şi ale tale, a spus Fee privind-o de sus. Eu nu-mi discut soţul, nici măcar cu sora lui.

Cutele de pe linia nasului Mariei Carson se adînciră, iar ochii scăpărară uşor.

- Hodoronc - tronc!

Mary nu mai veni a doua oară, dar doamna Smith, menajera, venea foarte des şi repeta de fiecare dată sfatul Mariei privind hainele.

- Uite, spuse ea, am la mine o maşină de cusut pe care n-o folosesc niciodată. Am să trimit nişte fete să o aducă. Dacă voi avea vreodată nevoie de ea, am să vin eu aici.

Ochii i se opriră pe micuţul Hal, care se rostogolea fericit pe duşumea.

- Îmi place să aud copii prin casă, doamnă Cleary.

O dată la şase săptămîni venea poşta, adusă cu căruţa de la Gillanbone; era singurul contact cu lumea din afară. Drogheda avea un camion Ford, un alt camion Ford, construit special cu un rezervor de apă deasupra, un Ford model "T", şi o limuzină Rolls Royce, dar se pare că nu le folosea nimeni să meargă la Gilly, cu excepţia Mariei Carson, dar asta foarte rar.

Obligaţia de a aduce poşta era a lui Blue Williams, dar îi trebuiau şase săptămîni să acopere tot ţinutul. Căruţa lui cu roţi uriaşe era trasă de doisprezece cai iuţi şi era încărcată cu tot ceea ce comandau fermierii. Pe lîngă poştă el ducea produse de băcănie, gazolină în bidoane de 45 kg., gaz în bidoane de 10 kg., fîn, saci cu porumb, saci de pînză cu zahăr şi făină, cutii cu ceai,

saci cu cartofi, unelte pentru fermă, jucării şi haine de la Anthony Horder din Sydney, comandate prin poştă şi absolut orice era nevoie din Gilly sau de mai departe. Mergînd cam cu 20 de mile pe zi, el era bine venit oriunde se oprea, ducea veştile în ţinut, dădea foile de hîrtie cu socotelile cheltuielilor făcute, înmîna scrisorile scoase dintr-un sac pe care scria îngrijit "Poşta Regală". La vest de Gilly erau numai două ferme, Drogheda mai aproape şi Bugela, mai departe; dincolo de Bugela era ţinutul care primea poşta numai o dată la şase luni. Căruţa lui Blue făcea un arc în zig-zag pe la toate fermele din sud- vest, vest şi nord-vest, apoi se întorcea la Gilly şi apoi pleca spre est, o călătorie mai uşoară, pentru că oraşul Booroo deservea cam 60 de mile est. Cîteodată aducea oameni lîngă el, vizitatori sau oameni în căutare de lucru; cîteodată ducea oameni, vizitatori sau oieri nemulţumiţi sau servitoare sau sezonieri, sau cîte o guvernantă ocazională. Fermierii aveau maşini pentru ei dar cei care lucrau sezonier depindeau de Blue pentru transport, la fel de mult ca şi poşta şi alte bunuri.

Cînd au sosit pachetele cu pînză comandate de Fee, s-a aşezat la maşina de cusut şi a început să facă rochii subţiri pentru ea şi Meggie, pantaloni uşori pentru bărbaţi, cămăşi, pantalonaşi pentru Hal şi draperii la ferestre. Fără-ndoială era mai plăcut cu mai puţine haine pe tine.

Pentru Meggie viaţa era tare pustie, numai cu Stu acasă, dintre băieţi. Jack şi Hughie erau şi ei cu tatăl lor să înveţe oieritul: tinerii ucenici erau numiţi *Jack-face-totul.* Stuart nu era un tovarăş de joacă, aşa cum fuseseră Jack şi Hughie. El trăia într-o lume numai a lui, era un copil liniştit care prefera să privească ore în şir un muşuroi de furnici, decît să urce în copaci, pe cînd Meggie adora urcatul în copaci, iar arborii de cauciuc australieni erau numai buni pentru asta. Nu că i-ar fi

rămas mult timp pentru căţărat sau studierea furnicilor. Meggie şi Stuart munceau foarte mult. Ei tăiau lemne şi le aduceau în casă, săpau gropi pentru gunoi, îngrijeau grădina de legume şi aveau grijă de păsări şi de porci. Au învăţat şi cum se omoară şerpii şi păianjenii, deşi întotdeauna le va fi frică de ei.

Sezonul ploilor a fost destul de bun, pentru ultimii cîţiva ani; pîrîul era scăzut, dar rezervoarele de apă erau pe jumătate pline. Iarba era destul de bună, dar aparent mică, comparativ cu anii bogaţi în ploi.

- Probabil că o să fie şi mai rău, constată Mary Carson îngrijorată.

Dar ei aveau să cunoască potopul înainte de a face cunoştinţă cu arşiţa secetei. Pe la jumătatea lunii ianuarie ţinutul a intrat sub influenţa musonului de nord-vest. Extrem de iritante, vînturile şi-au făcut de cap. Uneori ele erau simţite numai de partea nordică a continentului, aducînd cu ele ploile şi inundaţiile de vară; alte ori ajungeau şi la Sydney, întristînd oraşul cu umezeala lor. În acel ianuarie norii negri au acoperit cerul, purtaţi în toate direcţiile de vînt şi au început ploile; nu ploi calme, ci un potop cu urlete continui care nu se mai sfîrşeau.

Fuseseră preveniţi; Blue Williams a apărut într-o zi, cu căruţa sa cu mulţi cai, grăbindu-se să-şi facă tura înainte ca drumurile să facă imposibilă aprovizionarea fermelor.

- Vin musonii, spuse el răsucindu-şi o ţigară şi arătînd grămezile de marfă.

- Fermele Cooper şi Barcoo şi Diamantina, au probleme serioase, iar potopul e potop. Toată zona Qeensland este sub apă şi bieţii oameni caută cu disperare un deluşor pe care să-şi adăpostească oile.

Toţi au intrat într-o panică, reţinută totuşi. Paddy şi băieţii munceau ca nebunii să mute oile din padocurile joase cît mai departe de pîrîu şi de rîul Barwon. A apărut

şi Părintele Ralph, şi-a înşeuat calul şi a pornit cu Frank să evacueze alte două padocuri de-a lungul rîului Barwon să ducă oile cît mai departe. Paddy şi alţi doi oieri au luat cîte un băiat şi au pornit fiecare în altă direcţie.

Părintele Ralph se pricepea bine la oi. Călărea iapa castanie pe care i-o dăruise Mary Carson, îmbrăcat în costum de călărie, cu cisme înalte cu pinteni, cu cămaşa de un alb imaculat, cu mînecile suflecate şi descheiată la guler, lăsînd să se vadă un piept delicat. Cu pantalonii gri vechi, legaţi cu şuviţe de piele de cangur, cu cămaşă de corp gri pe sub cămaşă, Frank se simţea ca ruda cea săracă. Ceea ce nu era departe de adevăr, gîndi el ranchiunos, mergînd în urma impunătoarei figuri a preotului şi a elegantului lui cal. El călărea un cal obişnuit de la fermă, un animal cu o voinţă proprie şi o ură feroce faţă de ceilalţi cai. Cîinii fugeau şi mîrîiau neliniştiţi, se certau şi se muşcau, pînă au fost despărţiţi de biciul necruţător al preotului. Se părea că nu exista ceva, pe care acest om să nu-l poată face. Ştia fluierăturile codificate care puneau cîinii la treabă şi mînuia biciul mult mai bine decît Frank, care încă mai învăţa această artă exotică, specific australiană. Cîinele conducător, se supusese total preotului şi îl urma fără ezitare, înţelegînd că Frank era numai vioara a doua. Jumătate din Frank nu lua asta în seamă; dintre toţi fiii lui Paddy el era singurul căruia nu-i plăcea Drogheba. Îşi dorise să plece din Noua Zeelandă, dar nu să ajungă aici. Ura rondul continuu pe la padocuri, ura să doarmă pe pămîntul tare şi uscat, ura cîinii sălbatici cu care nu te puteai împrieteni şi trebuia să-i împuşti dacă nu-şi făceau treaba.

Dar venirea norilor aducea un element de aventură; chiar şi copacii legănaţi de vînt, păreau să se bucure. Părintele Ralph muncea ca un om obsedat de ceva; alunga cîinii după turme de oi ivite pe neaşteptate, pînă cînd animalele cele proaste se adunau speriate şi fugeau

grămadă. Numai cu ajutorul cîinilor puteau o mînă de oameni să facă faţă la Drogheda; dresaţi pentru oi sau vite, cîinii erau uimitor de inteligenţi şi aveau nevoie de foarte puţine comenzi.

Pînă la căderea nopţii, Părintele Ralph, cîinii şi Frank, care şi-a dat toată silinţa, au evacuat padocurile, muncă ce s-ar fi făcut normal în cîteva zile. Îşi deşeuă iapa lîngă poarta celui de-al doilea padoc, spunînd optimist că ar putea să îndepărteze şi oile înainte de începerea ploilor. Cîinii se lungiră pe iarbă, dulăul care-i conducea gudurîndu-se pe lîngă preot. Frank scoase cu scîrbă o bucată de carne de cangur şi o aruncă dulăilor, care începură să se bată geloşi.

- Brute afurisite, spuse el. Nu se poartă ca nişte cîini ci ca şacalii.

- Cred totuşi că ei sînt mai aproape de ceea ce a vrut Dumnezeu, cînd i-a creat.

- Iuţi, inteligenţi, agresivi şi aproape de neîmblînzit. Din punctul meu de vedere, eu îi prefer cîinilor de casă. Zîmbi. Şi pisicile sînt la fel. Nu le-ai observat pe lîngă magazii? La fel de sălbatice şi de vicioase ca şi panterele; nu suportă oameni pe lîngă ele. Dar vînează excelent şi nu depind de un stăpîn.

Părintele despachetă o bucată de miel rece şi un pachet de pîine cu unt, din desagă, tăie o bucată de carne şi îi dădu restul lui Frank. Puse pîinea cu unt pe butucul dintre ei şi muşcă din carne, cu o evidentă plăcere. Îşi potoliră setea cu apă dintr-o ploscă, apoi îşi răsuciră ţigări.

În apropiere se afla un copac uriaş, singuratic.

- Uite, acolo vom dormi, spuse el desfăcînd pătura şi luîndu-şi şeaua.

Frank îl urmă în copacul care în Australia era considerat cel mai frumos. Frunzele erau dese, de un verde deschis, şi avea o formă perfect rotundă. Frunzele

creşteau atît de aproape de pămînt, încît oile ajungeau cu uşurinţă la ele, drept rezultat, partea de jos era toată mîncată. Dacă începea ploaia, vor avea mai mult adăpost sub el decît sub orice alt copac pentru că, copacii australieni aveau frunzişul mai rar decît cei din ţinuturi umede.

- Nu eşti fericit, Frank, nu-i aşa? întrebă Părintele Ralph întinzîndu-se şi pregătindu-şi o altă ţigară.

De unde stătea, la cîteva picioare depărtare, Frank îl privi suspicios.

- Ce e fercirea? Cine e fericit?

- Chiar acum, tatăl şi fraţii tăi sînt. Dar nu şi tu, mama ta şi sora ta. Nu îţi place Australia?

- Nu partea asta din ea. Eu vreau să merg la Sydney. Aş putea avea o şansă să fac ceva din mine.

- Sydney, eh! Este plin de nedreptăţi, îi răspunse Părintele Ralph zîmbind.

- Nu-mi pasă. Aici sînt legat, cum eram şi în Noua Zeelandă; nu pot scăpa de el.

- El?

Dar lui Frank îi scăpase cuvîntul şi nu avea de gînd să-l repete. Rămase întins privind frunzele.

- Cîţi ani ai, Frank?

- Douăzeci şi doi.

- Da! Ai mai fost vreodată departe de ai tăi?

- Nu.

- Ai fost la dans, ai avut vreo prietenă?

- Nu, răspunse Frank, încăpăţînîndu-se să nu-i acorde titlul.

- Atunci n-o să te mai poată ţine mult.

- O să mă ţină pînă mă vede mort.

Părintele Ralph căscă şi se pregăti de somn.

- Noate bună, Frank.

În dimineaţa următoare norii erau foarte jos, dar ploaia nu se porni toată ziua şi ei au reuşit să evacueze

şi al doilea padoc. O dungă neagră trecu peste Drogheda, de la nord-est la sud-vest; în partea aceea erau concentrate cele mai multe padocuri, dar tot acolo erau şi terenurile înalte unde puteau adăposti oile, dacă apele ieşeau din albia rîului Barwon.

Ploaia începu la lăsarea serii, pe cînd Frank şi preotul se grăbeau în galop spre casa lui Paddy.

- Nu vor ieşi acum din albie! strigă Părintele Ralph. Ţine-ţi bine calul, băiete, ca să nu se afunde în noroi!

Au fost uzi în cîteva secunde şi la fel a fost şi pămîntul uscat. Solul fin, fără pori, se transformă într-o mare de mîl, înglodînd caii. Acolo unde mai era iarbă, mergeau mai uşor, dar lîngă pîrîu, unde pămîntul era bătătorit, au trebuit să descalece. O dată eliberaţi de povară, caii nu mai aveau probleme, dar pentru Frank era imposibil să-şi ţină echilibrul. Era mai rău decît pe un patinoar. În mîini şi-n genunchi s-au tîrît spre vîrful malului, alunecînd pe el ca proiectilele. Albia rîului, care normal nu avea mai mult de un picior de apă, acum spumega, înaltă de peste patru picioare; Frank îl auzi pe preot rîzînd. Îndemnaţi de strigăte şi lovituri, caii au reuşit să urce panta, dar Frank şi Părintele Ralph nu au putut. De cîte ori încercau, alunecau înapoi. Preotul tocmai sugera să se agaţe de o salcie, cînd Paddy alertat de caii fără călăreţi, veni cu o frînghie şi îi trase.

Zîmbind şi clătinînd din cap, Părintele Ralph refuză ospitalitatea oferită de Paddy.

- Mă aşteaptă la conac, spuse el.

Mary Carson îl auzi înaintea personalului său, pentru că el a venit prin faţă, gîndindu-se că ajunge mai uşor în camera sa.

- N-ai să intri în casă în halul ăsta, strigă ea apărînd pe verandă.

- Atunci, fii o drăguţă şi adu-mi cîteva prosoape şi valiza mea.

Nestînjenită, ea îl privi cum îşi scoate cămaşa, cizmele, pantalonii, rezemîndu-se de pervazul salonului pînă cînd se şterse el de noroi.

- Eşti cel mai frumos bărbat, pe care l-am cunoscut vreodată, Ralph de Bricassart, spuse ea. De ce oare sînt cei mai mulţi preoţi frumoşi? Sînt irlandezi? Sînt o naţie frumoasă, Irlandezii. Sau poate pentru că oamenii frumoşi găsesc în preoţie un refugiu de consecinţele frumuseţii lor? Pariez că fetele din Gilly sînt nebune după tine.

- Am învăţat de mult, să nu iau în seamă fetele de felul acesta. Rîse. Orice preot sub cincizeci de ani, pentru ele este o ţintă. Dar numai protestantele încearcă pe faţă să mă seducă.

- Niciodată nu-mi răspunzi direct la întrebări. Îndreptîndu-se, îşi duse mîna la piept. Eşti un hedonist voluptuos, Ralph; stai la soare? Eşti bronzat la fel peste tot?

Zîmbind, el se apropie, rîse în părul ei, apoi îşi dădu jos chiloţii, îi aruncă, rămînînd ca o statuie de Praxitele, în timp ce ea îi dădea roată, privindu-l cu voluptate.

Ultimele două zile l-au distrat copios, la fel ca acum, cînd s-a gîndit că poate ea era mai vulnerabilă, decît îşi imagina el; dar el o cunoştea bine şi se simţi destul de sigur cînd întrebă:

- Vrei să fac dragoste cu tine, Mary?

Ea îi privi penisul moale şi rîse în hohote.

- Nici nu mă gîndesc să te pun la o aşa de grea încercare. Ai nevoie de femei, Ralph?

El îşi ridică mîndru capul.

- Nu!

- Bărbaţi?

- Sînt mai răi decît femeile. Nu, n-am nevoie de ei.

- De tine?

- Cel mai puţin!

- Interesant! Împingînd uşa, intră în salon. "Ralph, Cardinal de Bricassart" spuse batjocoritor. Dar, departe de ochii lui inteligenţi, ea se prăbuşi în fotoliu şi îşi strînse pumnii, într-un gest împotriva nedreptăţii soartei.

Gol, Părintele Ralph ieşi de pe verandă pe pajişte, ridică braţele deasupra capului şi închise ochii; stătu să-l învăluie ploaia în valuri calde, provocîndu-i senzaţii deosebite pe pielea goală. Era foarte întuneric. Şi totuşi dorinţa nu venea.

Pîrîul rupse malurile şi apa se revărsă abundent spre casa lui Paddy, se îndreptă spre grajduri şi chiar spre casa mare.

- Va scădea pînă mîine, spuse Mary Carson, cînd Paddy se duse la ea îngrijorat.

Ca de obicei, avu dreptate; în timpul săptămînii care a urmat, apa a scăzut şi, în cele din urmă s-a întors în matca sa. Soarele s-a ivit, temperatura a crescut la o sută cincizeci de grade la umbră, iarba şi-a luat avînt şi a crescut înaltă, curată, spălată şi strălucitoare de-ţi lua ochii. Spălaţi şi şterşi de praf, copacii străluceau şi ei, iar cîrdurile de papagali s-au întors de pe unde s-au ascuns de potop, trupurile lor frumos colorate înviorînd peisajul; erau mai vorbăreţi şi mai jucăuşi ca niciodată.

Părintele Ralph se întoarse la treaba sa, ajutorarea membrilor parohiei, senin şi liniştit că nu va fi violat; sub cămaşa albă, preoţească, era un cec de o mie de lire sterline. Episcopul se va extazia.

Oile au fost aduse înapoi pe păşunile lor, iar membrii familiei Cleary au fost obligaţi să deprindă obiceiul siestei. Ei se trezeau la cinci dimineaţa, terminau treaba pînă înainte de amiză apoi cădeau transpiraţi şi zăceau pînă la cinci după amiază. Programul era valabil şi pentru bărbaţi şi pentru femei. Muncile care nu puteau fi făcute dimineaţa, erau făcute după ora cinci, iar masa de seară

era servită după apusul soarelui, la o masă pe verandă, afară. Şi paturile au fost scoase afară, pentru că zăpuşeala era de nesuportat, chiar şi noaptea. Din cauza căldurii săptămînile păreau secole. Uitaseră şi gustul cărnii. Tăiau numai cîte o oaie, destul de mică, pentru ca să nu se altereze pînă era consumată. Şi farfuriile lor doreau o schimbare: friptură, de oaie, carne de oaie fiartă, budincă cu carne de oaie, pulpă de oaie, oaie la capac, oaie cu condimente.

La începutul lunii februarie, viaţa pentru Meggie şi Stu se schimbă brusc. Au fost trimişi la mănăstirea din Gillanbone, la internat, pentru că altă şcoală mai aproape nu era. Paddy considera că Hal putea învăţa prin corespondenţă, cu Şcoala Blackfriars din Sydney, cînd va veni vremea, dar între timp, pentru că Meggie şi Stu erau obişnuiţi cu şcoala, Mary Carson s-a oferit în mod generos să le plătească internatul şi profesorii la mănăstirea Sfînta Cruce. În plus, Fee era prea ocupată cu Hal, ca să mai aibă timp să supravegheze şi lecţiile prin corespondenţă ale celor doi. Tacit, s-au înţeles că Jack şi Hughie nu-şi vor continua studiile; Drogheda avea nevoie de ei, pămîntul avea nevoie de ei şi ei asta şi doreau.

Meggie şi Stu au descoperit o existenţă stranie şi paşnică, la mănăstire, după viaţa pe care au dus-o la Drogheda, dar mai ales după şcoala din Wahine. Părintele Ralph, subtil, le-a sugerat maicilor că cei doi copii erau protejaţii lui, că mătuşa lor era cea mai bogată femeie din ţinut. Aşa că, timiditatea lui Meggie se transformă dintr-un viciu, într-o virtute, iar izolarea ciudată a lui Stu şi obiceiul de a privi ore în şir depărtările, îi aduseră epitetul de "sfînt".

Era într-adevăr foarte liniştit, pentru că existau puţine şcoli cu internate; oamenii din ţinut, care erau destul de bogaţi să-şi trimită odraslele la şcoală, preferau în mod

inevitabil să-i trimită la Sydney. Mănăstirea mirosea a ceară şi flori, coridoarele ei lungi erau învăluite în linişte şi credinţă. Vocile şopteau, viaţa se desfăşura după un văl negru foarte subţire. Nimeni nu-i bătea la palmă, iar Părintele Ralph venea întotdeauna să-i vadă.

Venea destul de des la ei, aşa că pînă la urmă îi luă să locuiască la casa parohială. Îi vopsi camera lui Meggie într-un verde delicat, cumpără perdele la geamuri şi o plapumă nouă. Stu dormea într-un dormitor bej cu maro, care suferise două redecorări; nu-i trecu prin cap, Părintelui Ralph să se întrebe dacă Stu era fericit. El părea întotdeauna împăcat cu sine.

De ce ţinea atît de mult la Meggie, Părintele Ralph nu ştia să spună, dar nici nu-şi pierdea timpul ca să afle. Începuse cu mila, în prima zi, la gară, cînd o observase în spatele tuturor; apoi o separase de restul familiei prin sex. Cît despre Frank, de ce se mişca el în alt perimetru, asta nu-l intriga de loc, nici nu avea vre-un sentiment de milă faţă de el. Era ceva în Frank care omora sentimentul; o inimă neagră, un spirit care nu avea lumină interioară. Dar Meggie? Îl tulbura, aproape de nesuportat, şi nici nu ştia de ce. Îi plăcea culoarea părului ei; culoarea şi forma ochilor, ca ai mamei ei - deci, frumoşi, dar mult mai dulci, mai expresivi; şi caracterul ei, pasiv şi totuşi enorm de puternic. Nu era o rebelă, Meggie. Dimpotrivă. Toată viaţa ea se va supune, se va mişca în interiorul hotarelor impuse de soarta ei de femeie.

Şi totuşi, asta nu era totul. Poate că, dacă ar fi căutat mai adînc în străfundurile fiinţei sale, el ar fi descoperit că ceea ce simţea pentru ea, era rezultatul ciudat al timpului, locului şi persoanei.

Nimeni nu o considera pe Meggie ca fiind importantă, ceea ce însemna că în viaţa ei exista un spaţiu în care să intre el şi să fie sigur de dragostea ei; ea era un copil, prin urmare nu constituia un pericol

pentru modul său de viaţă, sau pentru reputaţia lui de preot; ea era frumoasă iar lui îi plăcea frumuseţea; şi în ultimă instanţă, ceea ce el nu recunoştea, ea umplea un spaţiu gol, pe care Dumnezeu nu-l putea umple, pentru că ea era caldă, blîndă şi avea sentimentul solidarităţii umane. Pentru că nu-şi permitea să-i dea daruri şi astfel să-i supere familia, el îi oferea compania lui cît putea de mult, îi redecoră camera; nu o făcea atît pentru a o vedea mulţumită, cît, mai ales, pentru a crea o ambianţă potrivită pentru bijuteria lui. Nimic fără valoare pentru Meggie!

La începutul lui mai, începură să sosească oierii la Drogheda. Mary Carson ştia foarte bine cum se fac treburile la Drogheda, de la păstorit pînă la folosirea biciului. Îl chemă pe Paddy la ea, cu cîteva zile înainte de sosirea oamenilor şi fără să se deplaseze din fotoliul ei, îi spuse cu minuţiozitate ce să facă, pînă în cel mai mic amănunt. Obişnuit cu Noua Zeelandă, Paddy fusese uluit de mărimea fermei, de cele douăzeci şi şase de staule; acum, după întrevederea cu sora sa, faptele şi cifrele i se învîrteau în cap. Nu vor tunde numai oile Droghedei, ci şi pe cele de la fermele Bugela, Dibban-Dibban şi Beel-Beel. Asta însemna o muncă enormă pentru fiecare suflet de la fermă, bărbaţi şi femei. Tunsul oilor comunităţii era un obicei, iar facilităţile de care dispunea Drogheda îi aduceau inevitabil şi pe vecini, dar munca, munca brută, cădea fără îndoială pe umerii celor de la această fermă.

Fermierii îşi vor aduce bucătarul lor, vor cumpăra mîncarea de la magaziile Droghedei, dar toate acele mari cantităţi de hrană trebuiesc asigurate; barăcile părăginite cu bucătării şi băi primitive, trebuiesc curăţate, numărate, echipate cu lenjerie şi pături. Nu toate fermele erau la fel de generoase ca Drogheda, dar Drogheda se mîndrea cu ospitalitatea ei şi cu reputaţia ei de "grozav de bună".

Aceasta era una din activităţile la care participa şi Mary Carson, prin urmare nu se uita la bani. Nu numai că era una din cele mai mari ferme la care se tundeau oile, dar avea nevoie şi de cei mai buni oameni pentru asta, oameni de calibrul lui Jackie Howe; peste trei sute de mii de oi vor fi tunse aici, după care oamenii îşi vor împacheta lucrurile, se vor urca în vechiul Ford şi vor pleca la următoarea fermă, la care erau aşteptaţi.

Frank lipsea de acasă de două săptămîni. Cu bătrînul Beerbarel Pete, o haită de cîini, doi cai, un ponei pe care-şi puseseră modestele provizii, au pornit-o spre vest, spre cele mai îndepărtate padocuri, să aducă oile, din ce în ce mai aproape, sortîndu-le din mers. Era o muncă înceată şi plicticoasă, care nu se putea compara cu controalele de rutină pe care le-a făcut înainte de potop.

Fiecare padoc avea propria lui curte unde se făcea marcarea şi selectarea animalelor şi unde stăteau turmele pînă le venea rîndul.

Şoproanele unde se tundeau oile nu adăposteau decît zece mii de oi, o dată, aşa că nu va fi de loc uşor cînd vor fi atît de mulţi; va fi un frecuş constant cu schimbarea turmelor, cele tunse cu cele netunse.

Cînd Frank păşi în bucătărie, mama sa stătea lîngă un lighean, făcînd o muncă ce părea să nu se termine niciodată - curăţa cartofi.

- Mamă, am sosit, spuse el cu bucurie în glas.

Ea se întoarse şi i se văzu sarcina. Lipsind de două săptămîni, ochii lui erau mai pătrunzători.

- Oh, dumnezeule!

Din ochii ei se risipi bucuria de a-l vedea, faţa i se înroşi de ruşine; îşi cuprinse pîntecele cu mîinile, de parcă ele ar fi putut acoperi ceea ce nu puteau hainele. Frank tremura.

- Ţap bătrîn şi scîrbos!

- Frank, nu-ţi permit să spui astfel de lucruri. Acum eşti bărbat şi ar trebui să înţelegi. Tu nu ai venit pe lume în alt fel şi merită la fel de mult respect. Nu este nimic murdar. Cînd îl insulţi pe tata, mă insulţi şi pe mine.

- Nu avea dreptul! Trebuia să te lase în pace! Frank vorbi printre dinţi, ştergîndu-şi o şuviţă de salivă, care se prelingea din gura tremurîndă.

- Nu este nimic murdar, repetă ea obosită şi îl privi cu ochii limpezi, de parcă s-ar fi hotărît să lase ruşinea la o parte, pentru totdeauna.

- Nu este nimic murdar, Frank, nici actul în sine, actul care creează copilul.

Fu rîndul lui să roşească. Nu mai putea să o privească în ochi, aşa că se întoarse şi plecă în camera pe care o împărţea cu Bob, Jack şi Hughie. Pereţii ei goi îl batjocoreau, la fel şi paturile modeste, îl batjocorea toată această cameră care nu avea personalitate, pe care nici o prezenţă nu o încălzea; era pustie. Şi faţa ei! Frumoasa ei faţă obosită luminată de un halo de păr auriu, toată înroşită de ce au făcut, ea şi ţapul cel bătrîn şi păros, în cumplita arşiţă a verii.

Nu-şi putea lua gîndul de la faptul în sine, de la ea, de la gîndurile care sălăşluiau în profunzimile minţii sale, de la dorinţele naturale pentru vîrsta sa, de la faptul că şi el este bărbat. În general, reuşea să împingă aceste gînduri dincolo de propria-i conştiinţă, dar acum, cînd ea i-a fluturat ţanţoş pe sub nas dovada concretă a desfrînării, cînd a văzut cu ochii săi, a cîta oară, ce ascundea "misterul" dintre ea şi animalul acela, bătrîn şi libidinos... Ce putea el să creadă despre asta, cum putea să consimtă la aşa ceva, cum putea să suporte? Îşi dorea să se gîndească la ea ca la o fiinţă sfîntă, pură şi nepătată, ca la Sfînta Mamă Universală, o fiinţă care se ridica deasupra acestor lucruri, deşi toate femeile din lume se făceau vinovate de asta. Să descopere acum, că

tot ce credea despre ea era greşit, însemna să meargă singur spre nebunie. Pentru sănătatea minţii sale devenise de acum necesar să-şi imagineze că ea se culca cu bătrînul libidinos într-o castitate totală, numai ca să aibă un loc de dormit, dar că nu se atingeau noaptea, nu se întorceau niciodată unul spre celălalt. Doamne Dumnezeule!

Un zgomot îl făcu să privească în jos; descoperi că răsucise un picior de fier al patului.

- De ce nu eşti tu tatăl meu?!

- Frank, îl strigă mama sa, din pragul uşii.

El o privi cu ochii negri umezi, ca nişte cărbuni udaţi de ploaie.

- Pînă la urmă am să-l omor, spuse.

- Dacă faci asta, mă omori pe mine, spuse Fee aşezîndu-se pe pat.

- Nu. Pe tine te eliberez, răspunse el cu sălbăticie.

- Frank, eu nu pot fi niciodată liberă; şi nici nu vreau. Aş vrea să înţeleg de unde-ţi vine lipsa asta de înţelegere, dar nu înţeleg. Nu e din cauza mea, nu e din cauza tatălui tău. Ştiu că nu eşti fericit, dar te încăpăţînezi să ne faci răspunzători pentru asta, pe mine şi pe tatăl tău. De ce vrei cu tot dinadinsul să faci lucrurile atît de grele pentru toată lumea? De ce? Îşi privi mîinile, apoi îl privi şi pe el. Nu voiam să-ţi spun eu, dar, ar fi timpul să-ţi găseşti o fată, să te căsătoreşti, Frank, să ai familia ta. Este loc pentru toţi la Drogheda. Pentru ceilalţi băieţi nu mi-am făcut niciodată astfel de griji; ei par să aibă alte firi. Dar tu, ai nevoie de o soţie, Frank. Dacă ai avea-o, n-ai mai avea timp să te gîndeşti la mine.

Frank stătea cu spatele la ea şi nu voia să se întoarcă. Timp de vreo cinci minute ea rămase pe pat, sperînd că el o să-i spună ceva, apoi oftă, se ridică şi plecă.

V.

După ce au plecat muncitorii şi districtul a căzut într-o stare de semi-inerţie de iarnă, au venit Serbările Cîmpeneşti de la Gillanbone. Era cel mai important eveniment în calendarul social şi dura timp de două zile. Fee nu se simţea în stare să meargă, aşa că Paddy plecă în oraş cu Rolls-Royceul Mariei Carson, fără soţia sa care-l încuraja întotdeauna, sau ţinea limba Mariei în poziţia "tăcut". El observase că, dintr-un motiv misterios, numai prezenţa lui Fee o incomoda pe sora lui, o dezavantaja.

Toţi ceilalţi mergeau în oraş. După multe ameninţări cu ce vor păţi dacă nu se comportă cum se cuvine, băieţii au fost îmbarcaţi în camionul mare, împreună cu Beerbarrel Pete, Jim, Tom, doamna Smith şi fetele din casă, dar Frank a plecat mai devreme, de unul singur, cu camioneta. Adulţii stăteau, cu toţii pentru a doua zi, la curse şi concursuri; din motive numai de ea ştiute, Mary Carson a refuzat invitaţia Părintelui Ralph de a sta la casa parohială, dar l-a îndemnat pe Paddy să accepte invitaţia, pentru el şi Frank. Unde stăteau ceilalţi oameni de la fermă, nu ştia nimeni, dar doamna Smith, Minnie şi Cat, aveau prietene în Gilly şi intenţionau să rămînă peste noapte.

Era ora zece, dimineaţa, cînd Paddy a instalat-o pe sora lui la Hotel Imperial, în cele mai bune camere pe care le putea oferi; găsi barul şi intră, dar îl văzu pe Frank cu o halbă de bere în mînă.

- O dau eu pe următoarea, bătrîne, spuse Paddy jovial. Trebuie să o duc pe Mătuşa Mary la curse şi am nevoie de întăritor moral, pentru că trebuie să trec prin chinurile astea fără mama.

Obişnuinţa şi frica sînt greu de depăşit, mai ales cînd

coexistă de ani de zile; Frank descoperi că nu putea să facă ceea ce ar fi dorit din tot sufletul; nu putea să arunce conţinutul paharului în faţa tatălui său; nu cu atîta lume de faţă. Aşa că, termină dintr-o înghiţitură ce mai rămăsese în pahar şi se scuză:

- Îmi pare rău, tată, am promis că mă întîlnesc cu băieţii.

- Ei, atunci trebuie să mergi. Uite ia banii ăştia şi cheltuie-i cum crezi. Distracţie plăcută şi dacă te îmbeţi, ai grijă să nu afle mama.

Frank, privi bancnota de cinci lire, dorind din suflet să o rupă în bucăţele şi să i-o arunce în faţă lui Paddy, dar obişnuinţa îl opri iar; o împături, o puse în buzunar şi îi mulţumi tatălui său. Ieşi din bar cît putu de repede, împleticindu-se.

În cel mai bun costum albastru, cu vesta încheiată de care anina un ceas de aur, prins într-un lanţ de aur, făcute la cel mai bun bijutier - Lawrence - Paddy, se simţea stînjenit de gulerul prea apretat, dar privea în jur în speranţa întîlnirii unor feţe cunoscute. Nu fusese prea des la Gilly, în ultimile nouă luni, de cînd se mutase la Drogheda, dar poziţia sa, ca frate a Mariei Carson şi moştenitor prezumtiv, însemna că trebuie tratat cu respect, ori de cîte ori venea în oraş, iar faţa sa nu trebuia uitată.

Mai mulţi oameni îl salutară prietenos, iar cîteva voci îl invitară la o halbă de bere. Foarte repede, fu în centrul atenţiei unei mulţimi prietenoase. Frank fu repede uitat.

În ultima vreme, părul lui Meggie era împletit, pentru că, în ciuda banilor Mariei Carson, nici o călugăriţă nu-şi pierdea vremea cu buclele ei şi-i atîrna în două cozi groase pe umeri, legate cu panglici albastre. Îmbrăcată în uniforma albastră a ordinului Sfintei Cruci, ea era condusă de-a lungul pajiştii mănăstirii, pînă la casa parohială şi era predată menajerei Părintelui Ralph, care o adora:

- Să nu mai vorbim de păr! Parc-ar fi viu, îi explică ea preotului într-o zi, cînd el o întrebă amuzat, de ce e supărată; la început lui Annie nu-i plăcuseră copiii, mai ales fetele şi era necăjită că şcoala este lîngă casa parohială.

- Ei, haide, Annie! Părul nu are suflet. Nu trebuie să te superi din cauza asta; şi nici nu trebuie să te îndrăgosteşti de cineva, numai din cauza culorii părului, mai spuse ca s-o necăjească.

- Ah, dar "skeggie" este pură şi frumoasă - sigur că puteţi să le spuneţi să o pieptene altfel.

Nu putea, dar nici nu o întrebă ce înseamnă "skeggie" şi nu ironiză faptul că rimează cu Meggie. Cîteodată era mai bine să nu ştii ce e în capul lui Annie, sau să o încurajezi, dîndu-i prea multă atenţie. Numai ea îşi ştia dialectul şi dacă o compătimea pe fetiţă, asta se datora numai viitorului, nu trebuia să-i mai explice cineva.

Frank sosi, mai tremura încă după întîlnirea cu tatăl său.

- Hai, Meggie, te duc la bîlci - spuse întinzînd mîna.

- De ce nu v-aş duce eu, pe amîndoi, întrebă Părintele Ralph, întinzînd la rîndul său mîna.

Între cei doi oameni pe care-i adora, ţinîndu-i de mînă fericită, Meggie era în al nouălea cer.

Bîlciul din Gillanbone se afla pe malul rîului Barwon, lîngă terenurile de curse. Deşi potopul fusese cu şase luni în urmă, mîlul nu se uscase încă, iar picioarele primilor sosiţi îl transformă într-o clisă noroioasă. Lîngă staulele cu oi şi vite, porci şi capre, care aveau să se întreacă pentru diverse premii, erau corturi pline cu tot felul de mărfuri şi bunătăţi de mîncăruri. S-au plimbat şi au admirat prăjituri, şaluri croşetate, haine pentru bebeluşi, feţe de masă brodate, pisici, cîini şi canari.

La margine erau terenurile pentru cursele de cai, unde călăreţi şi călăreţe se mîndreau cu exemplare

frumoase, în faţa cumpărătorilor care, chicoti Meggie în gînd, arătau ca şi caii. Doamne îmbrăcate în elegante costume de călărie din saten, călăreau numai pe o parte a şeii, protejate de pălării şi de voaluri. Oare cum putea cineva încălecat atît de nesigur, să călărească mai rapid decît la pas, asta era peste puterea de înţelegere a lui Meggie; asta pînă a văzut cu ochii ei una din aceste frumoase doamne, sărind peste cîteva obstacole, şi terminînd cursa la fel de impecabil cum o începuse.

Apoi, doamna în cauză, îşi împodobi calul şi străbătu în goană terenul noroios, oprindu-se în faţa lor, cu intenţia vădită de a le bara drumul. Piciorul cu cizmă bine lustruită nu era prins în scară, ea stătea elegant pe o parte a şeii, cu mîinile întinse imperios.

- Părinte, eşti atît de drăguţ să mă ajuţi să descalec?

El ridică mîinile, le puse în jurul taliei ei, ea îşi sprijini mîinile de umerii lui, o ridică uşor şi o aşeză jos; în momentul cînd picioarele i-au atins pămîntul, el îi dădu drumul, luă hamurile murgului şi porni mai departe. Doamna de lîngă el îl urma potrivindu-şi pasul cu al lui, fără nici o dificultate.

- Vei cîştiga cursa, domnişoară Carmichael? întrebă indiferent.

Ea se îmbufnă; era tînără şi foarte frumoasă, şi tonul acela impersonal o călca pe nervi.

- Sper că voi cîştiga, dar nu pot fi sigură. Domnişoara Hopeton şi domnişoara Anthony King, concurează şi ele. Totuşi voi cîştiga dresajul, aşa că dacă nu voi cîştiga şi altceva nu mă voi supăra.

Vorbea rotunjind frumos vocalele şi cu frazarea preţioasă a unei tinere domnişoare, atît de îngrijit educată încît nu era în ceea ce spunea nici urmă de idiom. În timp ce vorbea cu ea, limbajul Părintelui Ralph deveni la fel de îngrijit şi îşi pierdu acea culoare ademenitoare irlandeză; ca şi cum ea l-ar fi adus înapoi în timp, la o vreme cînd şi

el era ca ea. Meggie se încruntă uimită şi afectată de schimbare, de cuvintele lor bine rostite, neînţelegînd care era schimbarea, dar intuind că exista o schimbare şi una care nu-i plăcea de loc. Lăsă mîna lui Frank, pentru că, într-adevăr devenise din ce în ce mai greu să meargă prin noroi.

Pînă să ajungă la o baltă mai mare, Frank rămăsese în urma lor. Ochii preotului studiau jucăuş suprafaţa apei, aproape un lac; se întoarse spre fetiţa a cărei mînă o ţinuse strîns într-a lui, şi se aplecă spre ea cu o tandreţe, care nu putea scăpa domnişoarei, pentru că era într-un contrast izbitor cu felul în care se purtase cu ea.

- Nu am mantie, scumpă Meggie, deci nu pot să fiu Sir Walter Raleigh. Mă scuzaţi, domnişoară Carmichael, - îi dădu hăţurile - dar nu pot să o las pe fetiţa mea favorită să-şi murdărească pantofii de noroi, nu-i aşa?

O ridică pe Meggie, lăsînd-o pe domnişoara Carmichael să-şi adune fustele într-o mînă, hamurile în cealaltă şi să treacă băltoaca singură. Hohotul de rîs a lui Frank, în spatele lor, nu avu darul să o calmeze; după ce au trecut balta, i-a părăsit brusc.

- Cred că v-ar omorî, dacă ar putea, remarcă Frank în timp ce Părintele o aşeza pe Meggie jos. Frank fusese fascinat de această întîlnire şi de cruzimea voită a Părintelui Ralph. Lui i se păruse că e atît de frumoasă şi atît de deosebită, încît nici un bărbat nu putea să o atingă, nici chiar un preot; şi totuşi Părintele Ralph parcă-şi propusese să-i zdruncine încrederea în ea, acea feminitate impunătoare, pe care ea o folosea ca o armă. Ca şi cum preotul o ura şi ura tot ceea ce reprezenta ea, gîndi Frank, lumea femeilor, un mister pe care el n-a avut niciodată prilejul să-l dezlege.

Trezit de cuvintele mamei sale, Frank ar fi dorit ca domnişoara Carmichael să-l observe, era cel mai mare fiu al moştenitorului Mariei Carson, dar ea, pur şi simplu i-a

admis existenţa şi atît. Toată atenţia ei se concentrase pe preot, o fiinţă fără sex, efeminat. Chiar dacă era înalt, bronzat şi frumos.

- Nu-ţi face probleme, o să revină şi o să se poarte la fel, îi răspunse Ralph cinic. Este bogată, aşa că, duminica viitoare va pune în mod ostentativ o hîrtie de zece lire în cutia bisericii. Rîse cînd îi văzu expresia lui Frank. Nu sînt mult mai bătrîn decît tine, fiule, dar în ciuda harului meu, sînt un om de lume. Nu mi-o lua în nume de rău. Pune-o pe seama experienţei mele.

Au depăşit pistele de alergări şi au intrat în parcul de distracţii. Pentru Meggie, ca şi pentru Frank, era o adevărată încîntare. Părintele Ralph îi dădu lui Meggie cinci şilingi, iar Frank hîrtia de cinci lire. Era încîntător să ai bani pentru toate acele minunăţii. Mulţimile se înghesuiau, copiii alergau în toate părţile privind cu uimire la legendele ilustrate cu stîngăcie pe corturi. Cea Mai Grasă Femeie Din Lume; Prinţesa Houri, Dansatoarea cu Şerpi; Omul de Cauciuc Din India; Goliath, Cel Mai Puternic Om Din Lume; Thetis Sirena. Pentru fiecare scoteau cîţiva pennie, plăteau şi priveau încîntaţi, neobservînd contururile modificate ale lui Thetis, sau gura fără dinţi a cobrei.

La capătul cel mai îndepărtat, atît de mare încît necesita un spaţiu imens, se afla un cort, cu o scenă de lemn la intrare şi o cortină de pînză pe care figuri fioroase de oameni ameninţau lumea. Un om cu un megafon în mînă striga să adune lumea.

- Veniţi, oameni buni să-l vedeţi pe Jimmy Sharman cu renumita sa trupă de boxeri. Au cîştigat opt, din cele mai mari premii din lume la box şi oferă un premiu oricui se încumetă să-i înfrunte şi îi învinge.

Femeile şi fetele plecau cît puteau de repede din zonă, bărbaţii şi tinerii se adunau la fel de repede. Solemni ca şi gladiatorii circului Maxim, opt bărbaţi

umplură scena şi rămaseră cu mîinile bandajate pe şold şi picioarele depărtate, privind cu superioritate în Oh-urile admirative ale mulţimii. Meggie gîndi că sînt îmbrăcaţi pe dedesubt, pentru că erau înfăşuraţi în mantii lungi. Pe piept, cu litere mari scria *TRUPA LUI JIMMY SHARMAN.* Nu erau doi la fel, unii erau mari, alţii erau mici, alţii erau de mărime potrivită, dar toţi aveau feţe deosebit de atrăgătoare. Sporovăind, rîzînd într-un fel foarte relaxat, sugerau că este ceva obişnuit ceea ce făceau ei, îşi încordau muşchii şi se prefăceau că nu le face nici o plăcere.

- Hai, băieţi, cine ia o mănuşă? Cine vrea bani? Luaţi o mănuşă şi veţi cîştiga!

- Eu vreau! strigă Frank. Eu vin, eu vin!

Aruncă mîna Părintelui Ralph, care încerca să-l reţină, în timp ce, cei din jurul său care-i văzură statura redusă, îl împinseră jovial înainte.

Dar vorbitorul îl luă în serios, şi un boxer întinse o mînă şi-l trase pe Frank pe scenă.

- Nu rîdeţi, oameni buni. Nu este el prea mare, dar este singurul care s-a oferit. Ştiţi că nu mărimea contează. Haideţi, nu mai vrea nimeni? Nici unul din cei mai mari, nu vrea? Haideţi, încercaţi şi veţi cîştiga.

Încet, încet, rîndurile voluntarilor se îngroşară, tinerii sfioşi, îşi mototoleau pălăriile şi privind cu respect spre profesioniştii care stăteau lîngă ei. Deşi dorea din tot sufletul să rămînă să vadă ce se întîmplă, Părintele Ralph, hotărî totuşi că e mai bine să o ducă pe Meggie de acolo, aşa că o luă în braţe şi se întoarse să plece. Meggie începu să ţipe, şi, cu cît se îndepărta mai mult, cu atît ţipa mai tare; oamenii începură să se uite la ei şi, pentru că el era foarte bine cunoscut, situaţia devenea jenantă, dacă nu chiar penibilă.

- Uite ce-i Meggie, nu putem intra înăuntru! Tatăl tău m-ar biciui şi, pe bună dreptate.

- Vreau să stau cu Frank, vreau să stau cu Frank! continua ea să ţipe cît o ţinea gura, dînd din picioare şi încercînd să-l muşte.

- Of, la naiba! scăpă Părintele Ralph.

Cedînd inevitabilului, îşi scormoni buzunarul să găsească mărunţiş pentru plată şi se apropie de uşa cortului, cu ochii în patru după băieţii Cleary, dar ei nu se vedeau pe aproape, deci, concluzionă el, ori erau la cursele de cai, ori se desfătau cu vreo plăcintă de carne sau îngheţată.

- Nu puteţi intra cu ea înăuntru, Părinte, spuse portarul, şocat.

Preotul ridică ochii spre ceruri:

- Dacă-mi spui şi cum să fac s-o duc de aici, fără să ne aresteze poliţia din Gilly, pentru molestarea copilului, am să plec cu plăcere.

Portarul dădu din umeri:

- Părinte, nu mă pot certa cu dumneata, nu-i aşa? Intră, dar pentru Dumnezeu încearcă să o protejezi. Nu, părinte, pune-ţi banii înapoi, lui Jimmy nu i-ar place să-ţi ia banii.

Cortul părea sufocat de bărbaţi şi tineri, care se-nghesuiau în jurul unui ring central; Părintele Ralph, găsi un loc în spatele mulţimii lîngă peretele de pînză al cortului, agăţîndu-se de Meggie ca de viaţă. Aerul era îmbîcsit de fum de ţigară şi de praful pe care l-au ridicat cu picioarele. Frank, deja cu mănuşile pe mînă, era primul îndrăzneţ al zilei.

Deşi era neobişnuit, mai existau cazuri cînd, oameni din mulţime îi bătuseră pe luptătorii profesionişti. Era admis că nu sînt cei mai buni din lume, dar cu siguranţă, erau cei mai buni din Australia. Pus să se bată cu unul de la categoria "muscă", Frank îl învinse la a treia lovitură şi se oferi să mai lupte cu cineva. Cînd ajunse să-l bată şi pe al treilea profesionist, vestea se răspîndi atît de

repede, încît mulţimea se îndesi întratît, încît nu mai era loc pentru un pai, în interiorul cortului.

Abia dacă fusese atins de vreo lovitură, cele cîteva lovituri pe care le primise, nefăcînd decît să-i sporească furia. Era nebun de furie împrăştiind pumni, fiecare dintre adversarii săi purtînd faţa lui Paddy, iar strigătele mulţimii îi răsunau în urechi, ca o singură voce care-i striga "Bate-l, bate-l, bate-l!" Doamne! Cît îşi dorise să lupte, să se bată, dorinţă care-i fusese mereu interzisă de cînd se aflau la Droghda. Numai prin bătaie ştia el să se elibereze de mînie şi durere; în timp ce împrăştia pumn după pumn, i se păru că vocile îi cîntau în urechi "Ucide! Ucide!"

Apoi se bătu cu un adevărat campion, unul de categorie uşoară, care primi ordin să-l ţină pe Frank la distanţă. Ochii lui Jimmy Sharman străluceau. Întotdeauna căuta buni luptători şi ţara aceasta mică îi arătase că are rezerve. Luptătorul făcu ceea ce i se spusese, deşi cu greutate, în timp ce Frank, posedat de foamea de a ucide umbra care-i dansa în faţă, nu mai vedea nimic altceva şi îl urmărea. Descoperi cu fiecare lovitură, că oamenii, chiar şi în toiul loviturilor necruţătoare, mai pot gîndi. Şi păstră distanţa, reuşind să reziste, deşi ochii-i erau umflaţi, iar arcada şi buza îi erau tăiate. Dar cîştigase douăzeci de lire şi, mai presus de bani, respectul celor prezenţi.

Meggie se răsuci în braţele Părintelui Ralph, alunecă şi fugi, înainte ca acesta să o poată prinde. Cînd, în sfîrşit o găsi, afară, ea vomitase şi încerca să-şi cureţe pantofii, cu o batistă miniaturală. I-o întinse pe a lui, în tăcere, mîngîindu-i capul convulsionat de plîns. Atmosfera din cort nu fusese pe placul nici stomacului său şi ar fi dorit ca şi demnităţii lui să i se permită să se descarce în aer liber.

- Vrei să-l aşteptăm pe Frank, sau vrei să plecăm acum?

- Am să-l aştept pe Frank, şopti ea, recunoscătoare pentru calmul şi simpatia lui.

- Nu înţeleg cum de te agăţi tu de inima mea nonexistentă, murmură el, dorind să-şi exprime cu voce tare gîndurile, ca toţi oamenii care au o viaţă solitară. Nu-mi aminteşti de mama mea, iar o soră eu nu am avut şi tare aş vrea să descopăr misterul tău şi al familiei tale ingrate... Ai avut o viaţă grea, micuţa mea Meggie?

Frank ieşi din cort cu un plasture la ochi, mîngîindu-şi buza ruptă. Pentru prima oară de cînd îl cunoştea Părintele Ralph, Frank radia de fericire; arăta ca bărbaţii care ştiau că au petrecut o noapte bună cu o femeie, gîndi Ralph.

- Ce face Meggie aici? se răsti el, nedomolit încă, după exaltarea de pe ring.

- Numai dacă-i rupeam o mînă sau un picior, puteam să o iau de aici, răspunse preotul la fel de dur, fiindu-i neplăcut că trebuia să se justifice şi mai ales nefiind sigur că Frank nu-l va lua şi pe el la pumni. Nu-i era de loc frică de Frank, dar îi era jenă de o scenă în public.

- I-a fost frică pentru tine, Frank, a vrut să fie aproape de tine, să vadă cu ochii ei că nu păţeşti nimic. Nu te supăra pe ea. Este şi aşa destul de necăjită.

- Să nu cumva să-i spui tatii că ai fost aici, îi spuse Frank, ameninţător.

- Vă supăraţi dacă ne scurtăm plimbarea? întrebă preotul. Cred că ne trebuie puţină odihnă şi o cană cu ceai. O strînse pe Meggie de vîrful nasului. Iar dumneavoastră, domnişoară, aveţi nevoie de o baie.

Paddy a avut o zi îngrozitoare cu sora lui, tot timpul în spatele ei, cotcodăcind cum nu o auzise niciodată pe Fee, ajutînd-o să-şi croiască drumul prin noroiul din Gilly, cu preţioşii ei pantofi de import, zîmbind şi flecărind cu oamenii, pe care ei îi saluta dîndu-şi importanţă, stînd

lîngă ea, cînd ea acordă Trofeul oraşului Gillanbone cîştigătorilor curselor - brăţara de smarald. De ce, oare, cheltuiau ei banii pe o bijuterie, cînd ar fi putut să acorde o frumoasă cupă de aur şi o importantă sumă de bani?!! Se tot întreba şi nu putea să-şi răspundă, pentru că nu putea înţelege adevărata natură a curselor de cai şi mai ales, nu înţelegea că cei ce concurau la curse, nu aveau nevoie de vulgarii bani, în schimb, puteau să dăruiască neglijent premiul unei femei iubite. Horry Hopeton, al cărui cal, King Edward cîştigase acum brăţara, mai avea deja un rubin, un diamant, o brăţară cu safire, din ceilalţi ani; el avea o soţie şi cinci fete şi le spunea tuturor că nu se putea opri, pînă nu cîştiga şase brăţări.

Costumul impecabil şi cămaşa cu guler tare, îl sufocau pe Paddy, îi era prea cald, iar mîncarea exotică adusă de la Sydney, servită cu şampanie nu căzuse de loc bine digestiei lui, obişnuită cu carnea de oaie. Se simţise prost, gîndind că este caraghios. Deşi era scump, costumul său arăta că este dintre cele ieftine şi demodat. Oamenii aceia nu erau din lumea lui, matroane cu aere, tinere încrezute, crema a ceea ce Gazeta locală numea "Fermocraţia". Pentru că toţi îşi dădeau osteneala să uite ultimele zile ale secolului, cînd, invadaseră pur şi simplu pămîntul acela, răpiseră mari întinderi de teren şi se acceptaseră tacit, considerîndu-se proprietari. Deveniseră cel mai invidiat grup de pe continent, aveau propriul lor partid politic, îşi trimiteau copiii la cele mai scumpe şcoli din Sydney, se îmbrînceau să-l invite pe Prinţul De Wales. El, Paddy Cleary, era un om din popor, un muncitor. El nu avea nimic în comun cu aceşti aristocraţi coloniali, care îi aminteau prea mult de familia soţiei sale, ceea ce nu avea darul să-l îndulcească.

Deci, cînd ajunse la casa parohială şi-i văzu pe Frank, Meggie şi Părintele Ralph, relaxaţi, lîngă foc, avînd aerul că au avut o zi minunată, se irită. Îi lipsise

încrederea blîndă pe care i-o dădea Fee, nu-i plăcea sora sa, n-o putea suporta. Apoi observă plasturele de la ochiul lui Frank, faţa umflată; era un pretext venit din ceruri.

- Cum crezi că am putea să apărem în faţa mamei, cînd tu arăţi în halul ăsta? urlă el. O zi dacă te pierd din ochi şi o iei de la capăt cu bătăile; te agaţi de oricine ţi se pare că se uită la tine.

Luat prin surprindere, Părintele Ralph sări în picioare, cu un sunet care dorea să calmeze spiritele, rostit doar pe jumătate.

Dar Frank fu mai iute.

- Am cîştigat bani, cu asta! spuse el cu voce joasă, arătînd spre plasture. Douăzeci de lire în doar cîteva minute, mult mai mult decît ne plăteşte pe amîndoi Mătuşa Mary, într-o lună! Am bătut trei boxeri buni şi m-am descurcat bine şi cu un campion, în cortul lui Jimmy Sharman astăzi. Am cîştigat douăzeci de lire. Poate că nu se asortează cu ideile tale despre ceea ce ar trebui eu să fac, dar azi după amiază am cucerit respectul fiecărui om în parte, care a văzut lupta.

- Ai bătut vreun amărît de beţiv, la un bîlci de duzină şi te umfi-n pene? Creşti, Frank băiete, creşti! Ştiu că nu mai poţi creşte la trup, dar ai putea face un efort, de dragul mamei tale, să creşti la minte!

Faţa lui Frank se albi! Parcă era numai oase! Era cea mai groaznică insultă pe care i-o putea adresa cineva; şi acest cineva era chiar tatăl său! Şi el nu putea să-l lovească! Începu să respire greu, din străfundul sufletului, strunindu-şi cu greu mîinile.

- Nu-i nici un beţiv, tată. Ştii la fel de bine ca şi mine cine este Jimmy Sharman. Şi chiar el mi-a spus că am un viitor teribil, ca boxer; vrea să mă ia în trupa ca să mă antreneze. Şi *VREA* să mă şi plătească! Poate n-am să mai cresc la trup, dar sînt în stare să bat pe oricine - şi

asta e valabil şi pentru tine, ţap bătrîn, scîrbos şi libidinos!

Aluzia din spatele epitetelor, nu-i scăpă lui Paddy; se făcu la fel de alb, ca şi fiul său.

- Să nu îndrăzneşti să-mi spui aşa!

- Dar ce altceva eşti? Eşti mai rău ca un berbec în călduri! De ce n-o laşi în pace? Nu te poţi ţine departe de ea?

- Nu, nu, nu! ţipă Meggie. Mîinile preotului o forţară să rămînă pe loc. Lacrimile îi şiroiau; se zbătea să se elibereze. Nu, tati, nu! Oh, Frank, te rog! Vă rog, vă rog!

Dar n-o auzi decît Părintele Ralph. Frank şi Paddy, se priveau faţă în faţă, cu un dispreţ şi o teamă, în sfîrşit exprimate, după atîţia ani. Dragostea pe care i-o purta fiecare lui Fee rupsese tăcerea şi amara rivalitate dintre ei, ieşi la iveală.

- Sînt soţul ei şi este voinţa Domnului să ne binecuvînteze cu copii, spuse Paddy, mai calm, străduindu-se să se controleze.

- Nu eşti mai bun, decît un cîine în călduri, care aleargă după orice căţea în care-şi poate băga obiectul.

- Iar tu, nu eşti mai bun decît cîinele de taică-tu care te-a conceput, cine-o fi fost ăla! Mulţumesc lui Dumnezeu că nu am nici un amestec! strigă Paddy, apoi se opri. Doamne, Isuse! Furia îl părăsi, se cutremură şi-şi duse mîinile la gură, de parc-ar fi vrut să smulgă limba care îi rostise secretul vieţii.

- N-am vrut! *N-AM VRUT!* N-am vrut!

În momentul cînd cuvintele fură rostite, Părintele Ralph îi dădu drumul lui Meggie şi-l prinse pe Frank. Îi răsuci mîna dreaptă la spate şi-l prinse cu stînga de gît, strîngînd. Şi era puternic. Strînsoarea îl paraliza pe Frank. Acesta se zbătu un timp să se elibereze apoi, deodată, rezistenţa lui se topi şi dădu din cap a supunere. Meggie căzu pe podea şi plîngea în genunchi, purtîndu- şi ochii

de la tatăl la fratele ei, în agonie. Nu înţelegea ce s-a întîmplat, dar ştia că asta însemna că nu-i va putea păstra pe amîndoi.

- Ba ai vrut, spuse Frank, răguşit. Cred că am ştiut-o întotdeauna! Întotdeauna! Încercă să-şi întoarcă faţa spre preot. Dă-mi drumul Părinte! N-am să mă ating de el. Jur pe Dumnezeu!

- Mai doreşti milă de la Dumnezeu? Dumnezeu să vă putrezească sufletele la amîndoi! Dacă aţi nenorocit copilul, vă omor! strigă preotul în agonie. Înţelegeţi că a trebuit să o ţin aici, să asculte tot, de frică că dacă plec, vă omorîţi? Trebuia să vă las să o faceţi, cretini mizerabili şi egoişti, ce sînteţi!

- E-n regulă, plec, spuse Frank cu o voce ciudată, golită de nuanţe. Plec cu trupa lui Sharman, şi nu mă mai întorc.

- Trebuie să te întorci! şopti Paddy. Ce-i spun mamei? Tu însemni mai mult pentru ea, decît noi toţi la un loc. N-o să mă ierte niciodată!

- Spune-i că am plecat cu trupa lui Jimmy Sharman, pentru că vreau să fiu cineva. Ăsta-i adevărul!

- Ce am spus - nu este adevărat, Frank.

Ochii ciudat de străini ai lui Frank, licăriră; ochii, care, îl uimiseră pe preot, prima dată cînd i-a văzut; ce legătură aveau ochii verzi ai lui Fee şi ochii albaştri ai lui Paddy, cu ochii negri ai fiului? Părintele Ralph ştia legile Mendeleene şi ştia că nu era posibil. Frank îşi luă haina.

- Oh, a fost adevărat! Cred că am ştiut-o dintotdeauna. Amintiri ale mamei cîntînd la spinetă, într-o cameră pe care tu nu ai avut-o niciodată! Sentimentul că tu nu ai existat dintotdeauna, că ai venit după mine! Ea, a fost mai întîi a mea. Rîse neputincios. Şi cînd mă gîndesc că în toţi aceşti ani, eu am crezut că Tu o tragi înapoi; şi eu eram acela! Eu!

- Nici unul, nu a fost, Frank! strigă preotul, încercînd

să-l tragă-napoi. A fost un plan al lui Dumnezeu; gîndeşte şi aşa.

Frank scutură din mînă şi porni spre uşă, cu mersul uşor şi legănat. Era născut să fie boxer, gîndi Părintele Ralph, într-un colţ al minţii; mintea aceea de cardinal.

- Planul lui Dumnezeu! repetă batjocoritor vocea de la uşă. Nu eşti mai bun ca un papagal, cînd o faci pe preotul, Părinte de Bricassart! Eu spun *Dumnezeu să TE ajute şi pe tine,* pentru că tu eşti singurul din această cameră, care nu ştie cum este *EL* cu-adevărat.

Paddy stătea pe un scaun şi o privea cu ochii înnegurați şi îndureraţi pe Meggie, care se legăna pe genunchi, lîngă foc; se ridică să se apropie de ea, dar, Părintele Ralph, îl împinse cu sălbăticie.

- Las-o-n pace. Ai făcut destul! Este Whiskey în dulap, serveşte-te! Mă duc să culc copilul, dar mă întorc să stăm de vorbă, să nu pleci. Mă auzi, omule?!

- Am să fiu aici, culc-o.

Sus, în dormitorul de culoarea mărului verde, preotul îi descheie rochiţa şi îi scose cămăşuţa, o aşează pe marginea patului, să-i poată scoate ciorăpeii şi pantofii. Cămaşa de noapte era pe marginea patului, unde o lăsase Annie; i-o trase peste cap, apoi în jos, înainte de a-i scoate chiloţii. Şi tot timpul îi vorbi, îi spunea nimicuri, poveşti caraghioase despre nasturi care nu vor să se descheie şi pantofi care nu vor să se dezlege şi panglici care stau cu încăpăţînare în păr. Era imposibil să-ţi dai seama dacă ea auzea ceva; cu toate poveştile nepovestite ale tragediilor ei de copil, cu toate necazurile şi durerile anilor pe care-i avea, ochii ei priveau în gol, dincolo de el.

- Acum, întinde-te, draga mea fetiţă şi încearcă să dormi. Mă întorc curînd, să văd dacă ai adormit. Nu te mai necăji, auzi?! Vorbim mai tîrziu.

- Cum se simte? întrebă Paddy, cînd el se întoarse în salon.

Părintele Ralph se opri la sticla de whisky şi-şi umplu jumătate de pahar.

- Nu ştiu! Sincer, nu ştiu! Dumnezeule din ceruri, Paddy, aş da orice să ştiu care este cea mai mare nenorocire a unui irlandez, băutura sau temperamentul. Ce naiba te-a apucat *să spui?* Nu, nici nu te strădui să-mi răspunzi! Temperamentul! Bineînţeles că este adevărat. Am ştiut că nu este al tău, din momentul cînd l-am văzut.

- Nu-ţi prea scapă nimic, nu-i aşa?

- Cred că nu. Totuşi nu-ţi trebuie multă putere de observaţie să constaţi că unii membri ai parohiei sînt tulburaţi, sau suferă. Iar cînd văd asta, este de datoria mea să fac tot ce pot, să-i ajut.

- Eşti îndrăgit la Gilly, Părinte.

- Lucru pentru care, fără-ndoială, trebuie să mulţumesc feţei şi ţinutei mele, răspunse preotul amar.

- *ASTA* crezi? Eu nu pot fi de acord, Părinte. Noi te iubim, pentru că eşti un pastor bun.

- Oricum, se pare că sînt cu totul amestecat în necazurile tale, spuse Ralph stînjenit. Mai bine te-ai descărca, omule.

Paddy privi la focul pe care-l clădise ca un furnal, cît timp preotul o culca pe Meggie, din dorinţa de a fi de folos cu ceva. Paharul gol din mînă îi tremură; Părintele Ralph se ridică după sticla de whisky şi-l umplu. Paddy sorbi o gură, oftă şi-şi şterse lacrimile uitate pe obraz.

- Nu ştiu cine este tatăl lui Frank. S-a întîmplat înainte să o cunosc pe Fee. Familia ei era practic dintre primii coloniştî din Noua Zeelandă iar tatăl ei avea o fermă mare de grîu şi oi, în ţinutul Ashburton.

Banii nu constituiau o problemă, iar Fee era singura lui fiică. Aşa cum am înţeles eu lucrurile, el îi planifica viaţa: o călătorie în patria mamă, un debut la curte, soţul

potrivit. Bineînţeles că ea nu ridica un pai în casă. Aveau menajere, majordomi, cai şi trăsuri; trăiau ca lorzii.

Eu eram ajutorul la lăptărie, la muls şi cîteodată o vedeam pe Fee de departe, plimbîndu-se cu un băieţel de vreo optsprezece luni. Apoi, o dată, James Armstrong veni să mă vadă. Fiica lui, spunea el, a făcut familia de rîs; nu era căsătorită şi avea un copil. Bineînţeles că se păstrase secretul, dar cînd ei au încercat să o alunge, bunica ei a făcut mare scandal şi le-a spus că nu aveau de ales, decît să o ţină la ei, deşi situaţia era delicată. Acum bunica era pe moarte şi nimic nu-i mai putea împiedica să scape de Fee şi de copil. Eu nu eram căsătorit, spunea James; dacă m-aş căsători cu ea şi aş garanta că o scot din ţinut, ei îmi vor plăti cheltuielile de călătorie şi cinci sute de lire în plus.

Ştii, Părinte, pentru mine asta însemna o avere şi mă săturasem de viaţa de burlac. Dar eu am fost întotdeauna atît de timid, că nu ştiam să mă port cu fetele. Mi se părea o idee bună, iar copilul, sincer, nu mă deranja. Bunica a auzit ceva şi a trimis după mine, deşi era foarte bolnavă. La viaţa ei fusese o femeie, dar era o adevărată doamnă. Mi-a spus ceva despre Fee, dar nu mi-a spus cine era tatăl şi eu nici nu am întrebat. Oricum m-a făcut să-i promit că voi fi bun cu Fee - ea ştia că ei se vor debarasa de Fee, de îndată ce ea va muri, aşa că ea era aceea care le sugerase să-i găsească un soţ. Mi-a fost milă de bătrînă, o iubea tare mult pe Fee. Poate n-ai să mă crezi, Părinte, dar prima dată cînd am fost mai aproape de Fee şi am salutat-o, a fost ziua cînd ne-am căsătorit.

- Oh, dar te cred, spuse preotul, cu respiraţia tăiată. Privi lichidul din pahar, îl bău, apucă din nou sticla şi umplu ambele pahare. Deci, te-ai căsătorit cu o doamnă, mult deasupra condiţiei tale sociale, Paddy.

- Da. Îmi era îngrozitor de frică de ea, la început. Era

atît de frumoasă atunci şi atît de departe de toate... dacă mă înţelegi. Ca şi cum nu era acolo; ca şi cum toate s-ar fi întîmplat altcuiva, nu ei.

- Încă mai e frumoasă, Paddy, comentă preotul, blînd. Văd în Meggie ceea ce era ea, înainte de a începe să îmbătrînească.

- Pentru ea n-a fost o viaţă uşoară, Părinte, dar nu ştiu ce altceva aş fi putut face. Cel puţin, cu mine era în siguranţă şi nu abuzam de ea. Mi-au trebuit doi ani să-mi iau inima-n dinţi şi să devin un soţ cu adevărat. A trebuit să o învăţ să gătească, să şteargă duşumeaua, să apele şi să calce. Nu ştia nimic. Dar niciodată, în toţi aceşti ani de cînd ne-am căsătorit, niciodată nu s-a plîns; nu a rîs, nu a plîns. Numai în cea mai intimă parte a vieţii noastre a arătat vreun sentiment, dar nici atunci, nu a vorbit niciodată. Sper că o dată o va face, totuşi nu vreau, pentru că mi-a intrat în cap că atunci cînd o va face, va fi numai pentru a-i rosti numele. Nu vreau să spun că nu mă place, pe mine sau pe copii.

Dar o iubesc atît de mult şi am impresia că în ea nu mai este loc pentru un astfel de sentiment. Decît pentru Frank. Am ştiut întotdeauna că îl iubeşte pe Frank mai mult decît pe noi toţi, la un loc. Cred că l-a iubit mult pe tatăl lui. Dar eu nu ştiu nimic despre acest om, cine a fost, de ce nu s-a putut căsători cu el.

Părintele Ralph îşi privea mîinile, clipind.

- Oh, Paddy, ce iad este să trăieşti! Mulţumesc lui Dumnezeu că eu nu am curajul decît să stau la marginea vieţii.

Paddy se ridică nesigur.

- Ei bine, acum am făcut-o, Părinte, nu-i aşa? L-am îndepărtat pe Frank, iar Fee n-o să mă ierte niciodată.

- Nu poţi să-i spui, Paddy, Nu, nu trebuie să-i spui. Niciodată. Spune-i că Frank pur şi simplu a fugit cu boxerii şi lasă lucrurile aici. Ea ştie cît de neliniştit este

Frank; o să te creadă.

- Nu pot face asta, răspunse Paddy îngrozit.

- Trebuie, Paddy. Nu a avut ea destule dureri şi nenorociri? Nu-i mai adăuga şi altele. Dar în gînd îşi spuse: "Cine ştie? poate va învăţa să vă dea vouă dragostea pe care-o ţinea numai pentru Frank. Vouă şi micuţei."

- Eşti convins de asta, Părinte?

- Da. Ce s-a întîmplat în această noapte, nu trebuie să continue.

- Dar Meggie? Ea a auzit tot.

- Nu-ţi face probleme, o să am eu grijă de ea. Sînt convins că din ce s-a întîmplat, nu a înţeles mai mult decît că tu şi Frank v-aţi certat. Am s-o fac să înţeleagă că, acum că Frank a plecat, să nu-i spună mamei de ceartă, nu ar însemna decît să o facă să sufere mai mult. Pe urmă, să ştii că eu am sentimentul că Meggie nu-i prea spune multe mamei ei. Se ridică. Merg să mă culc, Paddy. Mergi şi tu. Trebuie să pari normal şi să o faci pe escorta Mariei, mîine.

Meggie nu dormea; stătea cu ochii mari deschişi în lumina difuză a lămpii din camera ei. Preotul se aşeză pe marginea patului şi observă că părul ei era încă prins în codiţe. Cu grijă desfăcu panglicile albastre şi trase uşor, pînă cînd părul se revărsă pe pernă.

- Frank a plecat, Meggie, spuse.

- Ştiu, Părinte.

- Ştii de ce, iubito?

- S-a certat cu tata.

- Ce ai de gînd să faci?

- Am să plec cu Frank. El are nevoie de mine.

- Nu poţi, draga mea Meggie.

- Ba pot. Voiam să-l caut în noaptea asta, dar nu mă ţin picioarele şi nu-mi place întunericul. Dar mîine dimineaţă am să-l caut.

- Nu, Meggie, nu trebuie să faci asta. Vezi tu, Frank trebuie să-şi facă o viaţă a lui şi a venit vremea ca el să plece. Ştiu că tu nu vrei ca el să plece, dar el aşteaptă asta de multă vreme. Nu trebuie să fii egoistă; trebuie să-l laşi să-şi trăiască viaţa lui, numai a lui.

Monotonia repetiţiei, ca loviturile de tobă, gîndi el.

- Cînd omul creşte, este normal ca el să-şi dorească o viaţă a sa, departe de casa în care a copilărit; şi Frank acum este un om mare. Trebuie să îşi facă propria sa casă, să aibă o soţie, copii. Tu înţelegi asta, Meggie? Cearta dintre tata şi Frank a fost numai un semn că Frank doreşte să plece. Nu s-au certat pentru că nu se plac. S-a întîmplat pentru că aşa fac mulţi tineri care vor să plece de acasă, cearta este un fel de pretext. Şi pentru Frank a fost un pretext să facă ceea ce dorea de foarte multă vreme să facă; să plece. Înţelegi asta, Meggie?

Ochii ei se opriră pe faţa lui. Erau extenuaţi şi plini de durere, păreau bătrîni.

- Ştiu că Frank a dorit să plece. A încercat şi cînd eram eu mică, dar nu a plecat. Tata l-a adus înapoi şi l-a obligat să stea cu noi.

- Dar de data asta, tata n-o să-l mai aducă înapoi, pentru că tata nu-l mai poate obliga să stea, acum. Frank a plecat definitiv. Meggie. Nu se mai întoarce.

- N-o să-l mai văd?

- Nu ştiu, răspunse el onest. Mi-ar place să-ţi spun că da, dar nimeni nu poate prevedea viitorul, nici preoţii, Meggie. Îşi făcu curaj. Nu trebuie să-i spui mamei că s-au certat, Meggie, mă auzi? Ar necăji-o şi mai mult şi acum nici nu se simte bine.

- Pentru că o să vină un alt copilaş?

- Ce ştii tu despre asta?

- Mamei îi place să crească copii; a crescut mulţi şi creşte aşa copii frumoşi! Chiar şi atunci cînd nu se simte bine. Şi eu am să cresc unul ca Hal, cînd am să mă fac

mare şi atunci n-o să-mi mai fie dor de Frank.

- Partenogenezã, spuse el. Noroc Meggie! Dacă dacă se întîmplă să nu ai un copil?

- Îl am totuşi pe Hal, răspunse ea somnoroasă, cuibărindu-se în aşternut. Apoi întrebă: Părinte şi dumneata ai să pleci? Ai să pleci?

- Poate, într-o zi, Meggie. Dar nu curînd, nu-ţi face tu griji. Am o presimţire că voi rămîne legat de Gilly, foarte mult timp, răspunse preotul cu amărăciune în glas.

VI.

Nu era altă soluţie, Meggie trebuia să vină acasă. Fee nu se descurca fără ea, iar în momentul cînd rămase singur la internat, Stu intră în greva foamei, aşa că au trebuit să-l aducă şi pe el acasă, la Drogheda.

Era august, dar era frig. Se împlinea un an de cînd veniseră în Australia, dar această iarnă era mai friguroasă decît prima. Nu ploua, iar aerul era atît de rece, încît abia puteau respira, de- i dureau plămînii. Pe crestele muntelui Great Divide, trei sute de mile est, zăpada era mai groasă decît în ceilalţi ani, dar nu căzuseră ploi la vest de Burren de la inundaţiile musonice din vara trecută. Oamenii din Gilly vorbeau de o altă secetă; întîrziase, trebuia să vină, poate că o să fie anul acesta.

Cînd Meggie o văzu pe mama ei, simţi că o greutate enormă îi cuprinse fiinţa; poate era un rămas bun de la copilărie, un presentiment a ceea ce însemna să fii femeie. În exterior nu se vedea nici o schimbare; dar în interior, Fee încetinise ca un ceas bătrîn, care măsoară ora şi măsoară şi măsoară, pînă se opreşte. Energia care nu-i lipsise mamei sale niciodată, acum dispăruse. Îşi ridica picioarele şi le aşeza, ca şi cum n-ar mai fi fost sigură de cum se face această mişcare, un fel de alunecare spirituală i se strecurase în mers; şi nu mai exista nici o urmă de bucurie pentru copilul care trebuia să vină, nici măcar mulţumirea controlată şi rigidă pe care o arătase la naşterea lui Hal.

Micuţul cu părul roşu răscolea toată casa, îşi băga nasul peste tot, dar Fee nu făcea nici cel mai mic efort să-l disciplineze, sau să-l supravegheze. Se învîrtea în cercul ei perpetuu, între sobă, masa de bucătărie şi spălător, ca şi cum nimic altceva n-ar mai exista. Aşa că Meggie avu de ales; pur şi simplu a umplut golul din viaţa

copilului şi a devenit mama lui. Asta nu era un sacrificiu, pentru că-i era drag copilul şi revărsă asupra lui, toată dragostea a cărei lipsă începea să o simtă. El plîngea după ea, spuse numele ei înainte de alte cuvinte, îşi ridica mîinile spre ea ca să fie luat în braţe; era atît de mulţumită, încît radia de fericire. În ciuda corvoadei, împletitul, cîrpitul, cusutul, spălatul, călcatul, găinile şi toate altele pe care trebuia să le facă, Meggie considera că viaţa ei era plăcută.

Nimeni nu-i menţiona vreodată numele lui Frank, dar la fiecare şase săptămîni, Fee îşi înălţa capul cînd auzea poşta venind, şi se însufleţea pentru scurt timp. Apoi, venea doamna Smith şi le aducea scrisori sau altele şi cînd descoperea că nu sînt scrisori de la Frank, micul zvîcnet de interes murea.

Fee aduse pe lume alte două suflete, doi gemeni; alţi doi băieţi Cleary, cu părul roşu, botezaţi James şi Patrick. Două fiinţe drăgălaşe, proprietatea tuturor, pentru că, în afară de faptul că-i alăpta, Fee nu manifesta nici un alt interes pentru ei.

Curînd numele le fură schimbate în Jims şi Patsy; erau principalii favoriţi ai femeilor din casa cea mare, cele două servitoare, fete bătrîne şi menajera care nu avea copii, toate încîntate de drăgălăşenia copiilor. Pentru Fee a fost extraordinar de uşor să-i uite - aveau trei mame dornice - şi cu trecerea timpului, a devenit de la sine înţeles că ei trebuiau să-şi petreacă cea mai mare parte a timpului la casa mare. Meggie, pur şi simplu nu avea timp să-i ia sub protecţia ei şi să-l îngrijească şi pe Hal, care era din cale-afară de posesiv. Iar pentru el nu existau dezmierdări din partea doamnei Smith, Minnie şi Cat. Meggie era nucleul de dragoste al lumii lui Hal; nici nu dorea pe nimeni altcineva, decît pe Meggie.

Bluey Williams îşi vîndu caii şi căruţa lui mare şi îşi

cumpără o camionetă, aşa că poşta venea săptămînal, nu la şase săptămîni, dar niciodată nu era nimic de la Frank. Încetul cu-ncetul, amintirea lui se estompă, ca toate amintirile, chiar şi amintirea celor pe care-i iubim mai mult; ca şi cum ar exista un proces de vindecare în mintea noastră, care ne ajută în ciuda hotărîrii noastre de a nu uita niciodată. Pentru Meggie, era o estompare dureroasă a felului în care arăta Frank, o amintire tulbure a legăturii dintre ei, o imagine a unui sfînt, care nu semăna de loc cu adevăratul Frank, cu ceea ce trebuia să fie bărbatul din Frank. Iar pentru Fee în adîncurile tăcute în care-şi oprise evoluţia sufletului, Frank căpătă o substituţie.

Totul se petrecu atît de neobservat, încît nimeni nu observase. Pentru că Fee se păstra înconjurată de liniştea ei, total lipsită de ostentaţie substituirea a fost ceva subtil, neobservat de nimeni, cu excepţia persoanei asupra căreia se revărsa dragostea, dragoste care, însă nu era evidentă pentru ceilalţi. Era un lucru ascuns, ştiut numai de ei doi, ceva care le umplea singurătatea.

Poate că ar fi fost inevitabil, pentru că, dintre toţi copiii, Stu era cel care semăna cel mai mult cu ea. La paisprezece ani, el era un adevărat mister pentru tatăl şi fraţii săi, cum fusese Frank, dar, spre deosebire de Frank, Stu nu avea nici o ostilitate sau nervozitate. Făcea ceea ce i se cerea, fără să se plîngă, muncea la fel de mult ca toţi ceilalţi şi nu făcea absolut nici un val în existenţa familiei Cleary. Deşi părul său era roşu, el era cel mai brunet dintre băieţii Cleary, avea ochii de un albastru deschis, limpezi ca apa, parcă adunaseră claritatea ancestrală a strămoşilor săi. Era şi singurul dintre băieţii lui Paddy, care promitea să fie frumos la maturitate, deşi, în sinea ei, Meggie gîndea că Hal al ei îl va eclipsa cînd îi va veni rîndul să crească. Nimeni nu a ştiut vreodată ce gîndea Stu; ca şi Fee, el vorbea puţin şi

niciodată nu-şi susţinea o părere. Şi avea în ţinuă o imobilitate curioasă, era încremenit în sine aşa cum îi era şi corpul, iar Meggie avea impresia (pentru că ea era mai aproape de vîrsta lui) că el ajungea cu ochii minţii, acolo unde nimeni nu putea ajunge. Părintele Ralph exprimase acelaşi lucru, cu alte cuvinte.

- Copilul ăsta nu e uman! exclamase în ziua cînd îl adusese pe Stu de la internat, după greva foamei. A spus el că vrea să plece acasă? A spus el că-i e dor de Meggie? Nu! Pur si simplu nu a mai mîncat şi a aşteptat cu răbdare să intuim ce-i cu el. O dată nu şi-a deschis gura să se plîngă şi cînd m-a scos din sărite şi am urlat la el "vrei să mergi acasă?", a zîmbit la mine inocent şi a dat din cap.

Dar cu timpul, au admis toţi, tacit, că Stu nu va merge la grajduri să muncească cu Paddy şi băieţii, deşi era destul de mare. Stu va rămîne de pază acasă, va tăia lemne, va îngriji grădina de legume, va mulge animalele - toată uriaşa cantitate de muncă pe care o femeie cu trei copii în casă, nu o mai putea face. Era prudent să ai un bărbat în jurul casei deşi era numai o jumătate de bărbat; era o dovadă că mai sînt şi alţii pe aproape. Mai erau vizitatori - se mai auzeau cizme străine pe veranda din spate, cîte o voce necunoscută spunînd: "năziua, doamnă, nu aveţi un loc pentru un om obosit?". Prin ţinut aceştia mişunau ca furnicile; muncitori itineranţi plimbîndu-şi desagii de la o fermă la alta, în tot ţinutul, de la Queensland pînă la Victoria, oameni fără noroc, sau care nu doreau o slujbă stabilă, preferînd să cutreiere pe jos mii de mile, în căutare de nici ei nu ştiau ce. Cei mai mulţi erau oameni de treabă, care veneau, mîncau ce li se dădea, împachetau puţin ceai, zahăr, făină, dacă li se dădea, le puneau în desagi şi dispăreau pe drum îndreptîndu-se spre Barcoola sau Narrengang, cu ploştile de apă atîrnate în băţ şi cîinii flămînzi şi schilozi în urma

lor. Itineranţii australieni foarte rar călăreau, de cele mai multe ori mergeau pe jos.

Cîteodată mai venea şi cîte un om rău, căutînd femei ale căror bărbaţi erau plecaţi. Voiau să fure, nu toţi se gîndeau la viol. Fee ţinea o puşcă de vînătoare încărcată, în colţul bucătăriei, unde nu ajungeau copiii la ea şi se asigura întotdeauna să fie ea mai aproape de puşcă, decît vizitatorul, pînă cînd ochii ei experţi îl cîntăreau. După ce lui Stu i se încredinţă în mod oficial casa în grijă, Fee îi încredinţă şi puşca, cu uşurare.

Nu toţi vizitatorii erau itineranţi, deşi ei erau marea majoritate; de exemplu era omul acela Watkins, cu camioneta lui. El avea de toate, de la harnaşament pentru cai, pînă la săpunuri fine şi parfumate, care nu semănau deloc cu săpunul făcut de Fee, din seu şi sodă caustică; avea şi lavandă şi apă de colonie, pudre şi creme pentru feţe arse de soare. Erau anumite lucruri pe care nimeni nu le cumpăra decît de la Watkins; cum ar fi leacurile, mult mai bune decît cele de la drogherie, capabile să vindece orice, de la tăieturile cîinilor, pînă la ulcerele oamenilor. Femeile se înghesuiau în toate bucătăriile unde apărea el, aşteptînd nerăbdătoare să deschidă valiza mare cu marfă.

Şi mai erau şi alţi negustori, care veneau mai puţin regulat ca Watkins, dar care erau la fel de bine-veniţi, aducînd de toate, de la ţigări şi pipe, pînă la valuri întregi de materiale, uneori lenjerie fină, încîntătoare pentru femei. Erau atît de dornice, aceste femei din periferii! Nu făceau decît una sau două călătorii pe an, pînă-n oraşul cel mai apropiat, departe de magazinele din Sydney, departe de modă şi de alte bucurii feminine.

Viaţa părea făcută mai ales din muşte şi praf. Nu plouase de mult, de foarte multă vreme, nici măcar o boare de ploaie care să aşeze praful, să alunge muştele; cu cît ploua mai puţin, cu atît erau mai multe muşte şi mai

mult praf.

Fiecare tavan era festonat cu fîşii de hîrtie pentru muşte, înnegrită de muşte la o zi de cînd fusese agăţată. Nimic nu putea fi lăsat neacoperit, pentru că devenea într-o secundă fie o orgie, fie un cimitir pentru muşte, iar urmele de murdărie de muscă se găseau peste tot, pe mobilă, pe pereţi, pe calendarul Magazinului Universal din Gillanbone.

Şi, Doamne, praful! Nu puteai scăpa de el; o pudră fină maronie, care se strecura în fiece vas, chiar cu capac, îmbîcsea părul proaspăt spălat, asprea pielea, rămînea în cutele hainelor şi pe perdele, o peliculă fină pe fiece masă lustruită, care se reaşeza imediat ce era ştearsă. Duşumeaua era îmbibată cu praf, adus prin uşile şi ferestrele deschise; Fee a fost obligată să-şi strîngă covoarele persane din salon şi să-l pună pe Stu să bată în cuie linoleum, pe care-l cumpărase fără să-l vadă de la magazinul din Gilly.

Bucătăria, în care era cea mai mare circulaţie, era pardosită cu scînduri din lemn de tek, albite de atîta frecat cu peria de sîrmă şi leşie. Fee şi Meggie aruncau cu reumeguş, pe care Stu îl culegea cu grijă de la tăierea lemnelor, apoi udau rumeguşul cu puţină apă, măturau totul şi scoteau gunoiul pe uşa din spate, în grădina de legume.

Dar nimic nu ţinea praful departe multă vreme, iar după o vreme pîrîul s-a uscat şi au rămas numai ochiuri de apă, deci nu mai era apă pentru bucătărie şi pentru baie. Stuart luă camioneta, se duse la izvoarele minerale şi aduse un rezervor de apă, îl goli într-unul pentru apă de ploaie, iar femeile trebuiră să se obişnuiască cu altă apă oribilă pe vase şi pe haine, mai rea decît apa cu mîl din pîrîu. Sarea de sud care rămînea pe vase, trebuia ştearsă cu grijă, iar părul rămînea nespălat şi sîrmos. Puţina apă de ploaie care le rămăsese era strict folosită

pentru băut şi gătit.

Părintele Ralph o privea pe Meggie cu duioşie. Ea spăla părul roşu cîrlionţat al lui Patsy, în timp ce Jims stătea cuminte şi aştepta să-i vină rîndul, legănîndu-se, amîndouă perechile de ochi privind-o cu adoraţie. Era ca o mamă miniaturală. Trebuia să existe ceva nativ în ele, gîndi el, obsesia aceea pe care femeile o aveau pentru copii, altfel, la vîrsta ei, ar fi privit totul mai mult ca o obligaţie, decît o adevărată plăcere, şi ar fi fost tentată să facă totul în grabă. În schimb ea prelungea în mod voit spălatul, prinzîndu-i cu plăcere buclele lui Patsy între degete. O vreme preotul o privi încîntat, apoi îşi lovi cu cravaşa marginea prăfuită a cizmei şi privi îngîndurat de pe verandă spre casa mare, ascunsă între eucalipţi şi viţă de vie, la distanţa care exista între ea şi cealaltă clădire, între izolarea ei şi viaţa care se derula la casa administratorului şef. Ce complot urzea ea, bătrîna aceea ca un păianjen în mijlocul pînzei sale?

- Părinte, nu te uiţi, spuse Meggie acuzator.

- Îmi pare rău, Meggie, mă gîndeam. Se întoarse spre ea; Jims era gata; toţi trei îl priveau aşteptînd, pînă cînd el se aplecă, luă gemenii pe cîte un şold şi le spuse:

- Hai să vedem ce face Mătuşa Mary, vreţi?

Meggie venea în urma lui pe cărare, ducînd hăţurile iepei castanii; el legăna copiii cu familiaritate, părînd că nu-l deranjează, deşi era aproape o milă, de la pîrîu la casa mare. La bucătărie încredinţă gemenii doamnei Smith, care era extaziată şi trecu mai departe, spre casă, cu Meggie lîngă el.

Mary Carson stătea în balansoarul ei. Abia dacă-l părăsise în ultima vreme; nu mai era nevoie pentru că Paddy se descurca de minune. Cînd Părintele Ralph intră ţinînd-o pe Meggie de mînă, ea o privi atît de răutăcios încît copilul îşi lăsă privirea; Părintele Ralph simţi cum îi

creşte pulsul fetiţei şi o strînse de mînă cu simpatie. Fetiţa îi făcu mătuşii o reverenţă stîngace, murmurînd o formulă de salut abia auzită.

- Mergi la bucătărie, fetiţo şi serveşte ceaiul cu doamna Smith, spuse Mary Carson dur.

- De ce nu-ţi place? întrebă Părintele Ralph, cufundîndu-se într-un fotoliu, la care se gîndea de acum ca fiind al său.

- Pentru că-ţi place ţie, răspunse ea.

- Ei lasă! Pentru prima oară se simţi fără replică. Nu-i decît un copil, Mary.

- Nu asta vezi tu în ea, şi ştii foarte bine asta.

Frumoşii ochi albaştri se opriră pe ea, sardonic; se simţi mai în largul lui.

- Crezi că aş corupe un copil? La urma urmei sînt un preot!

- Întîi de toate eşti bărbat, Ralph de Bricassart! Faptul că eşti preot îţi dă o oarecare siguranţă, asta-i tot.

Tresărind, el zîmbi totuşi. Nu ştia de ce, dar astăzi nu-i putea ţine piept; ca şi cum ea ar fi găsit punctul vulnerabil al armurii sale, s-ar fi strecurat înăuntru şi ar fi luat o atitudine de păianjen, împrăştiind venin. Şi el se schimba. Poate îmbătrînea şi se împăca cu gîndul obscurităţii din Gillanbone. Văpăile pasiunilor se stingeau; sau poate acum ardea pentru alte lucruri?

- Nu sînt bărbat, spuse. Sînt preot. ...Poate este căldura, poate praful, poate muştele... dar nu sînt bărbat, Mary, asta e, sînt preot.

- Oh, Ralph, cît de mult te-ai schimbat! îl ironiză ea. Oare acesta este Cardinalul de Bricassart, aud?

- Nu e posibil, răspunse el cu o umbră de tristeţe în ochi. Nu cred că mai doresc asta.

Ea începu să rîdă legănîndu-se, înainte, înapoi, privindu-l.

- Nu mai vrei, Ralph? Nu mai vrei? Ei bine, am să te

las să mai fierbi puţin în sus propriu, dar ziua răfuielilor va veni, de asta să fii sigur. Încă nu, deocamdată; nu încă, pentru doi sau trei ani poate, dar va veni. Am să fiu un Diavol şi am să-ţi ofer... Destul, spuse! Dar să nu ai nici o îndoială că am să te fac să suferi îngrozitor. Eşti omul cel mai fascinant, pe care l-am cunoscut. Ne arunci în faţă frumuseţea ta, dispreţuindu-ne prostia. Dar am să te pun la zid cu propria-ţi slăbiciune, am să te fac să te vinzi ca o tîrfă ordinară. Ai vreo îndoială?

El se relaxă şi zîmbi.

- Nu mă îndoiesc că vei încerca, dar nu cred că mă cunoşti atît de bine pe cît pretinzi că mă cunoşti.

- Nu te cunosc? Timpul va judeca, Ralph, numai timpul. Sînt bătrînă; nu mi-a mai rămas nimic, decît timpul.

- Şi eu ce crezi că am? Timp, Mary, nimic decît timp. Timp şi praf şi muşte.

Norii începură să se adune pe cer şi Paddy începu să spere că va ploua.

- Furtuni uscate, îi spuse Mary Carson. Nu vom avea nimic, decît furtuni fără ploaie. Nu vom avea ploaie multă vreme.

Dacă familia Cleary a crezut că au văzut ce era mai rău în Australia, în privinţa asprimii climatului, asta era pentru că n-au avut ocazia să trecă printr-o furtună uscată, care aducea seceta. Lipsită de umezeală, uscăciunea pămîntului şi a aerului pîrjolea totul, o iritare care se acumula şi se acumula, care nu se putea termina decît cu o descătuşare gigantică a energiilor acumulate. Norii erau atît de jos şi întunecaţi, încît Fee a trebuit să aprindă lămpile înăuntru; în curte, caii tremurau şi se speriau la cea mai mică mişcare; găinile îşi căutau crengi goale şi îşi cufundau capetele în pene; cîinii lătrau şi erau neliniştiţi; porcii îmblînziţi, care bîntuiau prin apropiere, îşi

băgau rîturile în praf şi iscodeau cu ochii strălucitori. Forţe rebele, care se acumulau în ceruri, strecurau frica în fiece fiinţă, în timp ce norii care înghiţiseră soarele, se pregăteau să împrăştie focul pe tot pămîntul. Tunetul se auzi din străfunduri, din ce în ce mai tare, fulgere la orizont aruncau flăcări, crestele albe, strălucitoare, fremătau şi se mişcau în întunecimea nopţii. Apoi, cu un urlet de vînt, care a stîrnit praful, băgîndu-l în ochi, în urechi şi-n guri, s-a pornit cataclismul. Nu mai încerca nimeni să-şi imagineze urgia biblică; o trăiau cu toţii.

Nimeni nu se putea abţine să nu tresară, cînd se dezlănţuia tunetul - exploda cu un zgomot şi o furie, de parcă s-ar fi dezintegrat lumea - dar, după o vreme, se obişnuiră cu el şi ieşiră pe verandă să scruteze depărtările. Ramificaţii uriaşe de fulger se întindeau ca venele de foc pe tot cerul, sute de arcuri în fiecare moment; flăcări în lanţ, străbătînd cerul, printre copaci, într-un fantastic joc de-a-vaţi-ascunselea. Copaci distruşi în iarbă pîrjolită şi fumegîndă şi toţi înţeleseră, de ce muriseră aceste ultime santinele ale domeniului.

O incandescenţă sinistră, nepămînteană, se strecură în aer, aer care nu mai era invizibil, ci ardea în fluorescenţe roz, liliachii sau galben sulfuroase, mirosind a ceva dulce, un parfum aluziv care nu putea fi recunoscut. Copacii străluceau, părul roşu al Clery-ilor era ca un halo de limbi de foc, părul de pe braţe stătea ridicat. Şi continuă toată după-amiaza, pierzîndu-se spre est, pentru a-i elibera de ciudata vrajă doar la asfinţit, cînd ei erau excitaţi la culme şi neliniştiţi. Nu căzuse nici o picătură de ploaie. Dar fusese ca şi cum totul ar fi murit şi apoi ar fi revenit la viaţă; nu putură vorbi despre altceva timp de o săptămînă.

- O să fie şi mai rău, spuse Mary Carson, plictisită.

Şi a fost şi mai rău. A doua iarnă secetoasă a venit, cu un ger mai mare decît şi-au imaginat ei, fără zăpadă;

gerul se instală, cumplit mai ales noaptea şi cîinii urlau tremurînd în cuşti, rezistînd doar cu carne de cangur sau cu untură de la vitele tăiate la fermă. Cel puţin, din cauza vremii puteau mînca şi carne de porc sau de vită în locul eternei cărni de oaie. În case se făceau focuri sănătoase, iar bărbaţii erau forţaţi să vină acasă, pentru că nu rezistau o noapte la padocuri. Dar muncitorii cînd ajungeau acasă erau veseli; ei treceau mai repede peste frig şi transpirau puţin; la fiecare loc de muncă, exista pe duşumea un cerc deschis la culoare, de la transpiraţia fiecărui om.

Mai era iarbă, de mult, de la inundaţii, dar rezervele se subţiau în fiecare zi. Zi de zi, cerul era acoperit, lumina era întunecoasă, dar nu ploua. Vîntul urla trist, ridicînd cortine de praf, turmentînd imaginaţia cu obsesia ploii. Praful ridicat în valuri, semăna atît de bine cu ploaia!

Copiii făcură degerături la mîini, încercau să nu rîdă cu buzele crăpate, îşi scoteau ciorapii de pe călcîiele sîngerînde. Era practic imposibil să te încălzeşti, cu vîntul acela aspru, mai ales cînd casa fusese construită să ventileze fiecare curent de aer şi nu să-l ţină afară. Să te culci în dormitoare îngheţate, să te scoli în dormitoare îngheţate, să aştepţi răbdător ca mama îţi dea puţină apă fierbinte, ca să nu-ţi tremure dinţii cînd te speli, era un adevărat chin.

Într-o zi, micuţul Hal începu să tuşească şi starea lui se înrăutăţi rapid. Fee făcu o compresă cu cărbune fierbinte, i-o întinse pe piept, dar starea lui nu se îmbunătăţi. La început, nu se îngrijoră, dar cum pe zi ce trecea starea lui era mai rea, nu mai avu idee ce să-i facă; Meggie stătea lîngă el frîngîndu-şi mîinile şi rostind rugăciuni. Cînd veni Paddy, la şase seara, i se auzea respiraţia de afară, iar buzele-i erau vinete.

Paddy plecă imediat spre casa mare, la telefon, dar doctorul era la patruzeci de mile şi oricum era plecat la

un pacient. Ei încălziră sulf şi-l ţinură deasupra, încercînd să-l facă să tuşească şi să elimine membrana din gît care-i oprea respiraţia, dar micuţul nu putu să-şi contracteze destul coşul pieptului, să o arunce afară. Se învineţea tot mai tare, respira convulsiv. Meggie îl ţinea şi se ruga, cu inima bătîndu-i de durere, cînd vedea că micuţul lupta atît să respire. Dintre toţi copiii, Hal îi era ei cel mai drag; ea era mamă lui. Niciodată nu-şi dorise cu atîta disperarea să fie o mamă mare, gîndind că, dacă ar fi femeie ca Fee ar avea puterea să-l vindece. Fee nu-l putea vindeca, pentru că Fee nu era mama lui. Confuză şi îngrozită, ţinea micul corp la pieptul ei, încercînd să-l ajute pe Hal să respire.

Nu-i trecu prin cap că ar putea muri, nici chiar cînd Paddy şi Fee îngenunchiară lîngă pat, rugîndu-se, neştiind ce să mai facă. La miezul nopţii, Fee luă braţele fetiţei din jurul copilului şi-l aşeză cu duioşie pe perne.

Meggie deschise ochii; adormise pentru că Hal nu se mai zvîrcolea.

- Tati, este mai bine!

Paddy dădu din cap; părea îmbătrînit, lumina lămpii reflectîndu- se în firele albe din păr şi din barba lungă.

- *NU,* Meggie, Hal nu este mai bine în sensul în care spui tu, dar şi-a găsit pacea. Este la Dumnezeu, nu mai suferă.

- Tata vrea să spună că Hal a murit, spuse Fee neutru.

- Oh, tati, nu! Nu poate fi *MORT!*

Dar fiinţa mică dintre perne, murise. Meggie ştiu, din momentul în care-l privi, deşi nu mai văzuse moartea pînă atunci. Părea o păpuşă, nu un copil. Se ridică şi merse la băieţi, care stăteau grămadă în jurul focului din bucătărie, lîngă doamna Smith, care avea grijă de gemenii al căror pătuţ fusese mutat în bucătărie, la căldură.

- Hal a murit, spuse Meggie.

Stu se trezi din reverie.

- Este mai bine, Gîndeşte-te că are linişte. Se ridică pentru că Fee intră în bucătărie. Mamă, trebuie să fii obosită. Vino să te odihneşti. Am să aprind focul în camera ta. Hai, vino să te odihneşti.

Fee se întoarse şi îl urmă, fără un cuvînt. Bob se ridică şi ieşi pe verandă. Restul băieţilor, mai stătură o vreme, apoi ieşiră şi ei. Paddy nu apăru de loc. Fără un cuvînt, doamna Smith luă căruciorul, din colţul lui, îi puse cu grijă pe Jim şi Patsy, care dormeau; o privi pe Meggie, cu lacrimi în ochi.

- Meggie, plec la casa mare şi-i iau pe Jim şi Patsy cu mine. Mă întorc mîine dimineaţă, dar este mai bine să stea copiii cu Minnie şi Cat, o vreme. Să-i spui mamei.

Meggie se aşează pe un scaun, cu mîinile în poală. Oh, fusese al ei şi murise! Micul Hal, pe care-l îngrijise şi-l iubise ca o mamă.

Locul pe care-l ocupa în mintea ei, nu era încă vid; mai putea să simtă căldura corpului său, la pieptul ei. Era groaznic să descoperi că nu va mai sta la pieptul ei, unde stătuse timp de patru ani. Nu, nu trebuia să plîngă; lacrimile erau pentru Agnes, pentru durerile copilăriei sale, pe care o lăsase în urmă, pentru totdeauna. Aceasta era o povară pe care va trebui să o poarte pînă la sfîrşitul zilelor sale, şi trebuia să continue să trăiască, în ciuda durerii. Voinţa de a supravieţui este foarte puternică la unii şi nu există, la alţii. La Meggie, era puternică precum oţelul.

Aşa o găsi Părintele Ralph, cînd sosi cu doctorul. Ea le arătă cu degetul drumul, dar nu se mişcă. Şi trecu mult timp pînă cînd preotul făcu ceea ce dorise să facă, prima dată cînd Mary Carson sunase la casa parohială; să meargă la Meggie, să fie cu ea, să-i dea acestei femei miniaturale ceva din el, care să-i aparţină numai ei. Se îndoia că mai ştia cineva cît de mult însemnase Hal

pentru ea.

Dar mai trecu timp. Se făcură ultimele ritualuri înainte ca sufletul să părăsească corpul; s-o vadă pe Fee, să-l vadă pe Paddy, să le dea sfaturi. Doctorul plecase, prea obişnuit cu tragediile pe care meseria sa le făcea inevitabile. Din ceea ce îi spuseseră ei, oricum nu prea ar fi putut face mare lucru, fiind departe de spital şi de personalul său medical. Oamenii aceştia îşi încercaseră norocul, făcuseră faţă propriilor demoni. Certificatul de deces spunea "anghină", o boală mai la îndemînă.

Pentru o vreme Părintele Ralph nu mai avea nimic de făcut. Paddy plecase la Fee, Bob şi băieţii la tîmplărie să facă un sicriu mic, Stuart stătea pe duşumea în dormitorul mamei sale, cu profilul său pur proiectat pe silueta ei şi împreună pe cerul care se vedea pe fereastră; de unde stătea, Fee nu scăpa din ochi silueta care se proiecta pe duşumeaua rece, ţinînd mîna lui Paddy în mîna sa. Era cinci dimineaţa şi cocoşii începură să mişte somnoroşi, dar va mai fi întuneric încă multă vreme.

Îmbrăcat încă în haine sfinte, Părintele Ralph aprinse focul, stinse lampa de pe masă şi se aşeză pe o bancă de lemn în faţa lui Meggie, privind-o. Crescuse. Simţi, mai mult ca niciodată, că nu era potrivit să o privească, simţi cum i se strecoară în toată fiinţa o lipsă de curaj, obsesivă. *DE CE* îi era frică? Ce credea că va veni şi nu va putea face faţă? Putea fi puternic pentru alţii, nu se temea pentru alţii; dar, în adîncurile fiinţei sale, aştepta acel ceva, fără nume, să vină şi să-i invadeze conştiinţa, atunci cînd se aştepta mai puţin. Ştia că-i este frică. Asta în timp ce Meggie, născută cu optsprezece ani în urma lui, creştea sub ochii săi.

Nu că ar fi fost o sfîntă, sau mai mult decît un om obişnuit. Numai că ea nu se plîngea niciodată, şi avea darul - sau poate era un blestem - să accepte totul.

Indiferent de ce fusese, sau de ce avea să urmeze, ea se confrunta cu toate şi le accepta, strîngîndu-le în ea pentru a-şi alimenta focul propriei existenţe. Cine o învăţase să facă asta? Dar se putea aşa ceva învăţa de la alţii? Sau erau idei, pe care şi le făcea el despre ea, erau fantezii de-ale lui. Contau oare?

Ce era mai important: ceea ce era ea cu adevărat, sau ceea ce gîndea el că este ea?

- Oh, Meggie, şopti neajutorat.

Ea îşi întoarse privirea spre el şi din adîncurile durerii îi trimise un zîmbet absolut, o dragoste nestăpînită, căreia nimic nu i se putea opune, din care lipseau tablourile şi inhibiţiile unei femei mature, care nu făceau încă parte din lumea ei. Să se vadă atît de iubit, îl cutremură, îl pustii, îl făcu să-şi dorească, în numele domnului, de a cărui existenţă se îndoia uneori, să fie oricine în această lume, numai Părintele Ralph de Bricassart nu. Ăsta să fie necunoscutul de care se temea? Oh, Doamne, de ce o iubea aşa de mult? Dar, ca de obicei nimeni nu-i dădu nici un răspuns; iar Meggie stătea nemişcată, zîmbindu-i.

Cînd se lumină de ziuă, Fee se sculă să pregătească micul dejun, Stuart o ajută, apoi sosiră doamna Smith cu Minnie şi Cat şi cele patru femei rămaseră lîngă sobă vorbind încet, monoton, legate cu un fel de durere pe care nici Meggie, nici preotul nu o înţelegeau. După masă Meggie se duse să îmbrace cutia făcută de băieţi. Tăcută, Fee îi dădu un saten alb dintr-o cămaşă de noapte veche, care îngălbenise din pricina vremii, din care tăiară fîşii potrivite. În timp ce Părintele Ralph căptuşea cutia cu bumbac, ea cosea la maşină bucăţica de saten, apoi, amîndoi fixară totul cu ace cu gămălie. După aceea, Fee îmbrăcă copilul cu cel mai bun costum de catifea, îi pieptănă părul şi îl aşeză în culcuşul moale care miroasea ca ea, nu ca Meggie, care-i fusese mamă.

Paddy puse capacul plîngînd; era primul copil pe care îl pierdea.

De ani de zile camera de recepţii de la Drogheda, era folosită drept capelă de rugăciuni; se făcuse un altar la un capăt, ornat cu podoabe aurii, făcut de călugăriţele de la Sfînta Maria D'Urso, la comanda Mariei Carson, pe care plătise o mie de lire. Doamna Smith împodobise camera şi altarul cu flori de iarnă, din grădinile Droghedei; într-un veşmînt alb, fără ornamente, Părintele Ralph oficie slujba de înmormîntare.

Cum se întîmpla la cele mai multe ferme, Drogheda îşi îngropa morţii pe propriul pămînt. Cimitirul se afla dincolo de grădini, lîngă malurile cu sălcii ale pîrîului, îngrădit cu un gard de fier alb cu verdeaţă chiar şi în timp de secetă, deoarece era udat cu apă din rezervoarele casei. Michael Carson şi copilul său erau îngropaţi aici, într-un impozant monument de marmură, terminat cu un înger în mărime naturală, care stătea cu sabia scoasă, să le păzească somnul. Mai erau cam douăsprezece morminte, marcate numai prin cruci de lemn albe, unele dintre ele neavînd nici un nume; poate vreun muncitor care nu avea rude; doi sau trei itineranţi care lăsaseră cu limbă de moarte să fie îngropaţi la Drogheda; oase găsite prin padocuri, bucătarul chinez al lui Michael Carson, peste ale cărui rămăşiţe stătea o umbrelă roşie, care părea să cînte într-una numele Hee Sing, Hee Sing; crucea unui călător pe care scria "*Charlie care a fost un băiat bun*" şi altele, dintre care unele erau ale unor femei. Dar această modestie nu era şi pentru Hal, nepotul stăpînei. I-au făcut un mormînt de piatră, peste care au închis uşi de bronz, lucrate cu migală.

După o vreme încetară să vorbească despre Hal, îl mai pomeneau numai întîmplător. Meggie îşi păstra supărarea numai pentru ea, durerea ei avea ceva iraţional, specific numai copiilor, magnific şi misterios,

totuşi chiar tinereţea ei o îngropa în evenimentele de fiecare zi şi îi diminua importanţa. Băieţii erau mai puţin afectaţi, cu excepţia lui Bob, care era destul de mare să ajungă să-şi iubească fratele. Paddy era şi mai îndurerat, dar nimeni nu putea spune dacă şi Fee era. Ea părea să se îndepărteze din ce în ce mai mult de soţul şi copiii ei, să se înstrăineze de orice formă de sentiment. Din această cauză Paddy îi era foarte recunoscător lui Stu, pentru felul în care avea grijă de mama sa, pentru tandreţea gravă pe care i-o arăta. Numai Paddy ştia cum l-a privit Fee în ziua cînd s-a întors de la Gilly fără Frank. În ochii aceia blînzi şi verzi nu se văzu nici o urmă de emoţie, nici duritate, nici acuzare, nici ură sau mînie. Ca şi cum ar fi aşteptat ca lovitura să cadă, ca un cîine condamnat care-şi aşteaptă glonţul, ştiindu-şi soarta şi faptul că era neputincioasă în faţa ei.

- Ştiam că n-o să mai vină, spuse ea.

- Poate va veni, Fee, dacă-i scrii repede, îi răspunse Paddy.

Clătină din cap, dar pentru că ea era Fee, nu dădu nici o explicaţie. Era mai bine ca Frank să-şi facă o viaţă nouă, departe de Drogheda şi departe de ea. Îşi cunoştea bine fiul şi ştia că un singur cuvînt de la ea l-ar fi adus înapoi; dar ea nu trebuia să spună nici un cuvînt, niciodată. Dacă zilele erau lungi şi aveau o aparenţă de eşec, ea, trebuia să suporte totul în tăcere. Paddy nu fusese alegerea ei, dar un om mai bun decît Paddy nu exista. Ea era unul din acei oameni ale căror sentimente sînt atît de intense încît devin de nesuportat, iar lecţia ei fusese una dintre cele mai dure. Aproape douăzeci şi cinci de ani strivise emoţia şi o alungase din viaţa ei, era convinsă că perseverînd, pînă la urmă va reuşi să o alunge definitiv.

Viaţa continua într-un ciclu ritmic, fără de sfîrşit pe

acele meleaguri, vara următoare veniră şi ploile, nu musonice ci un fel de rezultat al musonilor, umplînd pîrîul, rezervoarele de apă, saturînd rădăcinile uscate ale ierbii, alungînd praful. Aproape plîngînd de bucurie, bărbaţii şi-au început treburile de sezon, liniştiţi că aveau hrană pentru oi. Iarba adunată le ajunsese destul de bine, economisind-o şi cu ajutorul copacilor cu mai multă sevă; dar situaţia nu era aceeaşi la toate fermele de lîngă Gilly. Cît de mult ajungeau rezervele, depindea în întregime de fermier şi de cum îşi doza acesta rezervele. Pentru cît era de întinsă ferma, Drogheda era sub stocul de siguranţă, ceea ce însemna că iarba le ajunsese pe muchie.

Fătatul mieilor şi săptămînile care urmară, au fost cele mai aglomerate zile în calendarul oierilor. Fiecare miel nou născut trebuia căutat, i se punea clopoţel, i se însemna urechea şi dacă era mascul şi nu era bun de prăsilă, era castrat. Muncă murdară, abominabilă, care-i îmbiba cu sînge pînă la piele, pentru că nu exista decît o metodă de a verifica mii şi mii de miei, într-un timp atît de scurt. Testiculele era prinse între degete şi trase cu putere. Prinse în cercuri de sîrmă, neputînd să mai crească, cozile cădeau singure.

Acestea erau cele mai bune oi de lînă din lume, se creşteau într-un număr extraordinar de mare, şi cu o tenacitate care constituia aici puterea oamenilor. Totul se concentra pe producerea celei mai bune lîne. Mai făceau şi *încrucişare;* lîna de la fundul oilor se murdărea cu excremente şi atîrna şuviţe. Zona aceasta trebuia tunsă des, sau încrucită cu două beţe de lemn. Era un tuns uşor, dar mult mai puţin plăcut, urît mirositor. Trebuiau să facă şi spălarea; mii şi mii de creaturi se împleticeau în şuviţele de lînă, şi atunci le făceau băi cu fenil ca să le scape de insecte. Apoi venea "înfundatul"; Se administrau medicamente prin seringi uriaşe, pe gît, ca

să scape de paraziţii intenstinali.

Munca la oi nu se termina niciodată, niciodată; cum terminau ceva, trebuiau să înceapă altceva. Toate erau planificate, gradate, se mişcau de la un staul la altul. Drogheda mai avea şi o mie de vite, de primă calitate, la fel de bune ca şi oile; dar oile erau mult mai profitabile, aşa că în timp, Drogheda ajunsese să aibă o oaie la doi acri de pămînt, cam 125.000, de toate. Fiind oi merinos, ele nu erau vîndute pentru carne; la capătul unui ciclu de producţie de merinos, se foloseau pieile, se făcea lanolină, seu pentru lumînări şi clei, sau folosit în tăbăcării.

Astfel se face că literatura devenea realitate şi îi învăţa cîte ceva. Cititul deveni mai important ca oricînd pentru toţi Cleary, izolaţi de lume la Drogheda; singurul lor contact cu lumea se făcea prin lectură, prin magicul cuvînt scris. Dar aici nu mai erau biblioteci apropiate, cum fuseseră la Wahine, nu mai erau călătoriile săptămînale în oraş pentru corespondenţă şi presă. Părintele Ralph umplu golul, devastînd biblioteca din Gilly, pe a sa, pe a mănăstirii şi descoperi cu uimire că pusese pe roate o adevărată bibliotecă cu Bluey Williams şi căruţa sa. Era în permanenţă plină cu cărţi - volume uzate, murdare, care călătoreau de la Drogheda la Bugela, Diban-Diban, Braich y Pwll, Cunnamutta şi Each-Uisge, primite cu recunoştinţă de minţi înfometate care aşteptau un refugiu. Poveştile cele mai frumoase erau întotdeauna returnate cu greu dar Părintele Ralph şi călugăriţele ţineau o evidenţă foarte strictă a cărţilor, ce cărţi stăteau mai mult, unde, apoi Părintele Ralph comanda copii prin agenţia de ştiri din Gilly şi-i încărca nota de plată, fără scrupule, Mariei Carson, ca donaţie pentru *Societatea Bibliofilică Bush, A Sfintei Cruci.*

Acestea erau zilele fericite, cînd o carte primea sărutul cast şi cînd simţurile nu mai erau răscolite de

pasaje erotice, astfel încît linia de demarcaţie între ceea ce însemna o carte pentru un adult şi ceea ce însemna ea pentru un tînăr, era mai puţin pregnantă, iar pentru un om ca Paddy nu mai era o ruşine să iubească cărţile pe care le îndrăgeau şi copiii săi: "Dot şi Cangurul", seria "Billabong", cu personajele ei Jim, Norah şi Wally, nemuritoarea carte a doamnei Aeneas Gunn "Noi şi acel Niciodată'. În bucătărie, seara, se băteau pe poeziile lui Banjo Patterson şi citeau cu voce tare poemele lui C.J. Dennis, emoţionaţi de "Omul de pe un rîu îngheţat", rîzînd cu "Sentimentalii", sau ştergîndu-şi pe furiş lacrimile provocate de "Maria cea zîmbitoare" a lui John O'Hara.

"Clancy de la rîu", era poezia lor favorită, iar Banjo era poetul cel mai iubit. Poate că nu erau versurile cele mai sofisticate, dar poeziile nu fuseseră scrise pentru savanţi; erau pentru oameni între oameni, şi cei mai mulţi dintre australienii acelor zile, le recitau pe de rost, fără să ştie de existenţa bucăţilor pretenţioase ale lui Tennison sau Wordsworth, pentru că acestea se inspiraseră din Anglia, nu din Australia. Buchete de narcise şi cîmpuri întregi de asfodel, nu însemnau nimic pentru familia Cleary, pentru că ei trăiau într-un climat unde acestea nu existau. Familia Cleary înţelegea mai bine poeţii stepei, decît pe cei ai mării, pentru că marea exista numai în imaginaţie, pe cînd stepa, transhumanţa oilor, erau o realitate. Exista O Rută Fixă De Călătorie (R.F.C.) care şerpuia pe lîngă rîul Barwon, teren al coroanei, folosit pentru trecerea mărfurilor din partea estică a continentului, în cealaltă. În alte timpuri călătorii şi turmele lor flămînde, nu erau bine-veniţi, pentru că distrugeau cele mai bune păşuni. Acum, de cînd s-a oficiat ruta de tranzit, pentru călători şi turmele de oi, legenda s-a pierdut în negura timpului, relaţiile erau mai prietenoase între călători şi locuitori.

Călătorii ocazionali erau bine primiţi dacă se opreau

la o bere să stea de vorbă, sau să mănînce o masă caldă. Cîteodată aduceau şi femei cu ei, feţe îmbufnate şi obosite, cu cai slăbănogi prinşi de osia căruţei, cu oale, crătiţi şi tot felul de vase, şi sticle, zdrăngănind de margini. Puteai vedea cele mai vesele, sau cele mai mofluze femei din preerii, începînd de la Kynuna pînă la Paroo, de la Goondiwindi pînă la Gundagai, de la Katherine de Curry. Ciudate femei; nu ştiau să fi avut vreodată un acoperiş deasupra capului, sau să fi simţit răcoarea aşternutului sub şira spinării. Nici un bărbat nu le întrecea; erau la fel de tari şi de rezistente, ca şi ţinutul care se scurgea necontenit pe sub picioarele lor. Sălbatice ca păsările rătăcite printre ramurile uscate de soare ale copacilor, cu copiii ascunşi sfioşi pe după roţile mari, sau sub coviltir pentru a-i proteja de soare, în timp ce părinţii lor visau cu ceştile de ceai în mînă, spuneau poveşti sau povesteau cărţi, promiteau să spună poznele copiilor lui Hoopiron Collins, sau spuneau povestea fantastică a lui Pommy din Gnarlunga.

Numai privindu-i, puteai să fii sigur că aceşti dezrădăcinaţi săpaseră pe undeva un mormînt, îngropaseră vreun copil, sau o soţie, un soţ, sau un camarad, undeva într-un loc care *NU VA FI UITAT NICIODATĂ,* de-a lungul acelui drum, care părea neschimbat numai pentru cei care nu ştiau cum pot inimile oamenilor să însemneze un copac, un copac special, în inima sălbăticiei.

Meggie era atît de ignorantă, încît nu ştia nici înţelesul unei expresii atît de tocite ca "fapte de viaţă", pentru că împrejurările vieţii ei, parcă conspiraseră să-i blocheze orice cale prin care ar fi putut învăţa ceva. Tatăl său făcea o distincţie foarte severă între bărbaţi şi femei, subiecte ca împerechierea oilor, sau fătatul, nu erau niciodată discutate în faţa femeilor, iar bărbaţii nu

apăreau niciodată în faţa lor, decît îmbrăcaţi. Acele cărţi care i-ar fi putut da o imagine a vieţii, nu au apărut niciodată la Drogheda, iar ea nu avea nici o prietenă de vîrsta sa, care să contribuie oarecum la educaţia ei. Viaţa ei era în mod absolut închingată de nevoile casei, iar în jurul acesteia, nu existau activităţi sexuale. Creaturile din jurul casei erau, la modul propriu, sterile. Mary Carson nu creştea cai, ea îi cumpăra de la Martin King, din Bugela; dacă nu creşteai cai, ca să ai nevoie de armăsari, aceştia erau o adevărată povară, deci Drogheda nu avea armăsari. Avea totuşi un taur, fioros şi sălbatic, al cărui ţarc era departe de casă, dar Meggie era atît de înspăimîntată de el, încît nu se apropia de ţarc. Cîinii se ţineau în cuşti şi lanţuri, iar împerecherea lor era strict supravegheată, ştiinţific făcută, direct condusă de Paddy sau Bob; prin urmare, ieşea din discuţie. Nici cu porcii nu se învăţa mare lucru, pentru că Meggie nu-i putea suferi şi-i era greu chiar să-i şi hrănească. De fapt, pentru Meggie, nu era timp să stea, să studieze viaţa, nu era timp decît pentru cei doi fraţiori mai mici. Iar ignoranţa naşte ignoranţă; un corp şi o minte netrezite la viaţă, dorm şi trec prin evenimente fără să le pună la îndoială existenţa, înregistrîndu-le, doar, în mod automat.

Chiar înainte ca Meggie să împlinească cincisprezece ani, pe cînd căldura verii se acumula cu intensitate spre un punct culminant, ea observă pete maronii pe chiloţi. După o zi sau două, au dispărut, dar şase săptămîni mai tîrziu au apărut din nou, iar ruşinea pe care a simţit-o la început, s-a transformat în teroare. La început a crezut că nu e sînge. S-a spălat şi a intrat în pămînt de ruşine, dar cînd au apărut din nou, a văzut fără urmă de îndoială, că erau pete de sînge. Nu avea nici o idee de unde ar fi putut veni sîngele ăsta, dar îi era ruşine că i se întîmpla ei. Mica hemoragie dispăru după trei zile şi nu se mai repetă timp de două luni; îşi spălase chiloţii

pe ascuns, aşa că nimeni nu observă nimic; oricum, ea spăla rufe de cele mai multe ori. Următoarea criză, însă, veni cu dureri, primele de oarecare importanţă, din viaţa ei. Sîngerarea a fost mai mare, mult mai mare. Într-o zi a furat nişte scutece de-ale gemenilor şi a început să şi le lege pe dedesubt, îngrozită de ideea că sîngele o să-i curgă pe picioare.

Moartea care îl luase pe Hal, fusese parcă o vizită intempestivă a unei fantome; dar această neregulă a propriei fiinţe, era înfiorătoare. Cum putea ea să meargă la Paddy, sau la Fee, să le spună că murea de o boală obscură, care venea din adîncurile fiinţei sale? Numai lui Frank ar fi putut să-i spună asta, să-şi încredinţeze grijile, dar, Frank era atît de departe, nici nu ştia unde să-l caute. Le auzise pe femei, sporovăind la o ceaşcă cu ceai, despre tumori şi cancer, morţi îngrozitoare ale mamelor, surorilor, sau prietenelor lor şi lui Meggie îi deveni clar faptul că un rău îngrozitor o mînca pe dinăuntru, rupea cîte o bucată, pînă va ajunge la inimă. Doamne, nu vroia să moară!

Ideile ei despre cauzele morţii, erau vagi; nu-i era clar nici statutul pe care-l avea ea în această lume de neînţeles, de dincolo de viaţă. Pentru Meggie religia era un set de reguli, mai degrabă decît o experienţă spirituală, nu putea să o ajute de loc. Cuvinte şi expresii se îngrămădeau în conştiinţa ei îngrozită, cuvinte rostite de părinţii săi, prieteni, călugăriţe, preoţi, oameni răi din cărţi, care ameninţau cu răzbunarea. Nu, nu exista nici o cale prin care să facă un compromis cu moartea; noapte după noapte trăia într-o confuzie îngrozitoare, imaginîndu-şi că moartea era o noapte fără sfîrşit, sau un abis de flăcări peste care trebuia să treacă, dacă dorea să ajungă la cîmpii aurii, sau îşi imagina că moartea este ca o sferă gigantică, plină de corişti avîntaţi, cîntînd într-o lumină difuză.

Deveni din ce în ce mai tăcută, dar nu ca Stuart, într-o tăcere paşnică şi o izolare visătoare; tăcerea ei era îngheţarea pietrificată a unui animal prins în mrejele hipnotice ale unui şarpe. Dacă i se vorbea prea tare, tresărea, dacă cei mici plîngeau după ea, se precipita asupra lor, punîndu-se la zidul infamiei pentru că-i neglijase. Şi, de cîte ori avea vreun moment de singurătate numai al ei, fugea la cimitir şi la Hal, singura persoană ştiută de ea care murise.

Toţi observară schimbarea din comportamentul său, dar o acceptară ca "Meggie creşte"; niciodată nu se întrebară ce însemna "a creşte" pentru Meggie, ea îşi ascundea foarte bine disperarea. Învăţase bine lecţia copilăriei; autocontrolul ei era fenomenal, mîndria-i era formidabilă. Nimeni, niciodată nu trebuie să ştie ce se ascunde în ea, aparenţele trebuiau păstrate cu orice preţ; exemplele erau la îndemînă, de la Fee la Frank şi Stuart, iar ea avea acelaşi sînge cu ei, totul făcea parte din natura şi moştenirea genetică.

Dar, cum Părintele Ralph venea des la Drogheda, şi schimbarea lui Meggie se transformă dintr-o frumoasă metamorfoză spre feminitate, într-o secare a vitalităţii, îngrijorarea lui deveni teamă.

Chiar sub ochii lor avea loc o irosire fizică şi spirituală; le scăpa printre degete şi el nu suporta să asiste nepăsător la naşterea unei a doua Fee. Faţa mică devenise numai ochi, care priveau fix spre o perspectivă îngrozitoare, pielea albă care nu se bronza niciodată, devenise transparentă. Dacă mai continua, gîndi el, ea va dispare chiar din proprii săi ochi, ca un şarpe care-şi înghite coada, pînă se va pierde în univers ca o umbră transparentă, aproape invizibilă, ascunsă în conul de penumbră al contururilor proiectate pe pereţii albi.

Ei bine, va afla adevărul chiar de va trebui să i-l smulgă cu forţa. În ultimele zile, Mary Carson era în

culmea toanelor, era geloasă pe fiecare secundă petrecută de el în casa lui Paddy; numai răbdarea şi subtilitatea unui om iscusit îl ajutară să-şi ascundă revolta împotriva egoismului şi rapacităţii ei. Chiar şi preocuparea pentru Meggie nu-i putea întuneca înţelepciunea scopurilor personale, folosindu-şi farmecul pentru a modela după voinţa sa un subiect atît de refractar şi arţăgos, ca Mary Carson. În timp ce grija permanentă pentru singura persoană de care era tulburat îi bloca mintea, Ralph recunoscu existenţa unei alte entităţi, o preocupare care coabita cu cealaltă: cruzimea unui joc rece, deliberat, de a obţine tot ce putea şi de a prosti o femeie care nu era proastă, dar era extrem de vanitoasă. Oh, cum îi plăcea să facă asta! Un bărbat păianjen perfid, nu ar face-o mai bine ca el.

Cum reuşi să se descotorosească de Mary Carson, fugi la Meggie, pe care o găsi în cimitir, la umbra îngerului cu înfăţişare războinică, nepotrivit cu locul. Ea privea, faţa placidă a îngerului cu o teamă nedisimulată, un contrast subtil, gîndi el, între sentiment şi lipsă de sentiment. Dar *CE FĂCEA* el acolo? O urmărea ca un cocoş bătrîn, cînd nici nu era treaba lui, cînd mama sau tatăl ei ar fi trebuit să fie îngrijoraţi de soarta fetei. Numai că ei nu văzuseră nimic rău; pentru ei, ea nu însemna acelaşi lucru, ca pentru el. Era preot şi trebuia să mîngîie sufletele disperate şi singure. Nu suporta să o vadă nefericită şi totuşi se cutremura de felul în care se lega de ea prin acumularea evenimentelor. El o transforma încet într-un întreg arsenal de întîmplări şi amintiri şi începea să-i fie teamă. Dragostea lui pentru ea şi instinctul de preot de a se oferi oricui avea nevoie de alinare spirituală, se împleteau cu oroarea obsesivă de a deveni absolut necesar unei fiinţe, sau, ca o fiinţă să-i devină lui absolut necesară.

Cînd îl auzi, se întoarse să-l înfrunte, împreunîndu-şi

mîinile în poală, privindu-şi vîrful pantofilor. El se aşează lîngă ea, strîngîndu-şi genunchii în mîini. Fără dulcegării, hotărî el; dacă ar putea, cu siguranţă că ea ar dori să-l evite.

- Ce s-a întîmplat, Meggie?

- Nimic, Părinte.

- Nu te cred.

- Te rog, Părinte, te rog! Nu *POT* să-ţi spun!

- Oh, Meggie! Nu ai credinţă! Poţi să-mi spui totul, orice ar fi. De aceea am venit, de aceea sînt preot. Sînt alesul Domnului pe pămînt, eu ascult în numele *Lui,* pot chiar să iert în numele *Lui.* Şi ştii tu, Meggie, nu există nimic în universul creat de Dumnezeu, pe care *El* şi *Eu* să nu putem ierta. Trebuie să-mi spui ce s-a întîmplat, iubito, pentru că, dacă există cineva care te poate ajuta, eu sînt acela. Cît voi trăi, voi încerca să te ajut, să te feresc de rău. Dacă vrei, să fiu un fel de înger păzitor, pentru tine, mult mai bun decît acela de marmoră, de deasupra capului tău. Oftă şi se aplecă spre ea. Meggie, dacă mă iubeşti, spune-mi!

Ea îşi încleştă mîinile.

- Părinte, eu mor! Am cancer!

Primul lui impuls a fost să izbucnească în rîs, o dorinţă nebună să rîdă cu hohote; apoi a privit faţa străvezie, mîinile neliniştite, şi i-a venit deodată să plîngă, să denunţe nedreptatea soartei. Nu, Meggie nu şi-ar imagina asta, fără nici un motiv!

- Cum ştii tu asta, sufletul meu?

Îi luă multă vreme să-i povestească, iar cînd începu, el a trebuit să se aplece mult spre ea, să-şi apropie urechea de buzele ei, adoptînd inconştient o parodie de poză confesională, acoperindu-şi faţa cu mîinile, ascunzîndu-se de ochii ei.

- Sînt şase luni, Părinte, de cînd a început. Am cele mai groaznice dureri în burtă, dar nu sînt ca cele

obişnuite, şi, Doamne, curge mult sînge!

Îşi lăsă capul pe spate; se întîmpla ceva ce nu se întîmplase niciodată în confesional; o privi, incredibil, îi era ruşine, stătea cu capul plecat, copleşit de emoţiile care-l asaltau, neputîndu-şi stăpîni nervii. Simţea o uşurare absurdă, dar delicioasă; era furios pe Fee, ar fi omorît-o, avea o puternică admiraţie pentru micuţa care suportase totul atît de bine; şi un sentiment de stînjeneală total.

Era şi el prizonier al vremurilor, ca şi ea. Fetele ieftine din orice oraş, de la Dublin la Gillanbone, veneau la confesional să-i şoptească tot felul de fantezii, ca fiind lucruri reale, preocupate numai de o faţetă a sa, care le interesa pe ele, virilitatea lui, neadmiţînd că nu puteau ele să i-o trezească. Vorbeau despre oameni care violau, de jocuri nepermise cu alte fete, de lascivitate şi adulter, una sau două mergînd cu imaginaţia pînă la a descrie în amănunt relaţiile sexuale cu un preot. Iar el, asculta total indiferent, cu dispreţ, pentru că trecuse prin rigorile seminarului, iar acestea erau lucruri uşoare pentru un om cu constituţia sa. Dar fetele niciodată, dar niciodată nu au pomenit de acest secret, care le făcea atît de deosebite.

Oricît ar fi încercat, nu putea stăvili flacăra care i se răspîndea pe sub piele; Părintele Ralph de Bricassart stătea cu faţa ascunsă, ruşinat de umilinţă şi de prima lui roşeaţă.

Dar asta nu o ajuta pe Meggie. Cînd a fost sigur că i s-a împrăştiat roşeaţa, s-a ridicat în picioare, a luat-o în braţe şi a aşezat-o pe un piedestal de marmură, cu faţa la înălţimea lui.

- Meggie, priveşte-mă. *NU, PRIVEŞTE-MĂ!*

Ea îşi ridică ochii hăituiţi şi văzu că el zîmbeşte; o bucurie imensă îi umplu sufletul, imediat. Dacă ar fi pe moarte, el nu ar fi zîmbit aşa; ştia cît de mult o îndrăgea, pentru că el nu i-a ascuns-o niciodată.

- Meggie, nici nu mori, nici nu ai cancer. Nu eu trebuie să-ţi spun ce se întîmplă, dar cred că este mai bine să o fac. Mama ta trebuia să-ţi fi spus de mult timp, să te fi pregătit, dar de ce nu a făcut-o, este peste puterile mele de înţelegere.

Privi îngerul de marmură de deasupra sa şi rîse strangulat.

- Sfinte Isuse, ce obstacole îmi dai să trec! Apoi se întoarse la Meggie. Cînd vor trece anii şi ai să mai creşti şi ai să înveţi mai multe despre rosturile lumii, s-ar putea să-ţi aminteşti ziua de azi şi să-ţi fie ruşine. Dar să nu-ţi aminteşti de ea ca o ruşine, Meggie. Nu este absolut nimic stînjenitor sau ruşinos. Şi acum, ca în tot ce fac, eu nu sînt decît instrumentul Domnului. Este singura mea menire pe acest pămînt; trebuie să admit că nu am alta. Tu erai foarte speriată şi aveai nevoie de ajutor, iar Domnul nostru ţi-a trimis acest ajutor prin persoana mea. Să îţi aminteşti numai de asta, Meggie. *Eu Sînt preotul Domnului şi vorbesc în Numele Lui.*

Ţie ţi s-a întîmplat ceea ce se întîmplă tuturor femeilor, Meggie. O dată pe lună, timp de mai multe zile, pierzi sînge. De obicei începe la doisprezece sau treisprezece ani - tu cîţi ani ai?

- Cincisprezece ani, dar dumneata?

El clătină din cap, nevenindu-i să creadă.

- E bine, dacă spui că atîţia ani ai, trebuie să te cred pe cuvînt. În cazul acesta, tu eşti în urma celorlalte fete. Dar, să ştii că va continua pînă pe la cincizeci de ani, în fiecare lună; la unele femei este atît de regulat ca şi fazele lunii, la altele nu. Unele femei nu au dureri, altele au dureri mari. Nimeni nu ştie de ce diferă la fiecare femeie în parte. Dar faptul acesta, petrecut în fiecare lună, înseamnă că eşti matură. Tu ştii ce înseamnă "matur"?

- Bineînţeles, Părinte! Şi eu citesc! Înseamnă să

creşti mare.

- Da, e bine şi aşa. Atîta vreme cît persistă sîngerarea, înseamnă că eşti capabilă să ai copii. Sîngerarea este o parte din ciclul procreării. În zilele dinaintea căderii îngerilor, se spune că Eva nu a menstruat. Ştii, acesta este cuvîntul potrivit. Dar cînd Adam şi Eva au căzut, Dumnezeu a pedepsit-o mai mult pe femeie decît pe bărbat, pentru că numai din cauza ei au căzut. Ea a tentat bărbatul. Îţi aminteşti cuvintele din Biblie? "În durere vei procrea copii". Ce a vrut Dumnezeu să spună cu asta? Că tot ceea ce are legătură cu copiii, presupune şi durere. Mare bucurie, dar şi mare durere. Este soarta femeilor şi a ta, Meggie şi trebuie să o accepţi aşa cum e.

Ea, nu avea de unde să ştie, dar el ar fi oferit aceeaşi consolare şi ajutor oricărui membru al parohiei, chiar dacă ar fi avut o implicare personală, mai puţin intensă; atît de blînd şi totuşi, neimplicîndu-se niciodată, neidentificîndu-se cu necazul. Şi poate că dacă nu ar fi fost atît de stînjenit, alinarea pe care o aducea ar fi fost mai substanţială. Se purta, ca şi cum ar fi fost dincolo de astfel de lucruri mărunte. Şi nici nu o făcea în mod conştient; nimeni din cei care veneau la el pentru ajutor, nu se simţea dispreţuit, sau blamat pentru slăbiciunea lui. Mulţi preoţi îi făceau pe oameni să se simtă vinovaţi sau oameni de nimic sau bestii, dar el niciodată nu făcea asta. Pentru că el îi făcea să înţeleagă că şi el avea durerile şi zbuciumul lui personal; Dureri care nu erau comune şi un zbucium care nu era de înţeles, dar asta nu însemna că nu erau adevărate. Nici nu ştia, dar nici nu vroia să priceapă, că o mare parte din atracţia pe care o exercita, nu se datora persoanei sale, ci acestui dar, aproape dumnezeiesc, de a fi foarte uman, care-i pornea din străfundurile fiinţei.

În privinţa lui Meggie, el vorbea cu ea aşa cum o

făcuse şi Frank, ca şi cum i-ar fi fost egal. Dar el era mai bătrîn, mai înţelept şi cu mult mai bine educat, decît Frank, de aceea era şi mai încrezător în sine, decît Frank. Şi ce voce fumoasă avea, cu o uşoară umbră irlandeză şi rotunjime engleză. Îţi îndepărta toate spaimele şi neliniştile. Totuşi ea era prea tînără, foarte curioasă, iar acum era dornică să ştie tot ce era de ştiut, netulburată de neliniştile filozofice ale acelora care erau constant preocupaţi de *CINE* sălăşluia în ei. Ea era preocupată numai de *El,* care era prietenul ei, idolul scump al inimii ei, noul soare care o călăuzea.

- De ce nu trebuia să-mi spui, Părinte? De ce spui că ar fi trebuit să-mi spună mama?

- Este un subiect foarte intim pentru femei. Să vorbeşti despre menstruaţie în faţa bărbaţilor sau a băieţilor, pur şi simplu, nu se cade. Este un lucru strict feminin.

- De ce?

El rîse.

- Ca să fiu sincer, nu prea ştiu de ce. Chiar aş dori să nu fie aşa. Dar tu, *NICIODATĂ* să nu vorbeşti de asta, decît cu mama ta, şi, să nu-i spui că ai vorbit cu mine.

- Bine, Părinte, nu voi vorbi.

Era tare dificil să fii mamă, trebuia să ţii minte atît de multe lucruri şi atîtea sfaturi!

- Meggie, acum trebuie să mergi acasă şi să-i spui mamei că pierzi sînge şi să o rogi să-ţi arate ce trebuie să faci.

- Şi *MAMA* pierde?

- Toate femeile sănătoase. Dar nu şi cînd aşteaptă un copil, se opresc pînă se naşte copilul. Aşa ştiu femeile cînd aşteaptă copii.

- Dar de ce se opresc cînd aşteaptă copii?

- Nu ştiu, pur şi simplu nu ştiu. Îmi pare rău, Meggie.

- De ce curge sîngele pe acolo, Părinte?

El privi din nou, disperat îngerul, care se uita la el senin, netulburat de necazuri femeieşti. Lucrurile deveneau prea încurcate, pentru Părintele Ralph. Era uimitor cît de insistentă devenise, pentru că, de obicei era reticentă. Totuşi realizînd că el devenise sursa de informaţii pentru tot ceea ce nu găsea în cărţi, ştia el ce s-ar fi întîmplat dacă i-ar fi sugerat măcar că este stînjenit. S-ar fi retras în ea şi niciodată nu l-ar mai fi întrebat nimic. Aşa că răspunse răbdător:

- Tu nici nu ştii pe unde curge. Există un pasaj ascuns în faţă, nu la spate, acesta are legătură cu copiii.

- Ah, adică vrei să spui, că pe acolo ies? Întotdeauna m-am întrebat, pe unde ies şi cum ies?

El rîse din nou stînjenit şi o dădu jos de pe piedestal.

- Acum ştii. Vrei să faci copii, Meggie?

- Bineînţeles, spuse ea plină de importanţă, bucuroasă că, în sfîrşit, ştia şi ea ceva. Dumneata ai să-i creşti, Părinte.

- Dar, tu ştii de ce vin copiii?

- Îi doreşti.

- Cine ţi-a spus asta?

- Nimeni. Aşa cred eu.

Părintele Ralph închise ochii şi îşi spuse că nu era un laş, dacă lasă lucrurile la stadiul acesta. Putea să o compătimească, dar nu putea să o ajute mai departe. Ce-i destul e destul.

VII.

Mary Carson avea să împlinească şaptezeci şi doi de ani şi plănuia să facă cea mai mare petrecere din ultimii cincizeci de ani, de la Drogheda. Ziua ei era la începutul lui noiembrie, cînd era cald, dar nu de nesuportat - cel puţin pentru localnicii din Gilly.

- Ţine minte, doamnă Smith, ţine minte, şopti Minnie. S-a născut prin noiembrie.

- Ce-ţi mai trece prin cap, Min? întrebă menajera. Celticul aer misterios al lui Minnie o călca pe calmii săi nervi englezeşti.

- Ce? Păi nu vedeţi că este o femeie scorpion, nu înţelegeţi? Femeie scorpion!

- N-am nici cea mai mică idee despre ce-ţi tot trece ţie prin cap, Min.

- Cel mai rău semn în care se poate naşte o femeie, dragă doamnă Smith.

- Sînt copiii Diavolului, aşa vorbeşte lumea, spuse Cat cu ochii mari, făcîndu-şi cruce.

- Doamne, Minnie, tu şi Cat întreceţi măsura, spuse doamna Smith, de loc impresionată.

Dar emoţiile creşteau şi se acumulau. Bătrîna ca un păianjen, exact în centrul pînzei sale, dădea un torent de ordine, care nu se mai terminau; trebuie asta şi asta, să faceţi aşa şi aşa, asta trebuie luat din magazie, asta trebuie dus la magazie. Cele două slujnice irlandeze, fugeau de colo colo, lustruind argintăria, spălînd cele mai bune porţelanuri de Haviland, transformînd înapoi capela în sală de recepţii şi pregătind sufrageriile anexă.

Mai mult încurcat decît ajutat de copilaşii Cleary, Stu şi o echipă de muncitori, au cosit şi au tuns iarba, au refăcut straturile cu flori, au împrăştiat rumeguş pe verande ca să scoată praful şi creata uscată de pe

duşumeaua sălii de recepţie, să o facă bună de dans. Orchestra Clarence O'Toole venea tocmai de la Sydney, şi tot de acolo veneau şi stridiile şi creveţii, crabii şi homarii; au fost angajate temporar, mai multe femei din Gilly. Toată zona, de la Rudna Hunish, la Inishmurray Bugela şi Narrengang, era în fierbere.

În timp ce holurile de marmură răsunau, neobişnuite cu obiecte mutate şi oameni ţipînd, Mary Carson scoase o foaie de hîrtie şi începu să scrie. Nu avu nici o ezitare, nici măcar o pauză, să gîndească la poziţia vreunei virgule. În ultimii cinci ani construise cu grijă, modelase fiecare frază, în capul ei, pînă cînd deveniseră fără cusur. Nu-i trebui mult să termine; erau două foi de hîrtie, a doua, mai mult de un sfert goală. Ultima frază terminată, rămase pe gînduri în scaunul ei. Biroul de scris era lîngă o fereastră, astfel încît, întorcînd numai capul vedea bine pajiştea. Cineva rîse afară şi o făcu să privească, la început leneş şi indiferent, apoi încordată de mînie. Să-l *IA DRACU',* pe el şi pe obsesia lui!

Părintele Ralph o învăţa pe Meggie să călărească; fiica unor ţărani n-ar fi ştiut niciodată să stea bine pe cal, dacă n-ar fi fost preotul să-i îndrepte greşelile. Deşi era ciudat, fiicele familiilor sărace, de la ţară, nu prea călăreau. Călăria era un hobby pentru cei bogaţi, la fel de mult pentru femeile de la oraş cît şi cele de la ţară. Fetele de originea lui Meggie, puteau călări ponei, herghelii de cai grei, puteau conduce tractoare, uneori chiar maşini mici, dar foarte rar călăreau. Costa mult să educi o fată!

Părintele Ralph cumpără o dată cizme cu elastic la gleznă, pinteni şi le aruncă cu zgomot pe masa din bucătăria familiei Cleary. Paddy îşi ridică ochii din cartea de după cină, uşor surprins.

- Ei bine, ce-ai mai adus, Părinte?
- Haine de călărie pentru Meggie.
- Ce? Izbucni Paddy.

- Haine de călărie pentru Meggie. Crede-mă Paddy, eşti un prost de prima mînă! Moştenitor al celei mai bogate ferme, din sudul Australiei şi nu ai lăsat-o niciodată pe fiica ta să stea măcar pe un cal! Cum crezi că-şi va găsi locul lîngă domnişoara Carmichael, domnişoara Hopeton şi domnişoara Anthony King, care, toate, ştiu să călărească! Eu mi-am dat seama că eşti ocupat, aşa că am s-o învăţ eu pe Meggie să călărească şi nu mă interesează dacă-ţi place sau nu-ţi place. Cîteva ore pe săptămînă, Fee va trebui să se descurce fără Meggie; asta este!

Un lucru pe care Paddy nu ştia să-l facă, era să se certe cu un preot; deci Meggie învăţă să călărească. De ani de zile îşi dorise asta; o dată, foarte timid, şi-a luat inima-n dinţi şi l-a întrebat pe tata, dacă avea voie, dar el uitase în secunda următoare, iar ea nu l-a mai întrebat niciodată, gîndind că ăsta era felul tatei de a spune nu. Dar să înveţe cu Părintele Ralph, asta era o bucurie pe care n-o arăta, pentru că, în timp, adoraţia de copil pentru Părintele Ralph, se transformase într-o adevărată dragoste înflăcărată. Ştiind că este imposibil, ea îşi permitea totuşi luxul de a-l visa, întrebîndu-se cum ar fi dacă ar strînge-o în braţe, dacă ar săruta-o. Mai mult decît să viseze, nu îndrăznea să facă ceva, aşa cum nu ştia ce va fi mîine, sau, dacă va fi ceva mîine. Şi chiar dacă ştia că nu e bine să visezi aşa la un preot, se pare că nu exista nici un mod de a se disciplina, ca să n-o facă. Ce putea să facă, era să se asigure că el nu va ghici ce turnură neortodoxă luaseră gîndurile ei.

În momentul în care-i văzu Mary Carson, Părintele Ralph şi Meggie veneau dinspre grajdurile de cai, care erau departe de casa mare, mai aproape de casa lui Paddy. Oamenii fermei călăreau cai obişnuiţi, care nu văzuseră în viaţa lor interiorul unui grajd, erau numai

priponiţi de garduri, cînd îi pregăteau de treabă şi lăsaţi în voie să pască, atunci cînd nu erau necesari. Dar la Drogheda erau şi grajduri pentru cai, iar Părintele Ralph le folosea acum. Mary Carson ţinea doi cai de rasă, în exclusivitate pentru Părintele Ralph; caii obişnuiţi nu erau pentru el. Cînd el a venit s-o întrebe dacă putea şi Meggie să folosească caii, ea nu prea a avut motive să refuze. Fata era nepoata ei, iar el avea dreptate. Trebuia să ştie să călărească cum se cuvine.

Cu fiecare oscior din bătrînul ei corp diform, Mary Carson îşi dorise să-l poată refuza, ori, cel puţin, să poată călări cu ei. Dar ea nu putu nici să refuze, nici să se arunce pe cal. Şi o agasa să-i vadă acum, plimbîndu-se pe pajişte, bărbatul în pantaloni de călărie, cu cizme lungi şi cămaşă albă, graţios ca un dansator, fata cu pantaloni strîmţi, mulaţi pe corpul frumos modelat. Ei radiau o prietenie sinceră; pentru a mia oară Mary Carson se întrebă de ce nimeni, cu excepţia ei, nu vedea cît sînt de apropiaţi, aproape intimi. Paddy gîndea că sînt minunaţi, Fee - de lemn cum era - nu spunea nimic, ca de obicei, în timp ce băieţii îi tratau ca pe soră şi frate. Oare, pentru că-l iubea ea pe Ralph de Bricassart vedea ceea ce nimeni nu părea să observe? Sau era numai imaginaţia ei, oare chiar nu exista nimic între ei, decît prietenia unui bărbat la jumătatea vieţii, la treizeci de ani, pentru o fată care nu trecuse bine spre feminitate? Pfui! Nici un bărbat la treizeci de ani, chiar şi Ralph de Bricassart, nu putea să nu vadă trandafirul care se deschidea. Chiar şi Ralph de Bricassart? *HA!* Mai ales Ralph de Bricassart! Nimic nu-i scăpa acestui om!

Mîinile îi tremurară; tocul lăsă pete de cerneală pe hîrtie. Degetele cioturoase prinseră o altă foaie de hîrtie, înmuie tocul în cerneală şi rescrise cuvintele, la fel de sigur, ca şi prima dată. Apoi se ridică cu greu şi îşi îndreptă corpul butucănos spre uşă.

- Minnie! Minnie! strigă.

- Doamne-ajută, ea este! spuse slujnica din sala de recepţie, de vis a vis. Faţa bucălată, fără vîrstă se ivi de după uşă.

- Ce-aş putea să vă aduc, dragă doamnă Carson? întrebă, gîndindu-se în acelaşi timp de ce bătrîna nu sunase clopoţelul la doamna Smith.

- Mergi şi caută-i pe lemnar şi pe Tom. Trimite-i la mine imediat.

- N-ar trebui să-i spun mai întîi doamnei Smith?

- Nu! Fă ce ţi se cere, fato!

Tom grădinarul, era un bătrîn sfrijit, care cutreierase ţinutul şi se angajase numai pentru o vreme la Drogheda, acum şaptesprezece ani; se îndrăgostise de grădinile fermei şi nu-l mai răbdase inima să le părăsească. Lemnarul, un pierde-vară, fusese smuls de la nesfîrşita îndeletnicire de a întinde sîrme între stîlpi, pentru a repara gardurile. Speriaţi, ei sosiră în cîteva minute şi rămaseră cu pălăriile în mîini, mototolindu-le.

- Ştiţi să scrieţi? întrebă Mary Carson.

Ei dădură afirmativ din cap şi înghiţiră în sec.

- Bine. Vreau să mă priviţi cum semnez bucata asta de hîrtie, apoi să vă scrieţi numele şi adresa sub semnătura mea. Înţelegeţi?

Ei aprobară din cap.

- Aveţi grijă să semnaţi aşa cum faceţi întotdeauna şi să scrieţi adresa clar. Să fie locul unde puteţi fi găsiţi.

Cei doi o priviră semnînd; era prima oară cînd scrisul ei nu era grăbit. Tom înaintă şi mînui cu greu tocul pe hîrtie, apoi lemnarul scrise "Chas. Hawkins", cu litere mari şi o adresă din Sydney. Mary Carson îi privi atent; cînd au terminat, a dat fiecăruia dintre ei o bancnotă roşie de zece lire şi i-a concediat, nu înainte de a-i atenţiona să-şi ţină gura.

Meggie şi preotul dispăruseră de mult. Mary Carson

se aşează din nou la birou, trase o altă foaie de hîrtie şi începu, din nou, să scrie. De data aceasta, nu la fel de uşor şi fluent ca prima. Din nou şi din nou, se opri să gîndească, apoi cu buzele strînse continua. Părea să aibă multe de spus, pentru că cuvintele erau înghesuite, rîndurile foarte apropiate, totuşi mai avu nevoie de o a doua foaie. La sfîrşit citi tot, puse foile împreună, le împachetă şi le puse-ntr-un plic, pe care-l sigilă cu ceară roşie.

La petrecere mergeau numai Paddy, Fee, Bob, Jack şi Meggie; Hughie şi Stuart au fost numiţi să îngrijească de cei mici, spre secreta lor uşurare. Pentru prima dată în viaţa ei, Mary Carson şi-a deschis baierele pungii, să alunge moliile, pentru ca toată lumea să-şi facă haine noi, cele mai bine care se puteau găsi în Gilly.

Paddy, Bob şi Jack erau imobilizaţi de gulere apretate, albe şi de cravate, purtînd fracuri, pantaloni negri şi veste albe. Avea să fie o atmosferă formală, papioane albe şi fracuri, pentru bărbaţi, rochii lungi, pentru femei. Rochia lui Fee era de crep, într-o nuanţă bogată de bleu-vert, care i se potrivea de minune, căzînd pînă-n pămînt în falduri bogate, fără guler, dar cu mîneci strîmte, în moda Reginei Maria. Ca şi acea doamnă imperială, părul lui Fee era ridicat, iar magazinul din Gilly scosese, nu se ştia de unde, un colier imitaţie de perle, cu cercei, care păcălea pe oricine nu-l privea cu atenţie. Un evantai magnific din pene de struţ, vopsit în culoarea rochiei, completa ansamblul, nu atît de ostentativ pe cît părea la prima vedere; vremea era, ca de obicei fierbinte, iar la şapte seara era tot atît de cald.

Cînd Fee şi Paddy ieşiră din cameră, băieţii rămaseră cu gura căscată. În viaţa lor nu-i văzuseră pe părinţii lor atît de regeşte îmbrăcaţi şi atît de frumoşi, atît de străini. Paddy îşi arăta cei şaizeci şi unu de ani, dar era atît de

distins, că arăta ca un preşedinte; pe cînd Fee, arăta deodată cu zece ani mai tînără, frumoasă, vioaie, zîmbind magic.

Jims şi Patsy izbucniră în plîns, refuzînd să-i privească pe Mama şi Tata, pînă nu vor deveni cei normali, iar în furia consternării demnitatea fu uitată, mama şi tata se purtară ca de obicei şi în curînd gemenii străluceau de admiraţie.

Dar pe Meggie o priviră ei cu cea mai mare admiraţie. Poate amintindu-şi de propria copilărie şi furioasă că toate domnişoarele îşi comandaseră rochiile la Sydney, croitoreasa din Gilly pusese în rochia lui Meggie tot sufletul. Era fără mîneci şi cu un mic decolteu; Fee stătuse în cumpănă, dar Meggie o implorase şi croitoreasa o asigurase că toate fetele vor purta cam acelaşi model - dorea să nu se rîdă de fiica sa şi să fie mortificată ca "fată de ţară". Astfel că Fee cedă cu graţie. Din crep georgette, şifon greu, rochia era uşor cambrată pe talie, dar era strînsă într-o eşarfă pe şolduri, din acelaşi material. Era o culoare palidă gri cu nuanţe de roz, ceea ce în acele zile se numea "cenuşă de trandafiri"; Meggie şi croitoreasa brodaseră toată rochia cu boboci minusculi de trandafir. Şi Meggie îşi aranjase părul cît putu mai aproape de moda fetelor din Gilly. Era mult prea cîrlionţat, pentru moda acelor zile, dar îi stătea mult mai bine cu el scurt, decît lung.

Paddy deschise gura să izbucnească în hohote de rîs, pentru că, în faţa lui nu mai era micuţa Meggie, dar o închise cu cuvintele nerostite. Învăţase multe de la scena din casa parohială, cu Frank. Nu, nu putea să o ţină ca pe-un copil, pentru totdeauna numai a lui; era acum o tînără, devenea femeie şi era intimidată de uimitoarea transformare pe care i-o arătase oglinda. De ce să facă situaţia mai grea, pentru biata fată?

Întinse mîna şi zîmbi tandru.

- Oh, Meggie, eşti atît de drăguţă! Vino, am să fiu cavalerul tău, Bob şi Jack o vor conduce pe mama.

Meggie mai avea doar o lună pînă la şaptesprezece ani şi, pentru prima oară-n viaţă, Paddy se simţi bătrîn. Dar ea era comoara inimii lui; nimic nu-i va strica petrecerea de intrare în maturitate.

Au mers spre conac încet, mult prea devreme pentru invitaţi; vor cina cu Mary Carson şi-i vor sta la îndemînă pentru primirea oaspeţilor, împreună cu ea. Nimeni nu-şi dorea să-şi murdărească pantofii, dar o milă prin praful Droghedei, însemna şi o haltă la bucătărie pentru ştersul pantofilor, perierea hainelor şi pantalonilor.

Părintele Ralph era în sutană, ca de obicei; nici o altă ţinută de seară nu i s-ar fi potrivit, nici pe jumătate, cum i se potrivea această robă neagră, cu croială severă, cu nenumăraţii năsturei negri din faţă, cu eşarfa purpurie de monsenior.

Mary Carson a ales ca să se îmbrace satenul alb, dantela albă şi penele de struţ albe. Fee o privea prosteşte, şocată, scoasă din tăcerea ei obişnuită. Părea atît de evident maritală, atît de nepotrivită - de ce Dumnezeu se amăgise singură, ca o fată bătrînă care se joacă de-a căsătoria? Se îngrăşase mult, în ultima vreme, ceea ce nu îmbunătăţea de loc lucrurile.

Dar Paddy păru să nu vadă nimic neobişnuit; se grăbi să ia jovial mîna surorii sale. Ce om de treabă, gîndi Părintele Ralph, privind scena, jumătate amuzat, jumătate detaşat.

- Mary! Ce bine arăţi! Ca o domnişoară!

De fapt, arăta exact ca renumita fotografie a Reginei Victoria făcută cu puţin timp înainte de a muri. Cele două riduri îngroşate, încadrau nasul îngroşat, gura zbîrcită avea o expresie de răutate, ochii glaciali dar pătrunzători o fixau fără să clipească pe Meggie. Ochii frumoşi ai Părintelui Ralph trecură de la nepoată la mătuşă şi înapoi

la nepoată.

Mary Carson îi zîmbi lui Paddy, şi, îl luă de braţ.

- Poţi să mă conduci la masă, Padraic. Părintele de Bricassart o va conduce pe Fiona, iar băieţii o vor încadra pe Meghann. O privi pe Meggie peste umăr. Dansezi astă seară, Meghann?

- E prea tînără, Mary, nu are încă şaptesprezece ani, răspunse repede Paddy amintindu-şi o altă lacună părintească; nici unul din copii săi nu ştia să danseze.

- Ce păcat! spuse Mary Carson.

Era o petrecere splendidă, somptuoasă, strălucitoare, glorioasă. Cel puţin, acestea erau adjectivele care se auzeau. Venise Royal O'Mara, de la Inishmurray, la două sute de mile depărtare; el venise de cel mai departe, cu soţia, doi fii şi o fică. Oamenii din Gilly nu se gîndeau să meargă la un meci de cricket, dar-mi- te la o petrecere, la o astfel de depărtare. Duncan Gordon a venit de la Each-Uisge; nimeni nu reuşise să-l convingă să spună de ce îşi numise ferma, care era destul de departe de ocean, după numele unui vapor. Martin King a venit cu soţia, fiul său Anthony şi soţia, doamna Anthony; era cel mai în vîrstă cavaler, deoarece Mary Carson nu putea fi numită aşa, ea fiind femeie. Evan Pugh de la Braich y Pwll, pe care oamenii îl pronunţau Brakeypull. Dominic O'Rourke de la Diban-Diban, Horry Hopeton, de la Beel- Beel; şi mulţi, mulţi alţii.

Erau aproape toate familiile catolice şi cîteva nume răzleţe anglo-saxone; şi era aproape o distribuţie egală de irlandezi, scoţieni şi gali. Nu, ei nu puteau spera la acceptarea lor de către ţara mamă, nu mai mult decît erau toleraţi catolicii în Scoţia sau Ţara Galilor, de către protestanţi. Dar aici, la mii de mile pătrate în jurul Gillanbonului, ei erau lorzi pînă-n vîrful unghiilor, stăpîni pe tot ce aveau; Drogheda, cea mai mare proprietate, era

mai mare ca întindere decît mai multe principate europene. Prinţi de Monnacco, duci de Lichenstein, păzea! Mary Carson era mai mare ca ei. Aşa că ei se roteau în acordurile de vals, cîntate de orchestra din Sydney şi stăteau pe margine, privindu-şi indulgenţi copiii dansînd charleston, mîncau elegant homarii şi stridiile la gheaţă, beau şampanie franţuzească veche de cincisprezece ani şi Scotch de doisprezece ani. Dacă ar fi ştiut cineva adevărul despre ei, acesta era că ar fi preferat să mănînce carne de oaie, ar fi preferat să bea băuturi mult mai ieftine, rom Bundaber sau biter Grafton, direct din butoi.

Dar îi măgulea să ştie că plăcerile vieţii existau şi pentru ei. Da, fuseseră ani grei, pentru mulţi dintre ei. Lîna era bine păstrată, în anii buni, pentru ce venea mai greu, pentru că nu se ştia niciodată cînd venea ploaia. Dar acum era o perioadă bună, în ultima vreme aşa a fost, iar la Gilly nu prea aveai pe ce cheltui banii. Oh, dacă te năşteai pe pămînturile bogate din nord-est, nu mai plecai. Ei nu făceau călătorii nostalgice în patria mamă; ea nu făcuse nimic pentru ei, cu excepţia faptului că se purtase în mod discriminatoriu şi îi condamnase pentru convingerile lor religioase, pe cînd Australia era o ţară prea catolică pentru a discrimina. Şi acest Mare Nord- vest însemna pentru ei *ACASĂ*.

Pe urmă, în acea seară, Mary Carson plătea nota de plată. Îşi putea permite. Mergeau zvonuri cum că şi-ar permite să-l cumpere şi să-l vîndă pe regele Angliei. Avea bani în oţel, bani în argint, plumb, zinc, bani în aramă şi aur, bani într-o mie de investiţii, în tot felul de lucruri care, la modul metaforic şi la propriu, înmulţeau banii. Drogheda nu mai era de mult principala sursă de venituri; devenise un hobby profitabil.

Părintele Ralph nu a vorbit direct cu Meggie în timpul cinei, nici după aceea; toată seara a ignorat-o în mod

deliberat. Rănită, îl urmărea din priviri prin toată sala de recepţie. El era conştient de asta şi ar fi dorit din suflet să se oprească lîngă scaunul ei şi să-i explice că nu era bine, pentru reputaţia ei (sau a lui), dacă-i acorda prea multă atenţie; adică mai multă decît domnişoarei Carmichael, domnişoarei Gordon sau domnişoarei O'Mara. Ca şi Meggie, nici el nu dansa, ca şi pe Meggie mulţi ochi erau şi pe el.

O jumătate din el ura înfăţişarea ei din această seară, frumoasa rochie, care-i venea atît de bine, părul scurt, pantofii de culoarea cenuşii de trandafiri, cu puţin toc; ea se înălţase şi radia feminitate. Cealaltă jumătate, era extrem de preocupată să fie mîndru de ea, teribil de mîndru pentru că le eclipsa pe toate tinerele. Domnişoara Carmichael avea o ţinută de patriciană, dar îi lipsea aura de păr tiţian; domnişoara King avea bucle frumoase blonde, dar îi lipsea trupul de felină; domnişoara Mackail avea un trup uluitor, dar faţa-i era ca a unui cal care mănîncă un măr printr-un gard de sîrmă. Cu toate acestea, reacţia lui generală, era de dezamăgire, dată de o dorinţă fierbinte de a da înapoi calendarul. El nu ar fi vrut ca Meggie să crească, îşi dorea să fi rămas copilul superb, pe care să-l păstreze ca pe "comoara lui". Pe faţa lui Paddy descoperi o expresie care oglindea propriile lui gînduri, zîmbi vag. Ce binecuvîntare ar fi, dacă, măcar o dată în viaţa lui, ar putea să-şi arate sentimentele! Dar, obişnuinţa, educaţia şi discreţia, erau prea bine implantate în el.

Pe măsură ce trecea timpul, dansul deveni din ce în ce mai puţin inhibat, băutura s-a transformat din şampanie şi whiskey în rom şi bere, iar atmosfera s-a aşezat încet în tiparele unui bal obişnuit, ca la sărbătoarea tunsului. Spre ora două dimineaţa, numai absenţa muncitorilor sezonieri şi a fetelor lor, îl puteau distinge de o petrecere obişnuită a ţinutului Gilly, care

era strict democrat.

Paddy şi Fee mai erau în centrul atenţiei, cînd, brusc, la miezul nopţii, Bob şi Jack au plecat cu Meggie. Nici Paddy, nici Fee nu au observat; ei se distrau foarte bine. Dacă nici unul din copiii lor nu ştiau să danseze, ei puteau şi o făceau; de cele mai multe ori dansau împreună, părînd în ochii Părintelui Ralph, mult mai apropiaţi unul de celălalt, poate şi pentru că momentele de distracţie şi relaxare erau rare. Ralph nu-şi amintea să-i fi văzut vreodată decît cu cel puţin un copil în jur şi se gîndi că trebuie să fie greu pentru părinţii de familii mari, să nu aibă un moment de singurătate, decît în dormitor, unde, era scuzabil dacă aveau altceva în cap decît conversaţia. Paddy era tot vesel şi jovial, dar Fee astă seară, realmente radia, iar cînd Paddy cerea politicos un dans soţiei unui vecin, ea nu ducea lipsă de parteneri; erau femei mult mai tinere în încăpere ţintuite de scaune, pentru că nu erau invitate.

Totuşi momentele de studiu pentru părinţii Cleary erau limitate. Simţindu-se cu zece ani mai tînăr, o dată ce Meggie părăsise încăperea, el deveni mult mai animat şi le ului pe doamnele Hopeton, Mackail, Gordon şi O'Mara, dansînd - extrem de bine - Black Bottom, cu domnişoara Carmichael. Iar după aceea luă la rînd toate fetele din încăpere, chiar şi pe biata domnişoară Pugh, şi, pentru că toată lumea era complet relaxată şi plină de bunăvoinţă, nimeni nu-l condamnă de loc pe preot. De fapt, zelul şi politeţea lui fură apreciate. Nimeni nu putea să spună că fiica sa nu dansase cu Părintele Ralph de Bricassart. Bineînţeles că, dacă nu ar fi fost o petrecere privată, el nu ar fi făcut nici un pas spre ringul de dans, dar era totuşi plăcut să vezi un bărbat atît de frumos distrîndu-se şi el o dată, cu-adevărat.

La ora trei Mary Carson se ridică şi căscă.

- Nu, nu opriţi petrecerea! Dacă eu sînt obosită - şi

sînt - voi merge să mă culc. Dar mai este multă mîncare şi băutură, orchestra a fost angajată să cînte atîta vreme cît doriţi să dansaţi, iar puţin zgomot, nu va face decît să mă legene în vis. Părinte, mă ajuţi te rog, să urc scările?

Odată ieşită din sala de dans, ea nu se îndreptă spre scară să urce în dormitor, ci spre salon, sprijinindu-se cu toată greutatea de braţul lui. Uşa era încuiată; aşteaptă răbdătoare ca el să deschidă cu cheia pe care i-o dăduse, apoi intrară.

- A fost o petrecere reuşită, Mary.

- Ultima.

- Nu spune asta, draga mea.

- De ce nu? Am obosit să mai trăiesc, Ralph şi mă voi opri. Ochii ei duri îl cercetară ironic. Te îndoieşti? Peste şaptezeci de ani am făcut exact ceea ce am dorit, cînd am dorit, aşa că dacă Moartea crede că ea va alege momentul pentru mine, se înşeală amarnic. Voi muri cînd *Eu* voi alege momentul şi nu va fi sinucidere.

Numai dorinţa de a trăi ne menţine în viaţă, Ralph; nu e greu să ne oprim, dacă dorim asta cu-adevărat. Este foarte simplu.

Şi el era obosit, nu tocmai de viaţă, dar de poza pe care şi-o impunea, de climă, de lipsa de prieteni cu care să aibă interese comune, de el însuşi. Camera era puţin luminată de o lampă cu gaz din sticlă rubinie, ea împrăştia umbrele transparente ale feţei Mariei Carson, care răspîndea prin fiecare fibră a fiinţei sale, ceva diabolic. Îl dureau spatele şi picioarele; de multă vreme nu mai dansase atît de mult, deşi îi plăcea să se mîndrească că ţine pasul cu toate noutăţile. Treizeci şi cinci de ani, monsenior de ţară, iar ca putere în cadrul Bisericii? Terminat înainte de a începe. Vai, visele tinereţii! Şi neglijenţa limbii tinereţii şi înfierbîntarea temperamentului tinereţii! Nu fusese destul de puternic pentru a trece examenul. Dar nu va mai face aceeaşi

greşeală din nou. Niciodată, niciodată...

Se foi neliniştit şi oftă; la ce-i va folosi? Şansa nu va veni a doua oară. A venit vremea să înfrunte acest adevăr, cinstit, să nu mai spere, să nu mai viseze.

- Îţi aminteşti, Ralph, că ţi-am spus că am să te înfrîng, că am să te bat cu propriile-ţi arme?

Vocea uscată se năpusti spre el şi-l scoase din visare. Privi spre Mary Carson şi zîmbi.

- Dragă Mary, niciodată nu uit ce-mi spui tu. Ce m-aş fi făcut fără tine în aceşti ultimi şapte ani, nu ştiu?! Inteligenţa ta, răutatea ta, spiritul de observaţie...

- Dacă eram mai tînără, te aveam altfel, Ralph. N-ai să ştii niciodată cît am tînjit să arunc pe apa Sîmbetei, treizeci de ani din viaţa mea. Dacă venea la mine Diavolul şi se oferea să-mi cumpere sufletul, dar să-mi dea o şansă de a mai fi o dată tînără, m-aş fi vîndut într-o secundă şi n-aş fi regretat tîrgul, ca idiotul de Faust. Dar n-a venit Diavolul. Eu nici nu ştiu dacă să cred în Dumnezeu sau în Diavol, ştii? Niciodată n-am avut nici cea mai mică dovadă că ei există. Tu ai avut?

- Nu. Dar credinţa nu se bazează pe dovada materială a existenţei, Mary.

Ea se bazează pe convingere religioasă, iar religia este piatra de temelie a Bisericii. Fără religie nu există nimic.

- Un principiu foarte efemer.

- Poate. Cred că religia se naşte o dată cu bărbatul sau femeia. Pentru mine, este o luptă continuă, admit asta, dar nu voi renunţa niciodată.

- Mi-ar place să te distrug.

Ochii lui albaştri, rîseră, decoloraţi de lumină.

- Oh, draga mea Mary! *ASTA* o ştiu.

- Dar, ştii şi de ce?

O tandreţe terifiantă i se strecură în corp, aproape în suflet, dar luptă cu ea, cu toată voinţa lui.

- Ştiu de ce, Mary, şi crede-mă că îmi pare rău.

- În afară de mama ta, cîte femei te-au mai iubit?

- Oare mama mea m-a iubit? A sfîrşit prin a mă urî, oricum. Ca de altfel, toate femeile. Trebuia să mă numesc Hippolytos.

- Ohooooo! Asta-mi spune foarte multe lucruri!

- Cît despre alte femei, cred că numai Meggie... Dar ea este foarte tînără. Poate că nu aş exagera, dacă aş spune că sute de femei m-au dorit; dar să mă iubească? Mă îndoiesc foarte mult!

- *EU* te-am iubit, spuse ea patetic.

- Nu, nu m-ai iubit. Sînt iluzia bătrîneţilor tale, asta-i tot. Cînd mă priveşti îţi aminteşti tot ce nu poţi face, din cauza bătrîneţii.

- Greşeşti. Te-am iubit. Doamne, cît te-am iubit! Crezi că anii trebuie să fie o garanţie? Să-ţi spun ceva, Părinte de Bricassart; dincolo de acest corp stupid, eu sînt încă tînără - încă mai simt, încă mai doresc, încă mai visez, încă mi se aprind călcîiele şi mă cutremur cînd corpul îmi impune restricţii. Bătrîneţea este cea mai amară răzbunare pe care ne-o aruncă un Dumnezeu răzbunător. De ce nu ne îmbătrîneşte şi mintea?

Se întinse în fotoliu şi-şi închise ochii.

- Eu voi merge în Iad, bineînţeles. Dar înainte de a pleca, sper să am ocazia să-i spun, ce jalnică, duşmănoasă şi demnă de milă este singurătatea!

- Ai fost văduvă prea multă vreme. Dumnezeu ţi-a dat libertatea de a alege, Mary. Puteai să te recăsătoreşti. Dacă ai ales să nu o faci, şi, în consecinţă, ai fost foarte singură, este alegerea ta, nu a lui Dumnezeu.

Pentru moment ea nu-i răspunse, strîngea cu putere braţele fotoliului; apoi se relaxă şi deschise ochii. Îi străluceau în lumina roşie a lămpii, dar nu de lacrimi; ceva mult mai dur, mult mai strălucitor. Lui i se tăie respiraţia, simţi că-i e teamă. Arăta ca un păianjen.

- Ralph, pe biroul meu este un plic. Vrei, te rog, să mi-l aduci?

Icnind de durere şi speriat, el se îndreptă spre birou, luă scrisoarea şi o privi curios. Pe faţă nu era nimic scris, dar pe spate fusese sigilat cu grijă, cu ceară roşie şi cu sigiliul ei, marcat "D" mare. I-l aduse şi i-l înmînă, dar ea îi făcu semn să se aşeze, fără să-l ia.

- Este pentru tine, spuse ea chicotind. Este instrumentul propriei tale sorţi, Ralph, asta este înăuntru. Ultimul şi cel mai semnificativ testament dintr-o lungă luptă. Păcat că nu voi mai fi, ca să văd ce se întîmplă. Dar eu *ŞTIU* ce se va întîmpla, pentru că te cunosc, te cunosc mult mai bine, decît îţi închipui tu. Vanitos nesuferit! În plic se află soarta vieţii şi sufletului tău. Trebuia să te las lui Meggie, dar am făcut în aşa fel încît nici ea să nu te aibă.

- De ce-o urăşti pe Meggie?

- Ţi-am mai spus o dată. Pentru că tu o iubeşti.

- Nu aşa cum îţi închipui tu! Ea este copilul pe care eu nu-l pot avea, trandafirul vieţii mele. Meggie este o idee, Mary, o idee!

Dar bătrîna rînji.

- Nu vreau să discutăm despre preţioasa ta Meggie! N-am să te mai văd niciodată, aşa că, nu vreau să pierd timpul vorbind despre ea. Scrisoarea. Vreau să juri pe legămîntul tău de preot, că n-o vei deschide decît după ce m-ai văzut moartă cu ochii tăi, dar atunci să o deschizi imediat, înainte de a mă înmormînta. Jură!

- Nu-i nevoie să jur, Mary. Voi face ce-mi ceri.

- Jură-mi, sau o iau înapoi!

El ridică neglijent din umeri.

- Bine. Pe legămîntul meu de preot jur: să nu deschid scrisoarea pînă nu te-am văzut moartă şi apoi s-o deschid imediat, înainte de a te înmormînta.

- Bine. Bine!

- Mary, nu-ţi face probleme. Este o aiureală de-a ta. Dimineaţă ai să rîzi singură de ea.

- Nu voi mai vedea ziua de mîine. Mor în astă noapte; nu sînt atît de slabă de înger încît să cedez plăcerii de a te vedea şi mîine. Ce punct culminant! Acum merg la culcare. Mă duci pînă-n capul scărilor?

El nu o credea, dar nu-i servea la nimic să o contrazică şi ea nici nu era dispusă să fie contrazisă. Numai Dumnezeu hotăra cînd trebuie să moară cineva, numai dacă cineva nu îşi lua propria viaţă. Iar ea spusese că nu va face asta. Deci o ajută să urce scările, iar cînd ajunseră în capăt, îi luă mîinile şi se aplecă să le sărute. Ea le trase.

- Nu, în această noapte nu! Pe gură Ralph! Sărută-mă ca şi cum am fi îndrăgostiţi!

În lumina strălucitoare a candelabrului, aprins pentru petrecere cu patru sute de lumînări, ea văzu oglindindu-se pe faţa lui, dezgustul şi sila instinctivă; dori să moară atunci, îşi dori atît de mult să moară, încât abia mai putea aştepta.

- Mary, sînt preot! *NU POT!*

Rîse ascuţit.

- Oh, Ralph, ce ipocrit eşti! Bărbat ipocrit, preot ipocrit! Şi cînd mă gîndesc că, o dată, ai avut curajul să te oferi să faci dragoste cu mine! Erai atît de sigur că te voi refuza? Acum îmi doresc să n-o fi făcut! Mi-aş da sufletul să văd cum te-ai mai fi eschivat! Prefăcut, ipocrit, impostor! Asta eşti, Ralph! Un ipocrit ipotent! Un bărbat şi un preot ipotent! Nu cred că ţi s-ar trezi nici chiar în faţa Sfintei Fecioare! Ţi s-a trezit vreodată, Părinte de Bricassart? Ipocrit!

Afară încă nu erau zorii zilei, nici nu se luminase măcar. Întunericul catifelat stăpînea încă, foarte fierbinte, peste Drogheda. Cheflii deveniseră foarte zgomotoşi;

dacă ferma ar fi avut vecini, de mult ar fi venit poliţia. Cineva vomita copios şi revoltător pe verandă, iar lîngă un boschet două forme indistincte stăteau înlănţuite. Părintele Ralph îi evită pe cel care voma şi pe îndrăgostiţi, traversînd fără zgomot pajiştea proaspăt tunsă, atît de tulburat încît nu-i păsa unde merge. Ştia numai că dorea să fie departe de ea, de păianjenul acela îngrozitor, care era convins că-şi ţese pînza morţii în această noapte deosebită. La o astfel de oră căldura nu era sufocantă; în aer era un freamăt uşor şi un parfum languros de trandafir, o încremenire dumnezeiască, pe care numai latitudinile tropicale şi subtropicale o aveau. Oh, Doamne, să trăieşti, să trăieşti cu adevărat şi să fii liber să îmbrăţişezi noaptea şi viaţa!

Se opri în marginea pajiştei şi privi cerul, într-o încercare instinctivă de a-l găsi pe Dumnezeu. Da, undeva acolo sus, printre punctele licărinde de lumină, atît de pure şi nepămîntene; ce era deosebit la cerul nopţii? Acel capac albastru al zilei se ridicase şi unui pămîntean i se permitea să întrevadă eternitatea? Nimic altceva decît să fii martorul drumului stelelor, putea convinge un pămîntean că atemporalul şi Dumnezeu existau.

Bineînţeles că ea are dreptate. Era un ipocrit, total. Nu era nici preot nici bărbat. Era numai un oarecare, şi el ar fi dorit să ştie cum să facă să fie şi preot şi bărbat. Nu! Nu, şi unul şi celălalt! Preotul şi bărbatul nu puteau coexista - să fii bărbat însemna să nu mai fii preot. De ce m-am încurat, oare, în pînza ei de păianjen? Otrava ei este puternică, poate mai puternică decît mi-am dat seama. Ce-o fi în scrisoare? Cît de mult semăna cu Mary să mă muşte! Cît de mult ştie şi cît de mult ghiceşte? Ce înseamnă să ştii, sau să ghiceşti? Numai deşertăciune şi singurătate. Îndoială şi durere. Întotdeauna durere. Totuşi Mary, greşeşti, *POT* să mă excit. Doar că prefer să nu o

fac; ani în şir mi-am dovedit că pot să mă controlez, să mă domin, să mă supun. Excitaţia este o activitate a bărbaţilor, iar eu sînt preot.

Cineva plîngea în cimitir. Meggie, sigur. Nimeni altcineva nu s-ar fi gîndit la asta. Îşi ridică poalele sutanei şi trecu gardul de sîrmă, simţind că era inevitabil, că nu terminase cu Meggie în acea seară. Dacă tocmai a înfruntat o femeie din viaţa sa, trebuia să se ocupe şi de cealaltă. Îi revenea detaşarea amuzată; bătrînul păianjen nu putea împrăştia venin pentru prea multă vreme. Dumnezeu s-o putrezească! *S-O PUTREZEASCĂ!*

- Draga mea Meggie, nu plînge, spuse aşezîndu-se pe iarba umezită de rouă de lîngă ea. la asta, pariez că nu ai batistă. Femeile nu au niciodată. la-o pe-a mea, fii fetiţă cuminte şi şterge-ţi ochii.

Ea ascultă şi făcu ce i se ceruse.

- Nici nu ţi-ai schimbat rochia. Stai aici de la miezul nopţii?

- Da.

- Bob şi Jack ştiu unde eşti?

- Le-am spus că merg la culcare.

- Ce s-a întîmplat, Meggie?

- N-ai vorbit cu mine astă seară!

- Ah! M-am gîndit eu că asta trebuie să fie. Vino! Priveşte-mă!

Departe, în est, era o întunecime totală şi cocoşii Droghedei cîntau în întîmpinarea zorilor. El văzu că nici lacrimile nu-i stricau frumuseţea ochilor.

- Meggie, tu ai fost de departe cea mai frumoasă fată a petrecerii şi se ştie că eu vin mult prea des la Drogheda. Eu sînt preot şi, deci, eu trebuie să fiu deasupra tuturor suspiciunilor - dar oamenii nu gîndesc curat. Şi, ca preot sînt tînăr, iar ei spun că sînt frumos. Se opri gîndindu-se cum ar fi luat Mary Carson o asemenea afirmaţie. Dacă eu ţi-aş fi acordat cea mai mică atenţie,

bîrfa s-ar fi răspîndit în Gilly în timp record. Fiecare om ar fi bîzîit. Înţelegi ce vreau să-ţi spun?

Ea dădu din cap afirmativ; buclele i se luminau o dată cu răsăritul soarelui.

- Ştii, tu eşti prea tînără să înţelegi cum gîndeşte lumea, dar trebuie să înveţi şi se pare că asupra mea cade întotdeauna sarcina de a-ţi spune, nu-i aşa? Vreau să spun că oamenii ar bîrfi că tu mă interesezi ca bărbat, nu ca preot.

- *PĂRINTE!!*

- Groaznic, nu? Zîmbi. Dar aşa ar vorbi oamenii. Vezi, Meggie, tu nu mai eşti copil, eşti o tînără atrăgătoare. Dar tu încă nu ai învăţat să-ţi ascunzi afecţiunea pentru mine şi pentru că eu nu am vorbit cu tine, ai început să mă urmăreşti cu privirea, ceea ce ar putea naşte alte bîrfe.

Ea îl privi curioasă şi o înţelegere bruscă a faptului îi fulgeră privirea, apoi îşi întoarse privirea şi el îi admiră profilul.

- Înţeleg. Ce proastă am fost că nu mi-am dat seama!

- Şi acum nu crezi că e timpul să mergi acasă? Fără-ndoială că toţi dorm dar dacă se scoală cineva, ca de obicei, ai să ai probleme. Şi nu poţi spune că ai fost cu mine, nici chiar părinţilor tăi, Meggie.

Fata se ridică şi îl privi fix.

- Plec, Părinte. Dar aş dori ca toţi să te cunoască mai bine, n- ar mai gîndi nimeni astfel de lucruri despre dumneata. Nu-ţi stă în fire, nu?

Remarca îi străpunse fiinţa, îl duru, îl răni mai mult decît vorbele veninoase ale Mariei Carson.

- Nu, Meggie, ai dreptate. Nu-mi stă în fire. Se ridică zîmbind încordat. Ţi s-ar părea curios, dacă ţi-aş spune că aş dori să-mi stea în fire? Îşi duse o mînă la cap. Nu, nu doresc asta! Mergi Meggie, mergi acasă!

Faţa ei era tristă.

- Noapte bună, Părinte.

El se aplecă, îi luă mîinile şi i le sărută.

- Noapte bună, scumpa mea Meggie.

O privi cum traversează cimitirul, cum păşeşte peste sîrmă; în rochia cu boboci de trandafiri radia graţie şi feminitate, părea ireală. "Cenuşă de trandafir! Cît de potrivit pentru ea!" spuse el către înger.

Maşinile plecau de la Drogheda, în timp ce el traversa pajiştea; în sfîrşit, petrecerea se termina. Înăuntru orchestra îşi împacheta instrumentele, şi toţi erau ameţiţi de rom şi de oboseală, iar servitoarele temporare, obosite şi ele, încercau să facă curăţenie. Părintele Ralph o salută din cap pe doamna Smith:

- Trimite-le pe toate la culcare, draga mea; este mult mai uşor să faci lucrurile astea cînd eşti odihnit. Am eu grijă să nu se supere doamna Carson.

- Nu vreţi să mîncaţi ceva, Părinte?

- Doamne, nu! Mă culc şi eu.

Tîrziu, după amiază, o mînă îi atinse umărul. Lipsit de energia de a deschide ochii, bîjbîi să o prindă şi încercă să o ţină lîngă obrazul său.

- Meggie, murmură.

- Părinte, Părinte! Te rog trezeşte-te!

Auzind vocea doamnei Smith, deschise imediat ochii.

- Ce s-a întîmplat, doamnă Smith?

- Doamna Carson, Părinte. A murit.

Ceasul arăta că este şase seara; ameţit de oboseala zilei precedente şi toropit de căldură, luptă să iasă din pijama şi să intre în hainele de preot, puse pe după gît un patrafir purpuriu, luă uleiul sfînt, aghiazma, crucea mare de argint şi mătăniile. Nici nu i-a trecut prin cap să se întrebe dacă doamna Smith avea dreptate; ştia că păianjenul murise. Oare luase totuşi ceva, pînă la urmă? Doamne ajută, dacă a luat, să nu fie la vedere în cameră şi nici să nu descopere un doctor. Ce rost mai avea uleiul

de împărtăşanie, nu ştia. Dar trebuia făcut totul. Toate acestea nu aveau nimic de a face cu suspiciunea bruscă de sinucidere; pur şi simplu lui i se părea obscen să-şi îndeplinească îndatoririle sfinte pe corpul Mariei Carson.

Era moartă de-a-binelea, trebuie să fi murit la cîteva minute după ce s-a retras, cam de cincisprezece ore bune. Ferestrele erau ermetic închise, iar camera era umedă de la vasele cu apă, pe care insistase să le pună în fiecare colţ al camerei, ca să-şi păstreze pielea tînără. În aer era un zgomot ciudat; după un moment stupid, el realiză că ceea ce auzise erau muşte, un roi de muşte care o bîzîiau, o înfestau, se împreunau pe ea, îşi depuneau ouăle pe ea.

- Pentru Dumnezeu, doamnă Smith, deschide ferestrele! şopti apropiindu-se de pat, palid.

Trecuse de starea de *rigor mortis* şi era din nou urîtă şi dezgustătoare. Ochii-i erau împietriţi, buzele negre; şi pe tot corpul erau muşte. A pus-o pe doamna Smith să le alunge, pe parcursul ritualului religios, spus în rime latine. Ce farsă, şi ea, ce blestem! Cum mirosea! Doamne! Mai rău decît un cal în padocuri. Se feri să o atingă moartă, aşa cum se ferise să o atingă în viaţă. În cîteva ore va fi o masă de viermi.

În sfîrşit termină. Se îndreptă de spate.

- Mergi imediat la doamna Cleary, şi doamnă Smith, pentru Dumnezeu, să nu uiţi să-i spui să pună băieţii să facă repede un sicriu. Nu mai avem timp să aşteptăm unul de la Gilly; se descompune sub ochii noştri. Doamne Dumnezeule! Mi-e rău. Am să fac o baie şi am să-mi las hainele la uşă. Arde-le. Niciodată n-am să pot scoate mirosul ei din ele.

Înapoi în cameră, în haine de călărie, pentru că nu-şi adusese două sutane, îşi aminti de scrisoare şi de promisiuni. Bătu ora şapte; auzi zgomot, cum servitorii încercau să strîngă resturile petrecerii şi să transforme

din nou sala de recepţie în capelă, să pregătească totul pentru funerariile de mîine. Nu putea ajuta, trebuia să plece la Gilly, să-şi ia altă sutană şi tot ce-i trebuia pentru slujba de Requiem. Nu pleca niciodată fără să ia cu el anumite lucruri, împachetate ordonat în valiza neagră, pentru naştere, binecuvîntare şi veşminte potrivite pentru slujba zilnică, indiferent de anotimp. Dar era irlandez şi să care cu el veşmîntul negru pentru înmormîntare, i se părea că ar însemna să sfideze soarta. Se auzi de departe vocea lui Paddy, dar el nu era în stare să-l privească în ochi pe Paddy; ştia că doamna Smith va face tot ce trebuia făcut.

Se aşeză la fereastră, privi spre Drogheda în asfinţit, la eucalipţii desenaţi ca nişte umbre, la masa de trandafiri roşii, roz, albi şi luă scrisoarea Mariei Carson din valiză. Ea insistase ca el să o citească înainte de a o înmormînta şi într-un colţ al minţii ceva îi şoptea că trebuia să o citească *ACUM,* nu mai tîrziu, nu după ce l-a văzut pe Paddy sau pe Meggie. Ci *ACUM* înainte de a fi văzut pe oricine altcineva, decît pe Mary Carson.

Conţinea patru foi de hîrtie; le răsfoi şi văzu imediat că ultimile două erau testamentul ei. Primele două îi erau adresate în forma unei scrisori.

"*Dragostea mea, Ralph,*

Cred că ţi-ai dat seama că al doilea document din acest plic este testamentul meu. Mai am un testament, în perfectă ordine, semnat şi sigilat în biroul lui Harry Gough, la Gilly; testamentul din această scrisoare a fost conceput mult mai tîrziu şi bineînţeles îl anulează pe celălalt de la Harry.

De fapt l-am făcut cu o zi în urmă şi i-am luat martori pe Tom şi pe tîmplar, pentru că ştiu că nu e permis să iei drept martori pe nici unul din beneficiarii testamentului. Şi

acesta este legal, deşi nu l-a redactat Harry. Nici un tribunal nu-i va putea contesta validitatea, te asigur.

Dar de ce nu l-am pus pe Harry să-mi facă un alt testament, dacă doream să-i schimb dispoziţiile? Foarte simplu, dragul meu Ralph. Am vrut ca absolut nimeni, în afară de mine şi de tine, să nu ştie de existenţa lui. Aceasta este singura copie şi ea se află în mîinile tale. Nimeni nu ştie că o ai. Acesta este un punct foarte important al planului meu.

Îţi aminteşti bucata aceea de biblie în care Satan l-a luat pe domnul Nostru Isus Cristos şi L-a dus pe vîrful muntelui şi L-a tentat cu întreaga lume? Ce plăcut îmi este să ştiu că şi eu am puţin din puterea lui Satan şi pot să te tentez, pe tine, singura mea dragoste, (te îndoieşti că Satan l-a iubit pe Isus?) cu întreaga lume. Contemplarea dilemei tale mi-a înviorat gîndurile în mod deosebit, în ultimii ani şi cu cît mă apropii de moarte, cu atît sînt mai încîntată de viziunile pe care le am.

După ce vei citi testamentul vei înţelege ce vreau să spun. În timp ce eu voi arde în focurile iadului, dincolo de hotarele acestei vieţi, tu vei fi încă parte din această viaţă, dar vei arde într-un iad cu flăcări mult mai puternice, decît le-ar aprinde orice Dumnezeu. Oh, Ralph, te-am prins într-o capcană frumoasă! Dacă în viaţa mea nu am ştiut să fac nimic, am ştiut întotdeauna să-i fac să sufere pe cei pe care i-am iubit. Iar tu ai fost o partidă mult, mult mai bună decît dragul meu răposat Michael.

Cînd te-am cunoscut prima oară, doreai Drogheda şi banii mei, nu-i aşa Ralph? Le vedeai ca pe un mijloc de a-ţi răscumpăra meseria. Dar a venit Meggie şi te-ai îndepărtat de scopul original, scoţîndu-mă din mintea ta, nu-i aşa? Eu am devenit pentru tine o scuză de a vizita Drogheda, ca să poţi fi cu Meggie. Mă întreb dacă îţi mai schimbai devotamentul pentru mine, dacă ştiai cu-adevărat cît de mult valorez cu-adevărat! Ştii cît

valorez, Ralph? Nu cred că ai nici cea mai mică ideea! Cred că nu se face pentru o doamnă să se laude cu suma exactă a proprietăţilor sale într-un testament, aşa că am să-ţi scriu, ca să fiu sigură că ai în vîrful degetelor toate informaţiile, cînd va veni vremea să iei o hotărîte. În plus sau în minus vreo cîteva sute de miii, totul se ridică la TREISPREZECE MILIOANE DE LIRE.

Ajung la capătul celei de-a doua pagini şi nu vreau să transform totul într-o tează. Citeşte testamentul, Ralph, iar după ce-l vei fi citit, hotărîşte ce vei face cu el. Ori îl dai lui Harry Gough să-l autentifice, ori îl arzi şi nu vei spune nimănui că a existat. Aceasta este o hotărîre pe care trebuie să o iei. Ar trebui să adaug că testamentul de la Harry, este cel făcut la un an de la venirea lui Paddy şi îi las tot ce am lui. Şi acum ştii ce atîrnă în balanţă.

Ralph, te-am iubit atît de mult încît aş fi putut să te omor că nu m-ai vrut, dar ce am făcut este cu mult mai bun decît moartea. Eu nu fac parte dintre oamenii generoşi; te-am iubit, dar vreau să urli în agonia durerii. Pentru că, vezi tu, eu Ştiu ce hotărîre vei lua. Ştiu atît de bine, de parcă aş fi acolo şi te-aş privi. Vei urla, Ralph, vei şti ce înseamnă agonia. Deci, citeşte mai departe, frumosul meu preot ambiţios! Citeşte-mi testamentul şi hotărăşte-ţi soarta!"

Nu era semnat. Simţi transpiraţia pe frunte, simţi cum i se prelinge de pe cap, pe gît, pe şira spinării. Şi ar fi vrut să se ridice şi să ardă ambele hîrtii, să nu mai citească a doua foaie. Dar ea îşi pregătise cu grijă cursa, păianjenul otrăvit! Sigur că va citi mai departe; era prea curios să reziste tentaţiei. Dumnezeule! Ce îi făcuse, de i-a pregătit o asemenea soartă? De ce îl fac femeile să sufere atît? De ce nu s-a născut mic, urît, contorsionat? Dacă ar fi fost urît, ar fi fost şi fericit.

Următoarele două pagini erau acoperite cu acelaşi

scris corect şi îngrijit. La fel de rău şi ranchiunos, ca şi sufletul ei.

"Eu, Mary Elizabeth Carson, în întregimea facultăţilor mintale, declar aici că acesta este ultimul meu testament şi ultima mea dorinţă, prin urmare anulează orice alt testament redactat anterior.

Cu excepţia cîtorva cereri, de mai jos, las toate bunurile şi banii Sfintei Biserici Catolice a Romei, cu condiţiile pe care le înscriu mai jos:

UNU: Sfînta Biserică a Romei să-l cheme la ea pe Părintele Ralph de Bricassart, ştiindu-se stima pe care i-am purtat-o NUMAI prin grija şi îndrumarea lui am hotărît să dispun astfel de bunurile mele.

DOI: Moştenirea să fie în favoarea Bisericii numai atîta vreme cît ea apreciază calităţile Părintelui Ralph de Bricassart.

TREI: Părintele Ralph de Bricassart să fie responsabil pentru administrarea şi folosirea bunurilor mele, bani şi proprietăţi, ca autoritate unică a averii mele.

PATRU: La moartea Părintelui Ralph de Bricassart, testamentul său va fi autoritatea legală care va reglementa administrarea viitoare a averii. Adică, Biserica va continua să fie proprietară, dar Părintele Ralph va fi singurul responsabil pentru numirea succesorului său în administrare; nu este obligat să aleagă un succesor care să fie ecleziast sau membru al Bisericii.

CINCI: Ferma Drogheda nu va fi niciodată vîndută sau divizată.

ŞASE: Fratele meu Padraic Cleary va rămîne conducătorul fermei, cu dreptul de a locui în casă şi să i se plătească un salariu, aşa cum va hotărî Părintele Ralph de Bricassart.

ŞAPTE: În cazul morţii fratelui meu, numitul Padraic Cleary, văduvei şi copiilor săi li se va permite să rămînă la ferma Drogheda drept conducători ai fermei; conducerea

fiind succesiv asigurată de fiii săi Robert, John, Hugh, Stuart, James şi Patrick, exclusiv Francis.

OPT: La moartea lui Padraic sau a fiilor săi, cu excepţia lui Francis, aceleaşi drepturi vor trece asupra nepoţilor lui Padraic Cleary .

Cereri speciale:

Lui Padraic Cleary îi rămîne tot ce am în casă, la ferma Drogheda.

Pentru Eunice Smith, menajera mea, să rămînă la fermă cu un salariu bun, atît cît va dori şi în plus să i se plătească suma de cinci mii de lire, iar la pensionare să i se asigure o pensie echitabilă.

Pentru Minerva O'Brien şi Catherine Donnely: să rămînă la fermă cu salarii bune atît cît vor dori şi în plus să li se plătească suma de o mie de lire, pentru fiecare, iar la pensionare să li se asigure pensii echitabile.

Părintelui Ralph de Bricassart, să i se plătească anual suma de zece mii de lire, atît cît va trăi, pentru a o folosi fără să dea socoteală de ea."

Era semnat şi autentificat cu martori.

Camera-i părea pustie. Soarele apunea. Valul de praf cu care venea fiecare vară umplea aerul tăcut, iar ultimele raze de soare se strecurau printre particulele fine de praf, de parcă toată lumea s-ar fi transformat în aur şi purpură. Nori răzleţi începură să se adune în depărtare, deasupra mingii de foc, care atîrna peste copacii Droghedei.

- Bravo! spuse. Admit Mary că m-ai înfrînt. Lovitură de maestru! Eu am fost prostul, nu tu.

Printre lacrimi nu mai vedea paginile din mînă şi le dădu de-o parte ca să nu le păteze. Treisprezece milioane de lire! *TREISPREZECE MILIOANE* de lire! Într-adevăr aşa gîndise înainte de a apărea Meggie. Şi

după ce a apărut ea, el a abandonat, pentru că nu putea duce, cu sînge rece, o campanie care ar fi privat-o pe ea de moştenire. Dar, dacă ar fi ştiut cît valora bătrînul păianjen? Atunci? Nici nu-i trecuse prin cap c-ar fi, chiar de zece ori mai mică. Treisprezece milioane de lire!

Timp de şapte ani Paddy şi familia lui au muncit pe pămînturile ei, au trăit într-o casă modestă şi s-au spetit pentru Mary Carson. Pentru ce? Pentru nişte salarii de mizerie pe care le-a dat ea. Din cîte-şi amintea el, niciodată nu s-a plîns Paddy că ar fi tratat cu dispreţ, gîndind fără-ndoială că va fi din plin răsplătit la moartea surorii lui, pe cînd fiii săi făceau munca obişnuită a sezonierilor şi erau plătiţi la fel ca ei. Făcuse totul şi îndrăgise Drogheda, crezînd, pe drept cuvînt, că într-o zi Drogheda va fi a lui.

- Bravo Mary! spuse din nou, vărsînd primele lacrimi din viaţa lui, în palmele mîinilor, dar nu pe hîrtie.

Treisprezece milioane de lire şi şansa de a fi Cardinal de Bricassart. Împotriva drepturilor lui Paddy Cleary şi a fiilor săi - şi împotriva lui Meggie. Cît de diabolic de bine l-a ghicit! Şi dacă l-ar fi privat pe Paddy de totul, alegerea sa ar fi fost clară. Putea să ia testamentul şi să-l ardă, fără să se gîndească, dar ea s-a asigurat ca Paddy să nu ducă la Drogheda o viaţă mai comodă decît avusese pînă atunci şi în acelaşi timp ca Drogheda să nu-i fie luată. Profiturile şi titlurile, da. Dar nu şi pămîntul. Nu, nu va fi proprietarul celor treisprezece milioane de lire fabuloase, dar va fi respectat şi va avea tot ce-i trebuie. Meggie nu va muri de foame şi nu va fi aruncată în lume fără o leţcaie. Dar nici nu va putea să stea alături de domnişoara Carmichael, pe picior de egalitate. Respectată, admisă în societate, dar nu în vîrful piramidei. Niciodată în vîrf.

Treisprezece milioane de lire şi şansa de a ieşi din obscuritatea Gillanbonului, şansa de a-şi ocupa locul în

ierarhia bisericii, de a-şi asigura bunăvoinţa superiorilor săi. Şi toate, acum, cînd încă mai era tînăr pentru a recupera terenul pe care-l pierduse. Mary Carson făcuse din Gillanbone centrul Hărţii Legatului Papal, printr-o răzbunare; vestea va ajunge pînă la Vatican. Oricît de bogată era biserica, treisprezece milioane, erau treisprezece milioane. Nu erau de lepădat nici chiar zece milioane, şi erau treisprezece milioane. Nu erau de lepădat nici chiar pentru Biserică. Şi a lui era meritul de a-i aduce, a lui şi era atestat chiar de mîna Mariei Carson, în centrală. Ştia că Paddy nu va contesta niciodată testamentul, la fel de bine ca şi Mary Carson, Dumnezeu s-o putrezească. Oh, sigur Paddy, va fi furios, nu va mai dori să-l vadă sau să-i mai vorbească, dar asta nu-l va duce pînă la contestarea testamentului.

Luase deja o hotărîre? Nu cumva ştiuse chiar din momentul citirii testamentului, care-i va fi hotărîrea? Lacrimile se uscaseră. Cu graţia-i obişnuită, Părintele Ralph se ridică, îşi aşeză cămaşa şi se îndreptă spre uşă. Trebuia să ajungă la Gilly, să-şi ia sutana, dar înainte de toate mai dorea să o vadă pe Mary Carson.

În ciuda ferestrelor deschise duhoarea era de nesuportat; nici urmă de briză nu mişca perdelele. Cu pas sigur înaintă spre pat, unde rămase privind în jos. Ouăle de muşte scoteau viermi pe toate părţile umede ale feţei ei, se umflase. Oh, Doamne! Tu păianjen dezgustător?! Ai cîştigat, dar ce victorie! Triumful unei caricaturi umane în dezintegrare. Dar nu o poţi înfrînge pe Meggie şi nici nu poţi să-i iei ceea ce tu nu ai avut niciodată! S-ar putea să ard cu tine în iad, dar ştiu că ladul şi-a făcut planuri cu tine: ai să vezi că indiferenţa mea faţă de tine persistă chiar dacă putrezim împreună...

Paddy îl aştepta în holul de jos, uluit şi într-o stare de rău.

- Oh, Părinte, spuse apropiindu-se. Este îngrozitor!

Ce şoc! Nu credeam că o să moară aşa: arăta atît de bine seara trecută! Doamne Dumnezeule, ce mă fac!

- Ai văzut-o?

- Să m-ajute cerul, da!

- Atunci ştii ce-i de făcut. N-am văzut niciodată un corp să se descompună atît de repede. Dacă nu o pui într-un fel de container, în următoarele cîteva ore va trebui să torni petrol pe ea. Trebuie îngropată mîine dimineaţă devreme. Nu-ţi pierde vremea să-i faci frumos sicriul; acoperă-l cu nişte trandafiri din grădină.

Dar mişcă-te repede omule! Eu plec la Gilly după veşminte.

- Părinte, întoarce-te cît poţi de repede, îl rugă Paddy.

Dar vizita Părintelui Ralph a fost mai lungă, decît oprirea la casa parohială. Înainte de a merge acasă, îndreptă maşina spre o parte mai prosperă a Gillanbonului, în direcţia unei case pretenţioase înconjurată de o grădină îngrijită.

Harry Gough îşi servea cina, dar venise imediat în salon cînd fata îl anunţase pe preot.

- Părinte, nu rămîi la masă? Carne conservată cu varză şi cartofi fierţi şi sos de pătrunjel, şi să ştii că nu e sărată.

- Nu, Harry, nu pot sta. Am venit numai să-ţi spun că Mary Carson a murit azi dimineaţă.

- Sfinte Isuse! Dar era întreagă azi noapte! Părea foarte bine, Părinte!

- Ştiu. Era perfect sănătoasă cînd am condus-o sus pe scări, pe la trei, dar cred că a murit imediat după aceea. Doamna Smith a găsit-o pe la şase în seara asta. Arăta atît de hidos, că trebuie să fi murit de mult; camera fusese închisă şi arăta ca un incubator care înmagazinase căldura zilei; doamne! Mă rog să uit priveliştea pe care am văzut-o! De nedescris, Harry.

- O înmormîntaţi mîine?

- Trebuie!

- Cît e ceasul? Trebuie să mîncăm tîrziu, din cauza căldurii. E prea tîrziu să începi să dai telefoane, trebuie să pleci. Vrei să sun eu?

- Mulţumesc ar fi foarte bine. Am venit la Gilly numai pentru veşminte. Cînd am plecat acolo nu m-am aşteptat că va trebui să fac slujbă de Requiem. Trebuie să mă întorc la Drogheda, cît pot de repede; au nevoie de mine. Slujba va fi mîine la ora nouă dimineaţa.

- Spune-i lui Paddy că o să-i aduc testamentul, ca să mă ocup de tot imediat după funerarii. Dumneata eşti unul din beneficiari şi te-aş ruga să rămîi la deschiderea lui.

- Cred că avem o mică problemă, Harry. Ştii, Mary a făcut un alt testament. Astă noapte cînd a părăsit petrecerea, mi-a dat un plic sigilat şi m-a obligat să-i promit că-l voi deschide numai cînd o voi vedea moartă. Cînd l-am deschis, am văzut că avea un nou testament.

- Mary a făcut un alt testament? Fără *MINE?*

- Aşa se pare. Cred că îl cocea de mai multă vreme, dar nu ştiu să-ţi spun de ce a fost atît de secretoasă.

- Îl ai cu dumneata, Părinte?

- Da. Preotul bagă mîna în buzunar şi scoase foile împăturite mărunt.

Avocatul nu manifestă nici o dorinţă să le citească pe loc. Cînd termină totuşi, ridică privirea şi în ochii lui se puteau citi multe, pe care părintele Ralph ar fi preferat să nu le vadă. Admiraţie, mînie, un anumit dispreţ.

- Ei bine, Părinte, felicitări! Pînă la urmă ai luat totul. Putea să o spună, el nefiind catolic.

- Crede-mă, Harry, pentru mine a fost o surpriză şi mai mare.

- Este singurul exemplar?

- Din cîte ştiu eu, da.

- Şi ţi l-a dat noaptea trecută?

- Da.

- Atunci, de ce nu l-ai distrus, ca să-i revină lui Paddy ceea ce este de drept al său? Biserica nu are nici un drept asupra averii Mariei Carson!

Ochii frumoşi ai preotului rămaseră inexpresivi.

- Asta nu prea are sens, Harry, nu-i aşa? Este proprietatea Mariei şi putea dispune de ea oricum ar fi dorit!

- Am să-l sfătuiesc pe Paddy să conteste.

- Cred că aşa trebuie să faci.

Şi pe această notă se despărţiră. Pînă cînd toţi sosiră dimineaţa la înmormîntare, tot Gillanbonul şi împrejurimile ştiau unde se vor duce banii Mariei Carson. Zarurile fuseseră aruncate, nu mai exista întoarcere.

Era patru dimineaţa cînd Părintele Ralph trecu de ultima poartă şi ajunse la fermă, pentru că nu se grăbise de loc să se întoarcă. În tot acest timp îşi forţase mintea să se gîndească, să nu se gîndească, nici la Paddy sau Fee, nici la Meggie, nici la mormanul de carne diformă, pe care spera ca ei să-l fi pus în sicriu. În schimb îşi deschisese ochii spre noapte, la argintul umbrelor copacilor reflectat pe luciul ierbii, la întunecimea umbrelor aruncate de lună. Coborî din maşină şi se rezemă de un gard de sîrmă, inspirînd adînc aroma eucaliptilor şi a florilor de cîmp. Pămîntul era atît de frumos, de pur şi de indiferent la soarta creaturilor care se lăudau că-l stăpânesc. Se lăudau numai, pentru că în timp, el îi stăpînea pe ei. Pînă cînd ei nu vor putea dirija vremea şi comanda ploile, pămîntul va fi stăpînul.

Îşi parcă maşina în spatele casei şi merse agale spre ea. Fiecare fereastră era luminată; dinspre casa menajerei i se păru că aude cum doamna Smith spunea, împreună cu cele două irlandeze, o rugăciune. O umbră se mişcă prin viţa de vie; se opri înmărmurit - îl prinse în

pînza ei de păianjen veninos, în mai multe feluri. Dar nu era decît Meggie, aşteptînd răbdătoare ca el să se întoarcă. Era în costum de călărie şi întruchipa chiar viaţa.

- M-ai speriat, spuse el brusc.

- Îmi pare rău, Părinte, n-am vrut. Dar nu vreau să stau acolo, înăuntru, cu tata şi băieţii, iar mama este încă acasă, cu cei mici. Presupun că ar trebui să mă rog, împreună cu doamna Smith, Minnie şi Cat, dar nu mă trage inima să mă rog pentru ea. E un păcat, nu-i aşa?

El nu era dispus să îmbunătăţească imaginea Mariei Carson, aşa că spuse:

- Nu cred că ăsta este un păcat, dar să fii ipocrit, este. Nici eu nu pot să mă rog pentru ea. Nu a fost... un om foarte bun. Zîmbi inexpresiv. Dacă tu ai păcătuit recunoscînd asta, înseamnă că şi eu am păcătuit şi pentru mine este mai grav. Eu trebuie să iubesc pe toată lumea, o povară care nu apasă asupra ta.

- Te simţi bine, Părinte?

- Da. Privi spre casă şi oftă. Nu vreau să intru, asta-i tot. Nu vreau să fiu în aceeaşi încăpere cu ea, pînă nu se luminează şi pînă nu sînt alungaţi demonii întunericului. Dacă înşeuez calul, vii cu mine pînă se luminează de ziuă?

Mîna ei atinse mîneca sutanei.

- Nici eu nu vreau să intru.

- Stai să-mi pun sutana înăuntru.

- Merg la grajduri.

Pentru prima oară, ea încerca să-l înfrunte pe terenul lui - al adultului; el simţi schimbarea din ea, la fel de sigur cum simţea mirosul de trandafiri din grădina Mariei Carson. Trandafiri. Cenuşă de trandafiri. Trandafiri, peste tot trandafiri. Petale de trandafiri în iarbă. Trandafiri de vară, roşii şi albi şi galbeni. Parfum de trandafiri, pătrunzător şi dulce în puterea nopţii. Trandafiri roz,

transformaţi în cenuşă de razele de lună. Cenuşă de trandafiri, cenuşă de trandafiri. Draga mea Meggie, te-am sacrificat. Dar, oare nu vezi că devii un pericol? Aşadar te-am strivit cu călcîiul ambiţiei mele; pentru mine nu ai acum mai multă substanţă, decît un trandafir rănit din această grădină. Mirosul Mariei Carson. Trandafiri şi cenuşă, cenuşă de trandafiri.

- Cenuşă de trandafiri, repetă el urcînd pe cal. Hai să fugim cît putem de departe, de mirosul ăsta de trandafiri. Mîine toată casa va fi sufocată de trandafiri.

Îmboldi iapa castanie şi porni înaintea lui Meggie pe cărare, spre izvor, dorind să poată plînge. Va pleca foarte curînd. Prea multe gînduri, prea multe emoţii, toate de nestăpînit. Nu-l vor mai lăsa o zi la Gilly, după ce vor afla termenii acelui incredibil testament; îl vor chema la Sydney imediat. *IMEDIAT!* Fugea de această durere, pentru că nu cunoscuse niciodată o asemenea durere, dar se pare că ea nu dorea să-l lase. Nu mai era ceva vag, care avea să se întîmple cîndva; era ceva ce se va întîmpla imediat. Şi aproape că-i vedea faţa lui Paddy, repulsia, respingerea. După aceea, el nu va mai fi niciodată bine venit la Drogheda, nu o va mai vedea niciodată pe Meggie.

Începu brusc să se calmeze, în zgomotul copitelor şi în senzaţia de zbor. Era mai bine aşa! Era mai bine! Să alerge, să fugă! Da, o să doarmă mai puţin atunci, ascuns într-o celulă a abaţiei, va durea din ce în ce mai puţin, pînă cînd durerea se va topi în conştiinţă. Trebuia să fie mai bine aşa! Mult mai bine decît dacă ar fi rămas la Drogheda, s-o privească transformîndu-se într-o fiinţă pe care nu o dorea, apoi ar fi trebuit să o căsătorească într-o zi cu un necunoscut. Ochii care nu se văd se uită.

Şi atunci, de ce o luase cu el acum, atît de departe spre izvor? Nu părea să-şi dea seama de ce, nu simţea decît durerea. Nu durerea trădării; nu mai era loc şi

pentru asta. Nu era decît durerea că trebuia să o părăsească.

- Părinte, Părinte, nu pot ţine pasul! Încetineşte, Părinte, te rog!

Era chemarea datoriei la realitate. Ca orice bărbat, încetini, stăpîni iapa pînă cînd aceasta îşi potoli exaltarea. Şi o aşteptă pe Meggie să-l ajungă. Aici era necazul. Meggie îl ajungea.

Aproape de ei era un iezer cu apă fierbinte, mirosind a sulf, cu gura ca un ventilator, aruncînd apă clocotită din adîncuri. În jurul lui se prelingeau rîuri de apă care ardeau iarba de un verde luxuriant incredibil. Marginile lacului erau de-un gri mîlos, totuşi pline de vietăţi. Părintele Ralph începu să rîdă.

- Miroase ca dracu, Meggie, nu-i aşa? Sulf şi pucioasă, chiar aici pe proprietatea ei, chiar în curtea ei. Cred că-i este familiar mirosul, chiar dacă se îngroapă în trandafiri? Oh, Meggie.

Caii erau dresaţi să stea chiar şi atunci cînd nu existau garduri sau copaci mai aproape, ca să fie legaţi. Dar puţin mai departe de iezer, era un butuc; aici şi apa era mai rece. Era un loc de scăldat, iar pe butuc se uscau la soare.

Părintele Ralph se aşeză şi puţin mai departe de el, cu faţa spre el, se aşeză şi Meggie privindu-l.

- Ce s-a întîmplat, Părinte?

Suna ciudat pe buzele ei. El zîmbi.

- Te-am vîndut, draga mea Meggie; te-am vîndut pentru treisprezece milioane de lire.

- Vîndut?!

- E un fel de a spune. Nu contează. Vino şi stai lîngă mine. S- ar putea să nu mai avem ocazia să stăm de vorbă amîndoi.

- Vrei să spui, în timpul doliului pentru mătuşa Mary?

Se ridică şi se aşeză mai aproape.

- Ce poate schimba doliul?

- Nu asta am vrut să spun, Meggie!

- Vrei să spui că am crescut şi oamenii ar putea bîrfi?

- Nici asta. Vreau să spun că voi pleca.

Asta era: întîlnirea suferinţei continua, acceptarea unei alte greutăţi. Nici un strigăt, nici plîns, nici un protest. Numai o scurtă tresărire, ca şi cum povara s-ar fi aşezat mai bine. Şi oprirea respiraţiei, mai mult un suspin.

- Cînd?

- Chestiune de cîteva zile.

- Oh, Părinte, va fi mai greu decît a fost cu Frank!

- Iar pentru mine va fi mai greu decît orice în viaţă. Nu am consolare. Tu, cel puţin, ai familia ta.

- Dumneata îl ai pe Dumnezeu.

- Bine spus, Meggie! *CREŞTI,* se vede!

Dar, tenacitate feminină, în mintea ei stăruia o întrebare, călărise trei mile şi nu putuse să o pună. El pleca, va fi atît de greu fără el, dar întrebarea avea propria ei însemnătate.

- Părinte, în grajd ai spus "cenuşă de trandafiri". Te-ai gîndit la culoarea rochiei mele?

- Poate, într-un anume fel. Dar cred că la altceva m-am gîndit cu-adevărat.

Moartea unei idei, care nu avusese nici un drept să se nască, să nu mai vorbim de dreptul de a o întreţine.

- Nu există nimic pe lume, care nu are dreptul să se nască, chiar şi o idee.

El se întoarse şi o privi.

- Ştii despre ce vorbesc, nu-i aşa?

- Cred că da.

- Nu tot ceea ce se naşte este bun, Meggie.

- Nu. Dar dacă s-a născut, înseamnă că trebuie să existe.

- Vorbeşti ca un iezuit. Cîţi ani ai?

- Şaptesprezece, peste o lună.

- Şi ai trăit din greu toţi aceşti şaptesprezece ani, ca să gîndeşti aşa! Este greu cînd înţelepciunea o ia înaintea anilor. La ce te gîndeşti, Meggie, cînd ai timp pentru asta?

- Oh, la Jims şi Patsy şi la băieţi, la mama şi la tata, la Hal şi la mătuşa Mary. Cîteodată mă gîndesc că voi creşte şi eu copii. Mi-ar place foarte mult. La călărie şi la oi. La tot ce vorbesc bărbaţii. La vreme, la ploaie, la grădina de legume, la găini, la ce voi face mîine.

- Te gîndeşti că vei avea un soţ?

- Nu în mod deosebit, dar cred că va trebui să am unul, dacă vreau să am copii. Nu este bine pentru un copil să nu aibă tată.

În ciuda durerii, el zîmbi; ea era aşa un amestec ciudat de ignoranţă şi moralitate. Apoi se întoarse şi îi luă bărbia în mînă, privind-o intens. Cum să facă, ce trebuia să facă?

- Meggie, mi-am dat seama şi trebuia să văd mai de mult. Nu mi- ai spus totul, cînd ai povestit la ce te gîndeşti, nu-i aşa?

- Eu... apoi tăcu.

- Nu mi-ai spus că te gîndeşti şi la mine, spune? Dacă nu te-ai fi simţit vinovată, puteai să-mi pui numele lîngă al tatălui tău. Eu cred că fac bine dacă plec. Tu ce crezi? Eşti puţin cam bătrînă să faci pasiuni de şcolăriţă şi totuşi nu eşti atît de bătrînă, pe cît ar trebui.

Îmi place lipsa ta de diplomaţie, dar, în acelaşi timp, ştiu cît sînt de dureroase pasiunile de şcolăriţă; şi eu am suferit foarte mult din cauza lor.

Ea păru să vrea să spună ceva, dar pleoapele căzură peste ochii înlăcrimaţi.

- Ascultă, Meggie, asta-i numai o fază, un semn în drumul tău de a deveni femeie. Cînd ai să devii acea femeie, ai să întîlneşti bărbatul care-ţi este sortit să-ţi fie soţ şi vei fi mult prea ocupată să-ţi vezi de viaţa ta, ca să

te mai gîndeşti la mine, decît ca la un prieten vechi, care te-a ajutat să treci de anumite spaime şi să creşti mare. Ceea ce nu trebuie să faci, este să-ţi faci un obicei să visezi la mine într-un fel romantic. Eu nu pot să te privesc niciodată aşa cum te-ar privi un soţ. Eu nu aşa mă gîndesc la tine, Meggie, înţelegi? Cînd spun că te iubesc, nu vreau să spun că te iubesc, ca un bărbat. Eu sînt preot, nu sînt bărbat. Aşa că nu-ţi umple capul cu vise despre mine. Plec şi mă îndoiesc mult că voi mai avea timp să mă întorc, chiar şi într-o vizită.

Ea stătea cu umerii înconvoiaţi, de parcă povara era prea grea, dar îşi ridică încet capul şi îl privi în faţă.

- Nu-ţi face griji, nu-mi umplu capul cu vise despre tine. Ştiu că eşti preot.

- Nu sînt încă convins că am greşit în alegerea vocaţiei mele. Ea umple în mine un gol, pe care nu l-a umplut niciodată nici o fiinţă omenească, nici chiar tu.

- Ştiu. Văd asta cînd spui slujba de seară. Ai un fel de putere. Cred că te simţi ca Domnul Nostru.

- Simt fiecare respiraţie din biserică, Meggie. Cu fiecare zi care trece eu mor şi cu fiecare dimineaţă cînd spun slujba, renasc. Dar nu ştiu să-ţi spun, dacă se întîmplă pentru că sînt alesul Domnului, sau pentru că îl simt pe fiecare om în parte şi îmi ştiu puterea asupra lor.

- Contează? Este o forţă.

- Probabil că pentru tine nu va conta niciodată, dar pentru mine, da. Eu mă îndoiesc. Mă îndoiesc.

Ea schimbă subiectul spre ceea ce o interesa.

- Nu ştiu ce-am să mă fac fără dumneata, Părinte. Mai întîi Frank, acum dumneata. Cu Hal, lucrurile sînt puţin altfel. Ştiu că este mort şi nu va reveni niciodată. Dar dumneata şi Frank, trăiţi! Întotdeauna am să mă întreb ce faceţi, dacă sînteţi sănătoşi, dacă aş putea face ceva să vă ajut. Va trebui să mă întreb dacă mai trăiţi, nu-i aşa?

- Şi eu am să fiu la fel, Meggie şi sînt sigur că şi Frank.

- Nu. Frank ne-a uitat. ...Şi sînt sigură că şi dumneata ai să ne uiţi.

- N-am să te pot uita voi trăi, Meggie. Şi pentru a fi pedepsit, sînt sigur că voi trăi mult, mult de tot. Se ridică şi îşi puse braţele în jurul ei cu afecţiune. Cred că ne spunem la revedere, Meggie. Nu vom mai fi singuri.

- Dacă n-ai fi preot, Părinte, te-ai căsători cu mine?

- Nu-mi mai spune aşa! Mă cheamă Ralph. Dar asta nu înseamna că i-a răspuns la întrebare.

Deşi o îmbrăţişase, nu avea nici o intenţie să o sărute. Faţa care se apropiase de a lui, era aproape invizibilă, pentru că nu mai era lună şi era foarte întuneric. Simţi sînii mici, în formare, apăsaţi pe pieptul său; un sentiment curios dar tulburător. Cu atît mai tulburător, cu cît, natural, de parcă s-ar fi agăţat în fiecare zi de gîtul unui bărbat, braţele ei îl înlănţuiră cu putere.

El nu sărutase niciodată pe nimeni, ca iubit, nu dorea nici acum; era convins că nici Meggie. Se gîndea la o sărutare pe obraz, o îmbrăţişare scurtă, ca de la tatăl său. Era sensibilă şi mîndră şi trebuie s-o fi rănit cînd i-a spulberat visele. Fără-îndoială şi ea era la fel de grăbită să termine cu rămasul bun, pe cît era şi el. Oare ar fi consolat-o faptul că durerea lui era mult mai profundă, decît a ei? Pe cînd el se apleca spre obrazul ei, ea se ridică pe vîrfuri şi mai mult din întîmplare, buzele lor se atinseră. El tresări de parcă ar fi simţit otravă, apoi se lăsă în voie, înainte de a o pierde, încercă să spună ceva aproape de gura dulce închisă iar ea, încercînd să răspundă, o deschise. Corpul ei păru să se topească, se fluidiză, se topi în întuneric; el avea un braţ în jurul taliei, celălalt era pe spate, cu mîna în părul ei, ţinîndu-i faţa aproape de a lui, speriat că o va pierde în secunda următoare, înainte de a raţiona pe această fiinţă

incredibilă, această prezenţă, care era Meggie. Era şi nu era Meggie, era prea departe pentru a-i fi familiară, Meggie a lui nu era femeie, nu simţea ca o femeie, pentru el nu putea fi niciodată femeie. Aşa cum el, nu putea fi niciodată bărbat, pentru ea.

Gîndul îl aduse la realitate; îi desprinse braţele din jurul gîtului, o îndepărtă şi încercă să-i vadă faţa în întuneric. Dar ea stătea cu capul plecat, nu-l privi.

- E timpul să mergem, Meggie, spuse.

Fără un cuvînt ea se întoarse la calul ei, urcă şi îl aşteptă; de obicei el o aştepta pe ea.

Părintele Ralph avea dreptate. La vremea aceea Drogheda era plină de trandafiri, iar casa era sufocată de ei. Pînă la ora opt, nu mai rămase nici un boboc în grădină. Primii îndoliaţi sosiră cu puţin timp după ce ultimul trandafir fu smuls din tufişul său; în sufrageria mică se aşeză un mic dejun frugal. După ce Mary Carson va fi aşezată în criptă, masa mult mai substanţială va fi aşezată în sufrageria cea mare, pentru a-i întrema pe îndoliaţi înainte de a porni spre casă. Vestea se răspîndise repede, Gilly avînd un sistem foarte eficient în această privinţă. În timp ce buzele rosteau cuvinte convenţionale, ochii şi mintea speculau, făceau deducţii, zîmbeau cu subînţeles.

- Aud că te vom pierde, Părinte, spuse domnişoara Carmichael cu tupeu.

Nu fusese niciodată atît de absent, atît de lipsit de orice sentimente umane, cum arăta în acea dimineaţă în sutana neagră, împodobită doar de crucea de argint. Parcă ar fi fost prezent doar corpul său, în timp ce spiritul său călătorea departe. Se uită totuşi, absent, la domnişoara Carmichael, păru să se adune şi zîmbi cu veselie.

- Dumnezeu face mutări ciudate, domnişoară

Carmichael, răspunse şi se întoarse spre altcineva.

Ce era în mintea lui, nu ştia nimeni; era confruntarea cu Paddy, care se apropia şi groaza lui de a-l vedea pe Paddy furios, dar şi *NEVOIA* lui de a vedea furia şi dispreţul lui Paddy.

Înainte de a începe *Requiemul* se întoarse să-i înfrunte pe enoriaşii săi; camera era plină pînă la refuz, iar mirosul de trandafiri atît de puternic, încît ferestrele deschise nu puteau să-l împrăştie.

- Nu intenţionez să fac o lungă introducere, spuse cu dicţia lui corectă. Mary Carson vă este cunoscută. Un stîlp al comunităţii, un stîlp al Bisericii, pe care a iubit-o mai mult decît orice pe lume.

La această afirmaţie au fost unii care ar fi putut jura că ochii săi erau batjocoritori, dar au fost şi unii, care au spus că erau plini de durere.

- Un stîlp al Bisericii, pe care a iubit-o mai mult decît orice pe lume, repetă el şi mai clar; totuşi el nu era dintr acei care se eschivau. În ultima ei oră, ea a fost singură şi nu a fost singură. Pentru că în ora morţii noastre, Dumnezeu este cu noi, în noi, purtînd povara agoniei noastre. Nici cea mai mare, dar nici cea mai umilă fiinţă omenească, nu moare în singurătate, iar moartea este lină. Ne-am adunat să ne rugăm pentru sufletul ei nemuritor, pentru ca ea, pe care noi am iubit-o în viaţă, să-şi primească binecuvenita răsplată. Să ne rugăm.

Sicriul era acoperit cu trandafiri, încît ea nu putea fi văzută şi era aşezată pe un piedestal de lemn, pe care-l încropiseră băieţii din ce găsiră prin curte. Chiar şi aşa, cu ferestrele larg deschise, cu puternicul miros de trandafiri, simţeau cu toţii mirosul. Le povestise şi doctorul: "Cînd am ajuns la Drogheda putrezise într-atît că mi s-a întors stomacul. Niciodată nu mi-a fost atît de milă de cineva, cum mi-a fost de Paddy, nu pentru că nu a moştenit-o, ci pentru că a trebuit să toarne masa aceea

informă în sicriu."

Atunci nu mă ofer să duc sicriul, răspunse King.

De aceea a fost nevoie de o căruţă; nimeni nu dorea să poarte pe umeri rămăşiţele pămînteşti ale Mariei Carson, pînă la criptă. Şi nimănui nu i-a părut rău, cînd uşile cavoului s-au închis şi au putut respira în sfîrşit.

În timp ce îndoliaţii stăteau în sufragerie, mîncînd, sau încercînd să mănînce, Harry Gough i-a condus pe Paddy şi familia lui, Părintele Ralph, cele două servitoare şi doamna Smith, în salon.

Nici unul din cei prezenţi nu avea nici cea mai mică intenţie să plece, de aici şi faptul că se prefăceau că mănîncă. Doreau să fie aproape, să vadă cum arată Paddy, după ce se va fi citit testamentul. Ca să îi facă oarecum dreptate, în timpul funerariilor nu s-au comportat la nivelul statutului lor social. La fel de bun ca întotdeauna, Paddy a plîns-o pe sora sa, iar Fee a arătat exact ca întotdeauna, ca şi cum n-ar interesa-o ce se întîmplă cu ea.

- Paddy, vreau să conteşti, îi spuse Harry Gough, după ce citi uluitorul document cu voce gravă şi indignată.

- Căţea afurisită, spuse doamna Smith. Deşi îi plăcea preotul, îi erau mult mai dragi Cleary-i. Ei aduseseră copiii şi culoarea în viaţa sa.

Dar Paddy dădu din cap.

- Nu, Harry. Nu pot face asta. Proprietatea a fost a ei, nu! Avea dreptul să facă ce dorea cu ea. Dacă a dorit ca Biserica să o aibă, atunci să o aibă Biserica. Nu neg că sînt puţin dezamăgit, dar eu sînt un om obişnuit şi poate că aşa e mai bine. Nu cred că mi-ar place să-mi asum responsabilitatea de a poseda Drogheda, cît este de vastă.

- Nu înţelegi, Paddy! insistă avocatul apăsat, ca şi cum i-ar fi explicat unui copil. Eu nu vorbesc numai de

Drogheda. Drogheda este doar cea mai mică parte din venitul surorii tale, crede-mă. Ea era principalul acţionar la o sută de companii, are mine de aur şi fabrici de oţel, ea este *Michar Limited* şi încă o sută de alte biroruri din Sydney. Valorează mai mult decît oricine din Australia! Ciudat! Mi-a cerut să-i contactez pe directorii din Sydney, de la *Michar Limited,* acum mai puţin de patru săptămîni, ca să-mi dea cifra exactă de afaceri. Cînd a murit valora cu puţin peste treisprezece milioane de lire.

- Treisprezece milioane, repetă Paddy, un ecou îndepărtat ca distanţa de la pămînt la lună, ca ceva care-i era cu totul de neînţeles. Asta hotărăşte definitiv lucrurile, Harry. Nu vreau să-mi asum responsabilitatea unei asemenea sume de bani.

- Nu este o responsabilitate, Paddy! Tu încă nu înţelegi? Banii de felul acestora îşi poartă singuri de grijă! Tu n-ai avea nimic de făcut, decît să-i cultivi şi să-i aduni. Sînt sute de oameni angajaţi numai să aibă grijă de ei, în locul tău. Contestă testamentul, Paddy, *TE ROG!* Am să-ţi angajez cei mai buni avocaţi din ţară, am să lupt pentru tine, pînă la Consiliul Suprem, dacă va fi nevoie!

Deodată, realizînd că familia sa era la fel de interesată în această problemă, ca şi el, Paddy se întoarse spre Bob şi Jack, care stăteau uluiţi, pe o băncuţă de marmură florentină.

- Băieţi, vreţi să vînăm milioanele mătuşii Mary? Dacă voi vreţi, voi contesta, nu altfel.

- Dar, oricum vom putea locui la Drogheda, aşa spune, nu? întrebă Bob.

- Nimeni nu vă poate da afară de la Drogheda, cît timp vor trăi şi strănepoţii voştri, răspunse Harry.

- Ne vom muta aici, în casa mare, vom avea fetele şi pe doamna Smith să ne ajute şi vom cîştiga salarii decente, dar cinstite, spuse Paddy, abia venindu-i să-şi creadă norocului care a dat peste el şi nicidecum

ghinionului.

- Şi atunci, ce ne mai trebuie, Jack, întrebă fratele său. Eşti de acord?

- Eu sînt.

Părintele Ralph se mişcă neliniştit. Nu-şi schimbase veşmintele de înmormîntare, nici nu se aşezase; ca un vrăjitor întunecat şi frumos, stătea în umbră, izolat, cu mîinile ascunse, cu faţa împietrită, iar în privire cu un cumplit resentiment. Nici măcar nu va avea parte de dispreţul şi furia lui Paddy; Paddy o să-i înmîneze averea pe o farfurie de aur împreună cu urări de bine! Ba, o să-i mulţumească, *Lui,* că a eliberat familia Cleary de o povară pe care n-o puteau duce.

- Dar Fee, Meggie, pe ele nu le întrebi, interveni preotul. Nu ai destulă consideraţie pentru femeile casei, ca să le întrebi şi pe ele?

- Fee? întrebă Paddy neliniştit.

- Ce hotărăşti tu, Paddy. Pe mine nu mă interesează.

- Meggie?

- *NU* vreau milioanele ei, spuse Meggie fixîndu-l pe Părintele Ralph.

Paddy se întoarse spre avocat.

- Atunci Harry, asta e! Nu vrem banii, nu vrem să contestăm testamentul. Să-i ia biserica şi să-i folosească bine.

Harry îşi strînse mîinile, supărat.

- S-o ia naiba de treabă. Nu-mi place să te văd înşelat!

- Eu îi mulţumesc cerului pentru Mary. Dacă nu era ea, încă mai trăiam de pe-o zi pe alta în Noua Zeelandă.

În timp ce ieşeau din cameră, Paddy îl opri pe Părintele Ralph şi-i întinse mîna în văzul tuturor; toţi erau fascinaţi.

- Părinte, să ştii că nu avem resentimente. Mary nu a fost niciodată în viaţa supusă de vreo fiinţă umană, preot,

frate sau soţ. Îţi garantez eu, făcea numai ce dorea. Dumneata ai fost bun cu ea şi cu noi toţi. Noi n-o să uităm asta!

Vina! Pedeapsa!

Abia dacă se mişcase să ia mîna pătată a lui Paddy, că, creierul lui de cardinal cîştigă; o prinse cu fervoare şi o strînse zîmbind în agonie.

- Mulţumesc Paddy, poţi fi sigur că niciodată nu veţi duce lipsă de nimic.

După o săptămînă era deja plecat, fără să mai calce pe la Drogheda. Petrecu cîteva zile împachetînd puţinele lucruri, trecînd pe la toate fermele unde erau familii catolice; mai puţin Drogheda.

Părintele Watkins Thomas, din Ţara Galilor, sosi şi-şi luă în primire îndatoririle de pastor al Gillanbonului, iar Părintele Ralph de Bricassart deveni secretarul particular al Arhiepiscopului Cluny Dark. Dar munca lui era uşoară; avea la rîndu-i doi secretari. Multă vreme a fost ocupat să descopere cît avusese Mary Carson şi să tragă sforile Guvernului în numele Bisericii.

TREI

1929-1932 Paddy

VIII

Noul an a sosit cu petrecerea de la ferma Rudna Hunish, a lui Angus MacQueen, pe care o dădea în fiecare an şi ei tot nu reuşiseră să se mute în casa mare. Nu era ceva care să se facă peste noapte; se împărţeau între împachetarea lucrurilor care se adunaseră în şapte ani şi hotărîrea lui Fee de a termina mai întîi salonul. Nimeni nu se grăbea de loc, deşi toţi abia aşteptau evenimentul. În multe privinţe casa mare nu era diferită de casa lor; nu avea curent electric, iar muştele o populau în aceeaşi măsură. Dar în timpul verii era cu douăzeci de grade mai răcoroasă decît afară, fiind umbrită de eucalipţi şi bine izolată de pereţii groşi de piatră. Camera de baie era un adevărat lux, avea apă fierbinte toată iarna, adusă prin conducte ce treceau prin cuptorul bucătăriei şi fiecare picătură era apă curată de ploaie. Băile şi duşurile erau împrăştiate în această structură în zece nişe mici, dar ea mai avea, în casa mare şi toate anexele, WC-uri şi toalete interioare, un nemaintîlnit grad de opulenţă pentru locuitorii din Gilly, care, invidioşi, îl numiseră "snobism". Cu excepţia Hotelului Imperial,două baruri, casa Parohială Catolică şi mănăstirea, tot districtul Gillanbone supravieţuia cu toaletele exterioare. Cu excepţia fermei Drogheda, care îşi datora amenajările numeroaselor rezervoare şi a acoperişurilor de pe care se colecta apa de ploaie. Regulile erau stricte: Nu vopsea inutilă şi mult dezinfectant. Dar faţă de puţurile în pămînt, apa aceasta era mană cerească.

Părintele Ralph i-a trimis lui Paddy un cec de cinci mii de lire, la începutul lui decembrie, "ca să se descurce pentru început", spunea în scrisoare ; Pady i l-a dat lui Fee cu o expresie de uimire.

- Nu cred că am reuşit să cîştig atît de mult, de cînd muncesc, spuse el.

- Ce să fac cu ei? întrebă Fee cu ochii strălucitori, privind fix, cînd la cec, cînd la soţul său. Bani, Paddy, în sfîrşit bani, îţi dai seama? Oh, nu-mi pasă de cele treisprezece milioane ale mătuşii Mary - cînd sînt atît de mulţi nu sînt reali. Dar *ACEŞTIA*, sînt bani adevăraţi! Ce să fac cu ei?

- Cheltuieşte-i, răspunse Paddy modest. Cîteva haine la copii şi ţie? Şi poate doreşti să cumperi ceva pentru casă? Nu cred să mai avem nevoie de altceva.

- Nici eu, nu-i caraghios? Fee se ridică de la masă şi o chemă imperios pe Meggie.Vino fetiţo, mergem la casa mare să o studiem.

Deşi trecuseră trei săptămîni de la moartea subită a Mariei Carson, nici un Cleary nu se apropiase de casa mare. Dar acum, vizita lui Fee îi convinse să-şi depăşească reticenţa. Ea trecea dintr-o cameră în alta, urmată de Meggie, doamna Smith, Minnie şi Cat, care era mult mai veselă, decît o văzuse vreodată uimita Meggie. Murmura încontinuu; aceasta este îngrozitoare; aceea este o oroare; Mary nu avea simţul culorii? Nu avea de loc gust?

În sufragerie s-a oprit cel mai mult şi a studiat-o cu ochi de expert. Ca mărime o depăşea numai camera de recepţii, avînd patruzeci de picioare lungime, treizeci lăţime şi o înălţime de cinsprezece picioare. Ca decoraţie interioară, era un amestec curios între ce-i mai bun şi ce-i mai urît, vopsită într-un crem, care se îngălbenise şi nu scotea în evidenţă încrustaţiile de pe tavan şi nici planşeele sculptate, de pe pereţi. Ferestre enorme, de la podea la tavan, acopereau tot peretele cu veranda, dar erau acoperite cu draperii grele de catifea maro, aruncînd o lumină posomorîtă peste scaunele murdare, două băncuţe frumoase de malahit şi alte două, la fel de

frumoase, din marmoră florentină şi un enorm şemineu din marmoră crem cu nervuri roz. Pe parchetul din lemn de tek, bine lustruit, erau trei covoare Aubusson, aşezate cu precizie geometrică, iar de tavan atîrna un candelabru Waterford, de şase picioare lungime.

- Trebuie să te laud, doamnă Smith, spuse Fee într-un tîrziu. Totul este îngrozitor, dar extraordinar de curat. Am să-ţi dau totuşi ceva în grijă. Băncile acelea, aici nu le putem pune în valoare - ce ruşine! Din ziua în care am văzut pentru prima oară camera aceasta, mi-am dorit s-o transform, în aşa fel încît, oricine intră aici să o admire şi să fie atît de primitoare şi confortabilă, încît oricine să mai dorească să mai rămînă.

Biroul de scris al Mariei Carson era o hidoşenie victoriană; Fee se apropie de el şi de telefonul, care stătea pe el şi-i biciui urîţenia cu dispreţ:

- Biroul meu va sta foarte bine aici. Voi începe cu această cameră şi abia cînd aici va fi gata, ne vom muta dincolo, nu înainte. Va trebui să avem măcar un loc, unde să ne întîlnim fără să ne deprime.

Se aşeză şi ridică receptorul din furcă. În timp ce fiica ei şi servitoarele stăteau într-o grămadă uluită, ea îl punea pe Harry Gough în mişcare. Mark Foys va trimite mostre de materiale cu poşta de noapte; Nock şi Kirbys vor trimite mostre de vopsea; Fraţii Grace vor trimite cataloage special redactate pentru ea, în care vor descrie linia lor în mobilier. Cu veselie în glas, Harry garantă să aducă o echipă din cei mai competenţi oameni, capabili să îndeplinească munca meticuloasă pe care o cerea Fee. "Bravo pentru doamna Cleary! O va mătura cu totul pe Mary Carson din casă".

O dată terminată convorbirea telefonică, toată lumea trecu la îndepărtarea perdelelor de catifea. Toate fură scoase şi îngrămădite ca o orgie a deşertăciunii, pe care Fee o supraveghea personal, dîndu-le foc chiar cu mîna

ei.

- Nu mai avem nevoie de ele, spuse, dar nici n-am de gînd să îmbolnăvesc cu ele vreun sărman din Gillanbone.

- Da, mami, spunea Meggie, paralizată.

- N-o să mai punem deloc draperii, hotărî Fee, de loc afectată de contrastul flagrant cu obiceiul timpului. Veranda este mult prea largă, pentru a feri camera de soare, deci, de ce-am avea nevoie de draperii? Vreau ca această cameră să fie *VĂZUTĂ.*

Materialele sosiră, precum şi zugravii şi tapiţerul; Meggie şi Cat au urcat pe scări să şteargă ferestrele de sus, iar doamna Smith şi Minnie le-au luat în primire pe cele de jos; Fee trecea dintr- un loc în altul, supraveghind totul cu ochi de vultur.

Cam în a doua săptămînă a lui ianuarie totul era gata şi într-un fel sau altul, veselia se răspîndise în societate. Doamna Cleary făcuse un palat din sufrageria Droghedei şi oare n-ar fi civilizat din partea doamnei Hopeton să o însoţească pe doamna King şi doamna O'Rourke într-o vizită de bun sosit în casa mare?

Nimeni nu a contestat rezultatele muncii lui Fee; totul era absolut încîntător. Covoarele Aubusson crem, cu buchetele de trandafiri roz şi roşii şi cu frunze verde pal, au fost aşezate la întîmplare pe parchetul care strălucea ca oglinda.Pereţii erau acoperiţi cu vopsea crem proaspătă, dar fiecare ornament era scos în evidenţă în auriu; spaţiile ovale uriaşe dintre lambriurile sculptate, erau acoperite cu mătase neagră,pe care erau brodaţi aceeaşi trandafiri, ca şi pe covoare, ca în picturile japoneze. Candelabrul Waterford a fost coborît pînă la şase picioare şi jumătate de duşumea, fiecare prismă a fost lustruită, ca să reflecteze lumina ca un curcubeu, iar enormul lanţ de aramă, în loc să stea ghem, a fost atîrnat de perete. Pe mesele ovale, vopsite în crem şi auriu, stăteau lămpi Waterford, scrumiere Waterford,vaze

Waterford pline cu trandafiri crem şi roz. Toate scaunele mari şi comode, au fost tapiţate cu mătase crem şi aranjate în grupuri discrete,pe lîngă canapele mici, invitînd plăcut; într-un colţ însorit stătea o spinetă deosebită, pe care stătea o vază enormă cu trandafiri crem şi roz. Deasupra şemineului era portretul bunicii lui Fee, în rochia de crinolină roz pal, iar în colţul opus, portretul Mariei Carson în tinereţe, cu podoaba de păr roşu şi o faţă ca a Reginei Victoria, într-o rochie neagră, după moda acelor timpuri.

- Este bine, constată Fee, acum ne putem muta de dincolo. Celelalte camere le voi face fără grabă. Oh, nu e minunat să ai bani şi o casă decentă, pe care să-i cheltuieşti?

Cam cu trei zile înainte de a se muta, foarte devreme dimineaţa, cînd nici nu răsărise soarele, cocoşii începură să cînte vesel.

- Mizerabililor, spuse Fee, împachetînd porţelanurile în ziare vechi. Nu ştiu dacă au făcut ceva, încît să cînte atît de mîndri. Nici un ou pentru micul dejun şi toţi bărbaţii se vor întoarce înainte de a ne muta noi. Meggie trebuie să mergi la coteţe, eu sînt ocupată. Desfăcu un ziar îngălbenit *Sydney Herald Tribune,* citind o reclamă. Nu ştiu de ce insistă Paddy să primim toate ziarele; nimeni nu are timp să le citească. Creşte grămada înainte de a le arde în sobă. Uite aici, este mai vechi decît data cînd ne-am mutat noi. Măcar sînt bune la împachetat.

Era bine s-o vezi pe mama veselă, gîndi Meggie, coborînd treptele spre curtea plină de praf. Deşi toată lumea aştepta cu nerăbdare să se mute în casa mare, mama părea să fie cea mai grăbită, ca şi cum şi-ar fi amintit ce însemna să trăieşti într-o casă mare. Cît era de deşteaptă şi ce gust rafinat avea! Nimeni nu văzuse lucrurile acestea înainte, pentru că, înainte nu existaseră nici bani şi nici timp, pentru a le scoate la iveală. Meggie

palpita de emoţie; tata comandase la Gilly un colier cu perle adevărate şi cercei cu perle adevărate şi numai acest gînd era un diamant adevărat. O să i le dea la prima cină în casa mare. Acum că văzuse faţa mamei sale eliberată de duritatea obişnuită, abia aştepta să-i vadă expresia, cînd va primi perlele. De la Bob la gemeni, copiii erau nerăbdători la culme, pentru că tati le arătase caseta de piele, cu bobiţele opace pe catifeaua neagră. Fericirea mamei lor, ca o floare îmbobocită, îi afectase pe toţi, profund; parcă vedeau începutul unei ploi binecuvîntate. Pînă acum nici unul nu înţelesese cît fusese ea de nefericită, în toţi aceşti ani.

Curtea de păsări era enormă, avea patru cocoşi pentru patruzeci de găini. Noaptea stăteau în coteţe bine îngrijite, măturate, aranjate cu culcuşe de paie, la fel de curate, pentru ouat. Dar în timpul zilei, păsările aveau o curte mare, îngrădită cu sîrmă. Cînd Meggie deschise poarta şi intră, fu imediat înconjurată de păsările care se înghesuiau în jurul ei, lacome, crezînd că vor primi de mîncare, dar pentru că Meggie le hrănea seara, rîse de prostia lor şi trecînd printre ele se duse să ia ouăle.

- Ce leneşe proaste sînteţi, le certă ea cînd ajunse la culcuş. Patruzeci şi numai cinsprezece ouă! Nu ajung nici pentru micul dejun, dar să mai faci o prăjitură. Vă previn acum şi aici, că dacă nu faceţi ceva să vă îndreptaţi, pe toate vă aşteaptă cuţitul, şi asta e valabil şi pentru domni, aşa că nu vă înfoiaţi cozile şi nu vă lungiţi gîturile, de parcă nu şi despre voi ar fi vorba, domnilor!

Cu ouăle ţinute cu grijă în şorţ, Meggie fugi cîntînd în bucătărie. Fee stătea în scaunul lui Paddy privind îngrozită un ziar *Smith's Weekly*, cu faţa albă şi buzele mişcîndu-se în gol. Meggie auzi bărbaţii mişcîndu-se prin casă şi pe micuţii de şase ani jucîndu-se; ei nu aveau voie să apară pînă nu plecau bărbaţii.

- Ce s-a întîmplat, mamă, întrebă Meggie.

Fee nu răspunse, stătea privind fix în faţa ei, cu broboane de transpiraţie deasupra buzei, cu ochii împietriţi într-o durere disperată, ca şi cum, în interiorul ei, îşi aduna toate puterile ca să nu strige.

- Tată, tată! strigă Meggie înspăimîntată.

Tonul vocii ei îl aduse imediat, trăgîndu-şi încă pe el cămaşa, cu Bob, Jack, Hughie şi Stu, în spatele lui. Meggie o arătă pe mama, fără cuvinte. Inima lui Paddy păru să-i blocheze vorbele. Se aplecă şi-i luă încheietura mîinii.

- Ce s-a întîmplat, draga mea, o întrebă cu o tandreţe pe care nici unul din copii n-o sesizase vreodată la el; cumva intuiră că aşa vorbea cu ea cînd ei nu erau pe-aproape.

Ea păru să recunoască tonul acela, atît de deosebit şi ieşi din transă, privindu-l drept în faţă, cu ochii mari, plini de blîndeţe şi de epuizare, nu mai arăta tînără.

- Uite, spuse arătîndu-i un mic anunţ din ziar, spre sfîrşitul paginii.

Stuart se aşeză în spatele mamei sale şi-i puse o mînă pe umăr. Înainte de a începe să citească articolul, Paddy puse o mînă pe umărul băiatului, în semn de aprobare, privindu-l în ochii care semănau atît de bine cu ai lui Fee. Ce-i stîrnise gelozia lui Frank, nu exista şi pentru Stu; ca şi cum dragostea lor pentru Fee i-ar fi unit în loc să îi separe.

Pady citi cu voce tare, încet, din ce în ce mai trist. Titlul anunţa: *BOXER PRIMIND PEDEAPSA PE VIAŢĂ.*

"Francis Armstrong Cleary, în vîrstă de 26 de ani, boxer profesionist, a fost condamnat astăzi, de curtea districtului Goulburn, pentru uciderea lui Ronald Albert Cumming, în vîrstă de 32 de ani, muncitor, săvîrşită în iulie trecut. Juraţii şi-au dat verdictul după numai zece minute de deliberare, recomandînd cea mai severă pedeapsă. A fost, povestea domnul Justice Futz Hugh-

Cunneally, un caz simplu, "deschis-închis". Cumming şi Cleary s-au certat violent în barul Hotelului Harbour, la 23 iulie. Mai tîrziu, în aceaşi noapte, sergentul Tom Bredsmore, de la poliţia din Goulburn, împreună cu alţi doi poliţişti, au fost chemaţi la Hotel Harbour, de către proprietarul acestuia, domnul James Ogilvie. Pe pajiştea din spatele hotelului, poliţiştii l-au găsit pe Cleary lovind capul lui Cumming, care era inconştient. Pumnii îi erau murdari de sînge şi mai ţinea încă în mînă smocuri din părul lui Cumming. Cînd a fost arestat, Cleary era băut, dar lucid. El a fost învinuit de atac şi rănirea de persoană, dar acuzaţia s-a preschimbat în crimă, cînd Cumming a decedat la spitalul districtului Goulburn.

Domnul Arthur Whyte K.C., a susţinut în apărarea lui că e "nevinovat", dar patru medici ai Coroanei au afirmat, fără echivoc, că sub jurisdicţia legilor M'Naghten, Cleary nu putea fi declarat nebun. Adresîndu-se juraţilor, domnul Justice Fitz Hugh-Cunneally le-a spus acestora că nu era o problemă de vinovăţie sau nevinovăţie, verdictul era clar "vinovat", dar le-a cerut să judece fără grabă clemenţa sau severitatea. Cînd a anunţat sentinţa, domnul Justice Fitz Hugh-Cunneally a numit actul săvîrşit drept "sălbăticie de subspeţă umană" şi a regretat că natura nepremeditată a crimei, din cauza stării de beţie, împiedica trimiterea lui la spînzurătoare, pentru că el considera că mîinile lui Cleary sînt o armă mai puternică decît o puşcă sau un cuţit. Cleary a fost condamnat la închisoare pe viaţă cu muncă silnică, sentinţă ce va fi executată în închisoarea din Goulburn, aceasta fiind una din instituţiile destinate prizonierilor predispuşi la violenţă. Întrebat dacă are ceva de spus, Cleary a răspuns "Numai să nu-i spuneţi mamei".

Paddy privi vîrful paginii să vadă data: 6 decembrie 1925.

- S-a petrecut acum mai bine de trei ani, spuse

neajutorat.

Nimeni nu-i răspunse şi nici nu mişcă, pentru că nimeni nu ştia ce să facă; din faţa casei se auzi rîsul cristalin al gemenilor.

- "Numai - să nu-i - spuneţi - mamei", murmură Fee. Şi nimeni nu mi-a spus! Oh, Doamne! Bietul meu Frank!

Paddy îşi şterse o lacrimă de pe obraz, cu dosul mîinii şi căzu în genunchi în faţa ei, mîngîind-o cu blîndeţe.

- Fee, draga mea, împachetează cîte ceva. Mergem la el.

Ea se ridică pe jumătate, apoi se prăbuşi, cu ochii strălucindu-i pe faţa-i albă, de parcă ar fi fost moartă.

- Nu pot să merg, spuse fără urmă de agonie, dar toţi simţiră că ea era în agonie. L-aş ucide dacă m-ar vedea. Oh, Paddy, l-aş ucide! Îl cunosc atît de bine! Mîndria, ambiţia, hotărîrea de a fi cineva important! Lasă-l să-şi poarte ruşinea în singurătate, asta doreşte. Tu singur ai citit: "Doar să nu-i spuneţi mamei!" Ce bine i-am face lui, sau nouă, dacă l-am vedea?

Paddy încă mai plîngea, dar nu pentru Frank; pentru viaţa care dispăruse de pe faţa lui Fee, pentru goliciunea ochilor ei. Un luda, asta fusese întotdeauna acest copil; paravanul etern care oprea lumina; întotdeauna între Fee şi el; cauza pentru care ea s-a izolat de inima lui şi i-a îndepărtat din inima ei pe copii *LUI*. Parcă de cîte ori ar fi trebuit să existe şi pentru Fee fericire, trebuia să apară Frank şi să i-o fure. Dar dragostea lui Paddy pentru ea era la fel de profundă şi de categorică, pe cît era şi a ei pentru Frank; nu-l va mai biciui pe acest copil din nou, niciodată; nu după coşmarul acela din casa parohială. Aşa că spuse:

- Fee, dacă tu crezi că este mai bine să nu-l vedem, atunci nu mergem. Totuşi aş vrea să ştiu dacă-i sănătos şi dacă putem face ceva pentru el. Ce-ar fi să-i scriu

Părintelui de Bricassart şi să-l rog să se ocupe puţin de el?

Ochii ei nu căpătară viaţă, dar o uşoară culoare se strecură în obraji.

- Da, Paddy, este bine, numai te rog să-i spui că Frank nu trebuie să afle. Poate i-ar fi mai uşor lui Frank, dacă ar fi sigur că noi nu ştim.

În cîteva zile Fee şi-a recăpătat vioiciunea, iar interesul pentru redecorarea casei o ţinea mereu ocupată. Dar s-a scufundat din nou în liniştea ei aspră, închistată într-un calm inexpresiv. Părea să-i pese mai mult cum va arăta casa, decît cum o duce familia ei. Poate că-şi imagina că ei îşi puteau purta singuri de grijă, iar doamna Smith şi fetele existau pentru a avea grijă de ei, fizic.

Totuşi descoperirea pedepsei lui Frank, i-a afectat puternic pe toţi. Băieţii mai mari, erau supăraţi pentru mama lor, aveau insomnii amintindu-şi ce faţă avea în momentul acela îngrozitor. Ei o iubeau şi-i iubiseră veselia din cele cîteva săptămîni, care le dezvăluiseră o părticică din ea, pe care ei n-o vor uita niciodată şi pe care vor încerca cu o dorinţă pasionată să o aducă înapoi. Dacă tatăl lor fusese pivotul vieţii lor de pînă atunci, în jurul căruia se desfăşuraseră vieţile lor, din acel moment, mama fu aşezată alături de el. O tratau cu tandreţe şi afecţiune, cu grijă, pentru a risipi indiferenţa cu care ea le răspundea. De la Paddy, la Stu, bărbaţii Cleary au conspirat să o facă fericită pe Fee, să realizeze tot ce dorea ea şi cereau aderarea tuturor la acest scop. Nimeni nu trebuia să o mai supere sau să o rănească, din nou. Cînd Paddy i-a dat perlele, ea le-a primit cu un scurt "mulţumesc", fără nici o plăcere şi nici un interes. Dar toţi se gîndiră cît de diferită ar fi fost reacţia ei, dacă n-ar fi fost Frank.

Dacă mutarea în casa mare n-ar fi avut loc, biata

Meggie ar fi suferit şi mai mult, pentru că, fără să admită făţiş, membrii exclusiv masculini din "societatea pentru protejarea mamei", tata şi băieţii mari, aşteptau ca Meggie să preia toate sarcinile, care lui Fee îi repugnau în mod evident. Cum se dovedi mai tîrziu, doamna Smith şi fetele împărţiră povara cu Meggie. În mod deosebit lui Fee îi repugna grija pentru cei doi gemeni, dar doamna Smith preluă întreaga sarcină a celor doi, Jims şi Patsy, încît Meggie nu o compătimi, ba chiar îi păru bine că cei doi puteau, în sfîrşit să-i aparţină menajerei. Lui Maggie îi părea rău pentru mama sa, dar nicicum nu semăna durerea ei cu cea a bărbaţilor; profundele simţuri de maternitate din ea, era revoltate de indiferenţa crescîndă a mamei pentru Jims şi Patsy. Cînd am să am copii, gîndea ea, *NICIODATĂ* n-am să-l iubesc mai mult pe unul decît pe celălalt.

Să trăieşti în casa cea mare, însemna cu totul altceva. La început li se păru ciudat să aibă fiecare dormitorul său, iar pentru femei să nu mai fie griji, de orice fel, în privinţa menajului, în casă sau în afara ei. Minnie, Cat şi doamna Smith rezolvau totul, de la spălarea vaselor, spălat, călcat, pînă la gătit şi curăţenia din casă şi, pur şi simplu, se îngrozeau dacă cineva se oferea să le ajute. În schimbul unei mese calde şi o mică plată, o sumedenie de itineranţi erau înregistraţi în dosarele fermei, ca zilieri,la tăiat lemne, hrănit păsările şi porcii, mulsul animalelor, ajutoare ale bătrînului Tom la îngrijirea grădinii, muncile care erau mai grele în casă. Paddy intrase în legătură cu părintele Ralph.

"Venitul de pe moşia Mariei se ridică, în mare, la patru milioane de lire pe an, datorită faptului că *Michard Limited* este o companie particulară, cu cele mai mari investiţii în oţel, vapoare şi mine", scria părintele Ralph. Aşa că ceea ce ţi-am lăsat ţie nu-i decît o picătură din imensul ocean Carson şi nu se ridică nici măcar la o

zecime din profiturile fermei Drogheda pe un an. Nici să nu-ţi faci probleme pentru anii secetoşi. Ferma Drogheda a realizat atîtea venituri, încît te pot plăti, în afara veniturilor ei anuale, pentru totdeauna, dacă va fi nevoie. Prin urmare, ce bani îţi sosesc nu sînt mai mulţi decît ceea ce meriţi şi nu păgubeşti cu nimic *Michard Limited.* Sînt banii fermei, cei pe care-i primeşti, nu banii companiei. Nu ţi se cere nimic mai mult, decît să ţii în ordine registrele fermei, pentru oricine ar dori să le vadă."

După ce a primit această scrisoare, Paddy a convocat o întrunire în frumosul salon, într-o seară cînd toţi erau acasă. Stătea cu ochelarii cu ramă metalică pe nasul său roman, într-un fotoliu crem, cu picioarele sprijinite pe o banchetă, cu pipa într-o scrumieră Waterford.

- Ce plăcut este. Zîmbi, privind în jurul său cu plăcere. Cred că ar trebui să-i mulţumesc mamei pentru asta, nu-i aşa băieţi?

Se auziră murmure de la numiţii "băieţi"; Fee se înclină din fostul fotoliu al Mariei Carson, acoperit acum cu mătase crem. Meggie îşi răsuci picioarele peste bancheta pe care dorise să se aşeze, în loc de scaun şi-şi ţinea ochii pironiţi pe şoseta pe care o cîrpea.

- Ei bine, Părintele de Bricassard, a aranjat totul şi a fost foarte generos, continuă Paddy. A depus mai multe mii de lire în bancă, pe numele meu, şi a deschis conturi în bancă pentru fiecare dintre voi în valoare de două mii de lire. Mie îmi va plăti patru mii de lire pe an, în calitate de ajutor. Toţi băieţii care muncesc, Jack, Hughie şi Stu, vor primi două mii de lire pe an pentru fiecare, pînă vor fi destul de mari să hotărască ce doresc să facă. Cînd cei mici vor creşte, ferma le va garanta un venit destul de mare, egal cu cel al fiecărui membru care munceşte, chiar dacă nu vor dori să muncească la Drogheda. Cînd Jims şi Patsy vor împlini doisprezece ani, vor merge la

Colegiul Riverview din Sydney, pentru educaţie, pe cheltuiala fermei. Mama va primi două mii de lire pe an, la fel şi Meggie. Cheltuielile casei se vor face la suma de cinci mii de lire pe an, deşi nu înţeleg de ce crede Părintele Ralph că avem nevoie de atîţea bani pentru casă. Nu ştiu. El spune că pentru eventuale schimbări. Mi-a dat instrucţiuni în legătură cu salariile doamnei Smith, Cat, Minnie şi Tom, şi cred că a fost foarte generos. Pentru alte salarii voi hotărî singur. Dar prima mea hotărîre în calitate de conducător al fermei, va fi să angajez cel puţin şase muncitori, pentru a fi făcută munca cum se cuvine. Este prea multă muncă de făcut. Aceasta a fost singura afirmaţie pe care a făcut-o Paddy în legătură cu zgîrcenia surorii sale.

Nici unul dintre ei nu auzise vreodată de atîţia bani, nicidecum să-i aibă; stăteau tăcuţi şi încercau să se obişnuiască cu norocul care a dat peste ei.

- Nu vom cheltui nici jumătate din ei, Paddy, comentă Fee. Nu ne-a lăsat nimic pe care să-i cheltuim, a făcut totul.

Paddy o privi tandru.

- Ştiu, mami, dar nu-i plăcut să ştii că nu va trebui să ne mai facem probleme din cauza banilor? Şi acum, vreau să spun că mi se pare că mama şi Meggie vor trebui să ne scoată dintr-o încurcătură, continuă. Eu n-am fost niciodată prea bun la calcule, dar mama poate face adunări, scăderi, înmulţiri, împărţiri, ca un profesor de aritmetică. Aşa că, mama va fi contabilul Droghedei, în locul lui Harry Gough. Eu nu mi-am dat seama, dar Harry a angajat un om special pentru a ţine socotelile fermei, iar acum are nevoie de acest om, deci nu se supără să ne predea dosarele. De fapt, el a fost cel care a sugerat ca mama să se ocupe de asta. Mami, el se va ocupa personal să ne trimită un om din Gilly, care să-ţi arate cum să lucrezi. În aparenţă este destul de complicat. Sînt

destule care să te ţină ocupată, numai că nu va fi mai greu decît gătitul şi spălatul, nu-i aşa?

Lui Meggie îi stătea pe vîrful limbii să ţipe "dar eu? Şi eu am gătit şi am spălat la fel de mult ca mama!"

Fee zîmbea acum pentru prima oară, de cînd cu vestea despre Frank.

- O să-mi placă mult să fac asta, Paddy, sînt convinsă. Mă va face să mă simt o părticică din Drogheda.

- Bob te va învăţa să conduci Rolls-ul, pentru că tu va trebui să mergi la Gilly, la bancă şi să discuţi cu Harry. Pe urmă, este bine să ştii că poţi merge unde doreşti, fără să depinzi de unul din noi. Aici sîntem prea izolaţi. Întotdeauna mi-am dorit să vă învăţ pe voi, fetele , să conduceţi, dar, pînă acum, nu am avut timp. E bine aşa, Fee?

- Foarte bine, Paddy, răspunse ea fericită.

- Şi acum, Meggie, să ne ocupăm puţin şi de tine.

Meggie puse de-o parte şoseta pe care o cîrpea şi privi spre tatăl său cu un amestec de întrebare şi resentiment, sigură că ştie dinainte ce va spune: mama va fi ocupată cu registrele fermei, deci treaba ei va fi să supravegheze casa şi anexele.

- Nu mi-ar place să te văd transformîndu-te într-o snoabă leneşă, ca fetele vecinilor noştri, spuse Paddy cu un zîmbet, care golea de conţinut cuvintele. Aşa că am să-ţi dau să faci o treabă serioasă, micuţă Meggie. vei avea grijă de padocurile interioare - Borehead, Creek, Carson, Winnemurra şi North Tank - şi de padocurile casei. Vei răspunde de caii, care muncesc, care sînt menajaţi. Pe timpul mieilor, noi vom fi aici cu toţii, să te ajutăm, dar în rest va trebui să te descurci singură. Jack te va învăţa să te foloseşti de cîini şi de bici. Eşti teribil de băieţoasă şi m-am gîndit că-ţi va place să te ocupi de cai, dar să fii şi pe lîngă casă, îşi termină fraza cu un zîmbet

larg.

În timp ce tata vorbea, resentimentul şi nemulţumirea zburară pe fereastră; era din nou tati, cel pe care-l iubea şi care se gîndea la ea. Ce se întîmplase cu ea, se îndoise de el? Îi era atît de ruşine de ea, că-i venea să-şi înfigă acul în picior, să simtă durerea; acesta era un fel extravagant de a-şi exprima remuşcarea. Faţa îi strălucea de încîntare.

- Oh, tati, te iubesc!

- Dar eu, tată? întrebă Stu.

- Fetele nu mai au nevoie de tine în casă, deci vei merge la padocuri.

- Bine, tată, răspunse Stu, privind la Fee cu durere, dar nu comentă.

Fee şi Meggie învăţară să conducă Rolls-ul nou, pe care Mary Carson îl cumpărase cu o săptămînă înainte de a muri; Meggie învăţă să dreseze cîinii, în timp ce Fee învăţă să ţină registre.

Dacă n-ar fi fost absenţa permanentă a Părintelui Ralph, Meggie ar fi fost absolut fericită. Asta îşi dorise întotdeauna să facă: să fie în padocuri, la cai. Totuşi dorul de Părintele Ralph, era mereu prezent, amintirea sărutului îi stăruia în vis, era cu grijă păstrată, rememorată de mii de ori. Cu toate acestea, amintirea nu se potrivea cu realitatea, oricît ar fi încercat, senzaţiile pe care le avusese, nu reveneau decît ca o umbră, ca un nor transparent.

Cînd el le-a scris să le dea noutăţi despre Frank, speranţele ei că el va folosi asta ca un pretext, pentru a vizita ferma, se năruiră.

Descrierea călătoriei la închisoarea din Goulburn era făcută cu multă grijă, evitînd tot ce ar fi putut provoca şi mai multă suferinţă, nelăsînd să se înţeleagă degradarea psihică a lui Frank. El încercase să-l aducă pe Frank la

azilul Morisset, implicînd nebunia, dar nu-l ascultase nimeni. Aşa că, pur şi simplu, făcu o descriere idealizată a lui Frank care se resemnase să-şi plătească păcatele faţă de societate, iar într-un pasaj îi spuse clar lui Paddy, că Frank nu avea nici o bănuială că ei ştiu ce se întîmplase. După ce se asigurase de asta, Frank se liniştise.

- Tati, te rog, pot să am grijă şi de iapa castanie, îl rugă Meggie. Gîndeşte-te numai ce îngrozitor ar fi, ca după tot ce a făcut pentru noi, vizitînd Drogheda, Părintele să descopere că am vîndut-o.

Paddy o privi gînditor.

- Meggie, nu cred că Părintele va mai veni la noi.

- Dar s-ar putea! Nu poţi să ştii!

Ochii rugători, care semănau atît de bine cu ai lui Fee, erau prea mult pentru el; nu putea să o facă să sufere, mai mult decît suferea, biata micuţă.

- Bine atunci, Meggie, vom păstra iapa, dar ai grijă să o alergi în egală măsură, pentru că nu vreau cai graşi la Drogheda, auzi?

Pînă atunci nu-i plăcuse să încalece calul Părintelui Ralph, dar din acel moment, le dădu ambelor animale din grajd o şansă să arate ce pot.

Pentru doamna Smith, Minnie şi Cat, lucrurile erau la fel de bune, pentru că, cu Meggie toată ziua la cai şi Fee ocupată ore în şir la birou, cei doi gemeni se distrau de minune. Îşi băgau nasul peste tot, dar erau atît de veseli, încît nimeni nu putea să se supere prea tare pe ei. Seara, doamna Smith, de mult convertită la catolicism, îngenunchea pentru rugăciune, cu o adîncă mulţumire în suflet. Chiar de-ar fi avut copii, nu ar fi fost mai mulţumită, prea fuseseră mulţi anii în care casa mare nu se bucurase de copii. Dar de cînd au venit Cleary, ca rude ale Mariei Carson, au adus în sfîrşit copii şi acolo. Se bucura mai ales acum, de cînd Jims şi Patsy stăteau

lîngă ea.

Fusese o iarnă uscată, iar ploile de vară nu au venit. Înaltă pînă la genunchi, iarba se uscase în soarele necruţător, pînă la ultima frunză. Să ai grijă de padocuri, însemna să ai ochii buni şi o pălărie cu borurî mari, trasă bine pe frunte; iarba era ca argintul, mici spirale erau purtate de vînt de la o grămadă de fire uscate, la alta.

Oh, era secetă! Chiar şi copacii erau uscaţi, scoarţa lor se desprindea în fîşii uscate. Nu exista încă pericolul ca oile să moară de foame, iarba le ajungea cel puţin încă un an, poate mai mult, dar nimănui nu-i plăcea să vadă această uscăciune. Întotdeauna era posibil ca ploaia să nu vină anul viitor, sau la anul. Într-un an bun scoteau mai mult, în anii secetoşi, puţin, sau de loc.

În ciuda căldurii şi a muştelor, lui Meggie îi plăcea munca la padocuri, alerga iapa castanie în urma unei turme de oi, în timp ce cîinii stăteau lipiţi de pămînt, toropiţi de căldură. Numai să fi plecat o oaie din turmă şi ei erau în picioare, răzbunîndu-se, înfigîndu-şi colţii în grămada de lînă.

Cînd Meggie trecea în fruntea turmei, respira uşurată după praful pe care-l înghiţise în urma lor; deschidea poarta padocului şi aştepta cu răbdare să intre oile, în timp ce cîinii aveau ocazia să arate ce ştiu, împingînd oile pe poartă. Era mai greu cu vitele, pentru că dădeau din picioare şi de multe ori omorau cîinii, atunci era momentul cînd omul care însoţea turma, trebuia să facă ceva, folosindu-şi biciul; dar cîinilor le plăcea pericolul şi munceau mai bine la vite. Totuşi nimeni nu-i cerea să însoţească turme de vite; Paddy se îngrijea singur de asta.

Cîinii nu încetau să o fascineze, inteligenţa lor era fenomenală. Cei mai mulţi din cîinii Droghedei erau specie Kelpy, dar erau şi din Oueensland şi toate soiurile

rezultate din încrucişări. Erau încrucişaţi ştiinţific, cu multă grijă, crescuţi şi dresaţi; apoi puii lor erau încercaţi mai întîi în padocuri şi dacă erau buni, erau păstraţi sau vînduţi, dacă nu, erau împuşcaţi.

Fluierîndu-şi cîinii, Meggie închise poarta padocului şi se îndreptă pe iapa castanie spre casă. În apropiere era un pîlc de copaci şi Meggie se ascunse la umbra lor recunoscătoare, lăsîndu- şi acum ochii să cutreiere în voie. Eucalipţii erau plini de papagali, care-şi cîntau parodiile de cîntece, zburînd de la o creangă la alta; doi papagali cu creastă o priveau cum se apropie, clipind din ochi; ciorile cîrîiau etern şi sumbru. Cîntecul lor era cel mai dezolant şi lipsit de bucurie din tufişurile fermei. Era imposibil să-ţi imaginezi o cioară cîntînd ca o privighetoare; cîntecul şi funcţia unei păsări se îmbinau perfect.

Bineînţeles peste tot erau muşte; Meggie purta un voal peste pălărie, dar mîinile-i erau o rană continuă, coada calului nu se mai oprea, iar pielea îi tremura continuu. Meggie era uimită că chiar sub o piele atît de groasă, acoperită cu păr, un cal mai simţea totuşi ceva atît de delicat şi uşor, cum era o muscă. Ele se hrăneau cu sudoare, de aceea înnebuneau animalele şi oamenii, dar oamenii nu le lăsau să le facă ce le făceau oilor: să-şi depună ouăle pe blană, acolo unde era udă şi murdară.

Aerul era înţesat de zgomote, de bîzîit de albine şi fremăta de insecte, fluturi frumos coloraţi şi molii de zi. Calul întoarse cu copita o bucată de butuc; Meggie privi îngrozită. Era înţesat de viermi albi, graşi, greţoşi, purici de copac, centipede uriaşe şi păianjeni. Din tufişuri săreau pe neaşteptate iepuri, cu puful blănii străveziu în lumina soarelui, pîndind fricoşi, cu nasuri tremurînde. Puţin mai departe un arici îşi începu vînătoarea de furnici; speriat de apropierea ei se ghemui repede, dispărînd după butucul uriaş. Fusese nostim cum săpa, lipit de

pămînt, cu botul în pămîntul care rămînea numai grămăjoare.

Ieşi dintre copaci pe aleea principală, care ducea spre casă. Ameţi, un stol de păsări o auzi apropiindu-se şi, speriate îşi luară zborul. Toată fiinţa îi fu inundată de un val de roz; sînii şi sub braţele o dureau, totul se transformă, magic, în roz. Dacă ar trebui să părăsesc Drogheda şi să nu mă mai întorc niciodată, gîndi, în visele mele aş vedea Drogheda ca un tot roz.... Mai departe de noi trebuie să fie secetă mare; cangurii vin din ce în ce mai aproape.

Un cîrd de canguri, poate vreo două mii, s-au speriat de păsări şi au luat-o la fugă, în salturi lungi şi graţioase, înghiţind pămîntul mai repede decît orice animal, cu excepţia păsărilor Emu. Caii nu puteau ţine pasul cu ei.

Între aceste momente încîntătoare de studiu al naturii, se gîndea şi la Ralph, ca întotdeauna. În sinea ei, Meggie niciodată nu numise ceea ce simţea pentru el drept "dragoste de şcolăriţă", o numea, pur şi simplu, dragoste - ca în cărţi. Simptomele şi sentimentele nu erau prea diferite de ale eroinei lui Ethel M. Dell. Nici nu i se părea normal, ca o barieră artificială, cum era preoţia, să stea între ea şi ceea ce dorea de la el, adică să-l aibă ca soţ. Să trăiască cu el, aşa, ca mama cu tata, în armonie, iar el să o adore, aşa cum tata o adora pe mama. Lui Meggie nu i se păruse niciodată că mama ar fi făcut prea multe, pentru a merita adoraţia şi dragostea lui şi totuşi el o idolatriza. Deci, în curînd, Ralph va înţelege că a trăi cu ea era mult mai bine decît să trăiască singur, pentru că nici nu-i trecuse prin cap că preoţia lui era ceva ce nu putea fi abandonat, sub nici o formă. Da, ştia că este interzis să iei un preot de soţ sau ca iubit, aşa că-şi făcuse obiceiul de a-l despuia pe Ralph de misia lui religioasă. Educaţia ei formală în materie de catolicism nu trecuseră niciodată spre natura jurămintelor unui preot,

iar ea, nu simţea nevoia religiei, aşa că nu o urma în mod deosebit. Neavînd nici o satisfacţie din rugăciuni, Meggie se supunea regulilor bisericii, numai în ideea că, dacă n-o făcea, va arde în iad după aceea. În visele ei cu ochii deschişi, vedea cum trăieşte cu el şi doarme cu el, aşa, ca mama cu tata. Atunci, gîndul apropierii de el, o făcea să se-nfioare şi să se mişte în şa neliniştită, totul se transforma într-un deluviu de sărutări, fără nici un alt criteriu. Faptul că se ocupa de padocuri nu i-a îmbunătăţit de loc educaţia sexuală, pentru un simplu hîrîit de cîine, în depărtare, alunga orice dorinţă de împerechiere la animale, şi, ca la toate fermele, împerechierea se făcea, de fapt, în mod ştiinţific. Cînd se făcea, Meggie era trimisă în altă parte, iar privelişteа unui cîine sărind peste altul, pentru ea, nu era decît semnalul că trebuia să folosească biciul, pentru a le opri "joaca".

Poate nici o fiinţă umană nu ştie să spună ce e mai rău: dorinţa nedescifrată, urmată de nelinişte şi iritare, sau dorinţa specifică, cea care te poartă pînă la îndeplinirea ei. Biata Meggie tînjea, dar nu prea ştia bine pentru ce, dar motivul de bază exista şi o ducea inexorabil spre Ralph de Bricassart, deci nu-i rămînea decît să viseze la el, să-l dorească; şi jelea faptul că, deşi îşi declarase dragostea pentru ea, însemna totuşi atît de puţin pentru el, încît nu venea niciodată să o vadă.

Paddy intră exact în mijlocul acestor gînduri, în drum spre casă, avînd acelaşi drum cu ea. Zîmbindu-i, ea struni calul, şi-l aşteptă.

- Ce surpriză plăcută, spuse Paddy, proptindu-şi murgul bătrîn de calul de vîrstă mijlocie a lui Meggie.

- Da, răspunse ea. Este secetă mare?

- Puţin mai rău decît aici, cred. Doamne! N-am mai văzut atîţia canguri! Spre Milparinka trebuie să fie şi mai rău. Martin King spunea ceva de o vînătoare în masă, dar nu văd cum o armată de puşti ar putea reduce numărul

de canguri, ca să se şi vadă.

Era atît de gînditor şi de blînd şi de iubitor, şi rare erau momentele cînd ea putea fi numai cu el, fără cel puţin un băiat în jur. Înainte de a se răzgîndi, Meggie îi puse întrebarea care o măcina, care o răscolea în ciuda asigurărilor pe care şi le dădea singură.

- Tati, de ce nu mai vine Părintele de Bricassart să ne vadă?

- Este ocupat, Meggie, răspunse Paddy, dar vocea-i sună îngrijorată.

- Dar chiar şi preoţii au vacanţă, nu? Îi plăcea atît de mult la Drogheda, sînt sigură că ar dori să-şi petreacă vacanţa aici.

- Într-un fel şi preoţii au vacanţă, Meggie, dar pe de altă parte, ei au întotdeauna îndatoriri. De exemplu, în fiecare zi a vieţii, ei trebuie să facă slujbe, chiar dacă sînt singuri. Cred că Părintele de Bricassart este foarte înţelept şi ştie că nu mai e posibil să se întoarcă la un mod de viaţă trecut. Pentru el, micuţă Meggie, Drogheda este puţin din trecutul său. Dacă s-ar întoarce, nu ar fi la fel de plăcut, ca pe vremuri.

- Vrei să spui că ne-a uitat, spuse ea posomorîtă.

- Nu, nu chiar. Dacă ne-ar fi uitat, nu ne-ar scrie atît de des, nu ne-ar cere atît de des veşti despre fiecare dintre noi. Se întoarse în şa compătimitor. Eu cred că e mai bine să nu vină la noi şi de aceea nu-l încurajez şi nu-l invit.

- Tati!

Paddy intra în ape tulburi.

- Uite Meggie, nu este bine să visezi la preoţi şi a venit vremea să înţelegi asta. Ţi-ai păstrat destul de bine secretul, nu cred că mai ştie cineva la ce te gîndeşti tu, dar nu m-ai întrebat pe mine, nu? Nu mi-ai pus multe întrebări, dar destule ca să-mi dau seama. Şi acum ascultă, trebuie să termini, auzi? Părintele de Bricassart a

făcut un jurămînt sfînt şi eu ştiu că nu are nici o intenţie să-l calce, iar tu ai înţeles greşit afecţiunea pe care ţi-o poartă. Cînd te-a cunoscut, el era un om matur, iar tu o fetiţă. Ei bine, să ştii că aşa gîndeşte şi acum despre tine.

Ea nu-i răspunse, nici nu se schimbă la faţă. Da, gîndi el, este fiica lui Fee. După o vreme ea spuse timid:

- Dar, ar putea înceta să mai fie preot. Numai că eu nu am nici o şansă să vorbesc cu el despre asta.

Şocul de pe faţa lui Paddy era prea real, pentru a nu-l crede, şi pentru Meggie fu mult mai convingător.

- Meggie,! Oh, Doamne, este mai rău să gîndeşti aşa! Trebuia să mergi la şcoală, fata mea, dacă mătuşa Mary murea mai devreme, te împachetam şi te trimiteam la Sydney să faci măcar cîţiva ani de şcoală. Dar acum eşti prea bătrînă. N-aş vrea să rîdă toţi de tine, biată Meggie. Continuă pe un ton mult mai blînd, cu pauze între cuvinte pentru a le da o cruzime lucidă şi tăioasă, deşi nu avea intenţia să fie dur, ci pentru a împrăştia iluzia odată pentru totdeauna: Părintele de Bricassart este *PREOT,* Meggie. Nu poate să nu mai fie, înţelegi? Jurămîntul lui este *Sacru*, prea solemn pentru a-l încălca. De vreme ce un om ajunge preot, pentru el nu există cale de întoarcere, iar educatorii lui din Seminar au grijă să fie absolut siguri că el ştie pentru ce jură, înainte de a o face. Un om care face acest jurămînt ştie fără umbră de îndoială că, odată ce l-a făcut, nu-l poate niciodată încălca. Părintele de Bricassart l-a făcut şi nu-l va încălca niciodată. Oftă. Acum ştii, Meggie. Din acest moment nu mai ai nici un motiv să visezi cu ochii deschişi la Părintele de Bricassart.

Ajunseseră în faţa casei, la grajduri; fără un cuvînt, Meggie îndreptă iapa castanie spre grajduri şi-l lăsă pe tatăl său singur. O vreme el a întors capul să o vadă, dar cînd ea dispăru înăuntru, îşi înfipse pintenii în murgul său şi porni în galop, urîndu-se că a spus ceea ce era

necesar să spună. S-o ia naiba de legătură bărbat-femeie! Părea să aibă un set de reguli care diferau de la unul la altul.

Vocea Părintelui de Bricassart era foarte tăioasă şi totuşi mai caldă decît ochii, care nu se dezlipiră de faţa tînărului preot, tot timpul cît îşi rosti cuvintele măsurate.

- Nu te-ai purtat aşa cum cere Domnul Nostru Isus Cristos de la preoţii săi. Cred că tu ştii mai bine decît noi, cei care te judecăm, dar eu trebuie să te pedepsesc în numele Arhiepiscopului tău, mai presus de orice fiinţă omenească! Jurămîntul tău de castitate a fost la fel de solemn şi de puternic ca şi celelalte jurăminte pe care le-ai făcut, iar încălcarea lor este un păcat de moarte. N-o vei vedea pe acea femeie niciodată, dar este de datoria noastră să te ajutăm să reziştl tentaţiei. Prin urmare am hotărît să pleci imediat din parohia Darwin, în nordul ţării. Vei pleca la Brisbane astă noapte, cu expresul şi de acolo, din nou cu trenul pînă la Longreach, de unde vei închiria un avion ca să ajungi la Darwin. Ţi se împachetează lucrurile în acest moment şi vor veni la gară, deci, nu este necesar să te întorci în parohie. Acum vei merge la capelă cu Părintele John şi te vei ruga. Vei rămîne în capelă pînă cînd va trebui să pleci la tren.

Pentru confortul şi consolarea ta spirituală, Părintele John va merge cu tine la Darwin. Eşti liber.

Erau înţelepţi şi autoveghetorl, preoţii din administraţie, nu îi mai permiteau păcătosului s-o mai vadă pe fata care i-a fost amantă. Devenise scandalul parohiei şi era foarte penibil. Cît despre fată, să aştepte şi să se întrebe. Din acest moment şi pînă va ajunge la Darwin, el va fi bine păzit de excelentul Părinte John, care avea ordine precise; apoi fiecare scrisoare, pe care o va trimite din Darwin, va fi deschisă şi nu i se va permite nici o convorbire telefonică. Ea nu va şti

niciodată unde a plecat, iar el nu va putea niciodată să-i spună. Nici nu i se va da nici o şansă să-şi găsească o altă fată. Darwin era un oraş de frontieră; femeile erau aproape inexistente. Jurămîntul lui era absolut; nu putea fi eliberat de el; dacă el era prea slab să se strunească, o va face Biserica pentru el.

După ce tînărul preot şi paznicul lui au ieşit din cameră, Părintele Ralph se ridică de la birou şi se îndreptă spre o cămăruţă interioară. Arhiepiscopul Cluny Dark, stătea în fotoliul său obişnuit, iar în unghi drept cu el stătea un om în veşminte purpurii, cu bonetă pe cap. Arhiepiscopul era un om solid, cu un păr alb frumos şi şocant de des şi ochii de un albastru intens; era un om cu energie, cu un acut simţ al umorului, cu o mare dragoste de mîncare. Vizitatorul său era exact în antiteză; mic şi subţire, cu cîteva şuviţe de păr negru, o faţă unghiulară şi ascetă, pielea uscată, barbă mare şi ochii negri. Ca vîrstă arăta între treizeci şi cincizeci, dar de fapt avea treizeci şi nouă de ani, cu trei ani mai mare decît Părintele de Bricassart.

- Ia loc Părinte şi serveşte un ceai, spuse Arhiepiscopul vesel. Începusem să mă gîndesc să trimit după unul proaspăt. Ai rezolvat cazul tînărului, ai reuşit cu admonestările de rigoare să-l faci să-şi îndrepte conduita?

- Da, Eminenţă, răspunse Părintele de Bricassart scurt, aşezîndu-se pe un al treilea scaun liber din jurul mesei, care era încărcată cu sandvişuri cu castraveţi şi prăjituri, pîine prăjită cu unt şi gem şi un serviciu de ceai, din argint, cu ceşcuţe Aynsley din porţelan chinezesc, împodobite cu frunze aurii.

- Incidentele de felul acesta sînt regretabile, dragul meu Arhiepiscop, dar chiar şi noi, care sîntem sfinţiţi ca preoţi ai Domnului, sîntem slabi, prea mult sîntem oameni. În inima mea îl compătimesc din suflet şi am să

mă rog la noapte să găsească mai multă putere în viitor, spuse vizitatorul.

Avea un accent străin, vocea moale, cu o umbră de accent pe "s"- uri. De naţionalitate era italian, ca titlu era Excelenţa Sa Arhiepiscop Al Legatului Papal pentru Biserica Catolică din Australia, iar ca nume era Vittorio Scarbanza di Contini- Verchese. El avea delicata misiune de a face legătura între ierarhia Australiană şi centrul nervos al Vaticanului; ceea ce însemna că era cel mai important preot din aceea parte a lumii.

Înainte de a i se da această misiune, sperase bineînţeles să plece în Statele Unite; dar după aceea, gîndindu-se mai bine, hotărî că Australia era foarte bună. Deşi ca populaţie, nu ca întindere era o ţară mult mai mică, era mult mai predominant catolică. Spre deosebire de ţările vorbitoare de limbă engleză, în Australia nu era o greutate să fii catolic şi nu era un handicap în calea realizării profesionale, ca politician, om de afaceri, ori judecător. Şi era şi o ţară bogată, ajuta mult Biserica. Nu trebuia să se teamă că va fi uitat de Roma, cît va rămîne în Australia.

Arhiepiscopul Legatului Papal era şi un om foarte subtil, ochii lui, pe deasupra ceştii de ceai, nu erau fixaţi pe Arhiepiscopul Cluny Dark ci pe Părintele de Bricassart, care în curînd va deveni secretarul său. Era un fapt arhicunoscut că Arhiepiscopul Dark ţinea enorm la acest preot, dar Arhiepiscopul Legatului Papal se întreba cît de mult o să-i placă *Lui,* un astfel de om. Erau atît de solizi aceşti preoţi Irlandezo-Australieni, erau cu mult mai înalţi decît el. Manierele Părintelui de Bricassart faţă de actualul său stăpîn erau perfecte; uşoare, degajate, respectuoase şi totuşi apropiate, pline de umor. Cum se va obişnui să lucreze cu un stăpîn de un cu totul alt temperament? Obiceiul era ca secretarul Arhiepiscopului Legatului Papal să fie numit din rîndul Bisericii Italiene,

dar Părintele Ralph de Bricassart prezenta un deosebit interes pentru Vatican. Nu numai că avea trăsătura distinctivă de a fi, personal, foarte bogat (contrar părerii generale, superiorii săi nu aveau dreptul să-i ia banii, iar el nu se oferise să-i dea) dar, el singur adusese o avere extraordinară Bisericii. Prin urmare, Vaticanul hotărîse că secretarul Arhiepiscopului Legatului Papal va fi Părintele Ralph de Bricassart, tînărul să fie studiat şi să se ştie cu exactitate ce caracter avea.

Într-o zi Sfîntul Părinte va trebui să răsplătească Biserica Australiană cu o beretă de Cardinal, dar nu foarte curînd. Prin urmare, sarcina lui, era de a studia preoţii de vîrsta Părintelui de Bricassart, iar acest preot anume, îi depăşea cu mult pe toţi ceilalţi, fiind în fruntea candidaţilor. Aşa să fie. Părintele de Bricassart să-şi încerce spiritul pe un italian, pentru o vreme. S-ar putea să fie chiar interesant. Dar de ce nu este omul acesta numai puţin mai scund?!!

În timp ce-şi sorbea ceaiul cu multă plăcere, Părintele Ralph era neobişnuit de tăcut. Arhiepiscopul Legatului Papal observă că servise un sandviş cu castravete şi că ignoră celelalte bunătăţi, bău cu sete patru ceşti de ceai, fără zahăr şi fără lapte. Ei bine, asta confirma raportul său: în viaţa personală, preotul avea deprinderi cumpătate, singura lui slăbiciune fiind o maşină bună (şi foarte rapidă).

- Numele dumitale este francez, Părinte?, întrebă Arhiepiscopul Legatului Papal, moale, înţeleg că eşti irlandez? Cum s-a petrecut fenomenul? A fost familia dumitale de origine franceză?

Părintele Ralph dădu zîmbind din cap:

- Este un nume normand, Excelenţă, foarte vechi şi foarte nobil. Eu sînt descendent direct al lui Ranulf de Bricassart, care era baron la curtea lui Wilhem Cuceritorul. În 1066 el a venit să invadeze Anglia

împreună cu Wilhem şi unul din fii săi, şi a luat pămînt în Anglia. Familia lui a prosperat în timpul regilor normanzi ai Angliei, iar mai tîrziu unii dintre ei au traversat Marea Irlandei, pe timpul lui Henric al IV-lea şi s-au aşezat acolo. Cînd Henric al VIII-lea a scos Biserica Engleză de sub autoritatea Bisericii Romei, noi am păstrat religia lui Wilhem, ceea ce a însemnat că noi ne datorăm primele filiaţii Romei şi nu Londrei. Dar cînd Cromwell a realizat Commonwalth-ul, noi ne-am pierdut pămînturile şi titlurile, care nu ne-au mai fost înapoiate. Charles avea favoriţi englezi, pe care a vrut să-i răsplătească cu pămînt irlandez. Ştiţi, nu este tocmai lipsită de motiv ura dintre irlandezi şi englezi. Am ajuns într-o obscuritate relativă, loiali totuşi Bisericii şi Romei. Fratele meu mai mare are o fermă prosperă în County Meath şi speră să crească cel puţin un cal cîştigător la derby sau să cîştige un Premiu Naţional. Eu sînt al doilea fiu, şi în familia noastră a fost o tradiţie ca al doilea fiu să îmbrăţişeze Biserica, dacă se simte atras. Sînt foarte mîndru de numele şi de descendenţa mea. Timp de o mie cinci sute de ani au existat de Bricassart-i.

Ah, asta era foarte bine! Un nume de aristocrat şi un dosar perfect, păstrarea credinţei cu toate emigrările şi persecuţiile.

- Şi, Ralph?

- Este o prescurtare de la Ranulf, Eminenţă.

- Înţeleg!

- O să-mi lipseşti, Părinte, spuse Arhiepiscopul Cluny Dark, punînd gem şi frişcă pe o felie de pîine, pe care o băgă lacom în gură.

Părintele Ralph rîse iar.

- Mă puneţi în încurcătură, Excelenţă! Iată-mă aşezat între vechiul şi noul meu stăpîn şi dacă răspund ca să-i fac plăcere unuia, îl supăr pe celălalt. Dar cred că pot să spun că-i voi simţi lipsa Excelenţei Voastre deşi aştept cu

nerăbdare să fiu de folos Eminenţei Voastre?!

Era bine spus, un răspuns diplomatic. Arhiepiscopul Di Contini-Verchese începu să se gîndească că-i va prinde bine un astfel de secretar. Dar era prea frumos, avea trăsături fine, culoarea părului uimitoare şi corpul magnific.

Părintele Ralph alunecă din nou în tăcere, privind masa pentru ceai, fără să o vadă. Îl vedea în faţa ochilor pe tînărul preot pe care tocmai îl pedepsise, simţea ca o suferinţă privirea din ochii chinuiţi cînd acela înţelese că nu-i vor da voie să-şi ia rămas-bun de la fata lui. Doamne Dumnezeule, dar dacă-ar fi fost el şi fata ar fi fost Meggie? Uneori puteai să-i păcăleşti, dacă erai discret; şi îi păcăleai de tot, dacă limitai femeile la vacanţa anuală, departe de parohie. Dar dacă te lăsai cuprins de o pasiune serioasă pentru o singură femeie, ei aflau inevitabil.

Au fost momente cînd, numai statul în genunchi pe marmura rece a capelei, pînă cînd nu se mai putea mişca de durere, l-a oprit să ia trenul spre Gilly şi spre Drogheda. Îşi spunea că era pur şi simplu victima singurătăţii, că-i lipsea afecţiunea şi căldura umană pe care le avusese la Drogheda. Îşi spunea că nu se schimbase nimic, de cînd cedase slăbiciunii şi îi răspunsese lui Meggie la sărut; că dragostea lui pentru ea era încă localizată în tărîmul fanteziei şi imaginaţiei, că nu depăşise graniţa şi nu trecuse în alt tărîm, în care avea o consistenţă tulburătoare, pe care n-o avea în vis. El nu putea admite că s-a schimbat ceva şi o păstra pe Meggie în minte, ca pe fetiţa pe care o crescuse, blocînd orice imagine care ar fi putut să o contrazică pe aceasta. Greşise. Durerea nu se estompase. Părea să fie din ce în ce mai grea şi într-un mod mult mai rece şi mai urît. Înainte, singurătatea lui fusese un lucru impersonal, nu putuse niciodată să spună că prezenţa cuiva ar fi un

remediu pentru singurătate. Dar acum, singurătatea lui avea un nume: Meggie, Meggie, Meggie.

Ieşi din reverie şi-l revăzu pe Arhiepiscopul di Contini-Vechese privindu-l fix, ochii lui mari, negri, fiind mult mai periculoşi decît ochii vioi ai actualului său stăpîn. Mult prea inteligent pentru a se preface că nu exista nici o problemă, Părintele Ralph îi întoarse o privire la fel de pătrunzătoare viitorului său stăpîn, apoi zîmbi şi ridică din umeri, de parc-ar fi spus: fiecare om are o oarecare tristeţe în el şi nu e păcat să-ţi aminteşti o supărare.

- Spune-mi Părinte, recesiunea economică a afectat afacerile pe care le ai în grijă? întrebă prelatul italian.

- Pînă în prezent, nu avem de ce să ne temem, Eminenţă. *Michar Limited* nu se lasă uşor afectată de fluctuaţiile pieţii. Îmi închipui că cei care şi-au investit banii cu mai puţină grijă, decît doamna Carson, sînt cei care riscă să piardă mai mult. Bineînţeles că la ferma Drogheda nu va fi prea bine; preţul la lînă scade. Totuşi doamna Carson a fost prea deşteaptă să-şi investească banii în profituri rurale; ea a preferat soliditatea metalelor. Deşi, după părerea mea, acum este un moment favorabil să cumperi pămînt, nu numai pentru cei de la ţară, ci şi pentru cei din oraşe. Preţurile sînt ridicol de mici, dar nu vor rămîne aşa. Nu văd cum am putea pierde, dacă am cumpăra acum. Depresiunea se poate termina într-o zi.

- Corect, remarcă Arhiepiscopul Legatului Papal. Deci nu numai că Părintele de Bricassart era un excelent diplomat, dar avea şi puţină stofă de afacerist! Într-adevăr, Roma trebuie să fie cu ochii pe el.

IX.

Dar era 1930 şi Drogheda avea să cunoască totul despre depresiune. Bărbaţii plecau în căutare de muncă în toată Australia. Cei care au putut au renunţat la plata rentelor, care îi legau de un loc unde nu găseau de muncă. Lăsate să se descurce singure, femeile cu copii se înghesuiau pe pământul municipalităţii şi făceau cozi cînd se dădeau pomeni; taţii şi soţii vagabondau. Îşi puneau strictul necesar într-o pătură, o legau şi cu ea în spate porneau la drum, sperînd măcar într-o lingură de mîncare de la fermele pe care le cutreierau, dacă nu căpătau ceva de muncă. Erau mai multe speranţe să cutreieri periferiile ţinutului, decît să te înghesui la marginea oraşului Sydney.

Preţul hranei era scăzut, iar Paddy a umplut hambarele şi magaziile, la refuz. Oricine putea fi sigur că i se va umple desaga, dacă ajungea la Drogheda. Lucrul cel mai ciudat era că procesiunea itineranţilor nu avea niciodată aceiaşi membri, erau mereu alţii, care plecau mai departe. Cînd se vedeau cu desaga plină de provizii şi cu o masă caldă în stomac, ei nu încercau să rămînă, plecau mai departe, în căutare de, nici ei nu ştiau ce. Nu peste tot oamenii erau atît de ospitalieri şi primitori, ca la Drogheda, ceea ce sublinia întrebarea; de ce nu doreau să rămînă? Poate era grija că nu au o casă, poate lipsa scopului de a merge într-un loc anume, poate din această cauză fluctuau. Mulţi reauşeau să trăiască, alţii mureau şi erau îngropaţi, înainte de a-i găsi ciorile şi porcii sălbatici. Periferiile Australiei erau uriaşe şi singuratice.

În această situaţie, Stu se întoarse în casă, şi îşi ţinea puşca întotdeauna la îndemînă, în bucătărie. Oamenii pentru munci erau uşor de găsit iar Paddy avea acum

nouă oameni, cazaţi în barăci, deci se putea lipsi de Stuart la padocuri. Fee nu mai ţinea bani la îndemînă, iar Stu făcuse un ascunziş secret, în spatele altarului din capelă. Puţini dintre vagabonzi erau oameni răi. Oamenii răi preferau să stea în oraşele mari, viaţa de itinerant era prea curată, prea singuratică şi prea grea, pentru a-i atrage pe cei răi. Totuşi nimeni nu-l condamna pe Paddy, pentru că nu dorea să rişte cu femeile casei, Drogheda era un nume cunoscut şi-i putea atrage pe puţinii necunoscuţi.

Iarna aceea a adus furtuni mari, unele uscate, unele umede, iar primăvara şi vara următoare au adus ploi, atît de bogate, încît iarba Droghedei a crescut mai grasă şi mai înaltă ca niciodată.

Jims şi Patsy se tîrîiau abia, abia, la cursurile prin corespondenţă, la masa din bucătărie a doamnei Smith şi sporovăiau despre cum o să fie cînd va veni vremea să meargă la Riverview la şcoală. Dar doamna Smith se supăra atît de tare cînd auzea astfel de discuţii, încît ei învăţară să vorbească despre plecare numai cînd ea nu era pe-aproape. Se întoarse şi vremea secetoasă, iarba înaltă pînă la şold se uscă complet şi căpătă din nou o culoare argintie.

Obişnuiţi de zece ani de zile în cîmpiile negre, hei-ho urcăm oile, hei-ho coborîm oile, cu oscilaţii între secetă şi ploi, bărbaţii dădură din umeri şi continuară munca de fiecare zi, ca şi cum acesta ar fi fost singurul lucru care conta. În parte, aceasta era adevărat; problema principală era de a supravieţui între un an bun şi următorul. Nimeni nu putea prezice ploaia. Era un om la Brisbane care reuşea destul de bine preziceri de vreme pe termen lung, ghidîndu-se după evoluţia soarelui, dar aici în singurătate, nimeni nu punea prea mult preţ pe ceea ce spunea el. Las' să spună la Sydney şi la Melbourne; oamenii din cîmpii aveau mai multă încredere

în ce le spuneau oasele lor.

În iarna lui 1932 au revenit furtunile uscate, împreună cu o iarnă cumplită şi rece, dar iarba înaltă măcar ţinea praful, iar muştele nu mai erau atît de multe. Asta nu era o consolare pentru oile proaspăt tunse, care tremurau nenorocite. Doamna Dominic O'Rourke, care locuia într-o casă de lemn, adora să primească musafiri de la Sydney; unul dintre punctele de mare atracţie pe care-l făcea, era vizita la Drogheda, pentru a le arăta vizitatorilor săi că chiar şi în sălbăticie oamenii puteau trăi confortabil. Şi subiectul conversaţiei se oprea în mod inevitabil asupra oilor tunse, care trebuiau să înfrunte iarna. Dar, aşa cum spusese Paddy unui astfel de vizitator, asta făcea lîna mai bună. Lîna era totul, nu oaia. Nu mult după ce el făcuse o astfel de afirmaţie, în *Sydney Morning Herald* apăru o notiţă care cerea parlamentului o lege urgentă pentru ceea ce ei numeau "cruzimea faţă de oi". Biata doamnă O'Rourke a fost îngrozită, dar Paddy a rîs pînă i-au dat lacrimile.

- Tare-i prost, bietul de el, n-a văzut niciodată un oier tăind burta unei oi şi cosînd-o la loc, o consolă el pe doamna O'Rourke. Nu merită să vă faceţi probleme, doamnă Dominic. În oraş ei nu ştiu cum trăieşte cealaltă jumătate a ţării şi îşi pot permite luxul de a se purta cu animalele de parc-ar fi copii. Aici, la noi, altfel stau lucrurile. N-ai să vezi niciodată un bărbat, un copil sau o femeie ignoraţi de către noi, dar în oraş, sînt oameni care au grijă de animalele lor de casă, dar ignoră complet strigătul de ajutor al unei fiinţe umane.

Fee, ridică capul şi privi spre el.

- Are dreptate, doamnă Dominic, întotdeauna dispreţuim ceea ce avem prea mult. Aici oile, în oraş oamenii.

Numai Paddy era plecat departe în cîmp, cînd sosi

furtuna, în acea zi de august. El coborî de pe cal, legă bine animalul de un copac şi se aşeză aşteptînd să treacă. Tremurînd de frică, cei cinci cîini care erau cu el se strînseră unul în altul, în timp ce oile se răsfirară care-ncotro. Şi era o furtună teribilă, revărsîndu-şi furia chiar deasupra capului său. Paddy îşi astupă urechile cu degetele, închise ochii şi începu să se roage. Nu departe de unde stătea el era o grămadă de butuci, înconjuraţi de iarbă înaltă. La mijlocul grămezii era un eucalipt desfrunzit, proiectat pe cerul înourat.

O flamură albastră strălucitoare îi arse ochii, deşi închişi şi Paddy sări în picioare, dar fu aruncat la pămînt că o jucărie de o explozie îngrozitoare. Ridică faţa din pămînt şi văzu flăcările glorioase, albastru purpuriu, ridicîndu-se deasupra eucaliptului; apoi, atît de repede încît abia avu timp să se dumirească, totul luă foc. Ultima picătură de ploaie se evaporase de mult, iar iarba din jur era înaltă şi uscată ca hîrtia. Ca un fel de răspuns al pămîntului către cer, copacul gigant aruncă pe deasupra coroanei o ramură în flăcări, în acelaşi moment butucii şi iarba se aprinseră în cerc şi focul îşi continuă înaintarea de jur împrejur, împrăştiat de vîrtejul de vînt. Paddy nici nu avu timp să ajungă la cal. Totul se aprindea în jurul său cu o viteză uluitoare. Erau pereţi groşi de foc în toate direcţiile; copacii ardeau sfidător şi iarba de sub picioarele lui se aprindea în cercuri. Auzi cum urlă calul şi inima îi tresări; nu putea să lase bietul animal să moară legat, fără ajutor. Un cîine urlă şi urletul se transformă într-un strigăt de agonie aproape uman. Un moment se ridică şi dansă, ca o flacără vie, apoi căzu în iarba pîrjolită. Se auziră şi urletele celorlalţi cîini, apoi şi acestea fură învăluite de focul care se întindea cu repeziciune. Un meteor aprins îi trecu prin păr şi pentru o milisecundă chibzui care drum era mai bun pentru a ajunge la cal; privi în jur şi văzu un papagal prăjindu-se la

picioarele sale.

Deodată, Paddy realiză că acesta era sfîrşitul. Nu avea nici o ieşire din acest infern, nici pentru el, nici pentru cal. În timp ce înţelegea asta, aşchii arzînd se împrăştiau în toate direcţiile din eucaliptul care exploda în flăcări. I se încreţi pielea pe braţe, iar părul i se aprinse. Să mori în felul acesta era ceva de nedescris; pentru că focul înaintează dinspre interior spre exterior. Ultimele care cedează, sînt creierul şi inima. Cu hainele în flăcări, Paddy începu să strige şi să strige, în mijlocul holocaustului. Şi fiecare strigăt de agonie, era numele soţiei sale.

Toţi ceilalţi bărbaţi reuşiră să ajungă la Drogheda înaintea furtunii, îşi duseră caii la adăpost în grajd şi se îndreptară fie spre casa mare, fie spre baraca fiecăruia. În sufrageria luminată a lui Fee, cu un foc sănătos în şemineul din marmoră crem cu roz, băieţii Cleary ascultau furtuna, neîndrăznind nici să iasă să o privească. Parfumul îmbietor al focului de eucalipt arzînd şi sandvişurile cu prăjituri de pe măsuţă, erau prea ademenitoare. Nimeni nu-l aştepta pe Paddy să ajungă acasă. Cam pe la ora patru, norii s-au împrăştiat spre est şi toţi, aproape inconştient, respirară uşuraţi. Era aproape imposibil să fii relaxat în timpul unei furtuni uscate, chiar dacă fiecare casă de la Drogheda era echipată cu un paratrăsnet. Jack şi Bob ieşiră să ia o gură de aer curat, spuseseră ei, dar în realitate ieşiseră să respire uşuraţi.

- Priveşte, arătă Bob spre vest.

Deasupra copacilor care încercuiau padocurile casei o pîclă groasă de fum se ridica spre cer, împrăştiată de vîntul puternic.

- Sfinte Isuse! strigă Jack fugind în casă la telefon. Foc, foc! strigă el în receptor, în timp ce toţi din cameră nu înţelegeau ce se petrece, apoi dădură toţi buzna

afară. Foc la Drogheda, foc mare!

Închise. Era tot ceea ce trebuia să spună pe linia Gilly, pentru că cei de pe linie, de obicei ridicau receptorul la primul "clic". Deşi nu fusese nici un foc de amploare în districtul Gilly, de cînd veniseră Cleary-ii, toată lumea ştia rutina.

Băieţii fugiseră după cai şi ceilalţi oameni ieşiră din barăci, în timp ce doamna Smith deschise o cămară şi începu să care provizii cu sacii. Focul era în vest, iar vîntul bătea tot din această direcţie, ceea ce însemna că focul se apropia de casă. Fee îşi scoase fustele lungi şi îşi puse o pereche de pantaloni de-ai lui Paddy, apoi fugi cu Meggie la grajduri; fiecare pereche de mîini care puteau ţine ceva, erau necesare.

În bucătărie, doamna Smith aprinse focul la soba mare şi fetele aduseră vase uriaşe.

- E bine c-am tăiat tăuraşul ieri, spuse menajera. Minnie, uite cheia de la pivniţa de băuturi. Şi tu, Cat, mergeţi şi aduceţi toată berea şi tot romul pe care-l găsiţi, apoi începeţi să frămîntaţi pîinea; eu mă ocup de carne. Şi grăbiţi-vă, *GRĂBIŢI-VĂ!*

Caii, neliniştiţi de furtună, simţiseră şi fumul şi erau greu de înşeuat; Fee şi Meggie scoaseră din grajd cei doi cai de rasă, să-i poată înşeua. În timp ce Meggie se chinuia cu iapa castanie, doi itineranţi veniră fugind de pe drumul spre Gilly.

- Foc, Don'şoară, foc! Daţi-ne nişte cai şi cîţiva desagi.

- Acolo, la staule. Doamne Dumnezeule, sper că nici unul de-ai voştri să nu fi fost prins acolo! spuse Meggie, care nu ştia încă unde era tatăl ei.

Cei doi oameni luară în fugă desagii cu hrană şi cu apă de la doamna Smith; Bob şi ceilalţi erau plecaţi de cinci minute. Cei doi îi urmară şi ultimele care plecară erau Meggie şi Fee.

În urma lor, Tom grădinarul, umplu pompa de apă şi-i porni motorul. Nu că ar mai fi putut ajuta vreo picătură de ploaie măcar, la un foc atît de mare, dar trebuia să ţină uzi sacii cu nisip şi oamenii care-i cărau. În timp ce îndrepta pompa spre malul pîrîului, privi înapoi pentru o clipă la casa administratorului şi celelalte două case mai mici, neocupate. Acolo era singurul loc pe unde se puteau apropia flăcările, prin copacii de pe malul pîrîului. Bătrînul Tom privi spre vest, dădu din cap, hotărîrea era luată. *NU* vor putea niciodată opri focul, acolo. Se vor întoarce. Pe malul apei îndreptă furtunul spre casa administratorului şi începu s-o ude. Sătură casa de apă, apoi trecu la cele două mici. Atît putea face mai bine; să ţină casele îmbibate cu apă, ca să nu prindă foc.

În timp ce Meggie călărea lîngă Fee, norul deveni din ce în ce mai gros; vîntul aducea miros de pîrjol. Se întuneca; creaturi zburătoare dinspre vest se îndreptau spre casă în grupuri numeroase; canguri şi porci mistreţi, oi şi vite înspăimîntate, păsări Emu şi iepuri cu miile. Bob lăsase porţile deschise, observase ea în timp ce mergea de la Borehead la Billa-Billa; fiecare padoc avea un nume. Iar oile erau atît de proaste încît dădeau în garduri şi se opreau la trei picioare de o poartă deschisă, dar n-o vedeau.

Cînd au ajuns ele focul se întindea pe zece mile şi se răspîndea lateral şi în faţă, cu fiecare secundă. În timp ce iarba înaltă şi copacii îşi înteţeau focul ajutate de vînt, ele priveau fără speranţă spre vest de pe caii speriaţi. Nu avea rost să încerce să-l oprească acolo; nici o armată de oameni nu ar fi reuşit. Trebuiau să se întoarcă la fermă şi să încerce s-o protejeze, dacă puteau. Deja înaintase cu cinci mile; dacă nu plecau, erau prinşi la mijloc şi arşi de vii.

Bătrînul Tom încă mai uda casa, cînd s-au întors ei.

- Bine gîndit, bătrîne Tom! strigă Bob. Ţine-o aşa

pînă cînd e prea fierbinte şi nu mai poţi sta, apoi să ieşi cît mai ai timp, auzi? Eroismele nu-şi au rostul; eşti mai important decît lemnele.

Curţile fermei erau pline de căruţe şi cai şi încă se mai vedeau lumini, pe drumul spre Gilly; un grup de oameni îi aştepta, şi Bob se îndreptă spre ei.

- Cît e de mare, Bob? întrebă Martin King.

- Prea mare ca să luptăm cu el, cred, răspunse Bob. Bănuiesc că s-a întins cam cinci mile şi cu vîntul ăsta se întinde repede spre casă; dar mai cred că şi Horry trebuie să se pregătească să-şi apere ferma. La el va ajunge după aceea, pentru că eu nu văd cum îl putem opri.

- Ei bine, de mult n-am mai avut un foc mare. Ultimul a fost în 1919. O să organizez un grup care să meargă la Beel-Beel, dar sîntem destul de mulţi şi încă mai vin. Gilly poate aduce cinci sute de oameni să lupte cu focul. O parte vom rămîne aici să ajutăm. Mulţumesc lui Dumnezeu că sînt la vest de Drogheda, asta- i tot ce pot să spun.

- Mă linişteşti al naibii de bine, rînji Bob.

- Unde-i taică-tu? întrebă Martin privind în jur.

- La vest de foc, ca şi Bugele. A plecat la Wilga să aducă nişte oi, iar Wilga este la cel puţin cinci mile vest de locul unde a început focul.

- Nu mai sînt oameni de care să fii îngrijorat?

- Nu astăzi, mulţumesc cerului.

Într-un fel era ca la război, gîndi Meggie intrînd în casă: o grabă controlată, grija pentru mîncare şi băutură, ca să menţină puterea şi curajul. Şi ameninţarea dezastrului iminent. Cum ajungeau, oamenii se apucau de treabă, tăiau copacii de pe malul pîrîului şi iarba prea lungă din jurul casei. Meggie îşi aminti cît de golaşă îi păruse ferma, în comparaţie cu vegetaţia luxuriantă din jurul ei, nu era decît un cerc uriaş menit să oprească

focul.

Toată lumea vorbea de focurile pe care le cunoscuse Gilly, în cei şaptezeci şi ceva de ani de existenţă. Destul de ciudat era faptul că focul nu constituia o ameninţare în timpul secetei prelungite, pentru că atunci nu era suficientă iarbă să menţină un foc. Pe o astfel de vreme, la un an sau doi după ce ploile au făcut iarba să crească înaltă, Gilly a cunoscut cele mari mari incendii, unele dintre ele erau scăpate de sub control şi se întindeau sute de mile.

Martin King se ocupa de cei trei sute de oameni care au rămas să apere Drogheda. El era cel mai bătrîn fermier din district şi luptase cu focul timp de peste cincizeci de ani.

- Am 150.000 de acri la Bugela, spunea el şi în 1905 am pierdut toate oile şi toţi copacii. Mi-au trebuit cincisprezece ani să recuperez şi o vreme am crezut că nu voi reuşi niciodată, pentru că, în acele timpuri, lîna nu aducea mare lucru, nici carnea de vită.

Vîntul încă mai urla şi peste tot se simţea mirosul pîrjolului. Se înnoptase, dar cerul spre vest era roşu aprins, de o lumină sinistră, iar fumul îi sufoca şi-i făcea să tuşească. La scurt timp au văzut şi primele flăcări, limbi uriaşe care se strecurau prin perdeaua de fum, însoţite de un zgomot infernal care le zguduia urechile. Copacii din partea de vest au luat foc şi ridicau o perdea solidă de flăcări; Meggie privea îngrozită de pe verandă şi desluşea siluetele de pigmei ale oamenilor proiectate pe flăcări, sărind şi agitîndu-se ca nişte suflete în agonia iadului.

- Meggie, intră înăuntru şi pune farfuriile pe dulap, fetiţo! Nu sîntem la picnic! auzi vocea mamei sale. Se întoarse şi intră intrigată.

Două ore mai tîrziu, primii oameni extenuaţi intrară clătinîndu-se să mănînce şi să bea ceva, pentru a-şi

aduna forţele să plece înapoi. Pentru asta munciseră femeile de la fermă, pentru a avea destulă mîncare, carne, pîine, ceai, rom, bere, chiar şi pentru trei sute de oameni. Cînd era vorba de un incendiu, fiecare făcea ceea ce ştia mai bine, ceea ce înseamna că femeile găteau pentru a menţine forţa oamenilor. Ladă după ladă de lichior se golea şi era înlocuită de alta plină; înnegriţi de funingine şi extenuaţi bărbaţii beau cu sete halbe de bere, înghiţeau ceva de mîncare, beau cel puţin un pahar de rom şi apoi din nou la foc. În drumurile ei înăuntru şi afară din bucătărie, Meggie privea focul cu groază. În felul său, avea o frumuseţe nepămînteană, pentru că era trimis de ceruri, de Dumnezeu sau de Diavol. Oamenii se mişcaseră spre est şi erau acum complet înconjuraţi; Meggie desluşea detalii nedefinite ale holocaustului. Acum totul era portocaliu şi roşu, alb şi galben; un copac înalt cu siluetă neagră strălucea într-o crustă portocalie; tăciuni aprinşi făceau piruete în aer, ca fantomele; măduva pulsa din inimile extenuate ale copacilor. O ploaie măruntă de steluţe se împrăştia de fiecare dată cînd exploda un eucalipt; limbi de flăcări albe şi roşii izbucneau deodată din cîte ceva ce rezistase şi în cele din urmă se abandona focului. Oh, da, focul era frumos în noapte; o să-l poarte în memorie toată viaţa ei.

O creştere bruscă a intensităţii vîntului trimise toate femeile pe tufele de glicină şi pe acoperişul de tablă, cu saci cu nisip ud, pentru că toţi bărbaţii erau plecaţi. Încărcate cu saci, tîrîndu-se în genunchi, aruncau apă pe acoperiş, îngrozite că metalul ar putea să cedeze sub ploaia de flăcări şi să lase descoperit lemnul de desubt. Dar cele mai mari stricăciuni au fost la zece mile est, la ferma Beel-Beel.

Ferma Drogheda era numai la trei mile de hotarul estic, ea fiind cea mai apropiată de Gilly. Beel-Beel se învecina cu ea şi mai departe era ferma Narrengang.

Cînd vîntul a ajuns de la patruzeci la şaizeci de mile pe oră, toţi au ştiut că numai ploaia putea să împiedice focul să ardă săptămîni în şir şi să pustiască sute de mile de pămînt de cea mai bună calitate.

Casele de lîngă pîrîu rezistară printr-o luptă înverşunată, cu Tom ca un posedat, umplînd rezervorul pompei, aruncînd, umplînd din nou, aruncînd din nou. Dar cînd vîntul se înteţi, casele se aprinseră şi Tom se retrase plîngînd.

- Mai bine ai îngenunchia şi i-ai mulţumi lui Dumnezeu că vîntul nu s-a înteţit cînd focul era la vest de noi, spuse Martin King. Dacă se întîmpla asta, nu numai că ardea toată ferma, dar şi noi toţi. Isuse, sper numai ca toţi să fie întregi la Beel-Beel!

Fee îi întinse un pahar mare cu rom; nu mai era tînăr, dar luptase cu focul cît fusese nevoie şi-i îndrumase pe ceilalţi ca un adevărat maestru.

- Ce caraghios, îi spuse ea, cînd părea că totul este pierdut, eu m-am gîndit la cele mai ciudate lucruri. Nu m-am gîndit la moarte, la copii sau la ruinele acestei case frumoase. Nu m-am putut gîndi decît la coşul meu de cusut, la împletitura pe jumătate făcută, la cutia cu tot felul de nasturi, pe care-i păstrez de ani de zile, la farfuriile în formă de inimă, pe care mi le-a făcut Frank cu ani în urmă. Cum aş fi supravieţuit fără ele? Toate aceste lucruri mărunte, ştii, lucruri care nu se pot înlocui sau cumpăra.

- Aşa gîndesc toate femeile, de fapt. Ciudat, nu-i aşa, cum reacţionează mintea? în 1905 îmi amintesc cum soţia mea a fugit în casă, în timp ce eu ţipam la ea ca disperatul, numai să scoată un tambur, pe care erau nişte încrustaţii în lemn. Zîmbi. A ieşit la timp, deşi am pierdut casa. Cînd am construit casa cea nouă, primul lucru pe care l-a făcut, a fost să termine încrustaţiile. Scria "casă dulce casă". Puse jos paharul şi clătină din

cap la ciudăţenia femeilor. Trebuie să plec. Garreth Davies o să aibă nevoie de noi la Narrengang şi, aş vrea să nu am dreptate, dar cred că şi Angus la Rudna Hunish. Fee se albi.

- Oh, Martin, atît de departe?

- S-a trimis vorbă, Fee. Booroo şi Bourke au nevoie de noi.

Timp de alte trei zile focul făcu ravagii spre est, întinzîndu- se din ce în ce mai mult, pînă începu deodată o ploaie, care ţinu aproape patru zile şi care stinse pînă la ultimul tăciune. Dar focul se întinsese peste o sută de mile şi înnegrise totul peste Drogheda pînă la hotarul ultimei proprietăţi din Gillanbone, spre est, Rudna Hunish.

Pînă cînd nu începu ploaia nimeni nu se aşteptase să audă veşti de la Paddy, pentru că toţi îl credeau departe de zona pîrjolului, despărţit de ei prin căldură şi prin copacii în flăcări. Dacă nu s-ar fi stricat telefonul, Bob se gîndea că el i-ar fi sunat de la Martin King, pentru că era logic ca Paddy să meargă spre vest şi să se adăpostească la ferma Bugela. Dar cînd ploaia cădea deja de şase ore şi el tot nu dădu nici un semn de viaţă, ei începură să-şi facă probleme. Timp de aproape patru zile încercaseră să se încurajeze că nu erau motive de îngrijorare, cu siguranţă că era doar izolat şi hotărîră să aştepte să ajungă el acasă, decît să meargă ei la Bugela.

- Trebuia să fi ajuns, spuse Bob măsurînd camera de sus şi-n jos, în timp ce ceilalţi îl priveau; ironia soartei era că ploaia adusese şi un curent de aer rece şi iarăşi ardea focul în sobă.

- Tu ce crezi, Bob? întrebă Jack.

- Cred că trebuie să mergem după el. Poate este rănit, poate merge pe jos şi este destul drum. Poate i s-a speriat calul şi l-a aruncat din şa şi poate că stă pe undeva neputînd să mai meargă. Avea hrană pentru o

noapte dar nici pe departe, pentru patru zile, deşi nu cred că poate muri de foame. Este bine să nu ne precipităm, n-am să anunţ încă oamenii de la Nerrengang. Dar dacă nu-l găsim pînă la căderea nopţii, am să merg la Dominic şi am să alertez tot districtul pentru mîine. Doamne, tare-aş vrea ca cei de la PMG să repare liniile telefonice!

Fee tremura, ochii îi erau aprinşi de febră, aproape sălbatici.

- Am să-mi pun o pereche de pantaloni, spuse. Nu suport să stau aici să aştept.

- Mamă, te rog stai acasă, o rugă Bob.

- Dacă e rănit, poate fi oriunde,Bob şi în orice fel de stare. Ai trimis oamenii la Narrengang şi sîntem destul de puţini pentru o echipă de salvare. Dacă merg împreună cu Meggie, amîndouă sîntem destul de puternice să înfruntăm orice s-ar ivi, dar dacă Meggie merge singură, ea va trebui să caute cu unul din voi, ceea ce înseamnă că vă încurcă; ca să nu mai spun de mine.

Bob se lăsă convins.

- Bine atunci. Ai să iei calul lui Meggie; ai mai călărit pe el. Toţi luăm o puşcă şi suficiente cartuşe.

Plecară cu toţii, pe lîngă pîrîu şi se afundară în peisajul arid. Nu mai era nimic verde. Totul era cenuşă şi cărbune, incredibil, dar încă mai fumegau, după atîtea ore de ploaie. Fiecare frunză era carbonizată şi pe unde fusese iarbă, ici şi colo vedeau cîte o grămadă carbonizată, oi prinse de foc, sau cîte un cal, sau porc sălbatic. Lacrimile ei se amestecau cu ploaia pe obraji.

Bob şi Meggie deschideau mica procesiune, Jack şi Hughie veneau la mijloc, Fee şi Ştu încheiau. Pentru Stu şi Fee era o înaintare paşnică; se simţeau bine că sînt apropiaţi unul de celălalt, nu vorbeau, fiecare era mulţumit de compania celuilalt. Cîteodată caii se apropiau şi se cutremurau la vederea vreunei orori, dar

asta nu părea să afecteze ultima pereche de călăreţi. Noroiul făcea înaintarea grea şi înceată, dar iarba arsă le dădea cailor cîte un petec de pămînt solid, pentru înaintare. La fiecare cîţiva iarzi se aşteptau să-l vadă pe Paddy, pe undeva departe, dar timpul trecea şi el nu apărea.

Cu inimile tresărind, realizară că focul începuse de mult mai departe decît crezuseră ei. Norii de ploaie trebuie să fi acoperit focul destul de multă vreme, pînă cînd el se întinsese deja destul de repede. Marginea de hotar era uluitoare. Pe de o parte era o linie clară, distinctă, neagră, strălucind de cenuşă, pe cealaltă parte era pămîntul, aşa cum îl ştiuseră din-totdeauna, îmbibat de apă, dar viu. Bob se opri şi aşteptă să vorbească cu toţi.

- Uite, de aici începem. Eu merg spre vest, este direcţia cea mai probabilă, merg singur, sînt mai puternic. Aveţi toţi destulă muniţie? Bine. Dacă găsiţi ceva, trageţi trei cartuşe în aer, iar cei care aud trebuie să răspundă cu cîte o împuşcătură. Apoi aşteptăm. Cine a tras trei focuri, mai trage trei după cinci minute şi mai trage trei, la fiecare cinci minute. Cei care aud, trag cîte un foc.

- Jack, tu mergi spre sud, pe linia focului. Hughie, tu mergi spre sud-est. Eu merg spre vest. Mama şi Megie, voi mergeţi spre nord- vest. Stu merge pe linia focului spre nord. Şi vă rog mergeţi cu grijă. Din cauza ploi nu se prea vede, şi aici este multă cenuşă. Strigaţi des; poate nu vă vede, dar vă poate auzi. Dar ţineţi minte, nici un foc pînă nu găsiţi ceva, pentru că el nu avea puşcă şi dacă aude împuşcătura şi nu poate striga, ar fi groaznic. Noroc şi Dumnezeu să ne ajute!

Ca pelerinii la răspîntii de drum, se despărţiră, îndreptîndu-se fiecare în altă direcţie, înaintînd prin ploaia deasă şi mohorîtă, îndepărtîndu-se din ce în ce mai mult unul de celălalt, devenind din ce în ce mai mici, pînă cînd

fiecare dispăru pe drumul său.

Stuart înaintase cam o jumătate de milă cînd observă o grămadă carbonizată, foarte aproape de linia de demarcaţie a focului. Era neagră şi creaţă, ca un cap de negrişor şi se afla lîngă o cioată, în apropierea hotarului carbonizat. Ceea ce văzu era calul lui Paddy, întins de foc în trunchiul unui arbore de cacuciuc şi doi din cîinii lui Paddy, ca două grămăjoare înţepenite cu picioarele în sus. Coborî de pe cal şi cizmele i se scufundară pînă la glezne în noroi, îşi luă puşca din şa. Buzele i se mişcau într-o rugăciune, în timp ce înainta prin cărbuni. Dacă n-ar fi fost calul şi cîinii, ar mai fi putut spera că era un vagabond, sau vreun călător prins în cursa focului. Dar Paddy plecase călare şi avea cu el cinci cîini; nici un itinerant nu avea mai mult de un cîine la drum. Şi aici era mult în interiorul Droghedei, pentru a te gîndi la un muncitor de la Bugela. Puţin mai departe găsi şi alţi cîini incineraţi; cinci la număr, cinci cîini. Ştiu că nu va mai găsi un al şaselea şi nici nu găsi.

Nu departe de cal, ascuns de un butuc, găsi ceea ce fusese un om. Nu putea greşi. Strălucind în ploaie, grămada carbonizată stătea pe spate, era încovoiat ca un arc, se ridica la mijloc şi nu atingea pămîntul decît cu umerii şi picioarele. Braţele erau ridicate de la cot, ca într-o rugăciune spre ceruri, degetele erau descărnate, numai oasele se încovoiau pentru a prinde ceva nevăzut. Picioarele erau depărtate, dar îndoite de la genunchi, iar ceea ce fusese un cap, privea lipsit de vedere spre cer.

Timp de o secundă Stu privi, cu ochii săi limpezi şi profunzi, spre tatăl său, dar nu văzu ruina carbonizată ci omul, aşa cum fusese el în viaţă. Îndreptă puşca în sus, trase un foc, încărcă, îl trase pe-al doilea, încărcă şi-l slobozi şi pe-al treilea. Vag, în depărtare auzi un răsunet, apoi şi mai departe, se auzi al doilea răspuns. Atunci îşi aminti că cel mai apropiat răspuns venea de la mama şi

sora sa. Ele erau la nord-vest, iar el era la nord. Fără să aştepte cele cinci minute, încărcă puşca, o îndreptă spre sud şi trase. Pauză, încărcă, foc, încărcă, al treilea foc. Puse arma pe pămînt şi privi spre sud, ascultînd încordat. De data aceasta răspunsul veni dinspre vest, de la Bob, al doilea de la Jack sau Hughie şi al treilea de la mama sa. Oftă uşurat; nu dorea ca femeile să ajungă primele. Astfel, nu observă porcul sălbatic care ieşi dintre copacii din nord; îi simţi mirosul. Era mare cît un taur, corpul masiv tremura şi înainta pe picioarele scurte, dar puternice, scormonind cu rîtul pămîntul ars şi ud. Împuşcăturile îl deranjaseră, dar era şi rănit. Părul negru, aspru, era pătat de şuviţe roşii de sînge; ceea ce mirosi Stuart privind spre sud, era aroma de carne de porc, scoasă proaspăt din cuptor. Scos din tristeţea paşnică, care lui îi era perpetuă, întorcîndu-şi capul, gîndi în sinea sa că trebuie să mai fi fost în acest loc, că acest loc înnegrit de funingine şi îmbibat de ploaie, îi fusese încrustat în memorie, chiar în ziua naşterii sale.

Întorcîndu-se apucă puşca, amintindu-şi că nu era încărcată. Mistreţul stătea neclintit, cu ochii mici, roşii, nebuni de durere şi colţii galbeni pe jumătate arcuiţi în sus. Calul lui Stuart necheză simţind fiara; capul masiv al porcului se întoarse şi-l privi, apoi se aplecă pentru atac. În timp ce atenţia-i era îndreptată spre cal, Stu realiză că aceasta este singura lui şansă, se aplecă iute, scoase încărcătorul, căutînd cu cealaltă mînă cartuşe în buzunar. În jur ploaia cădea estompînd toate celelalte sunete. Dar mistreţul auzi zgomotul şi în ultimul moment îşi schimbă direcţia atacului , de la cal, la Stuart. Era deja peste el, cînd îl împuşcă, chiar în piept, dar aceasta nu-l opri. Colţii se mişcară în sus şi lateral, dar îl apucară de abdomen. Stu simţi sîngele ţîşnind, îmbibîndu-i hainele şi împrăştiindu-se pe pămînt. Întorcîndu-se greoi, pentru că începu să simtă glontele, porcul vru să-l apuce din nou,

se clătină şi căzu. Întreaga greutate de o sută cincizeci de pfuzi se prăbuşi peste el şi-i aruncă faţa în noroi. O secundă mîinile lui se înfipseră cu disperare în pămînt, într-o luptă surdă de a se elibera; deci asta ştiuse el din-totdeauna, de aceea nu sperase, nu visase şi nu-şi făcuse planuri niciodată; sorbise numai cu nesaţ din viaţă, atît de profund încît nu mai avusese timp să-şi plîngă soarta. Gîndi; "Mamă, Mamă! Nu pot rămîne cu tine, Mamă!"; gîndi asta şi atunci cînd inima îi cedă.

- Oare de ce nu a mai tras Stu? o întrebă Meggie pe mama sa, în timp ce se îndreptau spre direcţia de unde veniseră primele focuri de armă, neputînd să meargă mai repede prin noroi, disperate şi îngrijorate.

- Cred că ştie că am auzit, răspunse Fee. Dar în străfundurile minţii sale, revăzu faţa lui Stu, atunci cînd se despărţiseră, felul în care îi strînse mîinile, felul în care-i zîmbise.

- Nu putem fi prea departe, spuse îmboldindu-şi calul.

Dar Jack şi Hughie ajunseră primii, la fel şi Bob şi toţi le întîmpinară pe femei, cînd le văzură apărînd spre locul dezastrului.

- Nu merge mamă, spuse Bob, în timp ce ea descăleca.

Jack se îndreptă spre Meggie şi îi prinse mîinile.

Cele două perechi de ochi verzi, îi priviră, nu cu teamă sau uimire, ci cu acceptarea soartei, ca şi cum nu mai era nevoie să li se spună, ci ar fi ştiut totul.

- Paddy? întrebă Fee, cu o voce care-i era străină.

- Da. Şi Stu.

Nici un fiu nu fu în stare să o privească.

-Stu? *STU! CUM ADICĂ?* Oh, Doamne, ce este, ce s-a întîmplat? Nu amîndoi - Nu!

- Tata a fost prins de foc; a murit. Stu, trebuie să fi

deranjat un porc mistreţ, s-a luptat cu el. L-a împuşcat, dar porcul a căzut peste el şi l-a sufocat. Şi el a murit, mamă.

Meggie începu să ţipe şi să lupte să se elibereze de mîinile lui Jack, dar Fee rămase împietrită în mîinile murdare de sînge ale lui Bob, cu ochii sticloşi, ca o minge opacă.

- Este prea mult, spuse în cele din urmă şi-l privi pe Bob, cu ploaia şiroindu-i pe faţă şi părul adunat în şuviţe pe gît, ca nişte inele aurii. Lasă-mă să merg la ei, Bob. Sînt soţia unuia şi mama celuilalt. Nu mă poţi opri nu, ai nici un drept să mă opreşti. Lasă-mă să merg la ei!

Meggie se liniştise şi stătea în braţele lui Jack, cu capul sprijinit de umărul lui. Fee se îndreptă spre dezastru, cu braţul lui Bob protector în jurul taliei, Meggie privi după ei, dar nu avu puterea să-i urmeze. Hughie apăru de undeva, din ploaie; Jack îi făcu semn cu capul să-i urmeze.

- Mergi cu ei, Hughie, stai cu ei. Meggie şi eu ne întoarcem la Drogheda să aducem o căruţă. Îi dădu drumul lui Meggie şi o ajută să urce pe iapa castanie.

- Vino, Meggie; este aproape întuneric. Nu-i putem lăsa aşa toată noaptea şi ei nu vor pleca pînă nu ne întoarcem noi.

Era imposibil să porneşti o căruţă prin noroiul acela; în cele din urmă, Jack şi bătrînul Tom au prins în lanţuri, în urma a doi cai de povară, o foaie de tablă ruginită. Tom conducea echipajul, în timp ce Jack mergea în faţă, cu cea mai mare lampă pe care o avea Drogheda.

Meggie rămăsese la fermă şi stătea nemişcată în faţa focului din salon, în timp ce doamna Smith, plîngînd, încerca să o convingă să mănînce, îndurerată de împietrirea fetei, de şocul îngheţat prin care trecea, de lacrimile care nu puteau curge. La sunetul venit de la uşa

din faţă, se întoarse şi plecă să răspundă, întrebîndu-se cine Dumnezeu reuşise să vină prin noroi şi, ca de obicei, uimită de iuţeala cu care mergeau veştile în pustiul dintre ferme.

Părintele Ralph stătea pe verandă, ud şi plin de noroi.

- Pot să intru, doamnă Smith?

- Oh, Părinte! Părinte! strigă ea şi se aruncă în braţele lui. Cum aţi aflat?

- Mi-a telegrafiat doamna Cleary, o politeţe între propietar şi arendaş, pe care o apreciez foarte mult. Am obţinut aprobarea să plec, de la Arhiepiscopul di Contini-Verchese. Am venit într-un suflet! Ai crede că a trebuit să i-o repet de o sută de ori pe zi? Am luat un avion. În timp ce ateriza, s-a înfipt cu botul în pămînt; eu ştiam cum este pămîntul aici. Dragul şi frumosul Gilly! Mi-am lăsat valiza la Părintele Watty, la casa parohială şi am închiriat un cal de la Imperial; toţi au spus că sînt nebun şi au pariat pe o sticlă de *Johnnie Walker Black Label*, că n-am să răzbat prin noroi. Oh, doamnă Smith, nu plînge; draga mea, lumea nu se sfîrşeşte din cauza unui foc, indiferent cît de mare şi de rău ar fi fost! spuse zîmbind şi mîngîindu-i umerii. Uite, am venit să uşurez lucrurile şi nici nu faci un efort să mă încurajezi. Nu mai plînge, asta te rog!

- Atunci, nu ştiţi, suspină ea.

- Ce? Ce să ştiu? Ce este - ce s-a întîmplat?

- Domnul Cleary şi Stuart au murit.

Faţa lui se goli de culoare; mîinile o împinseră pe menajeră.

- Unde este Meggie? întrebă răstit.

- În salon. Domna Cleary este încă în cîmp, cu corpurile neînsufleţite. Jack şi Tom au plecat să-i aducă. Oh, Părinte, cîteodată, deşi sînt credincioasă, nu mă pot abţine să nu gîndesc că Dumnezeu este prea crud! De

ce a trebuit să-i ia *EL* pe amîndoi?

Dar Părintele Ralph rămase să audă numai unde este Meggie; se îndreptă spre salon, dezbrăcînd din hainele murdare, lăsînd în urmă dîre de apă şi noroi.

- Meggie! spuse îndreptîndu-se spre ea, îngenunchind la picioarele scaunului pe care stătea, luîndu-i mîinile reci în mîinile sale ude dar ferme.

Ea alunecă de pe scaun în braţele lui, îşi afundă capul în cămaşa udă şi închise ochii, atît de fericită, în ciuda durerii, încît nu dorea ca momentul acesta să se termine. Venise, era dovada puterii pe care o avea ea asupra lui, nu greşise.

- Sînt ud, draga mea Meggie; te uzi şi tu, şopti cu obrazul afundat în părul ei.

- Nu contează. Ai venit.

- Da, am venit. Am vrut să mă conving că eşti în siguranţă, am avut un sentiment că sînt dorit, trebuia să văd cu ochii mei. Oh, Meggie, tatăl tău şi Stu! Cum s-a întîmplat?

- Tati a fost prins de foc, Stu l-a găsit. Dar a fost ucis de un porc mistreţ; a căzut peste el în timp ce l-a împuşcat. Jack şi Tom au plecat să-i aducă.

El nu mai spuse nimic, dar o ţinu şi o legănă, ca pe un copilaş, pînă cînd focul îi uscă cămaşa şi părul şi simţi că şi ei îi dispare o parte din împietrirea durerii. Apoi îi prinse bărbia în mînă şi-i ridică capul, pînă cînd ea îl privi şi, fără să se gîndească, o sărută. A fost un impuls confuz, care nu izvora din dorinţă, doar ceva instinctiv, cînd văzu ce exprimau ochii ei verzi. Ceva cu totul deosebit, un jurămînt total diferit. Mîinile ei se strecurară pe sub ale lui şi cînd se împreunară pe spate, el nu-şi putu opri o tresărire şi o exclamaţie de durere. Ea se retrase.

- Ce s-a întîmplat?

- Cred că mi-am rănit o coastă în timpul aterizării. Am

intrat cu avionul în bătrînul noroi din Gilly, o aterizare cam forţată. Mi-am pierdut echilibrul şi m-am lovit de scaunul din faţă.

- Să văd.

Cu degete sigure, îi descheie cămaşa udă, o scoase de pe braţe şi din pantaloni. Sub pielea bronzată şi fină, o vînătaie neagră şi urîtă se întindea dintr-o parte în alta, sub coaste; se sperie.

- Oh, Ralph! Ai călărit atîta drum de la Gilly cu durerea asta? Cred că e ceva rupt în interior!

- Nu, mi-e bine şi n-am simţit-o. Eram prea nerăbdător să ajung aici, să fiu sigur că eşti bine, încît, cred că pur şi simplu mi-am scos asta din cap. Dacă aveam o hemoragie internă, ştiam de mult. Dumnezeule, Meggie, *NU!*

Capul ei se aplecă şi-i sărută delicat rana, palmele-i mîngîiau pieptul încet spre umeri, cu o senzualitate deliberată, care-l cutremură. Fascinat, îngrozit, încercînd să se elibereze cu orice preţ, el îi înălţă capul; dar tot ce reuşi să facă, a fost să o ia în braţe; un şarpe îi strangulă voinţa, i-o anihilă. Durerea fu uitată, Biserica fu uitată, Dumnezeu fu uitat. Îi găsi gura, i-o deschise flămînd, dorind din ea cît mai mult, neputînd să o ţină aproape ca să-şi potolească dorinţa care creştea în el din ce în ce mai mult. Îi găsi gîtul, umerii goi, reci, cu pielea fină, ca un satin; era ca o scufundare, mai adînc, mai adînc, fără putinţa de a o înfrunta. Îl apăsa umărul, moartea şi o mare greutate îi zdrobea sufletul, eliberîndu-i întunericul amar în care se zbăteau simţurile, într-un curent de nestăpînit. Îşi dori să poată plînge; ultima dorinţă se estompă sub povara gîndului că este muritor, îi smulse mîinile de pe corpul lui păcătos, şi rămase cu capul în piept, părînd să fie absorbit de studierea mîinilor care-i tremurau pe genunchi. Meggie, ce mi-ai făcut, ce mi-ai putea face dacă te-aş lăsa?! Meggie, te iubesc,

întotdeauna te voi iubi. Dar sînt preot, nu pot... *NU POT!*

Ea se ridică repede în picioare, îşi aranjă bluza şi îl privi de sus cu un zîmbet contorsionat, care îi scotea şi mai mult în evidenţă durerea din ochi.

- Nu-i nimic Ralph. Am să merg să văd dacă doamna Smith îţi poate pregăti ceva de mîncare, apoi am să-ţi aduc o pomadă pentru cai. Este minunată pentru vînătăi; alină durerea mult mai bine decît sărutările, cred.

- Merge telefonul? reuşi el să întrebe.

- Da. Au tras un fir temporar prin copaci şi ne-au conectat acum cîteva ore.

Dar trecură cîteva minute bune după plecarea ei, pînă cînd el reuşi să se reculeagă şi să se aşeze la biroul lui Fee.

- Alo, operator, dă-mi te rog centrala. Sînt Părintele Ralph de Bricassart de la Drogheda - Oh, bună Doreen; încă mai lucrezi pe linie, da înţeleg. E plăcut să te aud din nou. La Sydney nu ştii niciodată cine este telefonista; auzi numai o voce plictisită. Vreau o convorbire urgentă cu Eminenţa Sa, Arhiepiscopul Legatului Papal din Sydney, dă-mi te rog, Bugela, Doreen.

Abia avu timp să-i spună lui Martin King ce se întîmplase, că i se dădu legătura la Sydney, dar un singur cuvînt la Bugela era suficient. Gilly va şti şi toţi cei care se vor încumeta să treacă prin noroiul din Gilly, vor fi la funerarii.

- Eminenţă? Părintele Ralph de Bricassart.... Da, mulţumesc, am ajuns bine, dar avionul s-a împotmolit în noroi şi trebuie să mă întorc cu trenul.... Noroi, Eminenţă, n-o-r-o-i, noroi! Nu, Eminenţă, aici totul este înglodat cînd vin ploile. A trebuit să vin călare de la Gillanbone la Drogheda; este singura şansă pe timpul ploilor....De aceea telefonez, Eminenţă. A fost bine că am venit. Cred că am avut un fel de premoniţie... Da, lucrurile nu sînt bune, de loc. Padraic Cleary şi fiul său Stuart, au murit,

unul în foc, celălalt sufocat de un mistreţ...Un m-i-s-t-r-e-ţ, mistreţ, Eminenţă, un porc sălbatic...Da, aveţi dreptate, este cam bizară engleza din părţile astea.

Pe toate liniile se auzeau şoapte de la ascultători şi zîmbi, în ciuda stării în care se afla. Nu puteai să vorbeşti la telefon, fără ca toţi să fie pe linie - era singura distracţie pe care o putea oferi Gilly, pentru foamea de informaţii a cetăţenilor din Gilly - dar, dacă ei ar fi lăsat linia liberă, Eminenţa Sa ar fi auzit mai bine.

- Cu permisiunea Voastră, Eminenţă, voi rămîne să oficiez înmormîntarea şi să aranjez ca văduva şi ceilalţi copii să aibă tot ce le trebuie... Da, Eminenţă, mulţumesc. Mă voi întoarce la Sydney cît voi putea de repede.

Şi operatoarea asculta; închise şi ridică imediat.

- Doreen, dă-mi te rog Bugela.

Vorbi cîteva minute cu Martin King şi hotărîră că, fiind august şi vreme rece de iarnă, pot amîna funeraliile încă o zi. Mulţi oameni ar dori să vină la înmormîntare, în ciuda noroaielor, dar se deplasau greu.

Meggie se întoarse cu alifia pentru cai, dar nu se oferi să-l îngrijească, îi întinse numai borcanul în tăcere. Îl informă abrupt că doamna Smith îi putea servi masa, în sufrageria mică, peste o oră, deci avea timp de o baie. Era stînjenit, conştient de faptul că, într-un fel, Meggie îl acuza că o trădase, dar nu ştia de ce ea îşi imagina asta, sau pe ce bază îl judeca ea pe el. Ea *ŞTIUSE* ce era el; de ce era supărată?

În lumina cenuşie a zorilor, mica procesiune care escorta cele două corpuri, ajunse la pîrîu şi se opri. Deşi apa era încă în matca ei, pîrîul Gillan crescuse, cam la vreo treizeci de picioare adîncime. Părintele Ralph înnotă pe iapa sa în întîmpinarea-lor, cu toate instrumentele pentru ritual în desaga de la şea. În timp ce Fee, Bob, Jack, Hughie şi Tom îl înconjurară, el îndepărtă pînza

care acoperea corpurile şi se pregăti să le binecuvînteze. După Mary Carson, nimic nu-l mai putea impresiona, totuşi nu găsi nimic respingător la Paddy sau la Stu. Erau amîndoi negri, Paddy de la foc, Stu de la sufocare, dar preotul îi sărută cu dragoste şi respect.

Cincisprezece mile bucata de metal se tîrîse şi se îngropase în pămînt, în urma cailor, lăsînd urme care aveau să rămînă şi peste ani, chiar dacă iarba va creşte din nou. Se părea totuşi că nu vor reuşi să meargă mai departe; pîrîul vijelios îi va ţine pe malul său, cu Drogheda la numai o milă depărtare. Stăteau toţi şi priveau copacii din jurul fermei.

- Am o idee, spuse Bob, întorcîndu-se spre Părintele Ralph. Părinte, numai dumneata ne poţi ajuta, numai dumneata ai un cal odihnit; trebuie să ne ajuţi. Caii noştri nu au putere decît să treacă o dată prin apă - nu mai pot după tot drumul şi frigul îndurat. Întoarce-te şi găseşte nişte bidoane goale, închide-le bine ca să nu lase apa să intre. Smoleşte-le, dacă e nevoie. Avem nevoie de dousprezece, zece, dacă nu găseşti mai multe. Leagă-le şi adu-le la apă. O să le punem sub targă şi o să-i trecem plutind.

Părintele Ralph făcu ce i se spuse, fără întrebări, era cea mai bună idee. Dominic O'Rourke de la Diban-Diban sosise la fermă cu doi dintre fii săi; era vecinul cel mai apropiat. Cînd Părintele Ralph le explică despre ce este vorba, începură treaba imediat, răscolind toate magaziile să găsească bidoane, căutînd capace, sigilîndu-le. Încă mai ploua. Ploaia nu se opri alte două zile.

- Dominic, îmi pare rău că trebuie să-ţi spun, dar cînd oamenii aceştia vor sosi, vor fi pe jumătate morţi. Va trebui să facem înmormîntarea mîine şi chiar dacă sicriile vor fi gata la Gilly, n-o să le putem aduce prin noroiul ăsta. Poate unul dintre voi să meargă şi să facă două sicrie? Eu am nevoie numai de un om să mă ajute să-i

trec apa.

Fii lui O'Rourke dădură din cap; nu doreau să vadă ce i-a făcut focul lui Paddy şi mistreţul lui Stu.

- Îl facem noi, tată, spuse Liam.

Trăgînd după ei bidoanele, Părintele Ralph şi Dominic O'Rourke se îndreptară spre pîrîu şi îl trecură înnot.

- Un lucru e sigur, Părinte, strigă Dominic. Nu trebuie să săpăm gropi în noroiul ăsta afurisit! Gîndeam o dată că Mary a cam întrecut măsura, cînd a făcut cavoul de marmoră pentru Michel, dar în secunda asta, dac-ar fi aici, aş săruta-o!

- Ai dreptate, strigă la rîndul său Părintele Ralph.

Sprijiniră targa de metal pe bidoane, cîte şase pe fiecare parte, legară strîns şi legară şi caii epuizaţi de frînghia care avea să tragă pluta. Dominic şi Tom porniră înainte, pe malul dinspre Drogheda se opriră şi priviră în urmă, în timp ce ceilalţi trăgeau pluta de pe mal. Caii începură să tragă, Dominic şi Tom să strige, să-i îndemne, iar pluta să plutească. Se clătina tare, dar pluti destul pentru a fi scoasă din apă în siguranţă; ca să nu mai piardă timpul, cei doi din frunte îşi îndemnară caii pe drumul spre fermă, bucata de tablă alunecînd mai bine pe bidoane, decît înainte. La capătul hambarului era o rampă, aşa că aşezară targa în clădirea imensă printre alte acareturi. Înfăşurate în fulgarine de ploaie, Minnie şi Cat veniră primele din casă şi îngenunchiară de o parte şi de alta a tărgii de metal, se auziră mătăniile lovindu-se în timpul rugăciunii, voci prea bine ştiute, pentru a mai face un efort să le reţii.

Casa se umplea. Duncan Gordon sosise de la Each-Uisge, Gareth Davies de la Nerrengang, Horry Hopeton de la Beel-Beel, Eden Carmichael de la Barcoola. Bătrînul Angus MacQueen se aruncase în primul tren local pînă la Gilly de unde împrumutase un

cal, de la Harry Gough şi venise împreună cu el. Călătorise aproape două sute de mile prin noroi.

- Sînt terminat, Părinte, îi spuse Horry mai tîrziu, în timp ce toţi şapte stăteau în salonul mic, mîncînd friptură şi budincă de rinichi. Focul a trecut prin fermă de la un capăt la altul, abia de mai am vre-o oaie şi vreun copac verde. Noroc că ultimii cîţiva ani au fost buni şi voi putea să mă refac, asta-i tot ce pot spune; şi dacă ploaia ţine, iarba se reface repede. Dar să ne ferească Dumnezeu de un alt dezastru, în următorii zece ani, Părinte, pentru că nu voi avea nimic pus deoparte să mă ajute.

- Tu eşti mai mic decît mine, Horry, spuse Gareth Davies, tăind cu evidentă plăcere din bucatele doamnei Smith. Nimic în materie de dezastre nu putea să micşoreze pofta de mîncare a unui om din cîmpiile negre; el avea nevoie de hrană ca să le înfrunte .

- Eu cred că am pierdut cam jumătate din pămînt şi poate două treimi din oi, ghinion. Părinte, avem nevoie de rugăciunile dumitale.

- Ai, spuse şi bătrînul Angus. Eu n-am fost atît de lovit ca voi, Horry şi Garry, dar destul de rău, totuşi. Am pierdut şaizeci de mii de acri şi jumătate din oi. În vremuri de astea, Părinte, am momente cînd mă gîndesc că era mai bine dacă nu plecam din Skye îri tinereţe.

Părintele Ralph zîmbi.

- Sînt gînduri trecătoare, Angus, ştii doar. Ai plecat din Skye din acelaşi motiv pentru care eu am plecat din Clunamara. Era prea mic pentru tine.

- Ai, m-ai prins. Buruiana nu se îmbolnăveşte, nu-i aşa Părinte?

Va fi o înmormîntare ciudată, gîndi Părintele Ralph privind în jurul său; singurele femei vor fi cele de la Drogheda, pentru că restul vizitatorilor erau bărbaţi. Îi dăduse o doză mare de laudanum lui Fee, după ce doamna Smith reuşise să o dezbrace să o usuce şi să o

aşeze în patul mare, pe care-l împărţise cu Paddy; iar cînd ea refuză să înghită, plîngînd isteric, o prinse de nas şi i-l turnase pe gît, fără menajamente. Ciudat, nu se gîndise că Fee va claca. Îşi făcuse repede efectul, pentru că nu mîncase de douăzeci şi patru de ore. Ştiind că ea doarme, se simţi oarecum uşurat. Se gîndea la Meggie; era la bucătărie ajutînd-o pe doamna Smith să pregătească mîncarea. Băieţii erau toţi în pat, atît de epuizaţi încît abia reuşiră să-şi dezbrace hainele ude, înainte de a cădea. Cînd Minnie şi Cat terminară veghea la cele două corpuri, o preluară Gareth Davies şi fiul său Enoch; ceilalţi îşi petrecură timpul între ei, vorbind, mîncînd.

Nici un tînăr nu veni în salonaş la cei bătrîni. Toţi erau în bucătărie, ajutînd-o pe doamna Smith, de fapt, încercînd să fie aproape de Meggie. Cînd îşi dădu seama de asta, Părintele Ralph fu şi neliniştit şi eliberat de grijă. Ei bine, dintre ei va trebui ea să-şi aleagă un soţ, şi o va face în mod inevitabil. Enoch Davies avea douăzeci şi nouă de ani, era un "gal brunet", adică avea părul negru şi ochii foarte negri, era un bărbat frumos; Liam O'Rourke avea douăzeci şi şase, părul auriu şi ochi albaştri, ca şi fratele său de douăzeci şi cinci de ani, Rory; Connor Carmichael, era oglinda surorii sale mai mare, avea treizeci şi doi de ani, într-adevăr foarte prezentabil, deşi puţin arogant; pariul său era pe nepotul lui Angus, Alastair, cel mai apropiat de vîrsta lui Meggie, douăzeci şi patru de ani, un tînăr blînd, moştenind ochii albaştri ai bunicului său şi părul alb, o trăsătură de familie. Să se îndrăgostească de unul din ei, să se mărite şi să aibă copiii pe care-i dorea la disperare. Oh, Doamne, dacă *Al* vrea să faci asta pentru mine, aş suporta mai uşor durerea de a o iubi, aş fi bucuros...

Nici o floare nu sufocă sicriele, de data aceasta, iar

vazele din capelă erau goale. Ce boboc rezistase aerului înfierbîntat şi căldurii teribile, fu strivit de ploaie, îngropat în noroi ca un fluture în agonie. Şi toţi erau atît de obosiţi, atît de obosiţi. Cei care străbătuseră mile întregi pentru a-şi arăta preţuirea faţă de Paddy, erau obosiţi, cei care aduseseră corpurile, erau obosiţi, cei care munciseră cu mîncarea şi curăţenia, erau obosiţi, Părintele Ralph, era atît de obosit de parcă se mişca în vis, ochii săi evitîndu-i cu grijă pe-ai lui Fee, evitînd expresia de tristeţe amestecată cu furie de pe faţa lui Meggie, durerea colectivă din grupul Bob, Jack, Hughie...

Nu făcu nici un elogiu; Martin King vorbi scurt şi emoţionant, în numele celor prezenţi şi preotul începu imediat Requiemul. Îşi adusese din obişnuinţă cele necesare, pentru că nici un preot nu pleca fără ele, cînd dorea să aducă pacea, sau să ajute, dar nu avea veşminte potrivite pentru înmormîntare şi nici în casă nu se găseau. Dar bătrînul Angus trecuse pe la Casa Parohială din Gilly şi adusese veşmintele. Aşa că acum, era îmbrăcat cum se cuvine, ascultînd ploaia care bătea în ferestre şi pe acoperişul casei cu două etaje.

Apoi, afară, în ploaia neguroasă, pe pajiştea înnegrită de foc, spre micul cimitir înconjurat de gard alb. De data aceasta erau doritori care să poarte sicriul, alunecînd în noroi, încercînd să vadă pe unde merg, pentru că ploaia le bătea în ochi. Şi clopoţeii de la mormîntul bucătarului chinez cîntau: Hee Sing, Hee Sing, Hee Sing.

Apoi se termină totul. Vizitatorii plecară pe cai, ascunşi în fulgarinele de ploaie, unii dintre ei gîndindu-se la posibilitatea reunirii, alţii, mulţumind lui Dumnezeu că au scăpat de moarte şi de foc. Şi Părintele Ralph îşi strînse cele cîteva lucruri, conştient că trebuie să plece, înainte de a nu mai fi posibil acest lucru.

Se duse să o vadă pe Fee; ea stătea la biroul ei, privindu-şi împietrită mîinile.

- Fee, te simţi bine? întrebă stînd în aşa fel încît să o poată vedea.

Ea se întoarse spre el şi îl privi atît de trist şi de împietrită, atît de închisă în sufletul ei, încît îi fu frică şi închise ochii.

- Da, Părinte, voi fi bine. Trebuie să ţin registrele şi mai am cinci fii de îngrijit - şase, dacă-l număr şi pe Frank, numai că nu cred că-l putem număra şi pe Frank, nu-i aşa? Îţi mulţumesc pentru el. Îţi sînt recunoscătoare mai mult decît pot exprima în cuvinte. Pentru mine este o mare mîngîiere că oamenii bisericii veghează pentru el, îi fac viaţa puţin mai uşoară. Oh, dacă l-aş putea vedea, numai o dată!

Este ca un far, gîndi el; străluceşte de durere, ori de cîte ori mintea ei atinge aceea culme a emoţiilor care e prea mare pentru a fi purtată. O flacără uriaşă şi apoi o lungă perioadă de nimic.

- Fee, vreau să te gîndeşti la ceva.

- Da, la ce?

Era din nou întunecată.

- Mă asculţi? întrebă el dur, îngrijorat şi dintr-o dată mai înspăimîntat ca înainte.

Un moment a crezut că ea se ascunsese atît de adînc în sine, încît chiar şi asprimea vocii nu pătrunsese, dar lumina reveni şi buzele ei murmurară:

- Paddy, bietul meu Paddy! Bietul meu Stuart! Bietul meu Frank! apoi se retrase după armura de fier, de parcă s-ar fi hotărît să prelungească perioadele de întuneric, pînă cînd lumina nu va mai străluci în viaţa ei.

Îşi plimbă ochii prin cameră, fără să pară că o recunoaşte.

- Da, Părinte, ascult, spune.

- Fee, te gîndeşti că ai o fiică? Îţi aduci vreodată aminte că ai o fiică?

Ochii verzi se ridicară şi îl priviră în faţă, îl studiară o

clipă aproape compătimitor.

- Îşi amintesc oare femeile? Ce este o fiică? Nu e decît o amintire a durerii, o versiune mai tînără a propriului eu, care va face ceea ce ai făcut tu, va vărsa aceleaşi lacrimi. Nu, Părinte. Eu încerc să uit că am o fiică - dacă din întîmplare mă gîndesc la ea, o fac ca şi cum ar fi băiat. Numai de fiii ei îşi aminteşte întotdeauna o mamă.

- Plîngi vreodată cu lacrimi, Fee? Te-am văzut numai o dată.

- N-ai să mă mai vezi niciodată, pentru că eu am terminat cu lacrimile. Un fior îi străbătu corpul. Ştii ceva, Părinte? Acum două zile am descoperit ce mult îl iubesc pe Paddy, dar, ca în toată viaţa mea, am descoperit prea tîrziu. Prea tîrziu pentru el, prea tîrziu pentru mine. Dac-ai şti cît de mult mi-am dorit să-l îmbrăţişez şi să-i spun că l-am iubit! Oh, Doamne, sper că nu va mai exista vreo fiinţă pe lumea asta care să simtă această durere pe care o simt eu!

El se întoarse să nu mai vadă faţa răvăşită, să-i dea timp să-şi recapete calmul, iar lui, să-şi dea timp să înţeleagă enigma care sălăşluia în Fee. Spuse:

- Nimeni nu va simţi niciodată durerea *TA.*

Un colţ al gurii i se ridică într-un zîmbet aspru.

- Da. Asta este o consolare, nu-i aşa? Poate nu sînt de invidiat, dar durerea mea este numai *A MEA.*

- Îmi promiţi ceva, Fee?

- Dacă vrei.

- Ai grijă de Meggie, n-o uita. Trimite-o la petrecerile de aici, ajut-o să întîlnească tineri, încurajeaz-o să se gîndească la măritiş, la o casă a ei. Am văzut astăzi cum o privesc tinerii. Dă-i ocazia să-i întîlnească din nou, în circumstanţe mai fericite decît acum.

- Dacă spui, Părinte, o fac.

Oftînd o lăsă contemplîndu-şi mîinile fine şi albe.

Meggie îl conduse la grajduri, unde fusese cazat calul închiriat de la Imperial şi unde mîncase continuu două zile şi trăise într- un fel de rai cabalin. Aruncă şeaua pe cal şi se aplecă să strîngă chinga, în timp ce Meggie se sprijini de o grămadă de paie şi-l privi.

- Părinte, uite ce-am găsit, spuse cînd el termina şi se îndreptă de spate. Întinse mîna şi în palmă avea un trandafir de un roz-gri. Este singurul. L-am găsit într-un tufiş, lîngă rezervorul de apă din spate. Cred că acolo nu a ajuns căldura focului şi a fost ferit şi de ploaie. L-am cules pentru dumneata. Să-ţi aducă aminte de mine.

Luă bobocul pe jumătate deschis din mîna ei, cu mîna-i tremurînd uşor şi rămase privindu-l îndelung.

- Meggie, nu am nevoie de ceva anume, care să-mi amintească de tine, nici acum şi niciodată. Te port în mine şi tu ştii asta. Nu pot să o mai ascund, nu?

- Dar mai există o realitate; pentru siguranţă, ia-l, insistă ea. Poţi să îl priveşti uneori şi să-ţi aminteşti toate lucrurile pe care le-ai putea uita. Te rog, ia-l, Părinte.

- Numele meu este Ralph, răspunse el.

Deschise valijoara cu obiecte bisericeşti şi scoase cartea de rugăciuni, care era proprietatea lui, învelită în piele scumpă. I-o dăruise tatăl său cînd a fost hirotonisit, demult, acum treisprezece ani. Cartea se deschise singură la o panglică albă; mai întoarse cîteva pagini, aşeză trandafirul şi o închise.

- Vrei şi tu o amintire de la mine, Meggie?

- Da.

- N-o să-ţi dau. Vreau să mă uiţi, vreau să-ţi deschizi ochii spre lumea ta şi să găseşti un om bun, să te căsătoreşti cu el, să ai copiii pe care-i doreşti atît de mult. Tu eşti o mamă înnăscută. Nu trebuie să te agăţi de mine, nu este bine. Eu nu pot părăsi Biserica, niciodată; şi voi fi cinstit cu tine pînă la capăt, de dragul tău. Nu vreau să părăsesc Biserica, pentru că nu te iubesc aşa

cum îşi iubeşte un soţ soţia, înţelegi asta? Uită-mă, Meggie.

- Nu mă săruţi de adio?

Drept răspuns el sări în şa şi îşi îndemnă calul spre ieşire, înainte de a- şi pune pălăria de fetru. Ochii lui albaştri se aprinseră o secundă, apoi calul ieşi în ploaie şi se îndreptă refractar pe drumul spre Gilly. Ea nu încercă să-l urmeze, rămase în grajdul întunecat şi umed, respirînd mirosul de cal şi fîn; îşi aminti de hambarul din Noua Zeelandă şi de Frank.

Treizeci de ore mai tîrziu Părintele Ralph intră în camera Arhiepiscopului Legatului Papal, traversă camera, sărută inelul stăpînului său şi se aruncă obosit pe un scaun. Numai cînd simţi acei ochi frumoşi atotştiutori, studiindu-l, îşi dădu seama că trebuie să arate foarte ciudat; înţelese de ce îl priviseră atît de mulţi oameni, din momentul în care coborîse din tren. Nu-şi mai amintise de valiza lăsată la Casa Parohială, la Părintele Watty Thomas; plecase la gară, urcase în trenul poştal cu numai două minute înainte de plecare şi călătorise şase sute de mile într-un tren îngheţat, în cămaşă, pantaloni de călărie şi cisme, ud leoarcă, fără măcar să observe frigul. Aşa că, se privi întîi pe el, cu un zîmbet vinovat, apoi îl privi pe Arhiepiscop.

- Mă iertaţi, Eminenţă. S-au întîmplat atîtea, că nici nu mi-am amintit ce ciudat arăt.

- Nu te scuza, Ralph. Spre deosebire de predecesorul său, lui îi plăcea să-şi numească secretarul pe numele mic.

- Arăţi romantic, frumos şi impetuos! Îţi stă bine în costum de călărie, să ştii că da! Numai că eşti puţin cam monden, nu crezi?

- Cu siguranţă, mult prea monden. Cît despre "romantic" şi "impetuos", Eminenţă, vi se pare, pentru că

nu cunoaşteţi obiceiurile din districtul Gillanbone.

- Dragul meu Ralph, chiar dacă ţi-ai pune-n minte să te îmbraci cu pînză de sac şi să-ţi torni cenuşă, tu tot ai reuşi să arăţi romantic şi impetuos. Costumul de călărie îţi vine aproape la fel de bine ca o sutană; şi nu-ţi pierde vremea să-mi explici că nu-ţi dai seama de asta, pentru că-ţi vine mai bine decît sutana. Ai un fel foarte deosebit de a te mişca, mai ales atrăgător, şi, ţi- ai păstrat şi silueta; cred că aşa vei fi tu mereu. Şi mai cred că, atunci cînd voi fi chemat la Roma, te voi lua cu mine. O să mă distrez de minune văzînd ce reacţii provoci asupra prelaţilor noştri italieni, mici şi graşi. Felina printre porumbei rotofei.

ROMA! Părintele Ralph se îndreptă în scaun.

- A fost foarte rău, dragă Ralph? continuă Arhiepiscopul frecîndu-şi mîna lăptoasă de spatele mătăsos al pisicii sale Abisiniene.

- Cumplit, Eminenţă.

- Pe oamenii aceia, îi iubeşti mult, nu?

- Da.

- Şi îi iubeşti pe toţi la fel, sau îi iubeşti pe unii mai mult decît pe ceilalţi?

Dar Părintele Ralph era cel puţin la fel de isteţ, ca şi stăpînul său şi stătuse destul de mult cu el, pentru a şti cum îi merge mintea. Aşa că pară întrebarea insinuantă cu o sinceritate dezarmantă; un şiretlic, aşa descoperise el, care-i potolea imediat suspiciunea Eminenţei Sale. Niciodată nu-i trecuse prin cap, acestui om subtil, cu minte ascuţită, că sinceritatea poate ascunde mai multe decît orice ezitare.

- Îj iubesc pe toţi, dar cum spuneaţi, pe unii mai mult. Pe fetiţă, Meggie, pe ea o iubesc cel mai mult. Întotdeauna am simţit-o ca pe propria-mi responsabilitate, pentru că familia este atît de preocupată de băieţi, încît chiar uită că şi ea există.

- Şi cîţi ani are această Meggie?

- Nu ştiu exact. Presupun că în jur de douăzeci. Dar am convins-o pe mama ei să-mi promită că o va scoate în lume, să întîlnească tineri de vîrsta ei. Altfel îşi va irosi viaţa şi va rămîne izolată la Drogheda, ceea ce ar fi ruşinos.

Nu spusese decît adevărul; nasul infailibil al Arhiepiscopului îl simţi imediat. Deşi era numai cu trei ani mai bătrîn decît secretarul său, cariera sa în sînul Bisericii nu suferise rigorile verificărilor pe care le suferea Ralph acum şi din această cauză, în multe privinţe, se simţea cu mult mai bătrîn decît va fi vreodată Ralph; Vaticanul se hrănea cu esenţa vitalităţii oamenilor săi, dacă aceştia erau dăruiţi Lui prea devreme, iar Ralph poseda această esenţă vitală, din plin.

Relaxîndu-şi oarecum vigilenţa, continuă să-şi privească secretarul şi îşi reluă interesantul joc, de a descoperi pentru cine, sau pentru ce, clocotea Părintele Ralph de Bricassart.

La început fusese sigur că era o slăbiciune carnală. Faptul că era uluitor de frumos şi avea un corp excelent, trebuie să-l fi făcut ţinta multor pasiuni, prea multe pentru a-şi păstra inocenţa sau nepăsarea. Pe măsură ce trecea timpul, descoperea că avea pe jumătate dreptate; îngrijorarea exista, dar împreună cu ea, el era convins că exista şi o inocenţă nedisimulată. Dacă Părintele Ralph ardea pentru ceva, nu o făcea pentru o plăcere carnală. Îl obligase pe acest preot să stea în compania homosexualilor irezistibili şi dacă l-ar fi tentat ar fi văzut asta, dar nici un rezultat. Nici o fărîmă de interes, de dorinţă, chiar şi atunci cînd nu avea nici cea mai mică bănuială că îl studiază. Pentru că nu întotdeauna Arhiepiscopul îşi studia singur oamenii, iar cînd folosea intermediari, aceştia nu erau prin canalele secretarului său.

Crezuse că slăbiciunea Părintelui Ralph era aceea că era prea mîndru de a fi preot şi ambiţia; amîndouă erau faţete ale personalităţii pe care el era capabil să le înţeleagă, pentru că le avea şi el. Biserica avea locuri speciale pentru oameni ambiţioşi, aşa cum aveau toate instituţiile, rezervate în timp. Erau zvonuri că acest Părinte Ralph îi înşelase pe acei Cleary, pe care pretindea că îi iubeşte atît de mult, şi le furase moştenirea. Dacă într-adevăr o făcuse, meritase, pentru el. Şi cum îi străluciseră ochii cînd a adus vorba despre Roma! Poate că trebuia să încerce şi altceva. Schimbă vorba, leneş, dar ochii ascunşi de pleoape erau foarte atenţi.

- Am primit veşti de la Vatican, cît ai fost plecat, Ralph, spuse luînd pisica în braţe. Dragă Sheba, eşti egoistă; mi-au amorţit picioarele.

- Da? Părintele Ralph se scufundă în fotoliu, ţinînd cu greu ochii deschişi.

- Da, poţi să mergi să te culci, dar, nu înainte de auzi noutăţile. Cu puţin timp în urmă am trimis o informare particulară la Sfîntul Părinte şi astăzi mi-a venit un răspuns prin prietenul meu Cardinalul Monteverdi-Oare este descendent din familia renascentistă de muzicieni? De ce uit întotdeauna să-l întreb? Oh, Sheba, de ce scoţi gheruţele cînd eşti fericită?

- Ascult Eminenţă, încă n-am adormit, spuse Părintele Ralph zîmbind. Nu mă mir că vă plac pisicile. Şi dumneavoastră sînteţi la fel, vă jucaţi cu prada, ca să vă distraţi. Pocni din degete; Hai Sheba, vino la mine! Nu este bun!

Pisica sări imediat din poala purpurie, traversînd covorul şi sări delicat pe genunchii săi şi rămase dînd din coadă şi mîrîind la ciudatul miros de cal şi noroi care o întîmpină. Ochii albaştri ai Părintelui Ralph zîmbiră în ochii negri ai Arhiepiscopului, ambii pe jumătate închişi, ambii la fel de treji.

- Cum reuşeşti asta? întrebă Arhiepiscopul. O pisică ce nu merge la nimeni, dar la tine merge, de parcă i-ai da caviar. Animal ingrat!

- Aştept, Eminenţă!

- Şi mă pedepseşti luîndu-mi pisica. Bine, ai cîştigat, renunţ. Pierzi vreodată? Asta este o întrebare interesantă. Eşti bun de felicitat, dragul meu Ralph. Într-un viitor foarte apropiat, vei purta mitră şi mantie, iar lumea ţi se va adresa cu "My Lord" Episcop de Bricassart.

Asta i-a deschis ochii mari de tot! remarcă Arhiepiscopul satisfăcut. Era prima oară cînd Părintele Ralph nu încerca să se prefacă sau să-şi ascundă adevăratele sentimente. Pur şi simplu radia de fericire.

PATRU

1933 - 1938 Luke

X.

Era uimitor de cît de repede îşi revenea pămîntul; într-o săptămînă smocuri de iarbă se iviră din mîzga întunecată şi peste încă două luni copacii arşi dădură în frunză. Dacă oamenii erau rezistenţi şi energici, erau aşa numai datorită faptului că pămîntul nu le dădea nici o şansă să fie altfel; cei care erau slabi de inimă, sau nu aveau o putere fanatică de a răbda, nu stăteau mult în Marele Nord-Vest al Australiei. Dar vor trece ani pînă se vor estompa rănile. Multe rînduri de învelişuri trebuiau să crească şi să se schimbe, pînă cînd trunchiurile de eucalipt vor deveni, din nou, albe sau verzi sau roşii, iar un anumit procent de verdeaţă nu se va regenera de loc, va rămîne moartă şi întunecată. Şi încă mulţi ani scheletele vor îngrăşa cîmpiile, abandonîndu-se ciclului naturii, acoperindu-se treptat de praf, frămîntate de copitele animalelor. Şi în drumul spre Drogheda, venind dinspre vest, urmele adînci lăsate de targa în care fuseseră aduşi acasă Paddy şi Stu, rămăseseră ca o mărturie a povestirilor itineranţilor care ştiau povestea, transmisă celor ce nu o ştiau, pînă cînd totul rămase ca o legendă a cîmpiilor cu pămîntul negru.

Drogheda pierduse probabil o cincime din suprafaţă şi cam 25.000 de oi, o bagatelă faţă de producţia pe care o avea această fermă în anii cei mai buni, de 125.000. Nu avea absolut nici un rost să se plîngă cineva de nedreptatea soartei, sau de cruzimea Domnului, sau oricum altfel ar fi făcut unii prea ocupaţi de distrugerile provocate de astfel de dezastre. Singurul lucru pe care-l aveau de făcut, era să înnoade capetele şi să înceapă iar munca. Nici într-un caz nu era pentru prima oară şi nu putea nimeni garanta că ar fi fost şi ultima.

Dar era dureros să vezi grădinile Droghedei aride şi

pustii primăvara. Împotriva secetei puteau lupta datorită tancurilor de apă construite de Michael Carson, dar după incendiu nimic nu supravieţui. Nici glicina nu înflori; cînd se pornise focul, buchetele firave de boboci abia se formau. Trandafirii erau uscaţi, panselele moarte, boscheţii fură transformaţi în fire de paie gri, cerceluşii în grămăjoare erau şi ei uscaţi şi reînviaseră, viţa de vie era veştedă şi lipsită de aromă. Ceea ce se consumase din tancurile de apă, se recuperase din ploaia care a urmat focului şi toată lumea de la Drogheda îşi sacrifica orice fărîmă de timp pentru a-l ajuta pe Tom să refacă grădina.

Bob hotărî să continue ideile lui Paddy, de a avea cît mai multe mîini de lucru la Drogheda şi mai angajă nişte oameni; politica Mariei Carson fusese să nu ţină nici un om în plus, în afară de bărbaţii Cleary, preferînd să mai angajeze numai în timpul împerecherii, a fătatului şi a tunsului, dar Paddy simţea că oamenii muncesc mai bine dacă ştiu că au o muncă permanentă. Cei mai mulţi dintre oieri erau afectaţi cronic de dureri de picioare şi oricum nu stăteau prea mult.

Casele noi, construite lîngă pîrîu, erau locuite de oameni căsătoriţi. Bătrînul Tom avea o căsuţă curată, cu trei camere, nou construită sub un arbore de piper, în spatele curţii pentru cai şi radia de mîndrie că este proprietar, ori de cîte ori intra în ea. Meggie continuă să îngrijească padocurile apropiate, mama ei continua să ţină registrele.

Fee preluă de la Paddy îndatorirea de a comunica cu Părintele de Bricassart şi, ea fiind Fee, nu transmitea nici o altă informaţie, decît cele referitoare la fermă. Meggie ardea de nerăbdare să le fure şi să le citească, dar Fee nu-i dădea nici o ocazie, pentru că le încuia într-o cutie de metal, imediat ce le digera conţinutul. Acum, în lipsa lui Paddy şi a lui Stu, nimeni nu se mai putea apropia de Fee. Cît despre Meggie, imediat ce Episcopul Ralph a

plecat, Fee a şi uitat de promisiunile făcute. Meggie răspundea la invitaţiile la dans şi la petreceri cu "Nu- uri" politicoase; conştientă de asta Fee nu a insistat niciodată, nu i-a spus niciodată că ar trebui să meargă. Liam O'Rourke profita de orice ocazie să meargă la Drogheda; Enoch Davies telefona constant, la fel şi Connor Carmichael şi Alastair MacQueen. Dar cu fiecare dintre ei Meggie era distantă, tăioasă, pînă îi aducea la disperare că nu o interesau.

Vara fu umedă, dar nu într-atît încît să provoace inundaţii, ci numai atît cît să menţină pămîntul într-o stare de noroială continuă, iar dragul lor rîu Barwen, să aibă ape adînci şi dătătoare de speranţe. Cînd veni iarna ploile sporadice mai continuară; perdelele neguroase de data aceasta erau de ploaie, nu de praf. Din această cauză marşurile celor alungaţi de depresiune se temperară, pentru că nu era uşor să cutreieri ţinutul cîmpiilor negre pe ploaie, pe frig - pneumonia făcea ravagii printre cei care nu dormeau sub un acoperiş.

Bob era din ce în ce mai îngrijorat şi începu să vorbească de bolile de picioare ale oilor, dacă vremea mai continua aşa; oile merinos nu rezistau multă vreme la umezeală fără să facă boli de picioare. Tunsul fusese un calvar, oamenii nu se atingeau de lîna udă, iar dacă nu se usca totul pînă la vremea fătatului, mulţi miei se pierdeau din cauza umezelii şi a frigului.

Sună telefonul cu semnalele, două lungi şi unul scurt, pentru Drogheda; Fee răspunse şi se întoarse.

- Bob, AML-F, este pentru tine.

- Alo, Jimmy sînt Bob...da, bine...oh, bine! Are referinţe bune?... bun, trimite-l aici să stăm de vorbă... bun, dacă este bun poţi să-i spui că ia slujba mai mult ca sigur, vreau totuşi să-l văd mai întîi; n-am încredere în porci şi în referinţe...Bun, mulţumesc. Ura! Bob se aşează

iar. Vine un nou muncitor, bun, zice Jimmy. A lucrat în vest la Queensland, pe lîngă Longreach şi Charleville. A fost şi cioban şi păstor de vite. Are referinţe grozave. Poate călări orice are patru picioare şi coadă.

Cică ridică un cal. Înainte a tuns şi oi, un taur, nu alta, Jimmy spune că tundea peste cincizeci pe zi. Asta mă face cam suspicios. De ce ar vrea un om care tunde atît de bine să se angajeze ca simplu muncitor la fermă, cu salar mult mai mic? Nu se întîmplă des ca un tunzător de prima mînă să lase foarfecele, pentru un cal. Dar o să ne fie de folos, ştie de toate.

Cu trecerea anilor accentul lui Bob deveni din ce în ce mai australian, dar propoziţiile din ce în ce mai scurte. Se apropia de treizeci şi spre dezamăgirea lui Meggie, nu arăta vreun semn că ar dori să se însoare cu nici una din fetele de măritat, pe care le cunoscuse la puţinele petreceri, pe care politeţea îi obligase să le frecventeze. Era teribil de timid, dar mai ales părea cu totul cucerit de pămînt, părînd să-l iubească fără rezerve. Jack şi Hughie începură să-i semene din ce în ce mai mult; ar fi putut fi luaţi drept gemeni, stînd unul lîngă altul pe băncuţele de marmoră, aceasta fiind singura relaxare pe care şi-o puteau permite. Păreau să prefere să doarmă în cîmp, iar cînd dormeau acasă se culcau pe duşumea, temîndu-se că patul i-ar putea înmuia. Soarele, vîntul şi seceta le brăzdaseră feţele blonde, pe care străluceau ochii albaştri liniştiţi, cu priviri melancolice care vorbeau numai de depărtări şi de cîmpii întinse. Era aproape imposibil să spui ce vîrstă aveau, sau care e mai bătrîn şi care e mai tînăr. Fiecare moştenise nasul roman a lui Paddy şi un fel de blîndeţe familială pe faţă, dar erau mai bine făcuţi la corp, decît Paddy, care se micşorase de atîţea ani de tuns oi şi de stat aplecat. Ei căpătaseră în schimb frumuseţea călăreţului. Totuşi nu arătau că i-ar fi interesat femeile şi confortul.

- Omul acesta nou, este căsătorit? întrebă Fee, trăgînd nişte linii cu cerneală roşie.

- Nu ştiu, n-am întrebat. O să aflăm mîine cînd va veni.

- Cu ce vine aici?

- Îl aduce Jimmy cu maşina; trebuie să meargă pînă la Tankstand.

- Să sperăm că va rămîne o vreme. Dacă nu-i însurat ar putea să plece după cîteva săptămîni. Răi oameni, itineranţii ăştia, mai spuse Fee.

Jims şi Patsy erau la şcoală la Riverview, jurînd că nu vor sta nici o zi peste vîrsta de paisprezece ani, cît era legal. Aşteptau cu nerăbdare ziua cînd vor merge în padocuri cu Bob, Jack şi Hughie, cînd Drogheda va fi din nou îngrijită de familie, iar străinii vor fi îngăduiţi să vină şi să plece cînd vor dori. Împărtăşind pasiunea familiei pentru lectură, nu îndrăgiră Rivierviewul din cale-afară; o carte putea fi purtată la şeaua calului sau în buzunarul hainei şi se citea cu mult mai multă plăcere la umbra unui copac, în miezul zilei, decît într-o clasă iezuită. Pentru ei fusese o trecere grea, de la Drogheda la internat. Ferestrele luminoase ale sălilor de clasă, spaţioasele terenuri de joacă, bogăţia grădinilor şi tot confortul, pentru ei nu însemnau nimic şi nici Sydney-ul nu le spunea nimic, cu toate muzeele sale, sălile de concerte şi galerii.

Se împrieteniseră cu fiii altor fermieri şi-şi treceau timpul liber tînjind de dorul casei, sau lăudîndu-se cu mărimea şi splendoarile Droghedei, pentru urechile care doreau să asculte; toţi cei din vest de rîul Burren auziseră de puternica Drogheda.

Trecuseră mai multe săptămîni pînă să-l vadă Meggie pe noul angajat. Numele lui fusese trecut în registre, ca oricare altul, Luke O'Neill şi deja se vorbea despre el în casa mare, mult mai mult decît se obişnuia despre

angajaţii fermei. De la început el refuză să stea într-o baracă obişnuită şi se instală într-o casă goală de lîngă pîrîu. Apoi, se prezentase doamnei Smith şi-i făcuse o impresie bună, deşi de obicei pe ea n-o interesau muncitorii fermei. Meggie era curioasă să-l vadă cu mult înainte de a-l întîlni.

Pentru că îngrijea încă de iapa castanie şi calul negru, nu prea ajungea la staulul oilor, dar mai ales pentru că-şi începea treaba mai tîrziu decît bărbaţii, nu prea avea ocazia să-i întîlnească pe angajaţi. În cele din urmă îl întîlni pe Luke O'Neill într-o după-amiază, tîrziu, cînd soarele strălucea roşu deasupra copacilor şi umbrele întunericului anunţau noaptea. Ea venea de la Borehead şi trecea pîrîul, el venea dinspre sud-est şi intenţiona să treacă pîrîul.

Lui îi venea soarele în ochi şi ea îl văzu înainte ca el să o vadă; el călărea un cal mare dar rău, negru, cu coadă stufoasă; ea cunoştea bine animalul, doar era treaba ei să rotească caiii şi se întrebase de ce nu mai văzuse calul acesta în ultima vreme. Nici un om nu-l dorea, toţi îl refuzau. Se părea că pe noul angajat nu-l deranja, ceea ce spunea multe despre priceperea lui la cai, pentru că era un cal afurisit, care obişnuia să muşte călăreţul de cap în momentul cînd acesta descăleca.

Este dificil să aproximezi înălţimea unui om, cînd acesta este călare, pentru că australienii folosesc şei mici englezeşti şi călăresc cu genunchii îndoiţi, stînd foarte drept în şea. Noul venit părea înalt, dar uneori te puteai înşela, putea fi disproporţionat, aşa că Meggie lăsă aprecierea aceasta pentru mai tîrziu. Totuşi, faţă de ceilalţi muncitori, el prefera cămăşile albe şi nu flanelele de corp gri; parcă era un dandy, gîndi ea amuzată. Îi dori noroc, dacă nu-l deranja să spele şi să calce atît.

- 'Năziua don'şoară, strigă cînd fu mai aproape, ridicînd pălăria şi lăsînd-o pe ceafă.

Ochii albaştri, veseli, o priviră pe Meggie cu o admiraţie vădită, în timp ce se apropiau unul de celălalt.

- Ei bine, cu siguranţă că nu eşti Doamna, deci trebuie să fii fiica, spuse el. Eu sînt Luke O'Neill.

Meggie murmură ceva, dar nu-l mai privi; era atît de încurcată şi de furioasă, că nu-i trecu prin cap nici un subiect de conversaţie. Oh, nu era cinstit! Cum îndrăznea cineva să aibă faţa şi ochii Părintelui Ralph! Dar nu şi în felul în care o privea: privirea lui avea ceva deosebit, dar în ea nu ardea dragostea; din primul moment, cînd Părintele Ralph îngenunchiase în gara prăfuită din Gilly, Meggie văzuse dragoste în ochii lui. Să te uiţi în ochii *LUI* şi să nu-l vezi pe *EL!* Era un joc crud, o pedeapsă.

Străin de gîndurile care-i treceau prin cap tovarăşei de drum, Luke O'Neill îşi strunea calul să meargă lîngă murgul lui Meggie, împroşcînd apa pîrîului în toate părţile, pentru că era destul de mare după atîtea ploi. Era frumoasă, da,da! Ce păr! Ceea ce pe capul băieţilor era pur şi simplu culoarea morcovului, la micuţa asta arăta cu totul altfel. Dacă s-ar uita puţin în sus, i-ar da ocazia să-i vadă şi faţa! Tocmai atunci ea a făcut-o, l-a privit cu nişte ochi încît sprincenele-i i s-au împreunat de uimire; nu tocmai ca şi cum l-ar fi urît, dar, de parcă încerca să vadă ceva şi nu putea, sau, de parcă ar fi văzut ceva ce nu-şi dorea. Oare ce se întîmpla? Oricum părea să o deranjeze. Luke nu era obişnuit să fie cîntărit de balanţe feminine şi să fie găsit "necorespunzător". Prins aproape total în capcana părului auriu şi a ochilor blînzi, interesul pe care-l arăta nu făcea decît să- i sporească ei dezgustul şi dezamăgirea. Şi totuşi ea îl privea, cu gura rozie uşor deschisă, cu o broboană de transpiraţie deasupra buzei de sus şi pe frunte, din cauza căldurii, cu sprîncenele aurii ridicate într-o uimire care încă mai căuta un răspuns.

El zîmbi şi dădu la iveală dinţii albi ai Părintelui Ralph;

şi totuşi nu era zîmbetul Părintelui Ralph.

- Ştii, arăţi exact ca un bebeluş, ah, şi da, ah!

Ea îşi întoarse privirea.

- Îmi pare rău, n-am vrut să te studiez. Îmi aminteşti de cineva, asta-i tot.

- Studiază-mă cît vrei. Este mai bine decît să mă priveşti de sus, oricît de drăguţă-ai fi. De cine-ţi amintesc?

- N-are nici o importanţă. Atîta doar că este ciudat să vezi pe cineva cunoscut şi totuşi necunoscut.

- Cum te chiamă, micuţă domnişoară Cleary?

- Meggie.

- Meggie...Nu are destulă demnitate, nu ţi se potriveşte de loc. Parcă mi-aş fi dorit să te cheme Belinda sau Madeline, dar dacă nu-l ai decît pe Maggie, îl accept şi pe ăsta. De unde vine Meggie, de la Margaret?

- Nu, de la Meghann.

- Ei,da, ăsta e mai potrivit! Am să-ţi spun Meghann.

- Ba n-ai să-mi spui aşa! Îl detest!

Dar el rîse.

Ajunseseră în curte; el sări de pe cal, prinzîndu-i capul să-l domesticească şi aşteptă, evident, ca ea să-i întindă mîna să o ajute să coboare de pe cal. Dar ea îmboldi iapa şi se îndreptă spre grajd.

- N-o faci pe doamna cu muncitorul de rînd? strigă după ea.

- Bineînţeles că nu! răspunse ea, fără să se întoarcă.

Oh, nu era cinstit! Chiar şi în picioare semăna cu Părintele Ralph; la fel de înalt şi lat în umeri, îngust la coapse şi cu aproape aceeaşi graţie, deşi altfel folosită. Părintele Ralph se mişca aşa ca un dansator, Luke O'Neill ca un atlet. Părul era la fel de negru, des şi cîrlionţat, ochii la fel de albaştri, nasul la fel de distins şi drept, gura la fel de bine modelată. Şi totuşi nu semăna cu Părintele Ralph, aşa cum nu semănau eucalipţii între

ei, deşi toţi erau înalţi şi frumoşi.

După această întîlnire întîmplătoare, Meggie îşi ţinea bine ochii şi urechile deschise pentru orice bîrfă legată de Luke O'Neill. Bob şi băieţii erau mulţumiţi de munca lui şi păreau să se înţeleagă bine cu el, nu părea să fie leneş, după cum spunea Bob. Chiar şi Fee îi pomeni numele într-o seară, spunînd că este un bărbat frumos.

- Îţi aminteşte de cineva? întrebă leneş Meggie, stînd cu faţa-n jos pe covor şi citind o carte.

Fee se gîndi o clipă.

- Ei bine, aş spune că seamănă puţin cu Părintele de Bricassart. Aceeaşi constituţie, acelaşi ten. Dar nu este o asemănare izbitoare; sînt mult prea diferiţi unul de altul. Meggie, aş dori să stai într-un fotoliu cînd citeşti, ca o fată bine educată. Numai pentru că eşti în costum de călărie, nu înseamnă că trebuie să uiţi bunele maniere.

- Puh! răspunse Meggie. Ca şi cum ar vedea cineva!

Şi aşa rămase. Exista o asemănare între ei, dar oamenii de dincolo de ea erau atît de diferiţi, încît o înbolnăveau pe Meggie, pentru că ea îl iubea pe unul, dar descoperea cu resentiment că-i plăcea şi celălalt. La bucătărie descoperi că era favoritul principal şi mai descoperi şi de ce îşi permitea luxul să poarte cămăşi albe în padocuri; doamna Smith i le spăla şi călca, încîntată de farmecul lui irezistibil.

- Oh, frumos irlandez, oftă Minnie extaziată.

- E australian, răspunse Meggie, provocator.

- Poate-i născut aici, dragă domnişoară Meggie, dar un nume ca ăsta, O'Neill, este irlandez ca porcii lui Paddy, vine vorba domnişoară, nu sînt necuviincioasă faţă de tatăl dumneavoastră, odihnească-se în pace între îngeri. Domnul Luke, să nu fie irlandez, cu părul ăla negru şi ochi albaştri! Pe vremuri O'Neill-ii erau regi ai Irlandei.

- Eu ştiu că O'Connor-ii erau, spuse Meggie

înciudată.

Ochii albaştri ai lui Minnie clipiră.

- Păi bine, domnişoară, asta a fost o ţară mare.

- Zii mai departe! Este cît Drogheda de mare! Şi oricum O'Neill este un nume de protestant; nu mă prosteşti.

- Este. Dar e un mare nume irlandez şi a existat cu mult înainte de a fi protestanţi. Este de prin partea Ulster-ului şi e logic să fi fost şi cîţiva protestanţi printre ei, înţelegi acum? Dar au mai fost şi O'Neill în Clandeboy şi O'Neill Mor, dragă domnişoară.

Meggie renunţă; Minnie îşi pierduse de mult tendinţele de luptă şi putea spune "protestant" fără cea mai mică ezitare.

Cam după o săptămînă, ea dădu din nou ochii cu Luke O'Neill, lîngă pîrîu. Presupunea că el o aşteptase intenţionat, dar oricum nu ştia ce putea face.

- Bună ziua, Meghann.

- Bună ziua, răspunse privindu-şi calul.

- Este un bal la Braich y Pwll, sîmbăta viitoare. Vii cu mine?

- Mulţumesc de invitaţie, dar nu ştiu să dansez. N-are rost să merg.

- Te învăţ eu să dansezi, în doi timpi, dacă asta-i problema. Şi dacă o invit pe fiica şefului, crezi că Bob îmi dă Rolls-ul vechi, dacă nu-i nevoie de el?

- Eu am spus că nu merg! răspunse ea printre dinţi.

- Al *SPUS* că nu ştii să dansezi, iar eu am spus că te învăţ eu, n-ai spus că nu vii cu mine chiar dacă-ai şti să dansezi, aşa că am presupus că ai fi împotriva dansului şi nu împotriva mea. Te mai cerţi mult?

Exasperată îl privea cu aroganţă, dar el rîdea de ea.

- Eşti al naibii de alintată, tînără Meghann; e timpul să nu mai faci numai după capul tău!

- Nu sînt alintată!

- Să-i spui lui *MUTU!* Singura fată între atîţea fraţi care se fac praf pe lîngă tine şi tot pămîntul ăsta şi bani şi casa asta mare şi servitori? Ştiu că este a Bisericii Catolice, dar nici Cleary nu sînt săraci lipiţi.

Asta era marea diferenţă dintre ei, gîndi ea triumfător; o tot sîcîie chiar de la început. Părintele Ralph nu s-ar fi lăsat prins de aparenţe, dar omul acesta nu era sensibil; nu avea antene interioare care să-i spună ce se afla dincolo de aparenţe. Trecea prin viaţă fără să aibă vreo idee că viaţa e complexă şi dureroasă.

Uluit, Bob îi întinse cheile de la Rolls, fără să scoată un cuvînt; îl privi fix o secundă pe Luke, apoi zîmbi.

- Nu m-am gîndit niciodată că Meggie trebuie să meargă la dans, dar du-o Luke şi fii binevenit! Cred că o să-i placă, mititica. Nu prea iese-n lume. Trebuia să ne gîndim să o scoatem, dar nu ştiu cum se face că nu ne-am gîndit.

- De ce nu vii şi tu şi Jack şi Hughie, întrebă Luke, părînd că-i face plăcere.

Bob dădu din cap îngrozit:

- Nu, mulţumim, nu ne dăm în vînt după dans.

Meggie se îmbrăcă cu rochiţa de culoarea "cenuşii de trandafiri", neavînd altă rochie. Nu-i trecuse prin cap să folosească grămada de bani de la Părintele Ralph, ca să-şi facă rochii de bal şi petreceri. Pînă acum reuşise să refuze invitaţiile, pentru că tineri ca Enoch Davies şi Alastair MacQueen se descurajau repede dacă le spuneai un *NU* hotărît. Nu aveau încăpăţînarea lui Luke.

Privindu-se în oglindă îi trecu prin cap că ar putea să meargă la Gilly cu mama, săptămîna viitoare, s-o viziteze pe bătrîna Gert şi să-i comande nişte rochii noi. Pentru că ura din suflet să îmbrace rochia asta; dacă ar fi avut alta, chiar demodată, ar fi aruncat-o pe asta cît colo. Altă dată era pentru un cu totul altfel de om; era legată de atîta

dragoste şi de atîtea vise, lacrimi şi singurătate, încît, s-o îmbrace acum pentru un om ca Luke O'Neill, părea o blasfemie. Crescuse obişnuită să-şi ascundă sentimentele, să pară întotdeauna calmă şi fericită. Autocontrolul era pentru ea mai mare decît coroana unui copac şi cîteodată, noaptea, gîndindu-se la mama ei o treceau fiorii.

Oare o să sfîrşească aşa, ca mama, lipsită de orice sentiment?

Oare tot aşa începuse totul şi pentru mama, de mult, cînd exista tatăl lui Frank? Şi oare ce Dumnezeu ar face mama, ce-ar spune, dacă ar şti că Meggie ştia de mult adevărul despre Frank? Oh, scena din Casa Parohială! Parcă a fost ieri, Tati şi Frank se înfruntau şi Ralph îi ţinea să nu se bată. Şi-au aruncat în faţă lucrurile cele mai îngrozitoare. Totul se lega. Meggie se gîndi că, probabil a bănuit dintotdeauna. Crescuse destul ca să realizeze că a face un copil presupune mult mai multe lucruri decît îşi imaginase ea; trebuia să existe un fel de contact fizic, care era interzis tuturor, dar era permis cuplurilor căsătorite. Prin ce dizgraţie şi umilinţă trebuie să fi trecut biata mama, cu Frank. Nu-i de mirare că era aşa cum era. Dacă i s-ar fi întîmplat ei, gîndea Meggie, nu şi-ar fi dorit decît să moară. În cărţi numai fetele de cea mai joasă speţă făceau copii în afara căsătoriei; totuşi mama nu era aşa, nu fusese niciodată aşa. Din toată inima şi-ar fi dorit Meggie ca mama să vorbească cu ea despre asta, sau să aibă ea suficient curaj să aducă vorba despre acest subiect. Poate într-un fel, destul de modest, ar fi putut ajuta. Dar mama nu era genul de om de care să te poţi apropia. Meggie oftă privindu-se în oglindă şi speră că ei nu i se va întîmpla aşa ceva.

Dar era tînără, acum, privindu-se în rochia de cenuşa trandafirilor, îşi dorea sentimente, emoţii care să o cuprindă ca un vînt puternic. Nu-şi dorea să trudească

aşa ca un robot toată viaţa ei, îşi dorea o schimbare, energie şi dragoste. Dragoste şi un soţ şi copii. Ce rost avea să se cramponeze de un bărbat care nu putea fi al ei niciodată? I-a spus că o iubeşte, dar nu aşa cum ar iubi-o un soţ. Pentru că el era logodit cu Biserica. Oare toţi bărbaţii erau la fel? Poate bărbaţii dificili, poate cei capricioşi, care oscilau în apele tulburi ale îndoielii şi raţionamentelor. Dar trebuie să existe şi bărbaţi necomplicaţi, bărbaţi care puteau iubi o femeie şi să o aşeze deasupra celorlalte lucruri. Bărbaţi ca Luke O'Neill, de exemplu.

- Cred că eşti cea mai frumoasă fată pe care-am cunoscut-o vreodată, spuse Luke pornind Rolls-ul.

Meggie nu prea ştia ce sînt complimentele; îi aruncă o privire piezişă şi nu-i spuse nimic.

- Nu-i frumos? continuă Luke, pe care nu părea să-l supere lipsa ei de entuziasm. Întorci o cheie, apeşi o pedală şi maşina porneşte. Nu tu mînere, nici hăţuri, nici hurducături care extenuează un om. Aşa-i viaţa , Meghann; cu siguranţă.

- N-ai să mă laşi singură, nu? întrebă ea.

- Doamne, nu! Doar ai venit cu mine! Asta înseamnă că stai cu mine toată noaptea şi nu intenţionez să dau nici o şansă altora.

- Cîţi ani ai, Luke?

- Treizeci, dar tu?

- Aproape douăzeci şi trei.

- Aşa de mult? Arăţi ca un copil.

- Nu sînt copil!

- Oho! Ai fost vreodată îndrăgostită?

- O dată.

- Numai atît? La douăzeci şi trei de ani? Doamne! Păi eu m-am îndrăgostit şi mi-a trecut de sute de ori, la anii tăi!

- Să ştii că şi eu puteam, dar la Drogheda întîlneşti

puţini oameni de care să te îndrăgosteşti. Din cîte-mi amintesc, tu eşti primul muncitor care mi-a spus mai mult decît un "bună ziua" timid.

- Ei, dacă n-ai fost la dans, pentru că nu ştii să dansezi, ai rămas în afară, nu? Nu-i nimic, rezolv eu asta, cît ai zice peşte. În cîteva săptămîni campioană te fac. O privi pe furiş. Dar să nu-mi spui că băieţii fermierilor din împrejurimi n-au încercat să te mai scoată la baluri. Muncitori, nu, înţeleg, le eşti mult superioară, dar odraslele fermierilor trebuie să-ţi fi făcut ochi dulci.

- Dacă sînt mult superioară oierilor, de ce m-ai invitat? pară ea.

- Oh, am tremurat tot! rînji el. Hai, nu schimba subiectul! Trebuie să te fi invitat vreounul din Gilly.

- Cîţiva, recunoscu ea. Dar n-am vrut să merg. Şi tu aproape m-ai obligat.

- Înseamnă că toţi sînt nişte proşti. Eu ştiu cînd dau de-un lucru de calitate.

Nu era sigură dacă-i plăcea cum vorbeşte Luke, dar necazul cu el era că nu prea putea fi contrazis.

Toată lumea venea la un dans, de la fiii şi fiicele fermierilor, şi nevestele lor, la muncitorii de fermă, cu neveste, dacă aveau, servitoare, guvernante, orăşeni, de toate vîrstele şi sexele. Acestea erau ocazii cînd toţi fraternizau unii cu alţii.

Bunele maniere, rezervate pentru ocazii mai formale, nu se vedeau aici.

Bătrînul Mikey O'Brien a venit din Gilly să cînte la vioară şi se găsea întotdeauna cineva să cînte la pian şi la tobă, întrecîndu-se, care mai de care să-l acompanieze pe bătrînul violonist, care, stînd pe un butoi de bere, sau pe un balot de lînă, cînta fără odihnă, cu buza de jos atîrnînd, pentru că nu avea nici timpul, nici răbdarea să înghită - şi strica ritmul.

Dar nu semăna deloc cu petrecerea dată de Mary

Carson, singura pe care o văzuse Meggie. Era un dans energic, în cerc: era un dans de hambar, specific, cu polci, mazurci şi cadrile, cu atingeri fugare între mîinile partenerilor, sau cu răsuciri sălbatice în braţele ferme ale bărbaţilor. Nu era nici un sentiment de intimitate, de visare. Toţi păreau să accepte că era o risipire a frustărilor; intrigile romantice, erau lăsate acasă, departe de zgomotul şi de distracţia generală.

Meggie descoperi repede că era invidiată pentru însoţitorul ei. El era ţinta tuturor privirilor languroase şi seducătoare, ca şi Părintele Ralph. Arogant, cum era şi Părintele Ralph. Cum era! Era groaznic să se gîndească la el, ca la cel mai îndepărtat trecut, dintre toate timpurile trecute.

Respectîndu-şi cuvîntul, Luke o lăsă singură numai cînd plecă la toaletă. Enach Davies şi Liam O'Rourke erau şi ei prezenţi şi erau dornici să-i ia locul. Dar el nu le dădu nici o ocazie. Chiar Meggie era destul de ameţită, încît nu părea să înţeleagă că avea dreptul să accepte să danseze şi cu alţi băieţi. Deşi ea nu auzise comentariile, Luke le auzise şi se distra în sinea lui. Ce tip ieftin, un muncitor obişnuit şi să o fure de sub nasul lor! Dispreţul nu însemna nimic pentru Luke. Ei au avut fiecare şansa lui; dacă n-au ştiut să profite, ghinion.

Ultimul dans a fost un vals. Luke luă mîna lui Meggie şi îi cuprinse talia, trăgînd-o aproape de el. Dansa excelent. Spre surprinderea ei, descoperi că nu trebuia decît să-l urmeze. Şi era o senzaţie extraordinară să stai atît de aproape de un bărbat, să-i simţi muşchii, coapsele, să-i absorbi căldura trupului. Scurtele ei contacte cu Părintele Ralph fuseseră atît de intense, că nu a avut timp să perceapă şi lucruri mai discrete; şi atunci crezuse sincer că ceea ce simţise în braţele lui nu va mai simţi niciodată în braţele altcuiva. Totuşi acum era altfel, era excitant; îi crescu pulsul şi înţelese că el o

ghicise, după felul în care o răsuci şi o strînse şi mai tare, mîngîindu-i părul cu obrazul.

În Rolls-ul care-i ducea acasă, luminînd drumul, nu-şi vorbiră prea mult. Breach y Pwll era la şaptezeci de mile de Droghada, peste un cîmp pe care nu se găsea nici o casă, nici o lumină, nici un amestec de umanitate. Buza dealului care ducea spre Drogheda nu avea mai mult de o sută de picioare înălţime, dar, în mijlocul cîmpiilor negre, să ajungi pe ea, era ca şi cum ai fi în vîrful Alpilor, în Elveţia. Luke opri maşina, coborî şi veni să deschidă uşa lui Meggie. Păşi lîngă el, tremurînd puţin; oare va strica totul încercînd să o sărute? Era atîta linişte, erau atît de departe de toţi!

Într-o parte era un gard părăginit, şi sprijinind-o de umeri, să nu se împiedice în pantofii nesiguri, Luke o ajută să treacă peste pămîntul accidentat. Apucînd strîns gardul, privi în depărtare şi rămase fără cuvinte; la început de frică, apoi panica o părăsi cînd văzu că el nu face nici o încercare să o atingă.

Aproape ca şi razele de soare, lumina lunii învăluia totul, iarba strălucea şi foşnea ca un oftat neliniştit, argintie, albă, gri. Frunzele copacilor luceau ca nişte pete de foc în adierea vîntului şi umbre misterioase se desprindeau din tufişuri ca umbrele de pe lumea cealaltă. Ridicînd capul, Meggie încercă să numere stelele, dar nu reuşi. Delicate ca boabele de rouă pe o pînză de păianjen, stelele străluceau, se stingeau, într-un ritm atemporal ca şi Dumnezeu. Păreau să stea suspendate deasupra capului, ca o plasă frumoasă, tăcută, atentă şi iscoditoare de suflete, ca ochii de diamant ai insectelor, care strălucesc într- o rază de lumină, cu o forţă infinită. Singurul sunet era al vîntului fierbinte, care răscolea iarba, foşnea frunzele copacilor şi vreun zgomot ocazional al unei păsări somnoroase, supărată că fusese deranjată; singurul miros era cel nedefinit al tufişurilor.

Luke întoarse spatele nopţii, scoase punga de tutun şi îşi răsuci o ţigară.

- Te-ai născut aici, Meggie? întrebă el leneş, frecînd ţigara în palme.

- Nu, m-am născut în Noua Zeelandă. Am venit la Drogheda acum treisprezece ani.

Puse în pungă resturile de tutun, apoi cu gesturi experte îşi aprinse ţigara.

- Te-ai distrat astă seară, nu?

- Oh, da!

- Vreau să te mai duc; la toate balurile.

- Mulţumesc.

El tăcu din nou, fumînd liniştit şi privind peste capota maşinii o pasăre supărată, cu chef de ceartă. Cînd în mînă îi mai rămăsese numai un capăt de ţigară, îl aruncă şi-l strivi cu cizma aproape vicios, pînă fu sigur că se stinse. Nimeni nu stinge o ţigară ca un australian, om al stepei. Oftînd, Meggie se întoarse şi el o ajută să ajungă la maşină. Luke era mult prea înţelept ca să încerce să o sărute acum, pentru că el dorea să se însoare cu ea, dacă putea; las' să vrea ea să fie sărutată.

Şi au mai fost şi alte baluri, iar vara se tîra încet, încet în splendoarea ei prăfuită; treptat cei de la fermă se obişnuiră cu faptul că Meggie îşi găsise un prieten arătos. Fraţii ei nu o mai tachinau, pentru că o iubeau, dar îl îndrăgeau şi pe el. Luke O'Neill era cel mai harnic muncitor pe care-l avuseseră ei la fermă; recomandare mai bună decît asta nu exista. Prin origine se trăgea din muncitori şi nu din parveniţi, iar bărbaţilor Cleary nu le trecu prin cap să-l judece după avere. Fee, singura care ar fi putut cîntări astfel lucrurile, într-o balanţă selectivă, era indiferentă şi nu o făcu. Oricum, Luke insinuase calm că el este altfel decît un oier obişnuit şi aceasta dădu roade; era tratat ca unul de-ai lor.

Îşi făcuse un obicei să vină seara la fermă, cînd nu

era în cîmp; după o vreme Bob constată că era caraghios să mănînce singur, cînd mai era loc la masa familiei Cleary, aşa că începu să mănînce cu ei. Mai tîrziu li se păru lipsit de sens să-l trimită să doarmă singur, la o milă depărtare, cînd el ar fi dorit să stea de vorbă cu Meggie pînă mai tîrziu, aşa că îl rugară să se mute într-una din căsuţele de oaspeţi, care era foarte aproape de casa mare.

Între timp, Meggie începu să se gîndească destul de mult la el şi nu ca la început, comparîndu-l mereu cu Părintele Ralph. Vechea rană se vindeca. După o vreme uită că Părintele Ralph zîmbea *AŞA,* iar Luke zîmbea *AŞA,* că ochii Părintelui Ralph aveau în ei o melancolie împietrită, iar ochii lui Luke luceau de neliniştea pasiunii. Era tînără şi nu ajunsese să guste dragostea, o intuia numai din cele cîteva momente. Dar ea dorea să o savureze, să o respire, să se abandoneze în vîrtejul ei. Părintele Ralph era acum Episcopul Ralph; el nu va fi al ei niciodată, niciodată. O vînduse pentru treisprezece milioane de bani de argint şi era dureros. Dacă el n-ar fi folosit expresia, în noaptea aceea, ea nu şi-ar fi pus această problemă, dar el o folosise şi nenumărate erau nopţile cînd ea se întreba ce-a fost în capul lui, ce-a vrut să spună.

Şi palmele îi ardeau cînd atingea spatele lui Luke, cînd el o strîngea în timpul dansului; o răscolea orice atingere, vitalitatea lui. Da, cu el nu simţise cum lichidul acela de foc îi invadează corpul, nu s-a gîndit niciodată că dacă nu-l mai vede, se va topi, se va ofili, nu se înfierbîntase niciodată cînd o privea el. Dar cunoscuse oameni ca Enoch Davies, Liam O'Rourke, Alastair MacQueen mai bine decît pe Luke şi nici unul dintre ei nu o tulbura ca Luke O'Neill. Dacă erau destul de înalţi, nu aveau ochii lui Luke, dacă aveau aceiaşi ochi, nu aveau părul lui. Întotdeauna le lipsea ceva ce Luke avea, deşi

nu putea să definească exact ce avea Luke. În afară de faptul că-i amintea de Părintele Ralph, dar ea refuza să admită că atracţia spre Luke nu avea un fundament mai solid.

Vorbeau mult, dar întotdeauna despre lucruri generale; oi, tuns, pămînt, ce-şi dorea el de la viaţă, locuri pe care le văzuse, evenimente politice. El citea cîteodată, dar nu era un pasionat, cum era Meggie şi oricît ar fi încercat ea, nu putea să-l convingă să citească cartea asta sau aia, numai pentru că ea găsise că este interesantă. Şi el nici nu purta conversaţii la nivel intelectual; dar ceea ce era cel mai enervant, niciodată el nu arătase vreun interes pentru viaţa ei, nu o întreba niciodată ce dorea de la viaţă. Cîteodată i-ar fi plăcut să vorbească despre lucruri mai aproape de sufletul ei, decît oile şi ploaia, dar cum încerca, el era expert în a o descuraja, conducînd-o spre canale impersonale.

Luke O'Neill era isteţ, plin de sine, extrem de muncitor şi dornic să se îmbogăţească. Se născuse într-o cocioabă îngrădită cu gard de nuiele, exact la Tropicul Capricornului, în afara oraşului Loangreach din Queensland-ul de vest. Tatăl său fusese oaia neagră a unei familii irlandeze prospere, dar neiertătoare, mama sa fiica unui măcelar neamţ din Winton; cînd ea a ţinut morţiş să se mărite cu Luke cel bătrîn, a fost la rîndul ei dezmoştenită. Au fost trei copii în acel bordei, nici unul nu avea o pereche de pantofi - nu că pantofii ar fi contat în toridul Longreach. Luke cel bătrîn mai căuta de lucru, cînd avea chef, dar de cele mai multe ori avea chef de rom şi a murit într-un incendiu, la cîrciuma Blackall, cînd Luke cel tînăr avea doar doisprezece ani. Cît putu de repede Luke cel mic începu să muncească pe la ferme, ungea oile cu catran dacă cei care le tundeau ciupeau şi din carne.

De un singur lucru nu-i fusese niciodată frică lui Luke, de muncă; se agăţase de muncă cu disperare, ori pentru că tatăl său fusese un nepricopsit, ori pentru că moştenise tenacitatea nemţească a mamei sale, nimeni nu-şi dăduse vreodată osteneala să afle.

După ce mai crescu progresă de la ucenic la fermă, la muncitor, aduna turmele spre staulele unde erau tunse, apoi se specializă în tunsul oilor. Învăţase bine meseria; un om, degustător de vinuri, producător de parfumuri, nu poate fi educat dacă nu-i place meseria, dacă nu are instinct pentru ea. Şi lui Luke îi plăcea, era singura posibilitate de a cîştiga bani şi el nu-şi dorea altceva. Avea putere să mînuiască presa care strîngea lîna în baloturi uriaşe, dar se cîştigau bani mulţi la tunsul oilor.

După o vreme deveni bine cunoscut în districtul Queensland, ca bun muncitor şi nu mai avu probleme să-şi găsească de lucru. Cu îndemînare, autocontrol, putere şi răbdare, iar Luke avea toate aceste calităţi, orice om putea stăpîni meseria de a tunde oile. Foarte repede Luke reuşi să tundă o sută de oi în timp record; şi asta cu un foarfece numit *'şopîrla'*. Foarfecii mari din Noua Zeelandă nu erau primiţi în Australia, deşi, dacă i-ar fi folosit oamenii şi-ar fi dublat eficienţa. Era o muncă istovitoare; stăteai aplecat cu o oaie între picioare, tundeai în lung şi în adîncime pentru a scoate lîna dintr-o bucată şi pentru a evita pe cît posibil să treci cu foarfecul a doua oară şi pentru a-l mulţumi şi pe proprietar, care stătea cu ochii pe fiecare şi-i apostrofa pe cei care nu munceau după reguli. Nu-l supăra căldura, sudoarea sau setea, bea pînă la trei galoane de apă pe zi; nu-l supărau nici muştele, care erau îngrozitoare, pentru că el se născuse în patria muştelor. Nici oile nu-l deranjau, oile care erau coşmarul oierilor în perioada tunsului; toate varietăţile de merinos, ceea ce însemna lînă pînă-n copite

şi pînă pe bot şi mai însemna şi o piele foarte sensibilă care aluneca în toate direcţiile cînd tundeai.

Nu, nu de muncă se temea Luke, cu cît muncea mai mult cu atît se simţea mai bine; ceea ce îl deranja era zgomotul, nu-i plăcea să stea închis, nu-i plăcea mirosul greu. Nu exista nimic mai urît pe faţa pămîntului ca un staul unde se tundeau oile. Aşa că hotărî să fie el şef, să fie el omul care să se plimbe printre muncitori şi să privească cum alţii îi tund oile lui.

La capătul hambarului pe un scaun
Stă şeful oierilor cu ochi-n patru.

Aşa spunea vechiul cîntec al oierilor şi asta dorea Luke să fie, fermier. Nu erau pentru el mizeria şi tunsul, o viaţă întreagă dorise plăcerea de a munci în aer liber şi să simtă cum i se înmulţesc banii. Numai perspectiva de a deveni celebru l-ar fi ţinut în staul la tuns; o raritate, un om care tundea trei sute de oi pe zi, conform regulilor, cu foarfeci mici. Uneori făceai avere cu pariurile. Din păcate era puţin prea înalt pentru asta şi cînd se apleca pierdea cîteva secunde, care erau importante. Şi atunci mintea lui chibzuia ce metodă ar putea găsi pentru a-şi realiza visul; cam în acelaşi timp descoperea că era atrăgător pentru femei. Prima încercare fusese la o fermă a cărei moştenitoare era o fată, destul de tînără, destul de drăguţă - la Gnarlunga. A avut ghinion, pînă la urmă fata preferă un neisprăvit a cărui viaţă circula ca o legendă prin zonă. De la Garlunga plecă atunci la Bingelly, unde se ocupă de cai, dar fu cu ochii în patru pe o casă, pe moştenitoarea cam urîţică şi pe tatăl care era văduv. Din nou ghinion, aproape că o cucerise, dar pînă la urmă fata cedă dorinţei tatălui şi se mărită cu un sexagenar care avea pămîntul din vecinătate.

Aceste două încercări l-au costat trei ani din viaţă şi hotărî că douăzeci de luni pentru fiecare moştenitoare e prea mult şi plictisitor. I-ar fi plăcut să călătorească o

vreme, să plece departe şi poate, între timp, se ivea şi o altă ocazie. Îi făcu plăcere cînd plecă pe drumurile Queensland-ului, la Cooper şi Diamantina, spre rîurile Barcoo şi Bullee, îndreptîndu-se spre sudul Noii Galii. Avea treizeci de ani şi venise vremea să găsească o gîscă în stare să-i aducă oul de aur.

Toată lumea auzise de Drogheda, dar Luke ciuli urechile cînd auzi că este numai o fată acolo. Nu erau speranţe că va moşteni, dar poate că-i vor da zestre, o modestă suprafaţă de 100.000 de acri la Kynuna sau Winton. Era pămînt bun în jurul districtului Gilly, dar prea uscat pentru el. Luke îşi dorea vastitatea din vestul îndepărtat, unde iarba creştea la infinit şi unde copacii erau ca spre est. Numai iarbă şi iarbă şi iarbă, fără început şi fără sfîrşit, unde un om era fericit să crească o oaie la zece acri de pămînt. Iarba, soarele, căldura şi muştele puteau fi un paradis pentru un om şi acest om era Luke O'Neill.

Auzise povestea Droghedei de la Jimmy Strong, agent la AML-F, care l-a şi adus acolo şi primi o lovitură amară cînd află că Drogheda aparţinea de fapt Bisericii Catolice. Totuşi învăţase între timp că moştenitoarele erau puţine şi rare; cînd Jimmy Strong continuă şi-i spuse că fiica avea o frumoasă sumă de bani, ca şi fraţii ei, hotărî să continue, conform planului.

Dar deşi Luke hotărîse de mult că scopul vieţii sale erau 100.000 de acri de pămînt la Kynuna sau Winton şi muncise pentru atingerea acestui scop cu un zel încăpăţînat, adevărul era că tot pentru bani gheaţă îi tresărea inima şi pentru ceea ce ar putea cumpăra cu ei; nu să posede pămînt, nu să moştenească puterea dată de pămînt, ci posibilitatea de a înşira cifre frumoase şi îngrijite în *CONTUL* său din bancă *PE NUMELE SĂU* - Nu Gnarlumga sau Bingelly şi le dorise cu disperare, ci valoarea lor în bani ghiaţă. Un bărbat care-şi dorea să fie

şef printre muncitori la tunsul oilor, nu s-ar fi hotărît niciodată pentru Meggie Cleary, moştenitoare fără pămînt. Şi nici nu ar fi iubit actul fizic din greu, cum făcea Luke O'Neill.

Balul de la Holu Cross, la Gilly, era al treisprezecea dans la care Luke o scotea pe Meggie, în tot atîtea săptămîni. Cum descoperea el unde sînt şi cum reuşea să facă rost de invitaţii, Meggie era prea naivă să ghicească, oricum, cu regularitate sîmbăta Luke îi cerea lui Bob cheile Rolls-ului şi o ducea undeva, raza era cam de 150 de mile. Astă seară era rece şi ea simţi răceala stînd rezemată de gard şi privind peisajul fără lună, simţind şi gerul sub picioare. Venea iarna. Braţul lui Luke o cuprinse pe după umeri şi o trase mai aproape.

- Ţi-e rece, spuse el, să ne întoarcem acasă.

- Nu, acum mi-e bine, mă încălzesc, răspunse ea cu respiraţia tăiată.

Simţi schimbarea din el, schimbarea în braţul care o ţinea lejer şi impersonal. Dar era plăcut să se sprijine de el, să simtă căldura care-i radia din corp, din toate fibrele corpului. Chiar cu puloverul gros de lînă ea simţi cum mîna lui se mişca într-un cerc mic, mîngîietor, un masaj curios dar foarte aţîţător. Dacă acum ea ar spune că-i este frig, el s-ar opri; dacă ea nu spune nimic, el ar lua-o drept o permisiune tacită de a continua. Şi ea era tînără şi-şi dorea atît de mult să savureze dragostea cum se cuvine. Acesta era singurul bărbat, în afară de Ralph, care o interesa, şi atunci, de ce n-ar vedea cum sînt sărutările lui? Numai de-ar fi diferite! Numai de n-ar fi ca ale lui Ralph!

Luîndu-i tăcerea drept o acceptare tacită, Luke o prinse şi cu cealaltă mînă de umăr, o întoarse cu faţa spre el şi se aplecă. Aşa se simţea oare o gură? Dar nu era decît un fel de apăsare! Oare ce trebuie să faci ca să

araţi că-ţi place? Îşi mişcă stîngaci buzele şi imediat îşi dori să n-o fi făcut. Apăsarea crescu; el deschise mai tare gura, o forţă să o deschidă şi ea, apoi mişcînd limba o introduse în gura ei. Revoltător! De ce era cu totul altfel decît atunci cînd o sărutase Ralph? Atunci nu realizase că era atît de ud şi de greţos totul; atunci nici nu gîndise, se deschisese numai spre el, ca o casetă cînd apeşi pe un buton secret. Ce naiba *FACE?* De ce i se înfiora corpul, de ce se lipea de el cînd mintea ei dorea să se smulgă de lîngă el?

Luke îi descoperise punctul sensibil şi-şi ţinea degetele pe el ca s-o excite; pînă acum nu păruse să fie foarte entuziastă. Întrerupse sărutul şi o sărută pe gît. Păru să-i placă mai mult asta, se agăţă de el şi suspină, dar cînd buzele lui coborîră de pe gît şi încercă să-i dezgolească umărul, ea îl împinse brusc şi sări de lîngă el.

- Destul Luke!

Episodul o dezamăgise şi aproape că-i repugnase. Luke era foarte conştient de asta chiar de cînd o ajută să urce în maşină şi îşi rulă mult dorita ţigară. Îşi imaginase mereu că este un iubit bun, nici o fată nu s-a plîns vreodată de asta - da, dar ele nu erau domnişoare educate, ca Meggie. Chiar Dot MacPherson, moştenitoarea de la Bingelly, cu mult mai bogată decît Meggie, era o ţărancă, nu tu şcoală la Sydney, nu tu tot tacîmul... În ciuda alurii sale, cînd era vorba de experienţă sexuală Luke ştia cam cît un ţăran mijlociu; ştia puţin dincolo de ceea ce-i plăcea lui şi nu ştia nimic teoretic. Numeroasele fete cu care făcuse dragoste îşi dăduseră toată silinţa să-l asigure că le plăcuse, dar asta însemna că el trebuia să se bazeze pe o anumită doză de informaţie subiectivă, nu totdeauna cinstită. O fată accepta o aventură de aceasta sperînd la căsătorie, mai ales cînd bărbatul era arătos şi muncitor ca Luke, deci

era posibil ca ea să mintă numai ca să-i facă lui plăcere. Şi nimic nu făcea mai multă plăcere unui bărbat decît cînd i se spunea că este cel mai bun iubit. Nici nu visa Luke cîţi bărbaţi au fost păcăliţi cu asta.

Se mai gîndea încă la bătrîna şi urîta Dot, care cedase tatălui, după ce stătuse închisă o săptămînă într-o baracă, dar ridică din umeri. Meggie avea să fie o nucă greu de spart şi nu-şi putea permite să o sperie sau să o dezguste. Îi făcea curte aşa cum vedea că-i face ei plăcere, flori, atenţii şi nu prea multe din celelalte.

Un timp în maşină domni o tăcere incomodă, apoi Meggie oftă şi se întinse în scaun.

- Îmi pare rău, Luke.

- Şi mie. N-am vrut să te supăr.

- Oh, nu, nu m-ai supărat. Cred că nu prea sînt obişnuită cu asta... Mi-a fost frică, nu că m-ai supărat.

- Oh, Meghann! Luă mîna de pe volan şi-i strînse mîinile care-i stăteau împreunate în poală. Uite, nu-ţi face probleme. Eşti cam tînără şi te-am luat cam repede. Să uităm totul.

- Da, să uităm.

- *EL,* te-a sărutat vreodată? întrebă Luke curios.

- Cine?

Oare se simţise teama în vocea ei? Dar de ce să fie teamă în voce?

- Mi-ai spus că ai fost odată îndrăgostită şi am presupus că ştii tot. Îmi pare rău Meghann. Trebuia să-mi fi dat seama că legată de o familie cum este a ta, de fapt ai vrut să-mi spui că ai avut o pasiune de adolescentă, pentru vreun tip care nici nu te-a băgat în seamă.

Da, da,da! Lasă-l să creadă asta!

- Ai dreptate, Luke. A fost numai o pasiune trecătoare.

În faţa casei o strînse din nou lîngă el şi o sărută uşor şi tandru, fără guri deschise şi alte treburi cu limba. Nu-i

răspunse tocmai cum şi-ar fi dorit, dar fu clar că de data asta îi plăcu; plecă spre locuinţa lui mai satisfăcut, gîndind că nu şi-a stricat toate şansele.

Meggie se tîrî spre pat şi rămase întinsă privlnd umbrele lăsate de lumina lămpii din tavan. Ei bine, un lucru fusese foarte clar; nu era nimic în sărutările lui Luke, care să-i amintească de cele ale lui Ralph. Şi o dată sau de două ori simţise şi un fel de emoţie, cînd o mîngîiase pe sîni şi-i sărutase gîtul. N-avea rost să-l compare pe Luke cu Ralph şi nici nu mai era sigură dacă dorea să încerce. Mai bine să-l uite pe Ralph; el nu putea să-i fie soţ. Luke putea.

A doua oară cînd Luke o sărută pe Meggie, se purtă cu totul altfel. Fuseseră la o petrecere minunată la Rudna Hunish, la graniţa de hotar. Bob îi convinse să facă plimbarea şi seara începuse bine chiar de la început. Luke era în cea mai bună dispoziţie, a glumit mult tot drumul şi a ţinut-o pe Meggie într-un rîs, apoi a fost afectuos şi atent şi cald tot timpul petrecerii. Şi domnişoara Carmichael era atît de hotărîtă să i-l fure. Încercînd ceea ce Enoch Davies şi Alastair MacQueen nu îndrăzniră, ea li se alătură şi flirtă cu Luke pe faţă, forţîndu- l, de dragul bunelor maniere, să o invite la dans. Era o afacere formală, stilul sălilor de bal, iar dansul pe care Luke i-l oferi fu un vals lent. Dar se întoarse repede la Meggie, nu spuse nimic, ridică ochii-n tavan ceea ce o făcu să înţeleagă, fără urmă de îndoială, că domnişoara Carmichael îl plictisise. Şi îl iubi pentru asta; încă de cînd se amestecase şi-i stricase plăcerea Bîlciului din Gilly, Meggie nu o putea suferi. Nu uitase felul în care Părintele Ralph o ignorase, numai pentru a ridica un copil peste o baltă; acum, în această seară, Luke se revelase cam în aceleaşi culori. Oh, bravo! Luke eşti minunat!

Drumul spre casă era lung şi vremea era rece. Luke luase un pachet cu sandvişuri şi o sticlă de şampanie de

la bătrînul Angus MacQueen şi cam după ce trecuseră două treimi din drum, opri maşina. Caloriferele pentru maşini erau foarte rare în Australia şi atunci, ca de altfel şi acum, dar Rolls-ul avea încălzire; în seara aceea era foarte bine-venită, pentru că era ger şi bruma de două degete pe pămînt.

- Oh, nu-i plăcut să stai fără haină, pe o noapte ca asta, zîmbi Meggie luînd sticla de şampanie şi muşcînd dintr-un sandviş.

- Da, este. Eşti drăguţă astă seară, Meghann.

Ce era deosebit în culoarea ochilor ei? Verdele nu era o culoare după care să se dea în vînt, prea anemică, dar privindu-i ochii ar fi jurat că avea toate nuanţele din spectrul albastrului, violet şi indigo şi cerul dintr-o frumoasă zi de vară, verde profund cu o uşoară tentă de galben. Şi străluceau ca nişte bijuterii, încadraţi de acele bucle ondulate, care la rîndul lor străluceau de parcă ar fi fost înmuiate în aur. Întinse mîna şi delicat, îi mîngîie ploapa unui ochi, apoi, solemn, îşi privi vîrful degetelor.

- Luke, ce s-a întîmplat?

- N-am putut rezista. Am vrut să mă conving că nu ai o pudrieră cu aur pe măsuţa de toaletă. Ştii că eşti singura fată pe care am cunoscut-o, care are aur pe pleoape?

- Oh! Îşi duse şi ea mîna la pleoape, le atinse, apoi îşi privi degetele şi rîse. Să ştii că am! Dar nu se ia!

Şampania îi gîdila nările şi stomacul; se simţea minunat.

- Şi sprîncene de aur, care au forma unor turle de biserică, şi cel mai frumos păr de aur...Întotdeauna m-am gîndit că trebuie să fie tare ca metalul şi totuşi este moale şi delicat, ca al unui copil... Cred că foloseşti pudră de aur şi pe piele, străluceşte... Şi cea mai frumoasă gură, numai bună pentru sărutat...

Îl privea cu gura rozie uşor deschisă, la fel ca la

prima lor întîlnire; el întinse mîna şi luă cupa de şampanie din mîna ei.

- Cred că mai ai nevoie de puţină şampanie, spuse umplînd-o.

- Trebuie să recunosc, este foarte frumos că ne-am oprit să facem o pauză după atîta drum. Mulţumesc că te-ai gîndit să-i ceri doamnei MacQueen sandvişuri şi vin.

Motorul marelui Rolls torcea uşor în tăcerea nopţii, aerul cald intra aproape neobservat prin ventilatoare; Luke îşi desfăcu cravata şi o scoase descheindu-şi cămaşa la guler. Hainele erau pe scaunul din spate.

- Oh, aşa este mai bine! Nu ştiu cine a inventat cravatele şi apoi s-a încăpăţînat să susţină că bărbaţii sînt singurii care trebuie să le poarte, dar dacă-l întîlnesc, îl strîng de gît cu propria lui invenţie.

Se întoarse brusc, îşi apropie faţa de a ei şi îi prinse buzele într-ale sale, ca două bucăţi de mozaic care se potrivesc perfect; deşi nu o atinse altfel, ea se simţi legată de el şi se lăsă purtată de impulsuri, în timp ce el se întindea în scaun şi o trăgea pe pieptul său. Mîinile îi prinseră capul, era mai bine să o excite sărutînd-o numai. Oftînd, se abandonă şi îşi impuse să nu simtă nimic altceva, mulţumit, în sfîrşit, că buzele acestea de copil îi răspundeau. O mînă de-a ei se strecură şi-i cuprinse gîtul, iar degete înfrigurate se plimbau prin păr, în timp ce palma celeilalte mîini se odihnea pe pielea fină de la baza gîtului. De data aceasta el nu se grăbi, deşi era excitat încă de cînd îi dăduse a doua cupă cu şampanie, numai privind-o. Continuă s-o sărute; îi sărută obrajii, ochii închişi, sprîncenele, reveni la obraji, pentru că erau ca satinul, reveni la gură, care îl înnebunea cu forma ei infantilă, îl înnebunise încă din prima zi cînd o văzuse.

Şi mai era şi gîtul, umerii cu o piele atît de delicată şi reconfortantă... Nu avea puterea să se oprească, tremura la gîndul că ea ar putea să-l oprească; cu o mînă desfăcu

lungul şir de nasturi de pe spatele rochiei, o scoase de pe braţele ascultătoare, apoi trase bretelele furoului de satin. Cu faţa îngropată undeva între gît şi umeri, mîngîie cu vîrful degetelor spatele gol, simţind fiorul uimit, simţind cum i se întăresc sînii. Coborî faţa într-un impuls orb, de necontrolat, căutînd înfiorat cu buzele desfăcute, căutînd pînă îl găsiră şi se închiseră peste sfîrcul înfierbîntat. Se jucă cu el un timp care i se păru o veşnicie ameţitoare, apoi palmele lui se încordară cu o plăcere agonizantă pe spatele ei şi muşcă, o supse, o sărută şi iar supse...Bătrînul şi eternul instinct, plăcerea lui preferată, niciodată nu dădea greş. Era atît de bine...bine...biiiine! Nu strigă, tresări numai, violent, un moment lung de eliberare şi îşi înghiţi strigătul cu plăcere.

Ca un sugar sătul, dădu drumul sfîrcului, sărută sînul cu dragoste nemărginită, recunoscător şi rămase împietrit, respirînd greu. Îi simţi gura şi părul şi mîna mîngîindu-l pe sub cămaşă şi, deodată păru să se reculeagă, deschizînd ochii. Se ridică iute în scaun, îi trase furoul, apoi rochia, îi încheie nasturii.

- Mai bine te măriţi cu mine, Meghann, spuse blînd, zîmbind. Nu cred că fraţilor tăi le-ar place să ştie ce-am făcut noi acum.

- Da, cred că-i mai bine, fu Meggie de acord, cu pleapele lăsate şi cu obrajii îmbujoraţi.

- Hai să le spunem mîine dimineaţă.

- De ce nu? Cu cît mai repede, cu atît mai bine.

- Sîmbăta viitoare mergem la Gilly. O să vorbim cu Părintele Thomas - bănuiesc că vrei o cununie religioasă - aranjez pentru strigări şi cumpăr verighetele.

- Mulţumesc, Luke.

Asta este. Se legase, nu mai exista cale de întoarcere. În cîteva săptămîni, sau cît vor dura strigările, se va mărita cu Luke O'Neill. Va deveni...doamna Luke O'Neill! Ce ciudat! De ce a spus *DA*? Pentru că *EL* mi-a

spus că trebuie, *EL* mi-a spus că trebuie s-o fac. Dar de ce? Să-l scot pe *EL* din dificultate? Să-l apăr pe el, sau pe mine? Ralph de Bricassart, cîteodată cred că te urăsc...

Incidentul din maşină fusese uluitor şi tulburător. Nu semănase cu cel de prima oară. Atît de multe senzaţii frumoase şi răscolitoare! Oh, mîngîierile! Jocul acela electrizant cu sînii ei, care-i paralizaseră fiinţa cu cercuri concentrice de emoţii! Şi o făcuse exact în momentul în care conştiinţa ei îşi pierduse capul, îi arăta acum că devenise o jucărie; îi scotea hainele, iar ea trebuia să ţipe, să-l pălmuiască, să fugă. Acum cînd nu mai era ameţită de senzaţii, de şampanie, de căldura descoperirii că totul era minunat, minunat să fii sărutată cum se cuvine, minunat să-ţi simţi sînii electrizaţi, şi bunul simţ blocat, acum, totul îi spunea că ar fi trebuit să-i reziste. Umerii i se lipiseră de pieptul lui, şoldurile i se abandonaseră, coapsele şi regiunea aceea care nu se numea, fusese străbătută de o plăcere imensă cînd simţise o protuberanţă a corpului lui, tare ca piatra; dorise numai să rămînă aşa tot restul vieţii, zguduită, golită, dorind...Dorind ce? Nu ştia. În momentul în care el o îndepărtase, ea nu-şi dorea asta, ar fi dorit încă să se agaţe de el ca o sălbatecă. Dar numai acest lucru îi pecetluise căsătoria cu Luke O'Neill. Ca să nu mai spunem că era convinsă că el îi făcuse acel ceva, care dădea naştere la copii.

Nimeni nu se arătă surprins de vestea căsătoriei şi nimănui nu-i trecu prin cap să se opună. Singurul lucru care-i uimise la culme, a fost refuzul încăpăţînat a lui Meggie de a-i trimite vestea şi Părintelui Ralph; făcu o adevărată criză de isterie cînd Bob avansă ideea de a-l invita la oficierea căsătoriei, la Drogheda. Nu, nu, nu! Strigase ea la toţi; Meggie, care niciodată în viaţa ei nu ţipase la nimeni. Toţi crezură că ea este supărată pe

Episcop, pentru că nu mai venise la Drogheda să-i vadă, susţinînd sus şi tare că, măritişul ei nu era treaba nimănui, decît a ei, iar dacă el nu-a avut bunul simţ să vină la Drogheda, ea, personal nu avea de gînd să-i impună o obligaţie pe care el nu o putea refuza.

Deci Fee promise solemn că nu va pomeni nici un cuvînt în scrisorile ei; părea să nu-i pese de nimic, aşa cum părea să nu o intereseze de loc, alegerea pe care o făcuse Meggie. Menţinerea la zi a registrelor unei ferme mari, cum era Drogheda, îi ocupă tot timpul. Registrele lui Fee puteau servi ca material unui istoric, descriau viaţa la fermă cu o deosebită tenacitate, nu conţineau numai cifre şi calcule. Mişcarea fiecărei turme de oi, era descrisă cu minuţiozitate, schimbarea anotimpurilor, vremea în fiecare zi, chiar ceea ce le servea la cină doamna Smith. Extrasul din jurnalul fermei pentru ziua de 22 iulie 1934, spunea: "Cerul senin, nici un nor, temperatura în zori 34 grade. Astăzi nu avem slujbă. Bob e acasă, Jack e plecat la Murrimbah cu alţi doi oameni, Hughie e plecat la West Dam cu un alt om. Turmele de trei ani de la Beerbarrel sînt duse cu berbecii de la Budgin, la Winemurra. La ora trei temperatura ridicată, 85 de grade, barometrul constant, 30,6 inci. Vînt dinspre vest. Meniul la cină: carne de vită, cartofi fierţi, morcovi şi varză, apoi budincă. Meghann Cleary se va căsători cu domnul Luke O'Neill, îngrijitor de animale, sîmbătă 25 august, la biserica Holly Cross, Gillanbone. Scris la ora nouă seara, temperatura 45 de grade, luna în ultimul pătrar."

XI.

Luke îi cumpără lui Meggie un inel de logodnă cu diamant, modest, dar destul de drăguţ, cu un set de două pietre de un sfert de carat, montate în două inimioare de platină. Strigările s-au făcut pentru sîmbătă 25 august, la amiază, la biserica Holly Cross. Ceremonia va fi urmată de o masă de familie, la Hotel Imperial, la care, bineînţeles, au fost invitate şi doamna Smith, Minnie şi Cat, deşi Jims şi Patsy fuseseră lăsaţi la Sydney, după ce Meggie fusese foarte fermă, spunînd că nu înţelege de ce i-ar aduce şase sute de mile pentru a vedea o ceremonie, pe care nici nu o înţelegeau. Primise de la ei scrisori de felicitare; a lui Jims, lungă, dezordonată şi copilăroasă, a lui Patsy compusă din două cuvinte "Mult Noroc". Şi ei îl cunoşteau pe Luke, din timpul vacanţei la Drogheda.

Doamna Smith era supărată, pentru că Meggie insistase să se facă cît mai puţină zarvă în jurul evenimentului; ea sperase să o vadă pe singura fată a Droghedei măritată cu steaguri şi surle şi o petrecere de multe zile. Dar Meggie fusese atît de categorică încît refuză chiar şi coroniţa de mireasă; se va căsători într-o rochie obişnuită, va purta pe cap o pălărie obişnuită, care după aceea puteau foarte bine să constituie costumul pentru călătoria de nuntă.

- Draga mea, am hotărît unde să te duc pentru luna de miere, îi comunică Luke aşezîndu-se pe un scaun în faţa ei, în duminica în care şi-au făcut planurile pentru nuntă.

- Unde?

- În nordul Queensland-ului. În timp ce erai la croitoreasă, am stat de vorbă cu nişte tipi, la barul Imperial şi mi-au povestit că se pot face bani grei în ţara

trestiei de zahăr, dacă eşti destul de puternic şi rezistent şi nu ţi-e frică de muncă.

- Dar, Luke, ai deja o slujbă aici!

- Un bărbat nu este în apele lui, dacă stă la mîna rudelor sale. Eu vreau să avem destui bani, să ne cumpărăm pămînt în Vestul Queensland-ului şi mai vreau să-l şi muncesc, înainte de a fi prea bătrîn. Un om fără educaţie găseşte cu greu o muncă bine plătită în timpul Depresiunii, dar la nord de Queensland este lipsă de mînă de lucru şi se cîştigă de cel puţin de zece ori mai bine decît aici, ca îngrijitor de animale, om de fermă la Drogheda.

- Şi să faci ce, acolo?

- La tăiat trestie de zahăr.

- Să tai trestie de zahăr? Este o muncă cumplită! Muncă de salahor!

- N-ai dreptate. Negrii, salahorii, cum le spui tu, nu sînt destul de înalţi, ca noi, albii; şi pe urmă, ştii la fel de bine ca şi mine legile. Australienii interzic importul de negri sau galbeni pentru a face o muncă de sclavi cu un salariu mai mic decît al unui alb, să ia pîinea de la gura unui australian. Este lipsă de tăietori de trestie de zahăr şi se cîştigă grozav de bine. Nu mulţi sînt destul de rezistenţi la tăiatul trestiei. Dar eu sînt. Nu mă las uşor bătut.

- Inseamnă că tu vrei să ne facem casa la nord de Queensland?

- Da.

Privi dincolo de el, prin ferestrele enorme ale Droghedei: eucalipţii, padocurile, copacii de dincolo de ea. Să nu mai trăieşti la Drogheda! Să ajungi undeva, unde Episcopul Ralph să nu o găsească, să trăiască fără a-l mai vedea vreodată, să se agaţe de străinul din faţa ei atît de irevocabil, încît să nu mai existe drum de întoarcere...Ochii ei verzi se opriră pe faţa alertă a lui

Luke; era mai frumoasă, dar fără-ndoială, era mai tristă. El o simţi; nu erau lacrimi, erau numai pleoapele plecate şi, colţurile gurii. Dar acum el nu mai era preocupat de tristeţile lui Meggie, pentru că nu dorea să o lase să devină atît de importantă pentru el, încît să-i tot dea bătăi de cap. Sigur, ea era o binefacere pentru un bărbat, mai ales unul care încercase să se însoare cu Dot MacPherson de la Bingelly, dar atracţia fizică pe care o împrăştia şi firea-i bănuitoare, nu făcură decît să sporească vigilenţa lui Luke, care-şi ţinea bine inima-n frîu. Nici o femeie, oricît de dulce şi de frumoasă, cum era Meggie Cleary, nu avea suficientă putere asupra lui, încît să-i dicteze ce să facă.

Aşa că Luke rămase fidel principiilor lui, răscolind direct în miezul problemei care-l frămînta. Vor fi momente cînd va trebui să fie viclean, dar în această problemă trebuie să fie brutal şi direct.

- Meghann, eu sînt un demodat, spuse.

Ea îl privi uimită.

- Eşti? întrebă cu un ton care subînţelegea: "Contează?"

- Da, îi răspunse. Eu cred că, dacă un bărbat şi o femeie se căsătoresc, toată averea femeii trebuie să devină a bărbatului. Aşa cum se întîmpla pe vremuri cu zestrea. Ştiu că ai ceva bani şi îţi spun de pe acum, cînd ne vom căsători îi vei trece pe numele meu. Este corect să ştii ce am în cap, acum, cît mai eşti singură şi poţi hotărî dacă vrei să faci, sau nu, asta.

Lui Meggie nici nu-i trecuse prin cap că-şi va păstra banii; pur şi simplu crezuse că după căsătorie vor trece de la ea la Luke, firesc, fără alte probleme. Toate femeile australiene, cu excepţia celor educate, erau crescute pentru a deveni, mai mult sau mai puţin, anexe ale bărbaţilor, şi lucrul acesta era valabil şi pentru Meggie. Tati hotărîse întotdeauna pentru Fee şi pentru copii, iar

după moartea sa Fee îi încredinţase lui Bob rolul de şef al familiei. Bărbatul avea şi banii şi casa şi soţia şi copiii. Meggie nu pusese niciodată sub semnul întrebării dreptul bărbatului de a poseda totul.

- Oh, exclamă ea, nu m-am gîndit că este necesar să semnez ceva, Luke. Eu am crezut că tot ce am eu, devine în mod automat al tău, după ce ne căsătorim.

- Aşa era, dar proştii aceia de la Canberra au stricat totul cînd au dat drept de vot femeilor. Eu vreau ca totul să fie corect între noi, Meghann - şi îţi spun de la bun început cum vor sta lucrurile.

Ea rîse.

- E-n regulă Luke, nu mă supăr.

Luă totul ca o bună nevastă demodată; Dot n-ar fi cedat atît de repede.

- Cîţi bani ai? o întrebă.

- Acum, paisprezece mii de lire. În fiecare an mai primesc două mii.

El fluieră.

- Paisprezece mii de lire! Pfiu! Sînt o groază de bani, Meghann. E mai bine că am eu grijă de ei. Săptămîna viitoare putem mergem la directorul băncii, să fiu eu sigur că ce va veni după aceea va fi pus pe numele meu. N-am să mă ating de un penny, ştii asta. Dar îi vom folosi să cumpărăm ferma, mai tîrziu. În următorii ani vom munci amîndoi, mult, vom economisi fiecare bănuţ pe care-l vom cîştiga. Bine aşa?

Ea dădu din cap.

- Da, Luke.

O simplă scăpare din partea lui Luke şi nunta fu cît pe ce să fie ratată. Nu era catolic. Cînd a aflat , Părintele Watty şi-a ridicat cu groază mîinile spre cer.

- Doamne Sfinte! Luke, de ce nu mi-ai spus mai devreme? Doamne, o să avem nevoie de toată energia

să te convertim şi să te botezăm, înainte de căsătorie.

Luke îl privi pe părintele Watty, uimit.

- Cine-a spus că vreau să mă convertesc? Sînt fericit aşa, fără nici o religie, dar dacă asta te îngrijorează, scrie că sînt ceva, ce vrei dumneata, dar să ştii că nu accept să scrii că sînt catolic.

Degeaba îl rugară; Luke refuză pînă şi ideea de a discuta.

- N-am nimic împotriva Catolicismului, dar eu sînt protestant şi nu sînt cu două feţe,nu am nimic cu catolicii. Aşa că, Părinte, va trebui să te obişnuieşti că nu fac parte din turmă, şi gata.

- Atunci nu te pot cununa!

- De ce naiba? nu înţeleg de ce nu vrei să ne cununi şi ce obiecţii ar avea Reverendul Bisericii Anglicane?

Fee zîmbi acru, amintindu-şi contrazicerile pe care le-au avut ea şi cu Paddy cu un preot oarecare; ea cîştigase atunci.

- Dar, Luke, trebuie să facem cununia religioasă! protestă Meggie, cu teamă. Dacă n-o fac voi trăi în păcat.

- Ei bine, din punctul meu de vedere, să trăieşti în păcat este mult mai bine, decît să fiu eu cu două feţe, spuse Luke, care uneori avea subiecte ciudate de contradicţie; oricît ar fi dorit banii lui Meggie o încăpăţînare oarbă îl îndemna să nu dea înapoi.

- Încetaţi cu prostiile astea! spuse Fee, nu lui Luke, ci preotului. Faceţi ce am făcut şi eu cu Paddy şi nu ne-am mai certat. Părintele Thomas vă poate cununa la Casa Parohială, dacă nu vrea să-şi pîngărească biserica!

Toţi o priviră uimiţi, dar compromisul reuşi; Părintele Watkin cedă şi consimţi să-i cunune la Casa Parohială, deşi refuză să sfinţească inelele.

O astfel de pedeapsă din partea bisericii o lăsă pe Meggie cu impresia că păcătuieşte, dar nu aşa de tare încît să ajungă în iad, iar veşnica Annie, menajera de la

Casa Parohială îşi dădu toată silinţa să amenajeze biroul Părintelui Watty, să arate cît mai mult a altar, cu mari vaze de flori şi multe lumînări. Dar ceremonia a fost totuşi incomodă, chiar Preotul cel nemulţumit făcîndu-i pe toţi să simtă că acceptase numai ca să scape de ruşinea că ei se vor duce în altă parte. Nu tu slujbă nupţială nu tu binecuvîntare!

Totuşi se făcu. Meggie deveni doamna Luke O'Neill, pregătită să plece spre Queensland şi cu o lună de miere oarecum micşorată de drumul pe care-l aveau de făcut. Luke refuză să petreacă acea sîmbătă noaptea la *Imperial,* pentru că trenul care mergea la Goondiwindii pleca numai o dată pe săptămînă, adică chiar în acea sîmbătă noaptea, pentru a face legătura cu trenul de poştă Goondiwindi-Brisbane, a doua zi, duminică. Numai aşa ajungeau la Bris luni şi puteau prinde legătura cu expresul de Cairns.

Trenul pentru Goondiwindii era foarte aglomerat. Nu au avut nici un moment de linişte şi s-au chinuit toată noaptea pentru că nu erau vagoane de dormit. Oră după oră se scurgea în trăncănitul trenului care-şi urma drumul spre nord-est, oprind exasperant de fiecare dată cînd mecanicul avea chef să bea un ceai fierbinte, sau să lase să treacă peste calea ferată vreo turmă de oi rătăcită, sau să dea vreun telefon, sau să stea de vorbă cu vreun cioban.

- Mă întreb de ce pronunţă ei Gundiwindi, dacă nu vor să-l scrie aşa? întrebă Meggie plictisită, aşteptînd să plece trenul, în singura cîrciumă deschisă din Goondiwindi, într-o cameră îngrozitor de verde cu scaune de lemn. Biata Meggie, era nervoasă şi neliniştită.

- De unde vrei să ştiu eu? oftă Luke, care nu avea deloc chef de vorbă şi era mort de foame. Pentru că era duminică nu puteai servi nici măcar o ceaşcă cu ceai; nimic pînă la oprirea de luni dimineaţă, special

programată pentru micul dejun; abia atunci vor putea să-şi umple stomacul şi să-şi potolească setea. Apoi, Brisbane, la staţia Bris-sud, traversarea oraşului pentru gara din strada Roma şi în sfîrşit, trenul pentru Cairns. Meggie descoperi că Luke cumpărase două bilete de clasa a doua.

- Luke, avem destui bani! spuse obosită şi exasperată. Dacă ai uitat să mergi la bancă, mai am eu o sută de lire pe care mi le-a dat Bob. De ce nu ai luat compartiment pentru dormit la clasa I?

El o privi trăsnit.

- Dar nu sînt decît trei nopţi şi trei zile pînă la Dunglee! De ce să cheltuim banii pentru vagon de dormit, cînd amîndoi sîntem tineri, sănătoşi şi rezistenţi? N-ai să mori, Meghann, dac-ai să stai pe un scaun în tren! Cam a venit vremea să-ţi dai seama că te-ai măritat cu un muncitor, nu cu-un băiat de bani gata!

Şi aşa, Meggie se aşeză pe scaunul de la geam, pe care îl oprise Luke pentru ea, îşi puse bărbia tremurîndă în palmă şi privi pe fereastră să nu-i observe Luke lacrimile. Îi vorbise aşa cum îi vorbeşti unui copil iresponsabil şi începu să se întrebe dacă nu cumva aşa o vedea el pe ea. Începu să se revolte, dar mîndria încăpăţînată îi interzicea lipsa de demnitate pe care o presupunea o ceartă. Pentru a se calma îşi spuse că este soţia acestui bărbat, dar pentru el era un lucru atît de nou, încît nu era obişnuit cu asta. Îi trebuie timp. Vor trăi împreună, îi va găti mesele, îi va cîrpi hainele, va avea grijă de el, va avea copii, va fi o soţie bună. Da, uite ce mult o stimase tata pe mama, cît de mult o iubise. Să-i dea timp lui Luke!

Mergeau spre un oraş numit Dungloe,la numai cincizeci de mile de Cairns, care era extremitatea nord-estică, punctul terminus al căii ferate pentru coasta Queensland. Peste o mie de mile de cale ferată, legănaţi

şi scuturaţi, cu fiecare loc ocupat, fără posibilitatea să te întinzi puţin. Deşi era un ţinut mult mai bogat decît Gilly şi mult mai colorat, ea nu reuşi să-şi menţină treaz interesul pentru ceea ce vedea.

O durea capul, nu putea mînca nimic şi căldura era cu mult, mult mai rea decît suportase vreodată la Gilly. Frumoasa rochie de cununie, de mătase roz era murdară, înnegrită de funinginea care venea pe ferestrele deschise, pielea-i era lipicioasă de la transpiraţia care nu se evapora şi ceea ce era cu mult mai tragic decît oboseala fizică, era pe punctul de a-l urî pe Luke. El părea să nu fie cîtuşi de puţin obosit sau deranjat de incomfortul călătoriei, stătea de vorbă cu doi oameni care mergeau la Cardwell. Singura dată cînd privi în direcţia ei, se şi ridică, se aplecă peste ea atît de neglijent că o îngrozi şi aruncă un pachet învelit în hîrtie de ziar, pentru nişte oameni răsfiraţi de-a lungul liniei cu ciocane de fier în mînă, strigînd:

- Pip! Pip! - Muncitori care verifică linia, explică el în timp ce se aşeza.

Luke părea să subînţeleagă că şi ea era la fel de fericită şi mulţumită, ca şi el, că infinitul verde al cîmpiilor de coastă o fascina. În timp ce ea privea fără să vadă, urînd locul chiar înainte de a pune piciorul pe pămîntul lui.

La Cardwell cei doi coborîră, iar Luke se îndreptă spre ghereta cu peşte şi cartofi prăjiţi, din faţa gării şi se întoarse cu un pachet învelit tot în hîrtie de ziar.

- Se spune că la Cardwell peştele trebuie gustat pentru a crede că are un gust deosebit, Meghann, dragostea mea. Cel mai bun peşte din lume.

Uite, încearcă şi tu. Este prima gură de mîncare în ţinutul bananelor. Să ştii că nu există alt loc pe lume mai frumos decît Queensland.

Meggie privi bucăţile unsuroase de peşte, îşi puse

batista la gură şi fugi la toaletă. Cînd ieşi, puţin mai tîrziu, albă la faţă şi tremurînd, el o aştepta.

- Ce s-a întîmplat? Nu te simţi bine?

- Nu m-am simţit bine de cînd am plecat de la Goondiwindi.

- Dumnezeule! De ce nu mi-ai spus?

- De ce, n-ai văzut singur?

- Mie mi s-a părut că eşti bine.

- Cît mai avem? întrebă ea slăbită.

- Trei, şase ore, cam aşa ceva. Nu prea ţin seama de programul de mers, prin părţile astea. Acum, că au plecat tipii aceia, este destul loc; întinde-te şi pune-ţi căpşorul în poala mea.

- Oh, nu mă mai dădăci ca pe-un copil! se răsti la el. Era mult mai bine dacă ar fi coborît acum două zile, la Bundaberg!

- Ei, hai Meghann, fii fată bună! Aproape am ajuns. Tully, Innisfail şi apoi Dugloe.

Era după amiaza tîrziu cînd au coborît din tren, Meggie se tîra sprijinindu-se cu disperare de braţul lui Luke, prea mîndră ca să recunoască că nu putea merge. El îl întrebă pe şeful de gară unde puteau găsi un hotel pentru oameni modeşti, luă valizele şi porni, Meggie urmîndu-l clătinîndu-se.

- La Capătul străzii, o consolă el. Clădirea albă cu două etaje.

Deşi camera lor era mică şi umplută pînă la refuz cu mobilă victoriană, lui Meggie i se păru un paradis, cînd se prăbuşi pe marginea patului.

- Întinde-te puţin înainte de cină, dragostea mea. Mă duc să mă orientez puţin, spuse el ieşind din cameră, la fel de proaspăt ca în ziua nunţii. Dar atunci era sîmbătă şi acum era joi după amiaza; să mergi cinci zile în trenuri aglomerate, sufocată de fum de ţigară şi de funingine!

Patul se legănă monoton în zgomotul roţilor de tren,

dar Meggie îşi afundă recunoscătoare capul în pernă şi dormi, dormi...

Cineva îi scosese pantofii, ciorapii şi o acoperise cu un cearceaf; Meggie se mişcă, deschise ochii şi privi în jur. Luke stătea pe pervazul ferestrei, cu un picior ridicat şi fuma. Mişcarea ei îl făcu să întoarcă capul, o privi zîmbind.

- Grozavă mireasă, n-am ce spune! Iată-mă aşteptând cu nerăbdare luna de miere şi soţia mea doarme de aproape două zile! Am fost puţin îngrijorat, cînd am văzut că nu te pot trezi, dar cîrciumarul mi-a spus că li s-a mai întîmplat şi altor femei, călătoria cu trenul, căldura şi umezeala. Mi-a spus să te las să dorml cît poţi. Acum cum te simţi?

Ea se ridică ţeapăn, întinse mîinile şi căscă.

- Mult mai bine, mulţumesc. Oh, Luke! Ştiu că sînt tînără şi puternică, dar sînt totuşi femeie! Nu pot suporta extenuarea fizică la fel ca tine.

El veni şi se aşeză pe marginea patului, masîndu-i braţele, un gest care păru încîntător acum.

- Maghann, îmi pare rău, într-adevăr îmi pare rău. Nu am gîndit aşa, că tu eşti femeie. Nu prea sînt obişnuit cu o soţie, asta e! Ţi-e foame, draga mea?

- Moartă de foame. Îţi dai seama că a trecut o săptămînă de cînd am mîncat ultima oară?

- Atunci, faci o baie, îţi pui o rochie şi ieşim să cunoaştem Dungloe.

În apropiere se afla o cafenea chinezească, unde Luke o duse pe Meggie să guste pentru prima oară-n viaţa ei mîncare chinezească. Îi era atît de foame, că orice ar fi mîncat i s-ar fi părut bun, dar ce mînca acum era minunat. Nu-i păsa că e făcută din şobolani, rechini sau altceva, cum se vorbea prin Gillanbone, care avea o singură cafenea unde se mînca friptură cu cartofi prăjiţi.

Luke luase cu el două sticle de bere de la hotel şi insistă să bea şi ea, deşi ei nu-i plăcea berea.

- La început nu trebuie să bei prea multă apă, îi spuse. Berea e mai bună.

Apoi o luă de mînă şi se plimbă, mîndru, de parcă ar fi fost averea lui personală. Dar, să nu uităm, Luke se născuse în Queensland. Ce oraş era Dungloe! Avea înfăţişarea vechilor oraşe vestice. Ca mărime era ca şi Gilly, dar în loc de o singură stradă principală, Dugloe avea qvartaluri de blocuri şi magazine şi casele erau vopsite în alb, nu în maro. Ferestrele erau din lemn, verticale, probabil pentru a prinde briza mării iar de acoperişuri nu se servea nimeni, ca la teatru, unde era un ecran pentru filme, pereţi, rînduri de scaune de pînză pescărească, dar nu avea acoperiş.

În jurul oraşului era o adevărată junglă. Viţă de vie peste tot, stîlpi de telegraf. Din loc în loc, pe stradă, erau copaci, ori în jurul copacilor erau construite case, sau, poate copacii crescuseră în jurul caselor. Era imposibil să spui care existau mai întîi, copacii sau casele oamenilor, pentru că impresia dominantă era aceea de vegetaţie necontrolată crescută la întîmplare. Cocotierii,palmierii, mai înalţi decît eucalipţii de la Drogheda, se ridicau spre un cer de un albastru limpede; oriunde ar fi privit Meggie, vedea o pată de culoare. Pămîntul nu mai era maro,sau mohorît. Toţi copacii păreau să fie în floare: purpuriu, portocaliu, roşu, roz, albastru, alb.

Erau mulţi chinezi, îmbrăcaţi în pantaloni negri de mătase, pantofi alb cu negru, şosete albe, cămăşi cu gulere albe, apretate şi haine negre ca fracul. Bărbaţii şi femeile păreau să nu se deosebească între ei, Meggie nu reuşi să-i deosebească unii de alţii. Aproape tot comerţul oraşului părea să fie în mîinile chinezilor; un mare magazin, cu mult mai opulent decît a fost vreodată cel

din Gilly, avea nume chinezesc: *AH WONG* scria pe o firmă.

Toate casele erau construite pe stîlpi foarte înalţi, ca vechea reşedinţă a administratorului şef, de la Drogheda. Aici motivul era pentru a face o ventilaţie maximă aerului, îi explică Luke şi pentru a împiedica termitele să le ruineze la un an după ce au fost construite. La marginea fiecărui stîlp era o bandă de metal, curbată; termitele nu puteau trece de parapetul de tablă şi nu ajungeau la lemn. Bineînţeles că distrugeau stîlpii, dar cum se subţia un stîlp, era imediat schimbat cu unul nou. Aşa era mult mai uşor şi mai ieftin, decît să-ţi construieşti o casă nouă. Cele mai multe dintre grădini erau mici jungle, pline de bambuşi şi palmieri, de parcă toţi locuitorii renunţaseră să mai păstreze o ordine florală.

Bărbaţii şi femeile o şocară. Pentru cină şi pentru o plimbare cu Luke, se îmbrăcase după moda bunei cuviinţe, în pantofi cu toc, ciorapi de mătase, furou de satin, o rochie de mătase uşoară, cu centură şi mîneci scurte. Pe cap avea o pălărie mare de paie, pe mîini avea mănuşi. Ceea ce o irită cel mai mult, fu sentimentul incomod dat de felul în care oamenii se zgîiau la ea; de parcă *E a* ar fi fost cea îmbrăcată nepotrivit.

Bărbaţii mergeau în picioarele goale, cu pantaloni scurţi şi de cele mai multe ori şi fără cămaşă; nimic decît pantaloni scurţi, cachi. Femeile şi mai rău. Cîteva aveau rochii simple de bumbac, era evident că nu purtau nimic pe dedesubt, fără ciorapi, numai în sandale. dar marea majoritate purtau pantaloni scurţi, mergeau în picioarele goale şi-şi acopereau sînii cu o indecentă vestă fără mîneci. Dungloe era un oraş civilizat, nu o plajă. Dar iată că locuitorii săi se plimbau de colo colo uimitor de dezbrăcaţi; chinezii arătau mult mai bine.

Peste tot erau biciclete, sute de biciclete; cîteva maşini, nici un cal. Da, foarte diferit de Gilly, Şi era cald,

cald, cald. Trecură pe lîngă un termometru, care, incredibil, arăta 90 de grade; totuşi la Gilly, la 115 grade părea mai răcoare decît aici. Meggie se simţea de parcă s-ar fi mişcat prin aer solid şi trebuia să-l taie cu corpul, ca pe unt şi cînd respira, plămînii parcă i se umpleau cu apă.

- Luke, nu mai suport! Te rog, hai să ne întoarcem,respira ea greu, după nici o jumătate de milă.

- Dacă vrei. Nu suporţi umiditatea. Rar coboară sub 90%, fie vară, fie iarnă, iar temperatura rar coboară sub 85, dar nici nu creşte peste 95. Nu prea există diferenţe între anotimpuri, dar în timpul verii musonii ridică umiditatea peste 100%.

- Vara plouă, nu iarna?

- Tot anul. Mereu sînt musoni, iar cînd nu sînt, vin vînturile din sud-est. Aduc multă ploaie, tot anul. Dungloe are o cantitate anuală de apă, rezultată din ploi, între unu şi trei sute de inchi.

Trei sute de inchi de ploaie pe an! Bietul Gilly ar fi extaziat dacă ar avea cincisprezece şi uite cum plouă aici, la două mii de mile de Gilly.

- Nu se răcoreşte noaptea? întrebă Meggie cînd au ajuns la hotel; nopţile fierbinţi din Gilly, erau suportabile pe lîngă baia asta de aburi.

- Nu prea mult, ai să te obişnuieşti. Deschise uşa camerei şi o lăsă să intre.

- Mă duc la bar să iau o bere, dar mă întorc într-o jumătate de oră. Cred că-ţi este suficient.

Ochii ei îl priviră speriaţi.

- Da, Luke.

Dungloe se afla la 17 grade sud de Ecuator, aşa că noaptea venea dintr-o dată; într-un minut părea să apună soarele şi în celălalt era o noapte neagră şi un întuneric dens, dar cald. Cînd Luke se întoarse, Meggie stătea pe întuneric, întinsă în pat, cu un cearceaf pînă la ochi.

Rîzînd, el trase de cearceaf şi-l aruncă pe duşumea.

- E destul de cald iubito! Nu avem nevoie de cearceaf.

Îl auzi mişcîndu-se prin cameră, îi văzu umbra aruncînd hainele.

- Ţi-am pus pijamaua pe măsuţa de toaletă, şopti ea.

- Pijamaua? Pe vremea asta? Ştiu că la Gilly toţi fac alergie, dacă aud că cineva nu poartă pijama, dar noi sîntem la Dungloe! Chiar ai cămaşă de noapte?

- Da.

- Atunci scoate-o. Oricum o să ne încurce.

Încurcîndu-se, Meggie reuşi să-şi dezbrace cămaşa lungă pe care doamna Smith i-o brodase cu atîta dragoste, pentru prima ei noapte, mulţumind cerului că era întuneric şi el n-o putea vedea. Avea dreptate Luke, se simţea mult mai bine în patul răcoros, simţea briza care pătrundea prin ferestrele larg deschise. Dar simplu gînd al unui alt corp fierbinte lîngă ea în pat o deprima.

Arcurile scîrţîiră; Meggie simţi pielea umedă pe braţul ei şi tresări. El se întoarse pe-o parte, o trase lîngă el şi o sărută. La început rămase pasivă, încercînd să nu se gîndească la gura aceea mare şi la limba aceea indecentă, apoi începu să se zbată, încercînd să se elibereze; nu mai dorea să fie aproape de el în căldura aceea, nu mai dorea să fie sărutată, nu-l mai dorea pe Luke. Nu semăna deloc cu ceea ce fusese în Rolls, cînd se întorceau de la Rudna Hunish. Parcă nu mai era nimic în el care să se gîndească şi la ea şi o parte din el împingea insistent în coapsele ei, în timp ce o mînă cu unghii ascuţite o trăgea de fese. Frica i se transformă în groază, era copleşită într-un fel mult mai profund decît de puterea şi hotărîrea lui, era copleşită de faptul că el nici nu era conştient că ea exista acolo. Deodată îi dădu drumul, se ridică, bîjbîi ceva pe întuneric, parcă trăgea de ceva.

- Mai bine să fim siguri, şopti. Gata, stai pe spate. Nu, nu aşa! Desfă picioarele, oh,pentru Dumnezeu, nu ştii chiar nimic?

Ar fi dorit să-i strige: nu, nu, Luke, nu ştiu. Era oribil şi obscen totul; ceea ce-mi faci tu mie acum, nu poate fi permis de Biserică, dar nici de legile oamenilor! De fapt, el stătea peste ea, îşi ridică şoldurile, şi cu o mînă trăgea de ea, cealaltă mînă era în părul ei, încît nici nu îndrăznea să se mişte. Contorsionîndu-se şi sărind cu obiectul acela ciudat între picioarele lui, o obligă să desfacă picioarele, ea făcu ceea ce i se cerea, dar el era mult mai mare decît ea şi muşchii abdomenului i se crispaseră din cauza greutăţii lui şi din pricina poziţiei incomode în care stătea. Chiar prin pîcla de frică şi epuizare, ea înţelese că o energie puternică se acumula; cînd el o străpunse, un ţipăt ascuţit îi scăpă de pe buze.

- *TACI,* mormăi el, luînd mîna din păr şi punîndu-i-o la gură. Ce vrei să faci, să arăţi la toată lumea din taverna asta nenorocită că te omor? Stai cuminte, n-o să te doară mai mult decît trebuie! Stai cuminte. *STAI CUMINTE!*

Se luptase cu el ca o apucată, dorea să se elibereze de lucrul acela dureros, dar greutatea lui o ţintuia, mîna îi acoperea strigătele, agonia continua şi continua. Total neexcitată, pentru că el nu se mai gîndise la asta, simţea cum cauciucul acela, care era şi mai uscat decît ea, îi rupea ţesuturile, în timp ce el se mişca înăuntru, în afară, din ce în ce mai repede, cu respiraţia transformată într-un şuierat; apoi ceva se schimbă în el şi îl linişti, se zgudui şi înghiţi un strigăt. Durerea parcă mai scăzu şi el se rostogoli pe spate, eliberînd-o.

- Pentru tine o să fie mai bine data viitoare, reuşi el să spună. Întotdeauna doare, prima dată.

Şi atunci, de ce n-ai avut bunul simţ să-mi spui? ar fi dorit să i-o arunce în faţă, dar nu mai avea puterea să rostească nici un cuvînt, era prea ocupată acum,

dorindu-şi să moară. Nu numai din cauza durerii, dar şi pentru că descoperise că nu-l cunoştea de loc, că ea pentru el nu avea identitate, era doar un instrument.

A doua oară o duru la fel de tare, la fel şi a treia oară; exasperat, aşteptînd să-i dispară durerea (pentru că aşa îi spusese, nu) şi pentru că nu înţelegea de ce continua să se zbată şi să lupte cu el, Luke se enervă, îi întoarse spatele şi adormi. Lacrimile curgeau de pe obraji pe păr; stătea pe spate dorindu-şi să moară, sau să ajungă înapoi la Drogheda.

Asta dorise să-i spună Părintele Ralph, cu ani în urmă, cînd îi povestise un pasaj ascuns, care are legătură cu copiii. Plăcut mod de a descoperi! Nu-i de mirare de ce nu fusese mai explicit atunci, preferînd să nu-i spună tot. Totuşi lui Luke îi plăcuse. Era limpede că pe el nu-l durea. Şi numai pentru acest motiv îl ura, ura actul în sine.

Extenuată, mişcîndu-se cu durere, îi întoarse spatele lui Luke şi plînse în pernă. Nu-i era somn, deşi Luke dormea profund, iar mişcările ei timide nu-l deranjau deloc. Era econom chiar şi în somn, dormea liniştit, nici nu sforăia, nici nu se întorcea în toate părţile, gîndea ea în timp ce aştepta zorii; dacă s-ar fi redus totul la a sta întinşi unul lîngă altul, ar fi putut să-i placă.

Zorile se instalară la fel de repede şi de vesele, ca şi noaptea; părea ciudat să nu auzi cocoşii cîntînd, să nu auzi toate celelalte zgomote care trezeau Drogheda, oi, cai, porci, cîini.

Luke se trezi, se întoarse spre ea şi simţi cum o sărută pe umăr; era atît de obosită, îi era dor de acasă, uită de buna creştere şi nu se acoperi.

- Hei, Meghann, ia să te vedem puţin, îi comandă cu o mînă pe şold. Întoarce-te ca o fetiţă bună ce eşti.

Nici nu mai conta în această dimineaţă; Meggie se întoarse şi îl privi morocănoasă.

- Nu-mi place să-mi spui Meghann, spuse ea, ca unică formă de protest pe care o avea la îndemînă. Mi-ar place să-mi spui Meggie.

- Mie nu-mi place Meggie. Dar dacă îţi displace atît de mult, pot să-ţi spun Meg. O studie melancolic. Ce forme frumoase ai. Îi atinse un sîn, un sfîrc roz, plat şi neexcitat. Mai ales ăştia. Ridică pernele şi o privi zîmbind. Hai Meg, sărută-mă. Este rîndul tău să faci dragoste, poate o să-ţi placă mai mult, nu?!

N-am să vreau să te sărut tot restul vieţii mele, gîndi ea, privindu-i corpul bine făcut, părul moale de pe piept, care cobora spre abdomen într-o dungă subţire, din care ieşea acel ceva atît de inocent şi inofensiv, care-i cauzase atîta durere. Şi picioarele-i erau păroase! Meggie crescuse printre bărbaţi care nu-şi lăsaseră niciodată hainele de pe ei cînd erau în prezenţa femeilor, dar cămăşile descheiate la gît în timpul verii le trădaseră pieptul păros. Ei erau cu toţii blonzi, nu i se păruseră ofensivi; acest bărbat brunet îi era străin şi îi repugna. Ralph era la fel de brunet, dar îşi aminti că pe piept avea părul castaniu.

- Fă ce ţi se spune, Meg! Sărută-mă!

Ea se întinse şi-l sărută; el îi prinse sînii în palme şi o obligă să continue, apoi luă o mînă de-a ei şi o coborî pe abdomenul lui. Speriată, se smulse din îmbrăţişare şi privi îngrozită cum ceva se schimbă, se măreşte.

- Te rog, Luke, nu! strigă. Te rog, nu iar! Te rog, te rog!

Ochii albaştri o scrutară speculativ.

- Aşa tare doare? Bine, o să facem ceva cu totul diferit, dar, pentru Dumnezeu, încearcă să pari mai entuziastă!

O trase peste el, îi desfăcu picioarele, o ridică de umeri şi îi prinse un sîn în gură, cum făcuse în maşină în noaptea cînd ea se înfierase cu căsătoria. Numai cu

corpul, Meggie suportă; măcar nu-şi mai bagă obiectul oribil în ea să o rănească; nu o durea dacă se mişca puţin. Ce creaturi ciudate sînt bărbaţii, să facă asta de parcă ar fi cel mai plăcut lucru pe lume! Era dezgustător, era o parodie de dragoste! Dacă n-ar fi sperat că totul va culmina cu un copil, Meggie ar fi refuzat categoric să mai aibe de-a face cu aşa ceva.

- Ţi-am găsit o slujbă, o anunţă Luke în sufrageria hotelului, la micul dejun.

- Ce? Înainte de a avea ocazia să ne aranjăm casa, Luke? Înainte chiar de a *AVEA* o casă?

- N-are rost să închiriem o casă, Meg. Eu plec să tai trestie de zahăr; totul este aranjat. Cea mai bună echipă de tăietori din zonă este un grup de suedezi, polonezi şi irlandezi, condusă de un tip care se numeşte Arne Swenson; în timp ce tu dormeai după călătorie, eu l-am căutat şi am stat de vorbă cu el. Are nevoie de un om şi o să mă testeze. Asta înseamnă că voi locui cu ei în baracă. Tăiem şase zile pe săptămînă, de la răsăritul soarelui, la apus. Nu numai asta, dar ne vom deplasa de-a lungul coastei, unde ne va purta următorul nostru angajament de muncă. Cît cîştig, depinde foarte mult de cît tai, iar dacă voi fi destul de bun să muncesc în echipa lui Arne, o să fac mai mult de douăzeci de lire pe săptămînă!

- Încerci să-mi spui că nu vom locui împreună, Luke?

- Nu putem, Meg! Oamenii nu acceptă femei în baracă şi atunci, ce rost are să stai singură într-o casă? Şi tu poţi munci; doar sînt banii pentru viitoarea noastră fermă!

- Dar unde-am să locuiesc? Ce fel de muncă să fac? Aici nu sînt oi!

- Nu-i nici o scofală că nu sînt oi. De aceea ţi-am luat o muncă de interior, Meg. Ai să fii găzduită gratuit, eu nu

accept să cheltui bani pentru cazarea ta. Vei munci ca menajeră la Himmelhoch, în casa lui Ludwig Muller. E cel mai mare proprietar de trestie de zahăr din district, iar soţia lui este invalidă şi nu poate face gospodărie. Te duc la ei mîine dimineaţă.

- Şi cînd o să te văd, Luke?

- Duminica. Luddie înţelege dacă eşti căsătorit; nu se supără dacă dispari duminica.

- Ei bine, văd că ai aranjat lucrurile spre satisfacţia ta personală, nu?

- Recunosc. Oh, Meg, vom fi bogaţi! Vom munci mult şi vom economisi fiecare bănuţ şi nu peste mult timp vom cumpăra ferma din Queensland. Sînt cele paisprezece mii pe care-i am la banca din Gilly, mai vin în fiecare an două mii, iar noi amîndoi vom cîştiga în jur de o mie trei sute pe an. Nu va dura mult draga mea, promit. Strînge din dinţi şi suportă de dragul meu, vrei? De ce să ne mulţumim cu o casă închiriată, cînd, dacă muncim bine, foarte curînd ne vom bucura de propria noastră bucătărie?

- Dacă asta vrei? Îşi privi poşeta. Luke, de ce mi-ai luat cei o sută de lire?

- I-am dus la bancă. Nu trebuie să ai la tine atîţia bani, Meg.

- Dar mi-ai luat toţi bănuţii! Nu mai am un penny! Dacă voi avea nevoie pentru ceva?

- De ce naiba să ai nevoie? Mîine dimineaţă vei fi la M.Himmelhoch şi acolo nu vei avea nevoie de nici un ban. Nota de plată la hotel o plătesc eu. A venit vremea să realizezi că te-ai măritat cu un muncitor, Meg, că nu mai eşti fiica alintată a unui fermier, cu bani de buzunar. Muller îţi va plăti salariul direct în contul meu din bancă, unde vor sta lîngă banii pe care-i voi cîştiga eu, Meg, trebuie să ştii asta. Nici unul din noi nu se va atinge de ei pentru că sînt pentru viitorul nostru, pentru ferma

noastră.

- Da, înţeleg, eşti foarte rezonabil, Luke. Dar dacă voi avea şi un copil?

Pentru o secundă el fu tentat să-i spună adevărul, că nu vor avea copii pînă cînd nu va exista şi ferma, dar o anumită expresie a feţei ei îl opri.

- O să trecem podul cînd vom ajunge la el, nu? Eu aş prefera să nu vină, pînă cînd nu vom avea şi ferma; să sperăm că nu va veni.

Nici casă, nici bani, nici copii. De fapt, nici soţ. Meggie începu să rîdă. Luke i se alătură, ridicînd ceaşca de ceai pentru un toast.

- Pentru contul nostru!

Dimineaţa plecară spre Himmelhock,cu autobuzul local, fără geam la ferestre şi spaţiu cam pentru vreo doisprezece oameni. Meggie se simţea mai bine, pentru că Luke o lăsase în pace cînd îi dăduse un sîn şi păruse la fel de satisfăcuţ ca şi după treaba aceea îngrozitoare. Oricît de mult şi-ar fi dorit copii, curajul o părăsise. Hotărî că în prima duminică, dacă nu o va durea de loc, va încerca din nou. Poate că deja avea un copil pe drum şi nu va trebui să se chinuie decît dacă va mai dori un altul. Cu ochii strălucitori privea în jur cu interes, în timp ce autobuzul se poticnea pe un drum prăfuit.

Era un ţinut uluitor, atît de diferit de Gilly; recunoscu că avea o frumuseţe şi o grandoare, pe care Gilly nu o avea. Recunoşteai repede că nu era lipsă de apă. Solul era roşiatic, un roşu cărămiziu, iar trestia de zahăr de pe cîmp,era într-un contrast izbitor cu culoarea pămîntului: lame înalte şi verzi, fluturînd la cinsprezece sau douăzeci de picioare deasupra pămîntului, cu tulpina groasă cît braţul lui Luke. Nicăieri în lume, se lăuda Luke, nu creştea trestia de zahăr atît de înaltă şi atît de bogată în zahăr; avea cea mai mare concentraţie cunoscută în lume. Solul roşu strălucitor avea o adîncime de peste o

sută de picioare şi era bogat în vitaminele tipic necesare pentru trestie, ajutat fiind şi de ploi. Şi nicăieri în lume, trestia de zahăr nu mai era tăiată de muncitori albi, oameni flămînzi de cîştiguri mari.

- Ai arăta bine pe o cutie de săpun, Luke, constată Meggie ironică.

El o privi pieziş, suspicios, dar se abţinu de la comentarii, pentru că autobuzul tocmai se oprise la staţia unde coborau ei.

Himmelhoch, era de fapt o casă albă, pe vîrful unui deal, înconjurată de cocotieri şi de palmieri, bananieri şi palmieri mai mici, ale căror frunze se desfăceau ca evantaiul,sau cozile de păun. O pădurice de bambus, înalţi de patruzeci de picioare, proteja casa de vînturile musonice din nord-vest; chiar dacă era construită pe deal, era tot ridicată pe piloni înalţi de cincisprezece picioare.

Luke îi ducea valiza; Meggie mergea greu pe drumul prăfuit, respirînd greu, încălţată tot cu pantofi cu toc şi ciorapi şi cu pălăria care-i proteja faţa. Propietarul de trestie de zahăr nu era acasă, dar soţia lui ieşi pe verandă, în timp ce ei urcau treptele, legănindu-se între două cîrje. Zîmbea; privindu-i faţa blîndă Meggie se simţi dintr-o dată mai bine.

- Intraţi, intraţi! spuse cu puternic accent australian.

Aşteptîndu-se la o voce cu accent german, Meggie se înveseli imediat. Luke lăsă valiza jos şi strînse mîna doamnei, cînd aceasta şi-o luă de pe cîrje, apoi fugi înapoi pe scări, grăbindu-se să prindă autobuzul la întoarcere. Arne Swenson venea să-l ia de la cîrciumă la ora zece.

- Care ţi-e numele mic, doamnă O'Neill?

- Meggie.

- Oh, e drăguţ. Al meu esta Anne şi aş prefera să-mi spui aşa. Sîntem atît de singuri aici, de cînd mi-a plecat

ultima fată, acum o lună; nu este uşor să întreţii o casă şi m-am luptat de una singură. Nu sîntem decît eu şi Luddie; nu avem copii. Sper că o să ne îndrăgeşti şi o să-ţi facă plăcere să locuieşti cu noi.

- Cu siguranţă, doamnă Muller - Anne.

- Hai să-ţi arăt camera. Te descurci cu valiza? Eu nu pot să te ajut.

Camera era mobilată auster, cum era de altfel toată casa, dar dădea spre o priveliştе minunată şi spre veranda din sufragerie, sufragerie care lui Meggie i se păru foarte goală cu mobilierul de trestie şi fără alte piese.

- Aici este prea cald pentru perdele de catifea sau bumbac, explică Ann. Tot ce avem este din nuiele şi îmbrăcăm ceea ce ne permite bunul simţ, dar cît mai lejer. Va trebui să te educăm, altfel vei muri de căldură. Şi acum ai extrem de multe haine pe tine.

Şi ea avea o vestă fără mîneci şi pantaloni scurţi, din care se vedeau bietele ei picioare contorsionate. Într-un minut Meggie se trezi îmbrăcată ca şi Anne, cu haine împrumutate de la ea, pînă cînd Luke va avea bani să-i cumpere alte haine. Era umilitor să-i explice că nu-i era permis să aibă banii ei, dar măcar i se atenuă stinghereala, pentru că trebuia să fie îmbrăcată cu cît mai puţine haine.

- Ei bine, sigur că-mi decorezi pantalonii scurţi mult mai bine decît mine, spuse Anne. Îşi continuă lectura. Ludie o să-ţi aducă lemne de foc, nu va trebui să tai lemne, sau să le cari pînă aici sus. Mi-ar fi plăcut să avem şi noi electricitate, ca unele localităţi din Dunny, dar guvernul lucrează foarte încet. Poate la anul viitor linia va ajunge şi la Himmelhoch, dar pînă atunci o să ne chinuim cu soba de lemne. Numai puţină răbdare Meggie şi cînd ne vor trage reţeaua, vom avea şi sobă electrică şi lumină electrică şi frigider.

- Eu sînt obişnuită şi fără ele.

- Da, dar de unde vii tu căldura este uscată. Aici este mult, mult mai rău. Mi-e teamă să nu te îmbolnăveşti. Zîmbi. Li se întîmplă adesea femeilor care nu s-au născut aici.

Oh, deja sînt bucuroasă că ai venit! O să-ţi fie foarte bine aici! Îţi place să citeşti? Eu şi Luddie sîntem de-a dreptul pasionaţi.

Faţa lui Meggie se lumină.

- Ah, da!

- Splendid! O să fii recompensată pentru lipsa masivului şi frumosului tău soţ.

Meggie nu răspunse. Să-i simtă lipsa lui Luke? Era Luke frumos? Se gîndi că dacă nu l-ar mai vedea niciodată, ar fi foarte fericită. Atîta doar că *ERA* soţul ei şi că legea spunea că trebuie să-şi facă viaţa în comun. Singură a ales; nu era nimeni de vină, decît ea. Poate după ce vor avea banii şi ferma din vest va deveni o realitate, va veni vremea şi pentru ea şi Luke să-şi facă o viaţă comună, să se cunoască mai bine, să se înţeleagă.

Nu era un om rău sau nesuferit; doar că fusese singur atîta timp şi nu ştia cum să împartă cu cineva viaţa. Şi era un om simplu, cu un singur gînd în minte, netulburat de problemele de conştiinţă. El dorea ceva concret, chiar dacă visa la asta; era cu siguranţă o recompensă, care va veni cu siguranţă, ca rezultat al muncii necondiţionate şi a unui sacrificiu exemplar. Fie numai şi pentru acest lucru şi trebuia să-l respecte. Nici prin cap nu-i trecea că va folosi banii pentru confortul său personal; crezuse cu-adevărat ceea ce-i spusese. Banii vor sta la bancă.

Problema cu el era că nu avea timpul şi nici sensibilitatea de a înţelege o femeie, nu părea să realizeze că femeile erau diferite de bărbaţi, aveau nevoie de lucruri de care nu se sinchiseau bărbaţii, aşa cum el

avea nevoie de anumite lucruri care nu-i erau de folos ei. Ei bine, se putea şi mai rău. Putea să o oblige să muncească la o familie mult mai puţin prietenoasă şi mai lipsită de respect, decît era Anne Muller. Acolo, în vîrful dealului, nu i se va întîmpla nimic rău. Oh, Doamne, dar era atît de departe de Drogheda!

Acest ultim gînd îi trecu prin cap cînd terminară de inspectat casa şi stăteau pe veranda salonului privind de sus Himmelhoch. Întinsele cîmpuri de trestie de zahăr nu semănau deloc cu cîmpurile de acasă pentru că le puteai cuprinde cu ochii, legănîndu-se leneşe în vînt, un verde proaspăt, lustruit de ploaie, terminîndu-se la marginea unui mal de rîu foarte abrupt, mare, mult mai întins decît Barwen. Dincolo de rîu se întindeau din nou cîmpiile de trestie de zahăr, cu smocuri de iarbă otrăvitoare printre ele, pînă la poalele unui munte înalt, unde se opreau culturile, iar jungla intra în drepturile ei. Dincolo de munte, în depărtări, se vedeau alte piscuri, care în depărtare păreau purpurii. Cerul era de un albastru mai bogat, mai intens decît la Gilly, plin de nori pufoşi şi toată culoarea locală era foarte intensă.

- Acela este Muntele Frere, spuse Anne arătînd vîrful izolat. Şase mii de picioare deasupra nivelului cîmpiei. Se spune că este plin de minereu, dar nu e nici o speranţă pentru minerit, din cauza junglei.

Pe aripile vîntului venea un miros puternic şi înţepător, pe care Meggie nu reuşise să şi-l scoată din nări încă de cînd coborîse din tren. Mirosea parcă a ceva putred şi totuşi nu exact ca ceva putred, insuportabil de dulce, foarte pătrunzător, o prezenţă tangibilă, care nu părea să se diminueze în intensitate, indiferent de cît de puternică era briza.

- Mirosul acesta este de melasă, spuse Anne, observînd nasul fremătător al lui Meggie; îşi aprinsese o ţigară Ardath.

- Este dezgustător.

- Ştiu. De aceea fumez eu. Dar într-o oarecare măsură ai să te obişnuieşti şi cu el, deşi, spre deosebire de alte mirosuri, nu dispare niciodată. Zi de zi melasa există.

- Ce sînt clădirile de pe rîu cu coşuri negre?

- Aceea este moara. Prelucrează trestia în zahăr. Ceea ce rămîne din trestie, mai puţin conţinutul în zahăr, se numeşte bagasă. Şi zahărul brut şi bagasa sînt trimise la sud, la Sydney pentru rafinare. Din zahărul brut se obţine melasa, glucoza, siropul auriu, zahărul maro, zahărul alb şi glucoza lichidă. Bagasa conţine multe fibre rămase de la trestie, din care se fac plăci pentru construcţii. Nimic nu se pierde, absolut nimic. De aceea, chiar şi pe timp de depresiune, trestia de zahăr este încă o afacere rentabilă.

Arne Swenson avea şase picioare înălţime, exact înălţimea lui Luke şi era la fel de frumos. Corpul îi era acoperit de un bronz profund, auriu, de la expunerea îndelungată la soare, claia de păr auriu se cîrlionţa pe tot capul; trăsăturile frumoase, suedeze, semănau cu ale lui Luke încît era uşor de remarcat în ce măsură sîngele nordic se perpetuase în venele scoţienilor şi irlandezilor.

Luke îşi abandonase cămăşile de corp, cămăşile albe, în favoarea pantalonilor scurţi. Împreună cu Arne urcă într-o camionetă, împreună cu valiza lui, iar el ardea de nerăbdare să înceapă munca.

Ceilalţi oameni tăiau încă din zori şi nu ridicară capul cînd Arne apăru împreună cu Luke, din direcţia barăcilor. Uniformele tăietorilor constau din pantaloni scurţi, cizme cu şosete groase de lînă şi pălării de fetru. Îngustîndu-şi ochii, Luke îi privi pe muncitorii, care reprezentau o priveliştе deosebită. Un praf negru îi acoperea din cap pînă-n picioare, iar transpiraţia lăsa dungi rozalii pe piept,

braţe şi spate.

- Praf negru de la trestie arsă, explică Arne. Trebuie să o ardem înainte de a începe să o tăiem. Se aplecă şi luă două instrumente, îi dădu unul lui Luke.

- Acesta este un cuţit de trestie, spuse ridicîndu-l pe-al său. Cu el se taie trestia. Merge foarte uşor dacă ştii cum. Zîmbi răutăcios şi începu să-i arate, făcînd să pară mult mai uşor decît era.

Luke privi obiectul din mînă. Se lărgea formînd un triunghi şi avea un mîner ciudat la cele două capete ascuţite ale lamei.

- O seceră indiană este prea mică pentru trestia din Queensland, îi spuse Arne, terminînd demonstraţia. Ai să descoperi că aceasta este o unealtă foarte eficientă. Ţine-o foarte strîns şi noroc.

Şi Arne plecă la porţia lui, lăsîndu-l pe Luke nehotărît pentru o fracţiune de secundă. Ridicînd din umeri, începu munca. Numai după cîteva minute înţelegea de ce o lăsau pentru sclavi şi pentru celelalte rase mai puţin sofisticate; îi fu suficient pentru că înţelese repede că păstoritul era mult mai uşor. Te apleci, tai, te ridici, apuci vîrfurile, le treci prin palmă să scoţi frunzele, le arunci la grămadă, pleci mai departe, te apleci, tai, te îndrepţi, tai frunze, pui la grămadă...

Trestia de zahăr mişuna de vieţuitoare: şobolani, bandicoţi[1], gîndaci, broaşte, păianjeni, şerpi, viespi, muşte şi albine. Tot ce muşca se afla acolo şi tot ce înţepa avea reprezentanţi. Chiar şi aşa, arse înainte, tot muşcau. Dacă nu ar fi avut cizmele, picioarele lui Luke ar fi arătat mult mai rău decît mîinile, dar nici un tăietor nu purta mănuşi. Mănuşile încetineau munca, iar în această muncă, în joc erau mulţi bani. Şi pe urmă, mănuşile erau

1. Şobolani australieni

pentru domnişoare.

La apusul soarelui Arne dădu semnalul de oprire şi veni să vadă cum a muncit Luke.

- Hei, amice, nu-i rău de loc! strigă el bătîndu-l prieteneşte pe umăr. Cinci tone; nu-i rău pentru prima zi de muncă!

Nu era drum lung pînă la baracă, dar noaptea tropicală venea atît de repede, încît era deja întuneric cînd ajunseră. Înainte de a intra se adunară într-un duş colectiv, apoi, cu prosoapele în jurul taliei intrară în baracă, unde tăietorul care era de serviciu la bucătărie, pusese pe masă munţi de mîncare din specialitatea sa. Astăzi erau cartofi cu friptură, pîine, gem şi budincă; oamenii dădură buzna şi mîncară cu poftă pînă la ultima firmitură.

Două rînduri de paturi, faţă-n faţă, se găseau de fiecare parte a camerei, paturi de metal; oftînd şi înjurînd trestia de zahăr într-un mod foarte original, oamenii se prăbuşiră goi între cearceafuri, traseră plasele de ţînţari din inele şi în cîteva secunde adormiră, erau doar umbre sub corturi transparente.

Arne îl păstră pe Luke.

- Să-ţi văd palmele. Inspectă tăieturile care sîngerau şi muşcăturile. Mai întîi le dai cu albastru,apoi foloseşti unguientul ăsta. Şi dacă vrei să mă asculţi, te freci cu ulei de nucă de cocos în fiecare seară. Ai mîini puternice; la fel şi spatele, dacă-ţi rezistă spatele, ai să fii un bun tăietor. Într-o săptămînă te obişnuieşti, n-o să te mai doară aşa.

Fireşte muşchii din splendidul corp a lui Luke îşi avea propria lui durere; nu simţea nimic decît o vastă, înnebunită durere. Cu mîinile înfăşurate, se întinse în pat, trase plasa pentru ţînţari şi închise ochii unei lumi pline de găuri sufocante. Dacă ar fi visat încotro se bagă, nu şi-ar fi cheltuit energia cu Meggie; ea deveni o idee de nedorit,

de nesuportat, în profunzimea minţii sale. Ştiu că nu va mai avea de-a face cu ea, tot timpul cît va rămîne la tăiat trestie.

Într-adevăr, după săptămîna prezisă, Luke se obişnui şi atinse cele opt tone pe zi pe care le cerea Arne de la echipa sa. Apoi îşi puse în gînd să devină mai bun decît Arne. Dorea cea mai mare parte din bani, poate deveneau asociaţi. Dar cel mai mult îşi dorea ca toate acele priviri admirative care se îndreptau spre Arne, să se îndrepte spre el; Arne parcă era un zeu, pentru că era cel mai bun tăietor din Queensland şi asta probabil că însemna că era cel mai bun din lume. Cînd plecară în oraş, într-o sîmbătă noaptea, localnicii nu mai pridideau să-i ofere lui Arne rom şi bere, iar femeile îi dădeau tîrcoale cu admiraţie, dar rămîneau la admiraţie, pentru că Arne şi ceilalţi nu mai aveau nimic de oferit femeilor, cheltuiau totul la trestie. Erau multe asemănări între Luke şi Arne.Erau amîndoi vanitoşi şi le plăcea să stîrnească admiraţia femeilor, dar atît.

Pentru Luke munca era o frumuseţe şi o durere pe care parcă o aşteptase de multă vreme. Să te apleci, să te îndrepţi şi iar să te apleci, parcă însemna să participi la un mister dincolo de scopurile unei vieţi obişnuite. Pentru că, aşa cum îl învăţase Arne, să faci lucrul acesta superb, însemna să ajungi în vîrful piramidei printre cei mai buni muncitori din lume, în elită, era mîndru nevoie mare, oriunde mergea, ştiind că orice bărbat pe care-l întîlnea, nu rezista o zi la trestie. Nici regele Angliei nu era mai mîndru ca el şi chiar regele Angliei l-ar fi admirat, dacă l-ar fi cunoscut. Îl putea privi cu dispreţ şi milă pe doctori, avocaţi, condeieri. Tăierea trestiei era calea omului însetat de bani - aceasta era cea mai mare realizare.

Stătea pe merginea patului şi îşi simţea muşchii coastelor, simţea cum se întăresc muşchii braţelor, privea palmele tăiate şi culoarea profundă pe care o căpătau

picioarele lui frumoase şi zîmbea. Un bărbat care putea face asta şi nu numai că supravieţuia, dar îi şi plăcea, era cu adevărat *BĂRBAT.* Se întreba dacă regele Angliei putea spune despre el acelaşi lucru.

Trecuse o lună pînă cînd Meggie se întîlni din nou cu Luke. În fiecare duminică îşi pudra nasul cîrn, se îmbrăca cu o rochie frumoasă de mătase - deşi renunţă la purgatoriul desuurilor şi a ciorapilor - şi îşi aştepta soţul, care niciodată nu venea. Anne şi Luddie Muler nu spuneau nimic, priveau numai cum îi dispare animaţia, pentru că în fiecare duminică întunericul se lăsa dramatic, ca o cortină pe o scenă goală, puternic luminată. Nu exact pentru că l-ar fi dorit; pur şi simplu numai pentru că el era al ei, sau ea era a lui, sau oare cum ar fi putut descrie asta? Să vezi că el nici nu se gîndea la ea, în timp ce ea îşi petrecea zilele şi săptămînile aşteptîndu-l, gîndindu-se la el tot timpul, să vezi cum te umpli de furie, frustare, umilinţă şi tristeţe! Oricît ar fi urît acele două nopţi petrecute la cîrciuma aceea nenorocită, cel puţin atunci ea fusese pe primul plan pentru el; acum se trezi dorindu-şi să-şi fi muşcat limba mai degrabă decît să fi plîns de durere. Asta era, bineînţeles că ăsta era motivul. Suferinţa ei îl plictisise; îi stricase plăcerea. De la furie împotriva lui şi a indiferenţei lui faţă de durerea ei, trecu acum la remuşcare şi sfîrşi prin a se învinovăţi.

A patra duminică nu se mai deranjă să se mai îmbrace, trebăluia prin bucătărie în picioarele goale, pantaloni scurţi şi vestă, pregătind un mic dejun cald pentru Luddie şi Anne, care nu-l doreau decît o dată pe săptămînă. La sunetul paşilor pe scara din spate se întoarse de la şunca de pe foc; o secundă privi fix umbra uriaşă, tipul păros care stătea în cadrul uşii, Luke? Acesta era Luke? Parcă era o stîncă, părea inuman. Dar figura traversă bucătăria, o sărută pe obraz şi se aşeză la

masă. Sparse ouăle în tigaie şi mai puse şuncă.

Anne Muller intră, zîmbi civilizat şi în sinea ei îl dispreţui. Om de nimic, ce vroia să facă de-şi neglijase nevasta atîta timp?

- Mă bucur că ţi-ai amintit că ai şi o soţie, spuse. Vino pe verandă şi serveşte micul dejun cu noi. Luke, ajut-o pe Meggie să aducă şunca şi ouăle, eu mă descurc cu pîinea prăjită.

Ludwig Muller era născut în Australia, dar se vedea clar pe el ereditatea germană; faţa pufoasă şi rozalie care nu reuşea să împace soarele şi berea, capul pătrat, mare, ochii albaştri baltici. El şi soţia sa o îndrăgeau foarte mult pe Meggie şi se considerau norocoşi că o angajaseră. Şi mai ales că Luddie era fericit, cînd vedea cît este de mulţumită Anne de cînd prin casă se plimba capul cu păr auriu.

- Cum e la tăiat, Luke? întrebă el servind ouă cu şuncă.

- Dacă aş spune că-mi place, m-aţi crede? rîse Luke umplîndu-şi farfuria cu vîrf.

Ochii iscoditori ai lui Luddie studiară faţa arătoasă şi dădu din cap.

- Oh, da, eşti tocmai genul de temperament care are exact trupul necesar pentru a-i place asta. Te face să te simţi mai bine printre alţi oameni, îţi dă impresia că eşti mai bun decît ei, superior lor. Prins de moştenirea plantaţiei de trestie, departe de academie şi fără vreo perspectivă de a renunţa la una pentru cealaltă, Luddie era un profund cunoscător al naturii umane; citise tomuri întregi despre acest subiect, cărţi legate în piele, de Freud, Jung, Huxley şi Russel.

- Începusem să cred că nu vei mai veni să o vezi pe Meggie, spuse Anne ungînd o felie de pîine cu miere şi unt.

- Ei bine, Árne şi eu am hotărît să muncim o vreme şi

duminicile. Mîine plecăm în Ingham.

- Ceea ce înseamnă că biata Meggie nu te va vedea prea des.

- Meg înţelege. N-o să dureze mai mult de cîţiva ani şi apoi avem o "vacanţă" de vară. Arne spune că-mi poate găsi de lucru la CSR la Sydney şi atunci o pot lua şi pe Meg cu mine.

- De ce trebuie să munceşti atît de mult, Luke? întrebă Anne.

- Trebuie, amîndoi, să strîngem bani; să ne cumpărăm o proprietate spre vest, pe lîngă Kynuna. Nu v-a spus Meg?

- Mi-e teamă că Meggie a noastră nu prea vorbeşte mult despre problemele personale. Mai spune tu, Luke, cîte ceva.

Cei trei ascultători priveau jocul de expresii de pe faţa puternică şi bronzată, lumina din ochii aceia albaştri, strălucitori; de cînd venise, înainte de micul dejun, Meggie nu scosese o vorbă. Dar el, vorbea şi vorbea şi vorbea, despre ţinutul uitat de lume şi ce minunat este el; iarba şi păsările, mii şi mii de canguri, soarele fierbinte şi uscat.

- Într-o zi, una dintre aceste ferme va fi a mea. Şi Meg a economisit nişte bani pentru ea, iar în ritmul în care muncim nu va dura mai mult de patru sau cinci ani. Dacă m-aş mulţumi cu un loc mai modest, am putea cumpăra mai repede, dar cînd ştiu cît pot cîştiga la tăiat trestie de zahăr, sînt tentat să mai stau cîtva timp şi să-mi cumpăr într-adevăr o fermă bună. Se întinse puţin înainte şi prinse în mîinile tăiate ceaşca de ceai. Ştiţi, aproape l-am întrecut pe Arne, acum cîteva zile! Unsprezece tone într-o *SINGURĂ ZI!*

Luddie fluieră admirativ, sincer şi amîndoi începură o discuţie despre norma zilnică. Meggie sorbea din ceaşca de ceai negru fără zahăr. Oh, Luke, la început ai spus doi

trei ani, acum patru, cinci şi cine ştie cît vei spune altă dată, cînd ţi se va cere să menţionezi timpul în ani? Lui Luke îi plăcea munca asta, nu era nici umbră de îndoială. Va renunţa oare la ea atunci cînd va veni timpul? Va renunţa? Oare ea mai dorea să aştepte şi să descopere singură? Mullerii erau foarte buni şi ea nu muncea din greu la ei, dar, dacă va trebui să trăiască fără un soţ, mai bine pleca la Drogheda. În luna care trecuse de cînd se afla la Himmelhoch, nu existase o singură zi în care să spună că se simte bine; nu mînca, avea crize de diaree, părea copleşită de letargie şi nu se putea debarasa de starea ei. Nu avea rost să se mintă, starea de rău o înspăimînta.

După micul dejun Luke o ajută să spele vasele apoi ieşiră la o plimbare prin cîmpurile de trestie, vorbind tot timpul despre zahăr şi cum era la tăiat, ce viaţă frumoasă în aer liber, ce oameni extraordinari erau în echipa lui Arne, cît de diferită era munca faţă de cea cu oile şi cît de bănoasă.

Se întoarseră şi porniră din nou spre deal; Luke o duse în magazia răcoroasă de sub casă, între stîlpi. Anne depozitase destul de multe în ea dar făcuse şi un fel de seră. În vase de teracotă umplute cu pămînt plantase orhidee de toate soiurile şi culorile, ferigi, plante exotice; begonii exotice erau plantate pe margini. Aici era locul preferat de linişte pentru Meggie, singurul loc pe care-l prefera Droghedei. La Drogheda nu spera să cultive astfel de plante, nu era destulă umezeală şi nici aerul nu permitea.

- Nu-i frumos aici, Luke? Crezi că în doi, trei ani ai putea închiria o casă în care să stau eu? Tînjesc după o casă a mea.

- De ce naiba ai nevoie de o casă şi să locuieşti singură acolo? Nu sîntem la Gilly, Meg; aici este un ţinut unde o femeie nu este în siguranţă, dacă trăieşte singură.

Aici este mult mai bine, crede-mă. Nu eşti fericită aici?

- Cît poţi fi de fericit în casa altcuiva!

- Uite ce e, Meg, va trebui să te mulţumeşti cu ce ai, pînă ne vom muta în vest. Nu putem cheltui bani închiriind case în care tu să leneveşti, dar în acelaşi timp să facem şi economii. Auzi?

- Da, Luke.

Era atît de nervos că nu mai făcu ce intenţionase să facă atunci cînd o dusese acolo, adică nu o mai sărută. În schimb o lovi absent pe fund, "pălmuţă" care duru cam tare, ca să fi fost întîmplătoare şi porni pe drum spre locul unde-şi lăsase bicicleta rezemată de un copac. Dăduse la pedale cinsprezece mile să o vadă, mai degrabă decît să dea bani pe autobuz, ceea ce însemna că acum avea clnsprezece mile de parcurs înapoi.

- Biata micuţă! îi spuse Anne lui Luddie. L-aş omorî!

Ianuarie veni şi trecu, cea mai slabă lună pentru tăietorii de trestie, dar Luke nu dădu nici un semn de viaţă. Spusese ceva că o duce pe Meggie la Sydney, dar plecase la Sydney cu Arne, fără Meggie. Arne era burlac şi avea o mătuşă care stătea la Rozelle, foarte aproape de CSR - Rafinăriile Coloniale de Zahăr. Între aceşti pereţi gigantici de beton, un tăietor cu relaţii putea găsi de lucru. Luke şi Arne înnotau şi făceau surfing în timpul liber.

Lăsată la Dungloe cu familia Muller, Meggie se sufoca şi transpira, trecînd singură prin Perioada Umedă, perioada musonilor. Seceta dura din martie pînă-n noiembrie, dar în această parte a continentului nu era chiar secetă însă era un rai în comparaţie cu musonii. În timpul musonilor cerul se deschidea pur şi simplu şi vomita şiroaie de apă, nu toată ziua, dar era suficient; între deluvii pămîntul fierbea, nori groşi de abur se ridicau

din cîmpul de trestie, din junglă şi de pe munte.

Pe măsură ce timpul trecea Meggie tînjea din ce în ce mai mult după Drogheda. Acum ştia că nordul pămîntului Queensland nu va deveni niciodată "casa ei". Un lucru era sigur, climatul nu-i pria, poate şi pentru că-şi petrecuse cea mai mare parte din viaţă într-un ţinut uscat. Şi mai ales, ura singurătatea, lipsa de prietenie a naturii, sentimentul de letargie. Ura insectele acelea prolifere, reptilele care făceau un coşmar din fiecare noapte, păianjenii, şobolanii; nimic nu-i aluniga din casă şi era terorizată de ei. Erau atît de mari, agresivi şi *FLĂMÎNZI.* Cel mai mult ura "dunny", cuvînt care nu era numai regionalismul pentru toaletă ci şi diminutivul pentru oraşul Dungloe, foarte îndrăgit de populaţia locală, care îl folosea exasperant de des. Dar dunny (toaletă) din Dunny (Dungloe) îţi întorcea stomacul pe dos, te revolta, pentru că în acest climat era imposibil să sapi gropi în pămînt din cauza tifoidei sau a bolii enterice. În loc de o groapă în pămînt un dunny era o cutie de metal, care puţea înfiorător, iar pe măsură ce se umplea mişuna de tot felul de lighioane. O dată pe săptămînă cutia era dusă şi înlocuită cu alta goală, dar nu era suficient o dată pe săptămînă.

Toată fiinţa lui Meggie se revolta împotriva acceptării pasive de către localnici a acestor lucruri; o viaţă întreagă în Queensland nu ar putea-o face să accepte astfel de lucruri. Şi totuşi se gîndea uneori cu disperare se gîndea uneori că *VA FI* o viaţă de om, oricum va dura pînă Luke va fi prea bătrîn să mai poată tăia trestie. Oricît de dor i-ar fi fost de Drogheda, era prea mîndră ca să admită în faţa familiei că soţul ei o neglija; decît să recunoască aşa ceva, mai bine accepta o sentinţă pe viaţă, îşi spunea încăpăţînată.

Lunile treceau una după alta, apoi trecu un an şi

timpul se tîra spre al doilea şi spre sfîrşitul celui de-al doilea an. Numai bunătatea constantă a Mullerilor o mai ţinea pe Meggie la Himmelhoch, încercînd să-şi rezolve dilema. Dacă i-ar fi scris lui Bob să-i ceară bani de drum, acesta i-ar fi trimis imediat, dar, biata Meggie nu reuşea să-şi ia inima-n dinţi şi să spună familiei sale că Luke o ţinea fără un ban în buzunar. Ziua în care le va spune acest lucru, va fi şi ziua cînd îl va părăsi pe Luke şi încă nu se hotărîse să facă asta. Totul în educaţia ei o împiedica să-l părăsească pe Luke; sfinţenia jurămîntului de căsătorie, speranţa că va avea un copil într-o bună zi, poziţia lui Luke ca soţ şi cap de familie, stăpîn şi pe destinul ei. Apoi mai erau şi motivele care izvorau din propria ei natură; încăpăţînare, mîndrie şi profunda convingere că totul era vina ei în egală măsură cu a lui Luke. Dacă nu era ceva în neregulă cu ea, Luke s-ar fi comportat cu totul diferit.

Îl văzuse pe Luke de şase ori în cele optsprezece luni de exil pentru ea şi, neştiind că există un viciu ca homosexualitatea, adesea se gîndea că de fapt Luke trebuia să se fi însurat cu Arne, pentru că era cert că-i plăcea convieţuirea cu Arne şi prefera compania lui. Erau de acum parteneri şi cutreierau de-a lungul coastei urmărind recolta de zahăr, trăind se pare numai pentru a munci. Cînd Luke venea totuşi să o vadă nu încerca nici un gest de intimitate, stătea numai o oră, două sporovăind cu Luddie şi Anne, îşi ducea soţia la o plimbare, scurtă, o săruta prieteneşte şi pleca în drumul lui.

Ei trei, Luddie, Anne şi Meggie îşi petreceau timpul citind. Himmelhoch avea o bibliotecă imensă, faţă de cele cîteva rafturi ale Droghedei, mult mai erudită şi mult mai incitantă, iar Meggie învăţa o mulţime de lucruri pe care nu le ştia, din lecturi.

Într-o duminică din iunie 1936, Luke şi Arne apărură

împreună, foarte mulţumiţi de ei înşişi. Veniseră, spuneau, să-i ofere lui Meggie o adevărată distracţie, pentru că intenţionau să o ducă la ceilidh.

Spre deosebire de tendinţa grupurilor etnice din Australia de a se risipi şi de a deveni Australieni puri, diferitele naţionalităţi din peninsula nordică a Queensland-ului încercau din răsputeri să-şi păstreze tradiţiile: chinezii, italienii, germanii, irlandezo-scoţienii, constituind marea majoritate a populaţiei. Şi dacă scoţienii făceau un ceildih, participau toţi scoţienii de pe multe mile din jur.

Spre marea uimire a lui Meggie, Luke şi Arne erau îmbrăcaţi în kilte scoţiene, arătînd absolut magnific, gîndea ea. Nimic nu este mai masculin, decît o kiltă pe un bărbat viril, pentru că flutură într-o mulţime de pliuri în spate şi stă perfect dreaptă în faţă, dînd la iveală de la genunchi în jos picioarele frumos modelate. Era mult prea cald şi nu purtau jachetele; rămăseseră în cămăşi albe, deschise pînă la jumătatea pieptului, cu mînecile suflecate pînă la cot.

- Lămuriţi-mă, ce este un ceilidh?

- Cuvîntul vine din Galeză, înseamnă întîlnire, bairam.

- Şi de ce naiba aţi îmbrăcat kilte?

- Nu eşti primit înăuntru dacă nu porţi kiltă, iar noi sîntem bine cunoscuţi de la toate ceilidhurile dintre Bris şi Cairns.

- Sînteţi cunoscuţi? Deci îmi închipui că aţi mers la destul de multe, altfel nu-mi imaginez cum să-şi cheltuie Luke banii pentru o kiltă. Nu-i aşa Arne?

- Ei, omul trebuie să se şi relaxeze, spuse Luke defensiv.

Petrecerea se făcea într-un fel de hambar, aproape ruinat, printre mlaştinile de pe malul rîului Dungloe. Oh, ce mirosuri are ţinutul ăsta! gîndea Meggie disperată, cu usturime în nas. Melasa, veceurile şi acum mangrovele.

Toate putreziciunile mării combinate într-un singur miros.

Era clar, toţi bărbaţii care soseau la petrecere purtau kiltă; cînd intrară şi privi în jurul ei, Meggie înţelese cît de mîndră trebuia să se simtă cînd avea un însoţitor atît de ţanţoş.

Toate femeile fură condamnate la nonexistenţă, impresie care pe tot timpul serii se accentua.

Erau doi cimpoieri care cîntau pe un podium la capătul hambarului, veseli de mama focului, cîntînd vioi într-o sincronie perfectă, uzi de transpiraţie.

Cîteva cupluri dansau, dar cea mai zgomotoasă activitate părea să se concentreze în jurul unui grup de bărbaţi care treceau de la unul la altul pahare pline sigur cu whiskey scoţian. Meggie se trezi aruncată într-un colţ cu mai multe femei şi fu mulţumită să rămînă acolo şi să privească fascinată. Nici o femeie nu era îmbrăcată cu rochia tradiţională de stofă pentru că era prea cald să le poată suporta. Erau îmbrăcate cu rochiile de bumbac care o uimiseră la început, dar care acum erau cu totul eclipsate de kiltele bărbaţilor. Erau culori uluitoare: roşu şi alb pentru clanul Menzies, negru şi galben pentru clanul MacLeod din Lewis, albastru şi roşu pentru clanul Skene, o combinaţie vioaie pentru clanul Ogilvy, un roşu frumos, gri şi negru pentru clanul MacPherson. Luke era în culorile clanului MacNeill, Arne în cele ale clanului Sassenach. Extraordinar! Frumos!

Era evident că Luke şi Arne erau bine cunoscuţi la astfel de petreceri şi chiar îndrăgiţi. Oare cît de des veniseră ei fără ea? Dar ce-i apucaseră să o aducă astă seară? Oftă şi se rezemă de zid. Celelalte femei o studiau curioase, mai ales priveau inelul de pe deget; Luke şi Arne erau ţinta admiraţiei feminine, iar ea era ţinta invidiei feminine. Ce-ar crede oare dacă le-aş spune că bărbatul acela înalt, care este soţul meu, m-a văzut cu exactitate, de două ori în ultimele opt luni şi nu vine niciodată să mă

vadă cu ideea de a se culca cu mine? Ce pereche! Încrezuţi scoţieni! Şi cînd te gîndeşti că nici unul dintre ei nu este scoţian, joacă teatru numai pentru că ştiu că le stă bine îmbrăcaţi cu kilte şi le place să fie în centrul atenţiei. Oh, magnifică pereche de făţarnici! Sînteţi prea îndrăgostiţi de propria persoană ca să mai aveţi nevoie şi de dragostea altuia!

La miezul nopţii femeile erau încă surghiunite să stea în jurul pereţilor; cimpoierii cîntau "Caber Feidh" şi începu un oarecare dans. Tot restul vieţii ei, cînd va auzi un cimpoier Meggie va rememora acea noapte din hambar. Era un flux magic de vis în sunet şi imagine, vitalitate şi energie copleşitoare, care a prins în mreje memoria şi nu putea fi uitat.

Se scoaseră săbiile; doi oameni în costumele clanului MacDonald le ridicară deasupra capului, mîinile se mişcară graţios şi foarte grav, ca şi cum aveau să încrucişeze săbiile imediat şi să se străpungă, începură un dans felin printre lamele de oţel.

Un ţipăt ascuţit străpunse aerul, cîntecul se transformă în "Toate şepcile albastre de la fruntarii"; dueliştii fură înconjuraţi şi toţi începură dansul; mîinile se legau şi se desprindeau, kiltele străluceau. Strigăte şi raze de culoare; dansau cu toţii şi cu tot corpul, picioarele trimiteau ecouri din duşumea şi de fiecare dată cînd se schimba ritmul cineva îşi lăsa capul pe spate, scotea un ţipăt pătrunzător dar unduitor urmat de alte strigăte ieşite din gîtlejuri exuberante. Toate acestea în timp ce femeile priveau, uitate pe lîngă pereţi.

Era aproape patru dimineaţa cînd petrecerea se sparse; afară îi aştepta fierbinţeala nopţii tropicale, o lună enormă se tîrîia prin nemărginirile cerului, dar peste ea domina mirosul de mangrovă. În timp ce Arne îi ducea în fordul său prăpădit, ultimul lucru pe care-l auzi Meggie fu un cîntec cu un suspin "Flori ale pădurii", care ar fi trebuit

să-i însoţească pe visători spre casă. Casă. Unde era *Acasă?*

- Ei, ţi-a plăcut? întrebă Luke.

- Mi-ar fi plăcut mai mult dacă dansam, răspunse ea.

- Ce? La un ceilidh? Las-o baltă Meg! Numai bărbaţii dansează şi să ştii că, de fapt, sîntem destul de drăguţi cu voi dacă vă lăsăm să dansaţi din cînd în cînd.

- Constat că numai bărbaţii fac o mulţime de lucruri şi mai ales constat că sînt ornamentali, plăcuţi.

- Ei bine, răspunse Luke ţeapăn, am crezut că o să-ţi prindă bine o schimbare, de aceea te-am adus. Să ştii că nu era obligatoriu să vii! Şi dacă nu eşti recunoscătoare nu te mai iau cu mine!

- Probabil că nici nu mai ai intenţia să o faci, răspunse Meggie. Nu este bine să mă admiţi în viaţa ta. Am învăţat multe în aceste cîteva ore, dar nu cred că asta vrei să mă înveţi. Este din ce în ce mai greu să mă prosteşti, Luke. De fapt sînt sătulă de tine, de viaţa pe care o duc şi de tot!

- Sssşş! sîsîi el scandalizat. Nu sîntem singuri!

- Atunci *VINO* singur! se răsti ea. Cînd îmi dai ocazia să te văd singur, mai mult de cîteva minute?

Arne începu să urce dealul de la Himmelhoch şi zîmbi cu simpatie spre Luke.

- Mergi prietene, spuse, condu-o; am să te aştept aici. Nu te grăbi.

- Vorbesc serios Luke! spuse Meggie imediat ce nu mai puteau fi auziţi de Arne. Viermii neîncrederii sapă, auzi? Ştiu că ţi-am jurat să mă supun ţie, dar şi tu ai jurat să mă iubeşti, să ai grijă de mine, deci, amîndoi am minţit! Vreau să mă întorc acasă la Drogheda.

El se gîndi la cele două mii de lire anual şi la faptul că nu vor mai fi depuşi pe numele lui.

- Oh, Meg, spuse nevinovat. Uite iubito, ţi-am spus că nu va dura o veşnicie, ţi-am promis! Şi vara asta am să te

duc la Sydney, te iau cu mine, pe cuvînt de O'Neill! Mătuşa lui Arne are un apartament care se eliberează şi putem locui acolo trei luni, putem să ne distrăm. Mai îndur un an la trestie apoi cumpărăm pămînt şi ne liniştim, vrei?

Luna îi lumina faţa; părea sincer şi neliniştit, nerăbdător şi contrariat. Şi semăna cu Ralph de Bricassart. Meggie tăcu pentru că încă mai dorea copii de la el.

- Bine, spuse, încă un an. Dar am să ţin minte promisiunea cu Sydney! Luke, ţine minte!

XII

O dată pe lună Meggie scria o scrisoare pentru Fee, Bob şi băieţi plină de descrieri ale Queensland-ului, cu o veselie studiată, avînd grijă să nu scoată niciodată în evidenţă deosebirile dintre ea şi Luke. Din nou mîndria. Aşa cum ştia Drogheda, Mullerii erau prieteni de-ai lui Luke cu care locuia ea, pentru că Luke călătorea foarte mult. Adevărata afecţiune pe care le-o purta era transparentă la fiecare cuvînt despre ei, aşa că nimeni de la Drogheda nu-şi făcea probleme. Atîta doar că se supărau că nu vine niciodată acasă. Dar cum putea ea să le spună că nu avea bani pentru călătorie, fără să le spună că avea o căsnicie mizerabilă cu Luke O'Neill.

Cîteodată se încuraja să strecoare cîte o întrebare despre Episcopul Ralph şi chiar dacă mai rar, Bob mai scăpa cîte ceva despre Episcop din ce mai auzea la Fee. Apoi sosi o scrisoare plină de el.

"A venit din senin într-o zi, Meggie, spunea scrisoarea lui Bob, părea puţin neliniştit şi descurajat. Trebuie să-ţi spun că a rămas trăsnit că nu te-a găsit aici. Fierbea de furie că nu l-am anunţat de tine şi Luke, dar cînd mama i-a spus că te-ai încăpăţînat şi ne-ai interzis să-i spunem, a tăcut şi n-a mai scos nici un cuvînt. Dar cred că i-a fost dor de tine cum nu ne-a fost nouă şi cred că-i normal pentru că tu ai petrecut mai mult timp cu el decît cu noi toţi la un loc şi cred că întotdeauna te-a considerat ca pe o soră mai mică. Trecea de colo colo de parcă nu-i venea să creadă că nu ieşi de undeva, bietul om. Nici poze n-am avut să-i arătăm, dar eu nici nu mă gîndeam la asta pînă cînd nu ne-a cerut să le vadă şi i s-a părut curios că nu ai poze de la nuntă. M-a întrebat dacă ai copii şi i-am spus că nu cred; nu ai, nu-i aşa Meggie? Cît timp a trecut de cînd te-ai căsătorit? Parcă se apropie de doi ani? Cam

aşa, pentru că este iulie, zboară timpul! Sper să ai în curînd şi copii, pentru că cred că Episcopului i-ar face plăcere să audă asta. M-am oferit să-i dau adresa ta, dar a refuzat. Mi-a spus că nu are rost pentru că pleacă la Atena, în Grecia, cu Arhiepiscopul pentru care lucrează. Un nume de ţigan foarte lung, niciodată nu-l ţin minte. Imaginează-ţi Meggie, pleacă cu avionul! Oricum cînd a aflat că nu eşti la Drogheda să-şi petreacă timpul cu tine, nu a mai stat mult, a călărit o dată sau de două ori, a spus slujba în fiecare zi şi a plecat după şase zile."

Meggie lăsă scrisoarea din mînă. El ştia, ştia! În sfîrşit ştia. Ce a gîndit atunci, cît de mult l-a durut? De ce o obligase să facă asta? Nu se îmbunătăţise nimic. Nu-l iubea pe Luke, nu-l va iubi niciodată.

Luke nu era decît un substitut, un bărbat care-i va da copii asemănători cu cei pe care i-ar fi putut avea de la Ralph de Bricassart. Oh, Doamne, ce încurcătură!

Arhiepiscopul di Contini-Verchese preferă să stea într-un hotel vechi, decît în camerele oferite de Palatul Bisericii Ortodoxe din Atena. Misiunea lui era foarte delicată, referindu-se la o anumită conjunctură; erau probleme care întîrziaseră prea mult, probleme ce trebuiau discutate cu prelaţii Bisericii Ortodoxe Elene, Vaticanul avînd o anumită slăbiciune pentru Ortodoxia Greacă şi Rusă, pe care nu o putea avea pentru Protestanţi. La urma urmei, Ortodoxia era o sciziune de la Catolicism, nu o erezie; episcopii ei, la fel ca şi cei catolici, descindeau direct din linia Sfîntului Petru.

Arhiepiscopul ştia că numirea lui pentru această misiune era un test de diplomaţie, un mic obstacol de trecut către perspective mai mari la Roma. Din nou, darul său pentru limbi străine se dovedi a fi o binecuvîntare, pentru că numai cunoaşterea limbii elene reuşise să încline balanţa în favoarea sa. Trimiseseră după el chiar

în Australia, îi puseseră la dispoziţie un avion.

Şi era de neconceput să plece fără Episcopul de Bricassart, pentru că, în ultima vreme, se obişnuise să se sprijine pe acest om uimitor, din ce în ce mai mult, o dată cu trecerea anilor. Era un Mazarin, un adevărat Mazarin; Eminenţa Sa îl admira pe Cardinalul Mazarin mult mai mult decît pe Cardinalul Richelieu, deci comparaţia îi făcea onoare. Ralph avea tot ce-şi putea dori Biserica de la înalţii săi oficiali. Avea o teologie conservativă, la fel şi etica; mintea îi era iute şi subtilă, faţa nu trăda nimic din ceea ce gîndea; şi avea un dar extraordinar să se facă plăcut pentru cei din jur, fie că îi plăceau sau îi dispreţuia, era de acord cu ei, sau nu. Nu era sicofant, era diplomat. Dacă va fi scos în evidenţă în ochii celor de la Vatican, avansarea în treptele ierarhiei era certă. Şi asta îi făcea plăcere Arhiepiscopului di Contini-Verchese, pentru că nu dorea să rupă legătura cu Prelatul de Bricassart.

Era foarte cald, dar Episcopului Ralph nu-i păsa de uscăciunea aerului atenian, după umiditatea aerului din Sydney. Mergînd repede, îmbrăcat ca de obicei în cizme, pantaloni strîmţi şi sutană, el urca drumul pietros care ducea la Acropolis; trecea prin Propylon, dincolo de Erectheum, pe panta alunecoasă şi abruptă, îndreptîndu-se spre Parthenon şi chiar dincolo de el.

Acolo, cu pletele negre răvăşite de vînt, puţin albite în jurul urechilor, se opri şi privi spre oraşul alb, dealurile strălucitoare şi albastrul uluitor al Mării Egee. Chiar dedesubt era Plaka, cu cafenele pe platformele acoperişului, grupuri de boemi şi un teatru ridicat pe panta unei stînci. Departe se vedeau columnele romane, forturi ale cruciaţilor şi castelele veneţienilor, dar nici un semn al trecerii turcilor.

Ce popor uimitor erau grecii! Să urască rasa care i-a dominat şapte sute de ani atît de mult, încît atunci cînd s-au eliberat au demolat totul, n-au mai lăsat o moscheie

sau un minaret în picioare! Şi un popor atît de vechi, plin de moşteniri bogate. Normanzii lui erau o gloată de barbari, Roma era un sat, cînd Pericles îmbrăca vîrful de stîncă în marmoră.

Numai aici, la unsprezece mii de mile depărtare, putea să se gîndească la Meggie, fără să-şi dorească să plîngă. Dar chiar şi aici, colinele vechi se văzură puţin în lacrimi, pînă reuşi să-şi controleze emoţiile. Cum ar fi putut s-o condamne pe ea? Nu el îi spusese să facă asta? Înţelese imediat de ce nu dorise ea să-l anunţe; nu dorea ca ea să-i întîlnească noul soţ, sau să facă parte din noua ei viaţă. Bineînţeles, el presupunea că ea îl va aduce pe viitorul ei soţ la Gillanbone, dacă nu la Drogheda, că va continua să trăiască acolo unde o ştia în siguranţă, departe de pericole. Dar gîndind acum, înţelese că asta era ce-şi dorea ea mai puţin. Nu, nu promisese că nu va pleca şi atîta vreme cît ea şi acest Luke O'Neill vor fi împreună, ea nu se va întoarce. Bob îi spusese că adunau bani ca să cumpere o fermă în Queensland, iar vestea fusese ca un duş rece. Meggie nu dorea să se întoarcă niciodată. În privinţa lui, ea îşi dorea să nu mai existe pentru el.

Dar eşti oare fericită, Meggie? Este bun cu tine? Îl iubeşti pe acest Luke O'Neill? Ce fel de om este, dacă ai plecat de la mine? Ce ai găsit la el, un muncitor obişnuit, ce nu aveau Enoch Davies, sau Liam O'Rourke, sau Alistair MacQueen? Ai făcut-o numai pentru că EU nu-l cunoşteam şi nu pot face comparaţii? Ai făcut-o să mă torturezi, sau să îmi plăteşti? Dar de ce nu sînt copii? Ce fel de om este ăsta de cutreieră în susul şi-n josul coastei ca un vagabond şi te lasă să stai la prieteni? Nu-i de mirare că n-ai copii; nu stă cu tine. Meggie, de ce? De ce te-ai căsătorit cu acest Luke O'Neill?

Se întoarse şi coborî de pe Acropolis, îndreptîndu-se spre străzile aglomerate ale Atenei. În pieţele din jurul

străzii Evripidou zăbovi privind fascinat oamenii, coşurile uriaşe de calamari şi peşti care străluceau în soare, legumele şi papucii de brocard care stăteau agăţaţi împreună la vînzare; femeile îl amuzau, îl studiau fără ruşine, o moştenire de educaţie foarte diferită de educaţia lui puritană. Dacă această admiraţie ar fi fost lascivă, s-ar fi simţit stînjenit, dar o acceptă în spiritul admiraţiei pe care o avea acest popor pentru frumuseţea fizică.

Hotelul era în Piaţa Omonia, foarte scump şi foarte luxos. Arhiepiscopul di Contini-Verchese stătea într-un scaun, lîngă ferestrele balconului şi gîndea liniştit; cînd Episcopul Ralph intră, întoarse capul şi zîmbi.

- Ai venit la timp, Ralph. Doresc să mă rog.

- Credeam că s-a rezolvat totul. Sînt complicaţii neprevăzute, Eminenţă?

- Nu de care crezi tu. Am primit o scrisoare de la Cardinalul Monteverdi astăzi, îmi transmite dorinţele Sfîntului Părinte.

Episcopul Ralph simţi că-l strînge-n spate şi simţi o furioasă mîncărime în jurul urechilor.

- Povestiţi-mi.

- Imediat ce discuţiile se terminară aici - şi s-au terminat - trebuie să plec la Roma. Acolo voi fi răsplătit cu bereta de Cardinal şi îmi voi continua munca la Roma sub directa supraveghere a Sfîntului Părinte.

- Iar eu?

- Tu vei deveni Arhiepiscop de Bricassart şi vei pleca în Australia pe postul meu, ca Legat Papal.

Mîncărimea din jurul urechilor se transformă în roşeaţă; capul i se învîrtea, era ameţit. El, care nu era italian,să fie onorat ca Legat Papal! Nu se mai întîmplase! Oh, mai ai răbdare! Va deveni şi Cardinal de Bricassart!

- Bineînţeles vei primi instrucţiuni la Roma, înainte de asta. Va dura cam şase luni, timp în care eu voi fi cu tine

şi te voi prezenta prietenilor mei. Vreau ca ei să te cunoască, Ralph, pentru că va veni vremea cînd voi trimite după tine, să mă ajuţi în munca de la Vatican.

- Eminenţă, nu am cuvinte să vă mulţumesc! Această mare cinste mi se face numai datorită dumneavoastră.

- Martor mi-e Dumnezeu, sînt suficient de isteţ să văd cînd un om este prea capabil pentru a nu fi lăsat în obscuritate, Ralph! Acum, să îngenunchiem şi să ne rugăm. Domnul este foarte milostiv.

Mătăniile stăteau pe o măsuţă alăturată. Cu mîinile tremurînde. Episcopul Ralph luă mătăniile şi aşeză cartea de rugăciuni. Îi scăpă şi se deschise la mijloc. Arhiepiscopul, care era mai aproape de ea, o ridică şi privi curios la bucăţica de mătase, care o dată fusese roz.

- Ce extraordinar! De ce păstrezi asta? Este cumva o amintire de acasă, sau poate de la mama ta?

Ochii care-i observară reacţia îl priveau direct, nu mai avea timp să-şi ascundă emoţia.

- Nu, răspunse cu o grimasă. Nu vreau amintiri de la mama mea.

- Dar trebuie să aibă o importanţă deosebită pentru tine, de o păstrezi cu atîta dragoste între paginile celei mai dragi cărţi. Despre ce-ţi aminteşte?

- Despre o dragoste la fel de pură, ca şi cea pe care o port Domnului, Vittorio. Cărţii îi face onoare.

- Înţeleg asta, pentru că te cunosc. Dar, această dragoste pune în pericol dragostea ta pentru Biserică?

- Nu, pentru Biserică am abandonat-o şi o voi sacrifica în continuare. Am mers atît de mult dincolo de ea, încît nu mă pot întoarce niciodată înapoi.

- Aşa! În sfîrşit îţi înţeleg tristeţea! Dragă Ralph, nu este atît de rău pe cît crezi! Vei trăi şi vei face mult bine oamenilor, vei fi iubit de oameni. Iar ea, avînd dragostea pe care o exprimă această memorie, nu te va chema.

Pentru că ai păstrat dragoste împreună cu trandafirul.

- Nu cred că înţelege lucrurile acestea.

- Oh,da. Dacă aşa ai iubit-o, va fi o femeie deosebită şi va înţelege. Altfel ai fi uitat-o şi ai fi pierdut de mult aceste relicve.

- Am avut momente cînd numai stînd ore-n şir în genunchi m-am putut opri să nu plec la ea.

Arhiepiscopul se ridică din scaun şi îngenunche lîngă prietenul său, acest om frumos, pe care-l iubea aşa cum iubise puţine lucruri în viaţă, în afară de Dumnezeu şi de Biserică, pentru el indivizibile.

- N-ai să pleci la ea şi ştii bine asta. Tu aparţii Bisericii şi îi vei aparţine *El* întotdeauna. Tu ai o adevărată vocaţie. Acum ne vom ruga, iar eu voi adăuga trandafirul în rugăciunile mele tot restul vieţii de acum înainte. Domnul Nostru ne trimite multe supărări şi dureri în timpul trecerii noastre spre viaţa eternă. Trebuie să învăţăm să le suportăm, eu la fel de mult ca şi tine.

La sfîrşitul lui august. Meggie primi de la Luke o scrisoare, că este la Spitalul din Townsville, dar este în afara pericolului şi va fi externat în curînd.

- "*Se pare că nu va trebui să aşteptăm sfîrşitul anului, pentru vacanţă, Meg. Nu mă pot întoarce la trestie pînă nu sînt sănătos şi cel mai bun lucru pentru asta este o vacanţă. Cam într-o săptămînă am să trec să te iau. Mergem la lacul Eacham, la Atherton, pentru cîteva săptămîni, pînă mă voi simţi destul de bine ca să mă întorc la muncă.*"

Meggie nu-şi putea crede ochilor şi nici nu ştia dacă dorea să fie cu el, sau nu, acum cînd se ivise ocazia. Deşi durerea din mintea ei se vindecase mai greu, decît durerea fizică, amintirea coşmarului din luna de miere la Dunny, fusese alungată din gîndurile ei de atîta vreme, încît îşi pierduse puterea de teroare, iar citind mult

înţelese că fusese rezultatul ignoranţei, atît a ei, cît şi a lui Luke. Oh, Doamne! Fă ca această vacanţă să aducă un copil! Dacă ar avea un copil să-l iubească, i-ar fi mult mai bine, mult mai uşor. Pe Anne nu ar deranja-o un copil şi nici pe Luddie. Le-ar place chiar. I-o spuseseră de o mie de ori, sperînd că Luke îşi va da seama şi va veni o dată să îndrepte greşeala pe care o făcea cu soţia sa, obligînd-o la o viaţă stearpă şi lipsită de dragoste.

Cînd le spuse ce-i scria fură încîntaţi, dar în sinea lor erau sceptici.

- Mai mult ca sigur că nenorocitul va găsi o scuză şi va pleca fără ea, îi spuse Anne lui Luddie.

Luke împrumutase de undeva o maşină şi o luă pe Meggie într-o dimineaţă foarte devreme. Părea slăbit şi galben. Şocată, Meggie îi dădu valiza şi urcă lîngă el.

- Ce boală ai avut. Luke? Mi-ai scris că eşti în afară de pericol, dar mi se pare că ai fost foarte bolnav.

- Oh, un fel de icter pe care-l fac aproape toţi tăietorii de trestie, mai devreme sau mai tîrziu. O boală purtată de şobolanii de trestie, o luăm prin tăieturi. Eu sînt rezistent şi m-am refăcut repede, faţă de alţii. Doctorii spun că am să mă refac foarte repede.

Trecînd o trecătoare cu vegetaţie luxuriantă, drumul ducea spre interiorul ţinutului, dedesubt curgea un rîu în cascade mai mici, iar la un moment dat forma chiar o cascadă mai mare, care era o privelişte încîntătoare. Treceau printre stînci, iar apa strălucitoare se arcuia într-un joc fantastic de umbre şi lumini. Pe măsură ce urcau aerul se răcea, devenea foarte curat; Meggie şi uitase cît era de bun aerul curat. Sub ei se întindea jungla, era atît de impenetrabilă că nimeni n-ar fi îndrăznit s-o pătrundă. Ochiurile de lumină erau aproape invizibile de dincolo de frunzele masive ale copacilor, continue şi fără sfîrşit, ca o perdea enormă de catifea verde aruncată peste pădure. Din cînd în cînd Meggie distinge cîte-o

floare minunată, cîte un fluture, pînze de păianjen elegante care-şi ţineau stăpînii în nemişcare, păsări cu cozi roşii sau galbene.

Lacul Eacham era în vîrful unui platou, aşezat într-un peisaj idilic. Înainte de căderea nopţii erau deja pe veranda camerei lor, privind neclintirea apei. Meggie dorea să privească liliecii de fructe, numiţi aici vulpi zburătoare, căutîndu-şi hrana în întunecimile pădurii. Erau monstruoşi şi îţi repugnau, dar erau foarte timizi şi total inofensivi. Era ciudat să-i vezi plutind pe cerul întunecat ca nişte zmei de hîrtie, Meggie îi privea întotdeauna şi la Himmelhoch.

Şi era un rai să te scufunzi într-un pat răcoros, să nu trebuiască să stai nemişcat pînă se usca sudoarea de pe o parte, pentru a te muta, deşi ştiai că niciodată transpiraţia nu se usca. Luke scoase un mic pachet maroniu din valiză, care conţinea nişte obiecte mici rotunde şi îl puse pe noptiera de lîngă pat. Meggie întinse mîna, luă unul şi-l inspectă.

- Ce naiba-i asta? întrebă curioasă.

- Un prezervativ. Uitase de hotărîrea de acum doi ani, să nu-i spună de contraceptive. Mi-l pun înainte de a face dragoste, altfel am putea risca un copil şi nu ne putem permite pînă nu avem casa noastră.

Stătea gol pe marginea patului, era slab şi i se vedeau coastele. Dar ochii îi străluceau, întinse mîna să o prindă pe-a ei, care mai ţinea în palmă prezervativul.

- Sîntem foarte aproape, Meg, foarte aproape! Cam cinci mii de lire şi ne putem cumpăra o proprietate aproape de Charters Towers.

- Deci ai făcut-o, spuse ea destul de calm.

- Îi pot scrie Episcopului de Bricassart să-i cer un împrumut. N- o să ne refuze.

- Asta n-ai s-o faci! se răsti ea.

- La naiba, Meg, unde ţi-e mîndria? Vom munci

pentru ce vom avea, nu cerem de pomană! Eu n-am datorat nimănui niciodată nimic şi nu o voi face acum.

Abia dacă-l auzea, îl privea printr-un văl de furie roşie. În viaţa ei nu fusese atît de furioasă! Mincinos, pungaş şi egoist! Cum a îndrăznit să-i facă aşa ceva, să o înşele şi să nu-i dea un copil! Să o convingă că nu-şi dorea decît să devină fermier! Şi- a găsit scăparea, Arne Swenson şi trestia de zahăr!

Ascunzîndu-şi furia, atît de bine că se surprinse şi pe ea, îşi întoarse atenţia spre rotiţa de cauciuc din palmă.

- Spune-mi, chestiile astea, prezervativele, cum mă pot împiedica să am un copil?

- Chiar nu ştii nimic?

- Nu, minţi ea. Oricum în privinţa prezervativelor, nu mintea; nu-şi amintea să fi citit ceva despre ele.

Se juca cu sînii ei.

- Uite, cînd mă excit eu fac o chestie - nu ştiu - un lichid, şi dacă sînt în interiorul tău şi nu am protecţie, rămîne acolo. Cînd rămîne acolo destul de mult, sau prea mult, se concepe un copil.

Asta era! Îşi punea obiectul acela, ca pieliţa pe un cîrnat! Om de nimic!

Stingînd lumina, el o trase spre el în pat şi nu trecu mult pînă începu să bîjbîie după anticoncepţional; auzi aceleaşi zgomote pe care le auzise şi în noaptea aceea la Dunny, înţelegînd acum de unde veneau, îşi trăgea prezervativul. Om de nimic! Dar cum să se descurce cu el?

Încercînd să nu-i arate cît de mult o durea, îl suporta. De ce durea aşa, dacă totul era ceva natural?

- Te doare, nu Meg? întrebă mai tîrziu. Trebuie să fii tare îngustă, de continuă să te doară. Ei bine, n-am s-o mai fac. Nu te superi dacă o fac cu sînii, nu?

- Ce contează? răspunse distant. Dacă-mi spui că n-o să mă mai doară, e bine.

- Ai putea să fii mai entuziastă, Meg!

"*PENTRU CE*" Dar el se excită din nou; trecuseră doi ani de cînd nu mai avuse nici timpul, nici energia să o facă. Oh, era plăcut să fii cu o femeie, excitat şi să nu ai voie. Nu se simţea de loc însurat cu Meggie; nu era de loc altfel decît o făcuse în spatele cîrciumii din Kynnuna, sau cu încrezuta domnişoară Carmichael lîngă zidul şopronului. Meggie avea sînii frumoşi, modelaţi de călărie, aşa cum îi plăcea lui şi era sigur că-i plăcea să-şi obţină plăcerile la sînii ei, plăcîndu-i senzaţia pe care i-o provoca penisul neacoperit prins între pulpele sînilor ei. Prezervativele reduceau mult din plăcere, dar dacă nu le puneai cînd intrai într-o femeie, însemna să cauţi necazul cu lumînarea.

Bîjbîind o trase deasupra lui, apucă un sîn şi simţi cum i se aţîţă sfîrcul şi i se întăreşte în gură. Un dispreţ nemăsurat pentru el o cuprinse pe Meggie; ce creaturi ridicole erau bărbaţii,mormăia, o sugea, se zbătea ca să obţină ce dorea. Devenea din ce în ce mai excitat, parcă era un pisoi depăşit de vîrstă, care se întorcea la sînul mamei. Şoldurile începură să se mişte ritmic, deşi ea stătea stîngaci, urînd prea mult totul, pentru a încerca să-l ajute; simţi deodată vîrful penisului neprotejat strecurîndu-se între picioarele ei.

Pentru că nu era participant direct la act,era foarte lucidă, Şi atunci, îi veni ideea. Încet şi cît putu de discret îl dirijă înăuntru, exact acolo unde o durea mai tare; îşi ţinu respiraţia, îşi dădu curajul şi forţă, cu dinţii strînşi. Deşi o duru puţin, nu era nici pe departe ca prima dată. Fără protecţia de cauciuc, membrul era alunecos, mai uşor de menavrat şi mult mai uşor de suportat.

Luke deschise ochii. Încercă să o împingă, dar, oh, Doamne! Era incredibil fără prezervativ; nu intrase niciodată într-o femeie, fără el; nu ştia că era atît de diferit. Era atît de aproape de ejaculare, atît de excitat că

nu reuşi să o îndepărteze şi pînă la urmă o strînse mai aproape, lipsit de voinţă. Deşi nu era viril să strige, nu-şi putu reţine nici strigătul, apoi o sărută blînd.

- Luke?

- Ce?

- De ce nu putem face aşa mereu? Să nu mai fie nevoie să-ţi pui prezervativul?

- Nu trebuia s-o facem nici acum, Meg, să nu ne mai gîndim la încă o dată. Eram chiar înăuntru cînd m-am descărcat.

Se aplecă peste el şi-l mîngîie pe piept.

- Dar nu vezi, acum stau dreaptă! nu rămîne nimic înăuntru, curge tot. Oh, Luke, te rog! Este mult mai plăcut şi nu m-a durut aproape de loc. Sînt sigură că nu vom avea probleme, pentru că simt cum curge. Te rog!

Ce fiinţă umană a rezistat vreodată repetării unei plăceri perfecte, cînd i se oferea atît de plauzibil? Ca un Adam, Luke dădu din cap, pentru că la acest stadiu era mult mai puţin informat, decît Meggie.

- Cred că spui adevărul, iar pentru mine este mult mai plăcut cînd nu te zbaţi. Bine Meg, aşa o să facem de acum.

Şi în întuneric ea zîmbi dispreţuitor. Pentru că nu, nu cursese tot. În momentul cînd simţi că se descarcă, îşi adunase toţi muşchii, îi înnodase şi ţinuse strîns cu toată hotărîrea de care era în stare. Oho, frumosul meu domn, îţi arăt eu ţie! Aşteaptă numai şi-ai să vezi, Luke O'Neill! Am să-mi obţin copilul şi dacă o fi să mor!

Departe de căldură şi de umiditate, Luke se refăcea repede.

Mîncînd bine începea să revină la greutatea lui, iar pielea se transforma din galbenul bolnăvicios în bronzul pe care-l prinsese. Cu extazul unei Meggie drăgăstoase şi receptive, nu fu greu să prelungească cele două săptămîni iniţiale, la trei şi apoi la patru. Dar după o lună

se răzvrăti.

- Nu mai avem nici o scuză Meg. Sînt sănătos tun. Stăm aici deasupra lumii, ca regele şi regina şi cheltuim bani. Arne are nevoie de mine.

- Nu vrei să te mai gîndeşti, Luke? Dacă ai vrea, am putea cumpăra ferma acum.

- Să mai rezistăm puţin, Meg.

Nu vroia să o recunoască, dar dorul trestiei îi intrase în sînge, era fascinaţia unor oameni care se devotau complet muncii. Cît timp îi vor permite puterile, Luke va rămîne devotat trestiei de zahăr. Singurul lucru pe care-l mai spera Meggie, era că-l vedea obligat să se schimbe dacă îi va da un copil, un moştenitor pentru o viitoare proprietate de pe lîngă Kynuna.

Aşa că Meggie se întoarse la Himmelhoch aşteptînd şi sperînd. Te rog, te rog, Doamne, fă să fie un copil! Şi a fost. Cînd i-a anunţat pe Anne şi pe Luddie, au fost nebuni de bucurie. Mai ales Luddie se dovedi a fi o comoară. Făcea cele mai delicate broderii pe cămăşuţele pe care Meggie nu avusese timp să le dichisească; aşa că, în timp ce el împungea răbdător acul prin pînza fină, cu mîinile lui mari, dar magice, Meggie o ajuta pe Anne să aranjeze camera copilului.

Singura problemă era că, copilul nu era bine poziţionat, fie din cauza căldurii, fie din cauza supărării, Meggie nu ştia. Răul de dimineaţă dura toată ziua şi persistă mult timp după ce ar fi trebuit să înceteze; în ciuda faptului că se îngrăşase foarte puţin, Meggie avea prea mult lichid în ţesuturi şi îi crescu tensiunea într-atît, că şi doctorul Smith se îngrijoră. Pînă la urmă le spuse că ar fi mai bine să meargă la spitalul din Cairns, pentru restul perioadei de sarcină, dar, după ce se mai gîndi, că nu avea soţ, nici prieteni, hotărî că tot mai bine rămînea cu Luddie şi Anne, care ţineau foarte mult la ea.

Categoric însă, pentru ultimele trei săptămîni de sarcină trebuia să meargă la Cairns.

- Şi încercaţi să-l faceţi pe soţul ei să vină să o vadă, striga el la Luddie.

Meggie îi scrisese imediat lui Luke, anunţîndu-l că e însărcinată, plină de convingerea fermă că ceea ce el nu dorise era de acum un fapt împlinit, iar Luke va fi nebun de fericire cînd va afla. Scrisoarea lui de răspuns îi scoase iluziile din cap. Era furios. În ceea ce-l privea, faptul că devenea tată, pentru el nu însemna decît că avea două guri de hrănit, în loc de una. Pentru Meggie asta a fost o pilulă amară şi greu de digerat, dar a înghiţit-o; nu avea de ales. Acum, copilul care venea, o lega de el la fel de mult ca şi mîndria.

Dar îi era rău, se simţea neajutorată şi lipsită de dragoste; nici copilaşul nu o iubea, parcă nu-şi dorea să fie conceput şi născut. Îl simţea în ea, simţea protestul slab al micii creaturi împotriva ideii de a deveni o fiinţă. Dacă ar fi suportat drumul de o mie de mile, ar fi plecat acasă, dar doctorul Smith a respins ferm ideea. Să plece cu trenul pentru o săptămînă, sau mai mult, chiar cu pauze, tot ar fi însemnat să sacrifice copilul. Totuşi, pe măsură ce trecea timpul, simţea din ce în ce mai mult nevoia să fie cu cineva care să o iubească; copilul care creştea în ea, devenea din ce în ce mai greu şi începu să-l privească cu resentiment.

Doctorul Smith le spuse că ar trebui să plece mai repede la Cairns; nu era sigur că Meggie va supravieţui naşterii. Presiunea sîngelui era recalcitrantă, continua să crească; vorbea de toxicitate şi alţi termeni medicali lungi, care îi înspăimîntară pe Annie şi pe Luddie şi acceptară, oricît de mult şi-ar fi dorit să vadă copilul născîndu-se la Himmelhoch.

La sfîrşitul lui mai, îi rămîneau încă patru săptămîni de sarcină, patru săptămîni pînă cînd Meggie se elibera de

această povară insuportabilă, de acest copil nerecunoscător. Începuse să- l urască, fiinţa aceasta pe care şi-o dorise atît de mult, înainte de a descoperi cît necaz poate aduce. *DE CE* crezuse că Luke va aştepta cu nerăbdare copilul cînd va descoperi că este o realitate? Nimic din atitudinea lui, sau din comportamentul lui, încă imediat după căsătorie, nu o lăsase să creadă aşa ceva. În cele din urmă recunoscu că timpul nu era decît un alt dezastru, abandonă mîndria prostească şi încercă să mai salveze ce se putea din ruine. Toate motivele căsătoriei lor erau false; el, pentru banii ei, ea, ca să fugă de Ralph de Bricassart, încercînd totuşi să-l evoce pe Ralph. Nu existase nici cel mai mărunt semn de dragoste şi numai dragostea îi mai putea ajuta pe ea şi pe Luke să depăşească dificultăţile ivite din scopurile diferite pe care le aveau şi le doreau fiecare.

Era ciudat, dar nu părea să fie în stare să-l urască pe Luke, în timp ce, pe Ralph îl ura din suflet. Totuşi la vremea adevărului, Ralph fusese mult mai cinstit şi mai bun cu ea, decît Luke. Niciodată nu o încurajase să viseze la el, să-l iubească altfel decît ca preot şi prieten, chiar în cele două ocazii cînd o sărutase, fusese iniţiativa ei.

Atunci, de ce să fie furioasă pe el? De ce să-l urască pe Ralph şi nu pe Luke? Să-şi blameze frica şi greşelile, uriaşul sentiment de ultragiere pe care-l simţea, pentru că el o respinsese în modul constant, stupid care a dus la o căsătorie cu Luke O'Neill; trădare şi faţă de ea şi faţă de Ralph. Nu conta că nu se putea niciodată căsători cu el, nu conta că nu se putea culca cu el, să aibă un copil de la el. Nu conta că el *NU* o dorea; rămînea realitatea că ea îl dorea pe el şi nu trebuia să accepte mai puţin de atît.

Ştiind că răul nu putea schimba situaţia, se

căsătorise totuşi cu Luke O'Neill, purta acum copilul lui Luke O'Neill. Cum mai putea fi fericită la gîndul că avea copilul lui Luke O'Neill, cînd el nici nu-l dorea? Bietul micuţ. Cel puţin, cînd se va naşte, va fi o mică identitate şi va putea fi iubit ca atare. Numai că... Ce n-ar da pentru copilul lui Ralph de Bricassart? Imposibilul, tot ce nu se putea cere! Servea o instituţie care dorea să-l aibă în întregime, chiar şi acea parte din el care Bisericii nu-i era de folos, bărbăţia. Această Mamă Biserică cerea de la el un sacrificiu faţă de puterea ei ca instituţie, astfel îl irosea, îl scotea din rîndul oamenilor, se asigura foarte bine ca ceea ce interzicea era pentru totdeauna interzis. Într-o zi va plăti pentru această lăcomie. Va veni o zi cînd nu vor mai exista Ralphi de Bricassart, pentru că vor înţelege valoarea bărbăţiei lor şi nu vor mai accepta acest sacrificiu, care oricum nu avea nici o valoare.

Deodată se ridică şi ajunse cu greu în salon, unde Anne citea un roman de Norman Lindsay *"Grămada Roşie"*, care-i făcea o adevărată plăcere.

- Anne, cred că-ţi vei realiza dorinţa.

Anne o privi absentă.

- Ce-ai spus, draga mea?

- Sună-l pe doctorul Smith, nasc afurisitul ăsta de copil aici şi acum!

- Dumnezeule! Intră în dormitor şi stai întinsă - nu în camera ta, în camera noastră!

Înjurînd meandrele soartei şi hotărîrea copiilor, doctorul Smith plecă în fugă din Dungloe, cu maşina lui veche, aducînd cu sine şi moaşa locală şi cît de multe echipamente putea din cocioaba de spital. N-avea rost să o ducă acolo; acelaşi lucru îl putea face şi la Himmelhoch. Dar ea, ea ar fi trebuit să fie la Cairns acum.

- L-aţi anunţat pe soţul ei? întrebă el urcînd treptele cu moaşa în urma lui.

- I-am trimis o telegramă. Este în camera mea; m-am

gîndit că este mai mult spaţiu.

Mişcîndu-se cu greu, Anne intră în dormitor. Meggie stătea întinsă, cu ochii mari, nu dădea nici un semn de durere, cu excepţia unui spasm ocazional, cînd îşi încleşta mîinile. Întoarse capul şi-i zîmbi Annei şi Anne văzu că este speriată.

- Mă bucur că nu m-am dus la Cairns, spuse; mama mea nu a mers niciodată la un spital şi tata mi-a spus o dată că i-a fost tare greu cu Hal. Dar a supravieţuit şi eu o să supravieţuiesc. Noi sîntem rezistente, femeile Cleary.

Multe ore mai tîrziu, doctorul i se alătură Annei pe verandă.

- Este o treabă lungă şi grea pentru fetiţa asta. Prima naştere nu este uşoară, dar copilul ăsta nu stă bine şi ea se epuizează, dar nu reuşeşte să-l nască. Dacă era la Cairns i se făcea cezariană, dar aici nu pot.

- Va trebui să nască aici, chinuindu-se singură.

- Este conştientă?

- Este generoasă! Nu ţipă, nu se vaită. Femeile care sînt bune, de obicei se chinuie cel mai mult. Mă tot întreabă dacă a venit Ralph, iar eu trebuie să-i spun ceva, să o mint. Parcă ziceai că pe soţul ei îl cheamă Luke?

- Da.

- Hmmm! Ei bine, poate de aceea întreabă de acest Ralph, cine-o fi el. Luke nu se poartă prea frumos cu ea, nu-i aşa?

- Luke este un ticălos.

Anne privi în zare, sprijinindu-se de balustrada verandei. Pe drumul dinspre Dunny văzu venind un taxi, care luă curba spre Himmelhoch. În maşină se vedea un bărbat brunet şi se umplu de bucurie.

- Nu-mi vine să-mi cred ochilor, cred că, în sfîrşit a venit Luke, şi-a amintit că are o soţie!

- Eu am să plec, te las pe tine să-i vorbeşti, Anne. Ei n-am să-i spun încă; dacă nu e el? Dacă este el, dă-i o

ceaşcă de ceai şi lasă morala pentru mai tîrziu. Cred că are nevoie de un întăritor.

Taxiul se apropie. Spre surpriza lui Anne, şoferul ieşi din maşină şi deschise uşa pasagerului din spate. Joe Castiglione, singurul taximetrist din Dunny, nu prea făcea astfel de gesturi de politeţe.

- Himmelhoch, Eminenţă, spuse aplecîndu-se adînc.

Un bărbat într-o sutană neagră ieşi din maşină şi atunci Anne văzu că în talie avea o eşarfă purpurie. Cînd bărbatul se întoarse spre ea, Anne crezu pentru o clipă că Luke O'Neill îi joacă o festă. Apoi observă că acest om este cu mult, mult mai diferit de Luke şi cam cu zece ani mai bătrîn. Dumnezeule! gîndi ea, în timp ce figura graţioasă se apropia, urcînd scările cîte două. Este cel mai frumos bărbat pe care l-am văzut în viaţa mea! Un Arhiepiscop, nici mai mult, nici mai puţin! Ce treabă putea avea un arhiepiscop catolic, cu familia modestă a luteranilor Muller?

- Doamna Muller? întrebă el zîmbindu-i cu nişte ochi blînzi şi albaştri. Se purta de parcă ar fi văzut multe lucruri, pe care ar fi vrut să nu le fi văzut şi de parcă ar fi reuşit să-şi ignore sentimentele.

- Da, eu sînt Anne Muller.

- Sînt Arhiepiscopul Ralph de Bricassart, Legatul Papal al Sfîntului Părinte pentru Australia. Am înţeles că la dumneavoastră locuieşte o doamnă O'Neill?

- Da, domnule Ralph. *RALPH? ACESTA* era Ralph?

- Sînt un vechi prieten al ei, pot să-i vorbesc?

- Ştiţi, sînt convinsă că ar fi încîntată, domnule Arhiepiscop - nu, nu m-am exprimat corect, nu-i aşa? Nu se spune domnule Arhiepiscop, se spune Eminenţă, cum v-a spus Joe Castiglione. Da, după cum spuneam, ea ar fi fost încîntată, dacă s-ar fi aflat în altă stare, dar în acest moment Meggie trebuie să nască şi suferă foarte mult.

Abia atunci observă că el nu-şi pierduse deloc

sentimentele, le disciplinase numai foarte bine. Avea ochii atît de albaştri, încît simţi că se pierde în profunzimea lor, dar ceea ce mai văzu în ei, o făcu să se întrebe ce însemna Meggie pentru el şi ce însemna el pentru ea.

- Am *ŞTIUT* că ceva nu e bine! Am simţit că ceva nu este în ordine, de foarte mult timp; dar în ultima vreme grija mea a devenit o obsesie. Trebuia să vin să văd cu ochii mei. Vă rog, lăsaţi-mă să o văd! Fie şi numai pentru că sînt preot.

Anne nici nu intenţiona să-l oprească.

- Veniţi Eminenţă, pe aici. Şi porni legănîndu-se între cele două cîrje, continuînd să se gîndească. Este casa curată? Am şters praful? Am aruncat resturile de miel? Ce moment şi-a ales şi omul acesta să-i viziteze! Luddie, nu termini odată cu tractorul? Nu vii o dată acasă? Băiatul trebuia să te găsească de mult!

Ralph trecu repede pe lîngă doctorul Smith şi pe lîngă moaşă, de parcă aceştia nici n-ar fi existat şi căzu în genunchi lîngă pat, prinzînd-o pe Meggie de mînă.

Ea se smulse din coşmarul pe care-l avea şi văzu faţa pe care-o iubea atît de mult, aproape de ea, frumosul păr negru avea fire albe, frumoasele lui trăsături aristocratice îl arătau parcă puţin slăbit, iar frumoşii ochi albaştri o priveau cu dragoste. Cum putuse oare să-l confunde pe Luke, cu el? Nu mai era nimeni ca el, iar pentru ea, nu va mai exista nimeni, niciodată; ea trădase sentimentul pe care-l avea pentru el. Luke era partea întunecată a oglinzii; Ralph era ca soarele, dar şi tot atît de îndepărtat, ca soarele! Oh, cît era de bine că-l vedea!

- Oh, Ralph, ajută-mă, spuse.

El îi sărută mîna cu pasiune, apoi o lipi de obraz.

- Întotdeauna scumpa mea Meggie, ştii asta!

- Roagă-te pentru mine şi copil. Dacă ne poate salva cineva, tu eşti acela. Tu eşti mult mai aproape de

Dumenzeu, decît noi. Pe noi nu ne vrea nimeni, nu ne-a vrut nimeni niciodată, nici tu!

- Unde este Luke?

- Nu ştiu şi nici nu-mi pasă. Ea închise ochii şi-şi roti capul pe pernă, dar degetele îl ţineau pe el încleştate.

Într-un tîrziu, doctorul Smith îl bătu pe umăr.

- Eminenţă, cred că ar trebui să plecaţi.

- Dacă-i este viaţa în pericol, vă rog să mă chemaţi.

- Imediat, Eminenţă.

În sfîrşit, Luddie reuşise să ajungă acasă, era agitat pentru că nu vedea pe nimeni şi nu îndrăznea să intre în dormitor.

- Anne, cum se simte? îşi întrebă soţia, cînd aceasta ieşi din dormitor cu Arhiepiscopul.

- Pînă acum încă nimic. Doctorul nu vrea să se pronunţe, dar cred că are speranţe. Luddie, avem un musafir. Dumnealui este Arhiepiscopul Ralph de Bricassart, un vechi prieten de-al lui Meggie.

Mult mai stăpîn pe el, decît soţia lui, Luddie se lăsă într-un genunchi şi sărută inelul de pe mîna care i se întinse.

- Luaţi loc, Eminenţă, mai vorbiţi cu Anne pînă fac eu un ceai.

- Deci dumneata eşti Ralph, spuse Anne, rezemîndu-şi cîrjele de o măsuţă de bambus, în timp ce preotul se aşeza în faţa ei, cu sutana împrăştiată în jurul lui, de sub care se vedeau bine cizmele. Îşi încrucişă picioarele. Era un gest efeminat, dar era preot, nu conte; totuşi era ceva foarte viril în acest bărbat. Probabil că nu era atît de bătrîn, cum crezuse la început; în jur de patruzeci. Ce pierdere pentru acest om magnific!

- Da, eu sînt Ralph.

- Încă de cînd au început durerile, a tot întrebat de cineva Ralph. Am fost uimită. Nu-mi amintesc să fi pomenit vreodată de acest nume.

- N-ar fi făcut-o.

- De unde o cunoaşteţi pe Meggie, Eminenţă? De cît timp?

Preotul zîmbi îngrijorat şi-şi împreună mîinile frumoase, ca un acoperiş de biserică.

- O cunosc pe Meggie de cînd avea zece ani, din ziua în care a sosit din Noua Zeelandă. Pot să spun, fără să greşesc, că am trecut împreună cu ea prin foc şi spadă, prin viaţă şi moarte. Prin tot ceea ce trebuie să suportăm, pînă la moarte. Meggie este oglinda în care sînt obligat să-mi văd moralitatea.

- O iubeşti! Tonul Annei era surprins.

- Întotdeauna am iubit-o!

- Este o tragedie pentru amîndoi.

- Multă vreme am sperat să fie numai pentru mine. Povesteşte-mi despre ea, ce s-a întîmplat cu ea de cînd s-a căsătorit. Nu am văzut-o de mulţi ani, dar n-am fost fericit.

- Am să-ţi spun, dar numai după ce-mi spui tot despre Meggie. Nu vreau nimic personal; numai ce viaţă a dus înainte de a veni la Dunny. Nu ştim absolut nimic despre ea, decît că locuia undeva lîngă Gillanbone. Am vrea să ştim mai multe, pentru că o iubim. Dar nu ne-a spus niciodată nimic; mîndria cred.

Luddie veni cu o tavă cu ceai şi gustări şi se aşeză, în timp ce preotul le făcea o descriere generală a vieţii duse de Meggie, înainte de a se mărita cu Luke.

- N-aş fi ghicit o mie de ani! Cînd te gîndeşti că Luke O'Neill a avut obrăznicia să o ia de acolo şi să o oblige să muncească drept menajeră! Şi a mai avut tupeul să stipuleze în contract că tot salariul ei va fi depus la bancă, în contul *LUI!* Ştii că micuţa n-a avut niciodată un penny pentru ea, de cînd e la noi? I-am spus lui Luddie să-i dea bani înainte de Crăciun, dar pînă atunci avea nevoie de atît de multe lucruri, că s-au cheltuit imediat şi

n-a mai vrut să ia alţii de la noi.

- N-o compătimiţi pe Meggie; nu cred că ea se compătimeşte, mai ales dacă nu are bani. Banii i-au adus puţine satisfacţii, la urma urmei. Ştie unde să meargă dacă are nevoie de ei. Aş spune că, mai degrabă indiferenţa lui Luke a rănit-o, mai mult decît lipsa de bani. Biata mea Meggie!

Anne şi Luddie încercau să-şi imagineze viaţa lui Meggie, în timp ce Arhiepiscopul de Bricassart încă mai stătea cu mîinile împreunate, cu privirea aţintită pe un palmier. Nu i-a tresărit nici un muşchi pe faţa-i frumoasă, nu i s-a văzut nici o schimbare în frumoşii lui ochi. Învăţase foarte multe în serviciul lui Vittorio Scarbanza, Cardinal di Contini-Verchese.

Cînd povestea se termină, el oftă şi îşi îndreptă privirea spre feţele lor neliniştite.

- Ei bine, se pare că trebuie să o ajutăm noi, dacă Luke nu vrea. Dacă Luke nu o vrea deloc, mai bine se întoarce la Drogheda. Ştiu că nu vreţi să o pierdeţi, dar, pentru binele ei, încercaţi să o convingeţi să plece acasă. Am să vă trimit un cec de la Sydney, ca să nu-i fie ruşine să-i ceară fratelui ei bani. Cînd va ajunge acasă le poate spune ce doreşte. Privi uşa dormitorului şi se mişcă neliniştit. Doamne, fă se nască cu bine copilul!

Dar copilul nu se născu decît după douăzeci şi patru de ore, cînd Meggie era aproape moartă de durere şi epuizare. Doctorul Smith îi dăduse doze puternice de laudanum, pentru că atunci acesta era cel mai bun medicament, după părerea lui demodată; ea se tîrîse cu greu prin coşmar după coşmar, lucrurile se rupeau şi se adunau şi totul în jur urla. Din cînd în cînd vedea faţa lui Ralph, apoi se scufunda din nou într-un ocean de durere; dar imaginea lui persista în subconştient şi, în timp ce el o veghea, ea ştia că nici ea, nici copilul nu vor muri.

Făcînd o mică pauză, în timp ce moaşa se ocupa de

tot, ştiind că nici un pacient de-al lui nu murea, doctorul Smith ascultase aproape toată povestea.

- Ai dreptate, Anne, spuse el, călăritul este probabil unul din motivele durerilor de acum. Cînd s-a renunţat la şaua pe o parte, pentru femeile care aveau mult de călărit au fost multe necazuri. S-au dezvoltat alţi muşchi.

- Am auzit că asta-i o poveste pentru copii, spuse Arhiepiscopul.

Doctorul Smith îl privi maliţios. Nu-i plăceau preoţii catolici, pe toţi îi considera nebuni.

- Crezi ce vrei, spuse. Dar spune-mi, Eminenţă, dacă ar fi să alegem între copil şi Meggie, ce ne-ar sfătui conştiinţa ta?

- Biserica crede un singur lucru, doctore. Nu trebuie să se facă o astfel de alegere. Nu trebuie să condamnăm copilul pentru a salva mama, dar nici mama, pentru a salva copilul. Zîmbi spre doctor la fel de maliţios. Dar dacă vom ajunge la asta, eu nu voi ezita să-ţi cer să o sălvezi pe Meggie, şi la naiba cu copilul!

Doctorului i se tăie respiraţia, rîse, îl bătu pe spate.

- Frumos din partea ta! Stai liniştit, nu voi difuza ce ai spus. Dar dacă copilul va trăi, nu văd de ce ne-am gîndi la asta.

Dar Anne se gîndea în sinea ei: mă întreb care ţi-ar fi fost răspunsul, dacă copilul ar fi fost al tău, Arhiepiscopule?

Cam după trei ore, soarele se îndrepta trist spre muntele Bartle Frere, iar doctorul Smith ieşea din dormitor.

- Gata, spuse cu oarecare satisfacţie în glas. Meggie mai are un drum lung înaintea ei, dar va fi bine, cu voia Domnului. Copilul este zbîrcit şi slab, o fetiţă de cinci pfunzi cu un cap enorm şi cu cel mai otrăvitor păr roşu pe care l-am văzut în viaţa mea la un nou născut. Nu puteai să o omori pe micuţă, era cît pe ce!

Jubilînd, Luddie desfăcu sticla de şampanie, pe care o păstrase numai pentru asta şi toţi cinci ridicară paharele: preot, doctor, moaşă, fermier şi handicapată, toţi toastară pentru sănătatea şi binele mamei şi copilului. Era întîi iunie, prima zi a iernii australiene.

A fost trimisă o doică să o înlocuiască pe moaşă, care trebuia să stea pînă cînd Meggie va fi în afară de orice pericol. Doctorul şi moaşa au plecat, Anne, Luddie şi Arhiepiscopul au intrat să o vadă pe Meggie. Părea atît de slăbită şi mică în patul dublu, încît, Arhiepiscopul fu obligat să mai înregistreze o durere în străfundurile minţii sale, pentru a o analiza mai tîrziu. Meggie, Meggie a mea sfîşiată şi bătută... Te voi iubi întotdeauna, dar nu-ţi voi putea face ce ţi-a făcut Luke O'Neill, oricît m-ai urî.

Bucata de om răspunzătoare pentru toate acestea stătea într-un coş, lîngă perete, neluată în seamă de nimeni. Îşi striga resentimentul şi continua să ţipe într-una. În cele din urmă, doica o duse în camera special pregătită pentru ea.

- Sigur nu are nimic la plămîni, zîmbi Arhiepiscopul şi se aşeză pe marginea patului, strîngînd mîna palidă a lui Meggie.

- Nu prea cred că-i place viaţa, răspunse Meggie, zîmbind şi ea.

Părea îmbătrînit! Suplu ca întotdeauna, dar cu mult mai îmbătrînit. Întoarse capul spre Anne şi Luddie şi le întinse cealaltă mînă.

- Dragii şi bunii mei prieteni! Ce m-aş fi făcut fără voi? Aveţi veşti de la Luke?

- Am primit o telegramă în care transmite că nu poate veni, pentru că e prea ocupat, dar îţi doreşte noroc.

- Generos, spuse Meggie.

Anne se aplecă şi o sărută pe obraz.

- Te lăsăm să vorbeşti cu Arhiepiscopul, dragă. Sînt sigură că aveţi multe să vă spuneţi. Sprijinindu-se pe

Luddie, îi făcu semn doicii, care privea la preot ca şi cum nu-şi putea crede ochilor.

- Vino Nettie, hai să bem un ceai. Eminenţa sa o să ne spună dacă Meggie are nevoie de ceva.

- Cum o s-o numeşti pe gălăgioasa ta fiică? întrebă el cînd uşa se închise şi erau singuri.

- Justine.

- Este frumos, dar de ce l-ai ales pe ăsta?

- Am citit o carte şi mi-a plăcut.

- N-o vrei, Meggie?

Faţa ei se aprinse şi rămase numai ochi; erau blînzi, plini de o lumină ceţoasă, nu era ură, dar nici dragoste.

- Cred că o doresc. Da, o doresc. Am recurs la multe şiretlicuri ca s-o am. Dar în timpul sarcinii nu am simţit nimic pentru ea, am simţit numai că ea nu mă vrea. Nu cred că Justine îmi va aparţine vreodată, mie sau lui Luke, sau altcuiva. Cred că va fi întotdeauna preocupată numai de ea.

- Trebuie să plec, Meggie, îi spuse el blînd.

Ochii ei deveniră duri şi mai strălucitori, gura se desfigură într-o încercare de zîmbet.

- Mă aşteptam la *ASTA!* Ciudat cum bărbaţii din viaţa mea dispar încet, încet, nu-i aşa?

- Nu-mi vorbi aşa, Meggie. Nu suport să te las cu gîndul la asta. Indiferent prin ce ai trecut, ţi-ai păstrat blîndeţea şi acesta este lucrul la care ţin cel mai mult. Nu te schimba! Nu te aspri, numai din cauza asta. Ştiu că te gîndeşti că este groaznic să fii conştientă că Luke nu vine să te vadă, dar te rog, nu te schimba. N-ai mai fi Meggie a mea.

Şi totuşi ea îl privea ca şi cum l-ar fi urît.

- Termină, Ralph! Nu sînt Meggie a ta, n-am fost niciodată! Nu m-ai vrut, m-ai trimis în braţele lui Luke. Ce-ţi imaginezi că sînt? Vreun sfînt, sau vreo călugăriţă? Ei bine, nu sînt! Sînt un om normal, iar tu mi-ai ruinat

viaţa! Toţi aceşti ani în care te- am iubit, am dorit să te uit, apoi m-am măritat cu un bărbat care-ţi semăna puţin, dar nici el nu mă vrea, nu are nevoie de mine! Cer atît de mult de la un bărbat, dacă doresc să aibă nevoie de mine?

Începu să plîngă, se stăpîni; pe faţă i se desenau linii fine de durere, pe care nu le mai văzuse la ea pînă acum şi ştiu că nu vor dispărea odată cu refacerea organismului.

- Luke nu este un om rău, este chiar un om plăcut, continuă. Un om şi atît. Semănaţi, molii uriaşe care vă fărîmaţi în faţa unei lumini de după o sticlă, care este atît de limpede, dar ochii voştri nu o văd. Şi dacă totuşi reuşiţi orbecăind să ajungeţi chiar în mijlocul flăcării, ardeţi şi muriţi. Şi în tot acest timp, acolo, în întuneric, există dragoste şi copii. Dar vedeţi? Doriţi? Nu! Porniţi înapoi după flacără, luptaţi fără noimă să ajungeţi la ea şi iar vă ardeţi!

Nu ştia ce să-i spună, era o latură a ei, pe care nu o cunoştea. Oare existase întotdeauna? Sau o căpătase din cauza necazurilor şi a uitării în care trăia? Meggie, să spună ea astfel de lucruri? Abia dacă auzise ce spusese ea, era atît de tulburat încît nu ştia ce să-i spună şi astfel nu înţelese că totul venea din singurătate şi din sentimentul de vinovăţie.

- Îţi aminteşti trandafirul pe care mi l-ai dat în noaptea în care am părăsit Drogheda? întrebă tandru.

- Da, îmi amintesc. Abia şoptise cuvintele, asprimea din glas îi dispăru. Ochii ei îl priveau acum, ca un suflet plin de speranţă.

- Încă îl mai port în cartea de rugăciuni. De fiecare dată cînd văd un trandafir de culoarea aceea, îmi amintesc de tine. Meggie, te iubesc. Tu eşti trandafirul meu, cea mai frumoasă imagine umană, care mi-a pătruns în viaţă.

Iar i se schimonosi gura, iar îi luciră tensionaţi ochii, luceau cu mîndrie şi cu ură.

- O imagine, un gînd! O imagine *UMANĂ!* Da, asta e tot ce sînt eu pentru tine! Nu eşti decît un nebun romantic şi visător, Ralph de Bricassart! Nu ai idee despre cum este viaţa, nu eşti mai mult decît o molie, aşa cum ţi-am spus! Nu-i de mirare că eşti preot! Tu nu ai fi în stare să trăieşti printre oameni normali, chiar dacă ai fi un om normal nu ai fi mai bun decît Luke! Ai spus că mă iubeşti, dar nici n-ai idee ce înseamnă dragostea; spui cuvinte memorate pentru că ţi se pare că sună bine! Mă întreb de ce voi, bărbaţii, nu v-aţi gîndit să renunţaţi cu totul la femei, pentru că asta aţi dori să faceţi, nu? Ar trebui să găsiţi o soluţie să vă însuraţi unul cu altul; aţi fi extrem de fericiţi!

- Meggie, te rog, nu! Nu vorbi aşa!

- Pleacă! Nici nu vreau să te mai privesc! Ai uitat un lucru în privinţa preţiosului tău trandafir, Ralph - are spini, spini periculoşi care te agaţă!

Ralph ieşi din cameră fără să privească înapoi.

Luke nu se deranjase să răspundă la telegrama care-l informă că era fericitul tată al unei fetiţe de cinci pfunzi, numită Justine. Meggie începu să se refacă încet, iar copilul să ia în greutate. Poate, dacă ar fi putut să o alăpteze, s-ar fi legat puţin de micuţa cu un temperament atît de rebel, dar nu avea deloc lapte. Este o ironie a soartei, gîndi ea. Schimba cu grijă sticla cu lapte pentru micuţa cu faţa roşie şi capul roşu, aşa cum îi dicta conştiinţa, aşteptînd cu răbdare să-i apară vreun sentiment, o emoţie binefăcătoare. Dar această emoţie nu-i apăru; nu simţea nici o dorinţă să mîngîie micuţa faţă, să o acopere de sărutări, să-i muşte degeţelele, să facă toate acele mici gesturi copilăreşti pe care le fac mamele copiilor lor. Nu-l simţea ca pe copilul ei, iar

micuţa nu o simţea şi nu o dorea mai mult prin preajmă. Nici nu-şi amintea să-i spună "ea", se gîndea la ea ca la un obiect.

Annei şi lui Luddie nici nu le trecea prin cap că Meggie nu o adora pe micuţă, că simţea mai puţin pentru Justine decît simţise pentru copiii mamei ei. De cîte ori plîngea Justine, Meggie sărea să o legene, era întotdeauna aproape să o ia în braţe şi niciodată nu a fost un copil mai bine îngrijit şi cu scutecele mereu uscate. Ciudat era însă altceva, parcă Justine nu-şi dorea să fie luată în braţe, legănată; se liniştea mult mai repede dacă era lăsată în pace şi singură.

Pe măsură ce trecea timpul, se făcea şi mai frumoasă. Pielea ei infantilă îşi pierduse roşeaţa, căpătă o transparenţă albă, care se potrivea foarte bine cu părul roşu, braţele şi picioarele deveniră dolofane. Părul începu să se cîrlionţeze şi căpătă definitiv nuanţa de roşu pe care o avusese Paddy.

Toţi aşteptau nerăbdători să vadă ce culoare vor avea ochii, Luddie paria pe albastrul tatălui ei, Anne pe verdele mamei, Meggie nu avea păreri. Dar ochii Justinei se dovediră, fără putinţă de tăgadă, ochii ei şi numai ai ei. La şase săptămîni începură să se schimbe şi la nouă săptămîni căpătară forma şi culoarea definitivă. Nu mai văzuse nimeni ceva asemănător. În jurul irisului avea un inel de gri mai închis, dar irisul era atît de deschis că nu puteai să-ţi dai seama dacă era albastru sau gri; cea mai apropiată descriere ar fi, să spunem, alb închis. Erau extrem de incomozi, parcă nu erau umani, parcă ar fi fost orbi; pe măsură ce trecea timpul se liniştiră pentru că Justine vedea cu ei.

Deşi nu le-o spusese, doctorul Smith fusese îngrijorat de mărimea capului ei şi o supraveghe atent în următoarele şase luni de viaţă; se întreba, mai ales după ce văzuse acei ochi ciudaţi, dacă nu cumva avea ceea ce

el numea, apă la creier, deşi noile cărţi îi spuneau "Hidrocefalus". Dar se părea că Justine nu suferea de nici o boală, nici o disfuncţie cerebrală, nici o malformaţie; pur şi simplu avea un cap mare şi pe măsură ce creştea, restul corpului începea să se dimensioneze după cap.

Luke rămase departe de ele. Meggie îi scrisese de mai multe ori, dar el nici nu-i răspunsese, nici nu veni să vadă copilul. Într-un fel, ea era bucuroasă; n-ar fi ştiut ce să-i spună şi nici nu credea că va fi prins în mreje de ciudata creatură, care era fiica sa. Dacă Justine ar fi fost un fiu mare şi vînjos, poate ar fi cedat, dar Meggie era extrem de fericită că nu era băiat. Era dovada vie că Luke O'Neill nu era perfect, pentru că, dacă ar fi fost, nu ar fi avut decît băieţi.

Copilul se întrema mai repede decît Meggie, după chinurile naşterii. Pe la patru luni începu să nu mai plîngă şi să se amuze singură în coşul ei, trăgînd de jucăriile colorate din jurul ei. Dar nu zîmbea niciodată la nimeni, oricît s-ar fi străduit toţi.

Sezonul ploilor a venit devreme, în octombrie; era foarte umed. Umiditatea urca pînă la 100 de procente; în fiecare zi, patru ore de ploaie bîntuiau Himmelhoch, înmuind pămîntul roşu, udînd trestia, umplînd albia rîului Dungloe, dar nu peste maluri, pentru că era foarte aproape de vărsarea lui în mare. Justine stătea în leagănul ei, contemplînd lumea din jurul ei, Meggie stătea mohorîtă privind cum dispare Muntele Bartle Frere în perdeaua de ploaie densă şi cum apare din nou.

Soarele va ieşi în curînd, din pămînt vor ieşi aburi fierbinţi, frunzele trestiei vor străluci cu boabe de diamante, rîul parcă era un şarpe uriaş. Deodată, chiar deasupra capului, se contură un curcubeu dublu, perfect în cele două arcuri ale sale, atît de bogat în culori, contrastînd puternic cu cerul cenuşiu, încît tot peisajul din Queensland păli şi se micşoră. Dar fiind Queensland

nu-şi pierdu totuşi lumina eterică şi Meggie crezu că înţelege de ce ţinutul Gillanbone era atît de cenuşiu în peisaj; Queensland îi uzurpase partea de culoare, luase toată paleta.

Pe la începutul lui decembrie, Anne veni pe verandă lîngă ea, privind-o. Oh, era slabă şi lipsită de viaţă! Chiar frumosul ei păr se mohorîse.

- Meggie, nu ştiu dacă am făcut bine, sau rău, dar am făcut-o şi vreau să mă asculţi, înainte de a spune nu.

Meggie se întoarse de la curcubeu, zîmbind.

- Vorbeşti foarte solemn, Anne! Ce trebuie să ascult?

- Luddie şi cu mine, sîntem îngrijoraţi în privinţa ta. Nu te-ai refăcut cum trebuie, după naşterea Justinei, acum au venit şi musonii şi arăţi chiar mai rău. Nu mănînci, slăbeşti. Nu m-am gîndit că ai să te obişnuieşti vreodată cu climatul de aici, dar, cîtă vreme nu ai fost bolnavă, ai reuşit oarecum să te menţii. Acum eşti bolnavă şi dacă nu facem ceva, cred, ai să te îmbolnăveşti şi mai rău. Îşi trase respiraţia. Acum cîteva săptămîni am scris unei prietene de la un birou de turism şi ţi- am rezervat un bilet de vacanţă. Şi să nu te aud că protestezi cu cheltuielile; n-o să vă afecteze veniturile, nici ale lui Luke, nici ale noastre. Arhiepiscopul ne-a trimis un cec substanţial pentru tine, iar fratele tău ne-a trimis un cec pentru tine şi fetiţă - cred că a vrut să-ţi sugereze să mergi puţin acasă; cecul vine de la toţi locuitorii Droghedei. După ce ne-am sfătuit, eu şi Luddie am hotărît că cel mai bun lucru pentru tine, pe care-l putem face noi, este să te trimitem în vacanţă. Nu cred că este cea mai bună idee acum să te duci la Drogheda. Noi credem că tu ai nevoie acum de un timp de meditaţie. Nu ai nevoie de Justine, nici de noi, nici de Luke, nici de Drogheda. Ai fost vreodată plecată singură, Meggie? Cred că a venit vremea. Aşa că ţi-am rezervat o cabană pe insula Matlock pentru două luni, de la începutul lui

ianuarie pînă la începutul lui martie. Eu şi Luddie vom avea grijă de Justine. Ştii că nu i se poate întîmpla nimic, dar dacă vom fi puşi în situaţia să avem chiar o foarte mică problemă cu ea, ai cuvîntul nostru că te vom anunţa imediat, insula are telefon şi vei putea veni foarte repede.

Curcubeele dispăruseră, dispăruse şi soarele; se pregătea din nou de ploaie.

- Anne, dacă nu eraţi voi, tu şi Luddie, în aceşti ultimi ani, cred că aş fi înnebunit. Îţi dai seama! Cîteodată, noaptea, mă trezesc şi mă întreb ce s-ar fi întîmplat cu mine dacă Luke m-ar fi dus la nişte oameni mai răi, mai puţin generoşi? Voi aţi avut mai multă grijă de mine, decît a avut Luke.

- Prostii! Dacă Luke te-ar fi dus la nişte oameni severi, te-ai fi întors la Drogheda şi cine mai ştie ce s-ar fi întîmplat? Poate că aşa ar fi fost mai bine.

- Nu, povestea asta cu Luke nu este deloc plăcută, dar este mult mai bine pentru mine să o rezolv singură.

Ploaia începu să spele tot în cale, ducînd spre rîu totul, ca un aspirator uriaş.

- Ai dreptate, nu mă simt bine, spuse Meggie. Nu m-am simţit bine încă de cînd s-a conceput Justine. Am încercat să-mi revin, să-mi adun toate forţele, dar cred că sînt momente cînd omul ajunge la limită şi nu mai are energie să facă nimic. Oh, Anne, sînt atît de obosită şi descurajată!

Nici pentru Justine nu sînt o mamă bună şi datoria mea este să fiu o mamă bună. Din cauza mea există ea; ea nu ne-a cerut-o. Dar cel mai mult sînt descurajată din pricina lui Luke, pentru că nu- mi dă măcar şansa să-l fac fericit. Nu vrea să trăiască cu mine, nu mă lasă să-i fac un cămin, nu vrea să avem copii. Nu-l iubesc - niciodată nu l-am iubit aşa cum o femeie iubeşte bărbatul cu care se căsătoreşte şi poate că a simţit asta de la început. Poate că dacă l-aş fi iubit, lucrurile mergeau altfel, de la bun

început. Cum pot să-l învinovăţesc pe el? Cred că numai eu sînt vinovată.

- Îl iubeşti pe Arhiepiscop, nu-i aşa?

- De cînd eram copil! Cînd a venit, m-am purtat dur cu el. Bietul Ralph! Nu aveam nici un drept să-i spun ce i-am spus, pentru că el nu m-a încurajat niciodată, ştii! Sper că între timp a înţeles că eram în dureri, eram epuizată şi foarte nefericită. Nu mă puteam gîndi decît că, de fapt, trebuia să fie copilul lui, dar că nu va fi niciodată un copil al său, n-ar putea să existe un astfel de copil. Dar nu-i cinstit! Preoţii protestanţi se pot însura, de ce nu pot şi cei catolici? Şi să nu-mi spui că misionarii nu au grijă de credincioşii lor, la fel de bine ca preoţii catolici, pentru că nu te cred. Am întîlnit preoţi fără inimă şi misionari minunaţi. Din cauza celibatului preoţilor, a trebuit să mă îndepărtez de Ralph, să-mi fac viaţa şi casa cu altcineva, să port copilul altuia. Şi ştii ceva, Anne? Acesta este un păcat la fel de dezgustător ca şi acela al încălcării jurămintelor lui Ralph, poate chiar mai rău. Urăsc implicarea Bisericii în dragostea mea pentru Ralph, urăsc faptul că Biserica consideră o greşeală dragostea lui pentru mine!

- Pleacă o vreme, Meggie. Odihneşte-te, mănîncă şi nu te mai frămînta. Poate, după ce te întorci, îl vei putea cumva convinge pe Luke să cumpere ferma. Ştiu că nu-l iubeşti, dar mai cred că dacă ţi-ar da cea mai mică şansă, ai putea fi fericită cu el.

Ochii verzi aveau aceeaşi culoare ca şi ploaia, care curgea ca o perdea în jurul casei, trebuiau să strige ca să se poată auzi peste incredibilul zgomot metalic din jurul lor.

- Tocmai aici este problema, Anne! Cînd am fost cu Luke la Atherton, mi-am dat seama că nu va părăsi tăiatul trestiei, cîtă vreme va avea puterea să o facă. Îi place felul acesta de viaţă, îi place cu-adevărat. Îi place să trăiască

printre oameni puternici şi independenţi, ca şi el; îi place să meargă dintr-un loc în altul. Toată viaţa lui a fost un intinerant, acum încep să înţeleg asta. Cît despre o femeie, fie numai şi pentru plăcere, dacă nu pentru altceva, este prea epuizat de muncă. Şi, cum să-ţi explic, Luke nu este felul de om căruia să-i pese dacă-şi mănîncă mîncarea dintr-o conservă şi doarme pe duşumea. Înţelegi ce vreau să spun? Nu te poţi apropia de el ca de un om căruia îi plac lucrurile frumoase. Acestea sînt prea blînde, ar putea să-i slăbească voinţa. Pur şi simplu, nu am argumente cu care să-l conving să renunţe la acest fel de viaţă, pe care-l duce. Privi spre acoperişul de tablă, ca şi cum ar fi obosit să strige. Nu ştiu dacă sînt destul de puternică pentru a mă consola cu singurătatea, sau cu faptul că nu voi avea un cămin al meu în următorii cincisprezece ani, Anne, sau în următorii cîţi ani îi vor trebui lui Luke, pînă cînd nu va mai putea.

Este foarte bine aici, la voi; să nu crezi că sînt nerecunoscătoare. Dar eu vreau o *CASĂ!* Eu vreau ca Justine să aibă fraţi şi surori, vreau să şterg praful de pe mobila mea, să fac perdelele pentru ferestrele mele, să gătesc la soba mea, pentru bărbatul meu. Oh, Anne! Nu sînt decît o femeie obişnuită; nu sînt ambiţioasă, nici inteligentă ori bine educată, ştii asta. Tot ce-mi doresc este să am un soţ, copii şi o casă a mea! Şi puţină dragoste de la cineva!

Anne îşi scoase batista, îşi şterse ochii şi încercă să zîmbească:

- Uite-te la noi ce pereche facem; sentimentale! Dar eu te înţeleg, Meggie, să ştii că te înţeleg. Sînt căsătorită cu Luddie de zece ani, singurii cu adevărat fericiţi din viaţa mea. Am avut o paralizie infantilă, de la cinci ani, care m-a adus în halul în care sînt. Am fost convinsă că nimeni, niciodată, nu se va uita la mine. Cînd l-am întîlnit pe Luddie aveam treizeci de ani şi predam la o şcoală ca

să-mi cîştig existenţa. Eram cu zece ani mai bătrînă decît el şi nu l-am luat în serios cînd mi-a spus că mă iubeşte şi vrea să se însoare cu mine. A fost groaznic, Meggie; să ruinez viaţa unui bărbat tînăr! Timp de cinci ani l-am tratat cu cel mai groaznic dispreţ, dar el se întorcea întotdeauna la mine. Pînă la urmă ne-am căsătorit şi am fost fericită. Luddie spune că şi el este fericit, dar eu nu sînt sigură de asta. A trebuit să renunţe la multe lucruri, chiar la copii, bietul de el, pare mult mai bătrîn decît mine.

- Cred că din cauza climei, Anne.

Ploaia s-a oprit la fel de brusc cum a început; a ieşit soarele, curcubeele au apărut glorioase, pe cerul fumegînd, Muntele Bartle Frere, a apărut şi el, liliachiu, din perdeaua de nori. Meggie vorbi din nou:

- Am să plec. Vă sînt foarte recunoscătoare că v-aţi gîndit la mine; poate că am nevoie de asta. Dar sînteţi siguri că Justine n-o să vă necăjească?

- Dumnezeule, *NU!* Luddie s-a gîndit la toate. Anna-Maria care a lucrat la noi înaintea ta, are o soră mai mică, Annunziata, care vrea să meargă la Townsville să îngrijească copii. Va împlini şaisprezece ani abia în martie, dar va termina şcoala peste cîteva zile. Oricum, cît vei fi tu plecată, va veni să stea la noi. Şi are experienţă cu copiii. În familia Tesoriero sînt foarte mulţi copii.

- Matlock, Insula Matlock, unde vine asta?

- Este în trecătoarea Whitsunday, la Marea Barieră de Corali. Este foarte liniştită şi intimă, mai mult o staţiune pentru luna de miere. Înţelegi! Căsuţe, în loc de hotel; nu va trebui să mergi să serveşti masa într-o sală aglomerată, sau să fii politicoasă cu alţii dacă nu vrei. Pe vremea aceasta este aproape pustie, din cauza periculoşilor cicloni de vară. Musonii nu sînt o problemă, dar se pare că nimeni nu vrea să meargă. Decît vara. Poate şi pentru că marea majoritate a vizitatorilor

Recifului vin din Sydney sau Melbourne, iar acolo vara este frumoasă şi nu trebuie neapărat să plece. Pentru iunie, iulie şi august, sudicii rezervă locuri cu trei ani înainte.

XIII

În ultima zi a anului 1937, Meggie luă trenul spre Townsville. Deşi abia îşi începuse vacanţa, se simţea deja mult mai bine, pentru că lăsa în urmă mirosul de melasă. Cea mai mare aşezare din Nordul Queensland-ului, Townsville, era uimitoare, avea mai multe zeci de mii de locuitori, care trăiau tot în vîrful pilonilor de lemn. Schimbul între tren şi barcă nu-i lăsă timp să-l exploateze, dar, într-un fel, nu-i părea rău, pentru că nu-i prea lăsa timp de gîndire; după încîntătorul voiaj peste Tasmania, acum şaisprezece ani, aştepta cu nerăbdare cele treizeci şi şase de ore într-un vapor cu mult mai mic decît "Wahine".

Dar era cu totul altfel, o alunecare uşoară, pe o apă limpede, iar ea acum avea douăzeci şi şase de ani, nu zece. Aerul era ca între cicloni, marea părea epuizată; deşi nu era decît amiază, Meggie îşi lăsă capul şi dormi fără vise, pînă cînd o trezi stewardul, a doua zi la şase dimineaţa, cu o cană cu ceai şi o farfurie cu biscuiţi.

Sus pe punte era o altfel de Australie. Pe un cer foarte limpede, fără culoare, o lumină blîndă, roz, urca încet dinspre marginea estică a oceanului, pînă cînd apăru soarele deasupra orizontului şi lumina îşi pierdu roşeaţa şi deveni zi plină. Vaporul înainta fără zgomot, pe o apă care nu avea culoare, atît era de transparentă, de parcă vedeai fantomele adîncurilor, grotele, peştii viu coloraţi trecînd iute. În depărtare apa mării avea un verde aquamarin, cu pete întunecate în depărtare, acolo unde pe fundul mării erau alge, sau corali, pe ambele părţi erau insule, cu ţărmuri bogate în palmieri, cu nisipuri albe strălucitoare, ieşite parcă spontan din cristale de siliciu - vegetaţie de junglă şi insule muntoase, insule plate sau cu tufişuri, insule nu mai înalte decît nivelul mării.

- Cele plate sînt adevăratele insule de corali, explică omul din echipaj. Dacă sînt rotunde şi au lagune, se numesc atoli, dar dacă se ridică pur şi simplu deasupra apei, se numesc cratere de corali. Insulele care au dealuri, sînt de fapt vîrfuri de munţi, dar şi ele sînt înconjurate de recifuri de corali, şi au la rîndul lor lagune.

- Unde este Insula Matlock? întrebă Meggie.

El o privi curios; o femeie singură să meargă pe o insulă ca Matlock, bună mai degrabă pentru o lună de miere; aici era o contradicţie de termeni.

- Acum traversăm Strîmtoarea Whitesunday, apoi vom merge direct spre capătul de recifuri al Pacificului. Marginea oceanului Matlock este marcată de marile curente din măruntaiele Pacificului, parcă sînt nişte trenuri expres, urlă de nu te auzi nici pe tine. Vă imaginaţi că putem călători pe un val o sută de mile? Oftă. Vom ajunge la Matlock înainte de apusul soarelui, doamnă.

O oră înainte de apusul soarelui, vaporaşul îşi croia drum printr-un curent, a cărui coamă înspumată se vedea pînă la linia orizontului.

O barcă cu motor se legăna cam la o jumătate de milă de recif în spatele ei, ţărmul, care nu se potrivea deloc cu imaginea pe care şi-o făcuse Meggie despre splendorile tropicale. Un om în vîrstă o aştepta, o ajută să coboare de pe vapor şi luă valiza de la steward.

- Bine aţi venit, doamnă O'Neill, o întîmpină. Sînt Rob Walter. Sper ca soţul dumneavoastră să ajungă pînă la urmă. Nu avem prea multă lume pe insulă în acest anotimp; este o staţiune de iarnă.

Au plecat împreună pe nisipul nesigur, printre coralii lichefiaţi de soarele, care acum apunea lăsînd în urmă o mare tumultoasă, glorioasă, îmbrăcată într-o dantelă de spumă.

- Mareea s-a retras, aţi călătorit bine? Vedeţi ceaţa dinspre est? Acolo este capătul Marii Bariere de Corali.

Noi, aici pe Matlock, ţinem cu dinţii de ea; o să simţiţi că insula se mişcă tot timpul. O ajută să urce în maşină. Sîntem pe latura bătută de vînturi a insulei, pare puţin sălbatică şi neprimitoare, nu? Dar aşteptaţi să vedeţi cealaltă parte, ah, o să vă placă.

Mergeau cu o oarecare viteză, normală de fapt pentru singura maşină de pe insulă, înaintau pe un drum îngust cu resturi de corali, printre palmieri şi vegetaţie luxuriantă; într-o parte se profila un deal, cam la patru mile de marginea insulei.

- Este foarte frumos! spuse Meggie.

Au ieşit într-un alt drum, care mergea pe marginea plajei, de-a lungul malurilor lagunei. În depărtare se vedeau coame ale valurilor, dar în interiorul îmbrăţişării coralilor marea era calmă şi nemişcată, o oglindă de argint, lustruită, cu rame de bronz.

- Insula are patru metri lăţime şi opt lungime, îi explică ghidul.

Continuară drumul pe lîngă o clădire albă, cu verandă mare şi ferestrele ca nişte vitrine de magazin.

- Magazinul universal, spuse el cu mîndrie de proprietar. Eu şi doamna locuim aici şi vă spun că nu-i prea place că o femeie singură a venit aici, ca să ştiţi. Crede că o să fiu sedus, asta e în capul ei. Cînd agenţia de voiaj ne-a spus că doriţi linişte, cred că a înmuiat-o puţin pe doamna, mai ales atunci cînd v-am repartizat cea mai îndepărtată căsuţă pe care o avem. În direcţia aceea nu-i nici un suflet de om; singurul cuplu pe care-l avem, este exact în direcţia opusă. Puteţi merge chiar dezbrăcată de tot, nu vă vede nimeni. Doamna n-o să mă scape din ochi, cît timp sînteţi aici. Dacă aveţi nevoie de ceva, ridicaţi receptorul şi eu vă aduc. Nu are sens să faceţi atîta drum. Cu sau fără voia doamnei, eu o să vin să vă văd o dată pe zi, la apusul soarelui, să fiu eu sigur că nu vi s-a întîmplat nimic. Ar fi mai bine ca atunci să fiţi

în casă - şi să fiţi îmbrăcată, în caz că vrea şi doamna să vină cu mine.

Într-o structură cu un etaj, cu trei camere, căsuţa avea propria plajă, între două dune care se terminau în mare; aici era şi capătul drumului. În interior era modestă, dar spaţioasă şi curată. Insula îşi producea propria energie, aşa că Meggie descoperi un mic frigider, era lumină electrică, telefon şi chiar un aparat de radio.

Toaleta strălucea de curăţenie, baia avea apă curentă; erau mai multe comodităţi decît a avut vreodată Drogheda, ca să nu mai vorbim de Himmelhoch, gîndi Meggie amuzată. Era uşor de observat că patronii erau din Sydney ori Melbourne şi instalaseră pe insulă civilizaţia fără de care nu puteau trăi.

Lăsată singură, în timp ce Rob se grăbea să se întoarcă la suspicioasa lui "doamnă", Meggie despachetă şi inspectă domeniul. Marele pat dublu era cu mult mai confortabil decît fusese patul ei nupţial. Dar aici era un adevărat paradis al lunii de miere şi singurul lucru pe care turiştii ar fi putut să-l pretindă, era un pat bun; clienţii cîrciumii din Dunny erau prea beţi de obicei, ca să se mai gîndească la aşa ceva. Atît frigiderul, cît şi dulapul bucătărioarei erau pline cu mîncare, iar pe verandă era un coş enorm cu banane, ananas şi mangotiere. Nu erau motive să nu doarmă bine, să nu mănînce bine.

În prima săptămînă Meggie nu făcu nimic altceva decît să doarmă şi să mănînce; nu realizase pînă acum cît era de obosită, nici faptul că insuportabilul climat din Dungloe îi ruinase în întregime pofta de mîncare. În frumosul pat, adormea imediat ce punea capul pe pernă, dormea cîte zece - douăsprezece ore, iar mîncarea avea un gust pe care nu-l simţise la Drogheda. I se părea că mănîncă în fiecare minut, de cînd se scula; lua mangotiere chiar cu ea în apă. Adevărul era că numai în

apă se puteau mînca mangotiere, în afară de cada de baie; aveau prea mult suc. Pentru că mica ei plajă era în interiorul lagunei, apa era calmă şi limpede ca oglinda, fără curenţi şi foarte puţin adîncă. Asta îi plăcea, pentru că nu ştia să înnoate. Dar apa era sărată şi o ţinea deasupra şi încercă să înveţe să înnoate; cînd reuşea să plutească mai mult de zece secunde, era de-a dreptul încîntată. Senzaţia că se elibera de dominaţia pămîntului, o făcea să se mişte la fel de uşor, ca şi peştii.

Dacă uneori se simţea prea singură, asta se întîmpla numai pentru că ar fi dorit să fie cineva care să o înveţe să înnoate. În afară de asta, de fapt se simţea minunat singură. Cîtă dreptate a avut Anne! Toată viaţa ei stătuse cu alţii în casă, nu fusese niciodată singură. Să fie în sfîrşit singură, era acum o mare uşurare, era atît de liniştită! De fapt nu se simţea deloc singură; nu-i era dor nici de Anne şi Luddie, nici de Drogheda. Bătrînul Rob nu-i tulbura niciodată liniştea, apărea numai seara, destul de departe pe drum, ca să se asigure că salutul ei prietenesc de pe verandă nu era un semn de nelinişte, întorcea maşina şi pleca, însoţit de surprinzător de frumoasa lui "doamnă", care întotdeauna avea o puşcă. Odată a strigat-o să-i spună că celălalt cuplu mergea cu barca pe mare şi a întrebat-o dacă nu dorea şi ea o plimbare?

Se simţea de parcă ar fi avut bilet de intrare pe o altă planetă, trăgînd cu ochiul printr-o sticlă la lumea fragilă de dincolo, unde forme delicate se înghesuiau într-o intimitate delicată.

Coralii vii, descoperi ea, nu aveau deloc culoarea pe care o văzuse în vitrina magazinului, printre suveniruri. Erau de un roz blînd, sau bej sau albastru-gri, iar în jurul fiecărui buchet era un curcubeu de culori minunate, ca o aureolă. Anemone uriaşe îşi fluturau tentaculele albastre, roşii, portocalii sau purpurii; moluşte albe, mari cît

pietrele, îi opreau pe exploratorii care erau tentaţi să privească obiectele mişcătoare din apă; evantaie roşii de dantelă se desfăceau în vînturile care mişcau apele; panglici de alge verde deschis dansau în voia valurilor. Nici unul din cei patru pasageri ai bărcii nu ar fi fost deloc surprins să vadă o sirenă: un licăr de sîn diafan, o lucire de coadă, un păr împrăştiat de valuri, un zîmbet tentant, magia sirenelor asupra marinarilor. Dar peştii! Erau ca nişte giuvaeruri vii, cu miile, rotunzi ca lanternele chinezeşti, subţiri ca gloanţele, conturaţi de culori care străluceau de viaţă şi lumină, tăind apa cu dungi de foc, auriu, roşu, albastru, argintiu, mult mai vioi decît papagalii. Erau zărgani, broaşte, baracude cu colţii periculoşi, peşti cavernoşi, care trăiau în grotele marine şi văzură şi un rechin, căruia parcă îi trebui o veşnicie să treacă pe sub barcă.

- Nu vă temeţi, spuse Rob. Sîntem prea la sud aici, ca să avem probleme cu viespile astea, dar să ştiţi că dacă există cu- adevărat ceva mortal aici, aceştia sînt scorpionii. Niciodată să nu mergeţi pe corali desculţă.

Da, Meggie se bucura că acceptase plimbarea. Dar nu dorea să o repete, nu dorea să se împrietenească cu cei doi pe care-i prezentase Rob. Se mai scufundase o dată în mare, apoi se întinse pe nisip, la soare. Curios, nu-i lipseau nici cărţile, pentru că se găsea întotdeauna ceva interesant de privit.

Îi urmase sfatul lui Rob şi nu mai purta haine. La început se purtase ca un iepure, adulmecînd în aer mirosul de ogari, sărind imediat să se îmbrace dacă cădea o nucă de cocos. Dar, după mai multe zile de singurătate, începu într-adevăr să se convingă că nu va veni nimeni să o deranjeze, aşa cum îi spusese Rob, era un domeniu absolut privat. Uită de ruşine. Plimbîndu-se pe poteci, stînd întinsă la soare, jucîndu-se în apa sărată şi caldă, începu să aibă sentimentul că se născuse şi

crescuse într-o cuşcă, că scăpase dintr-o dată într-o lume însorită, imensă şi primitoare. Departe de Fee, de fraţii săi, de Luke, de toţi cei care fără cruţare îi dominaseră viaţa, Meggie descoperi plăcerea şi relaxarea pură; în capul ei se ţesea şi se deşira un întreg caleidoscop de gînduri, ca un roman. Pentru prima dată în viaţă nu-şi mai ţinea trează conştiinţa. Surprinsă, descoperi că a-i menţine cuiva mintea total ocupată de gînduri, era cea mai eficientă blocadă împotriva activităţii mentale a unei persoane.

Cu mulţi ani în urmă Părintele Ralph o întrebase la ce se gîndea de obicei, iar ea răspunsese: la mama, tata, Bob, Jack, Hughie, Stu, gemenii Frank, Drogheda, muncă, ploaie. Nu-i spusese nimic de el, dar el era în fruntea tuturor gîndurilor, întotdeauna. Acum la listă se puteau adăuga Justine, Luke, Luddie şi Anne, trestia, dorul de casă, ploaia. Şi bineînţeles, refugiul pe care-l găsea în cărţi.

Pentru ea totul se derulase atît de încîlcit, fire rupte de frînturi de viaţă; nici o ocazie, nici educaţie nu a avut, pentru a fi în stare să stea liniştită şi să se gîndească cine, exact, era Meggie Cleary, Meggie O'Neill? Ce dorea ea? Care credea ea că-i era menirea pe pămînt? Simţea lipsa educaţiei, pentru că aceasta era o greşeală pe care nici o experienţă în timp nu o putea compensa. Aici avea timp, pace, letargia unei stări de bine-fizic; putea sta în nisip şi putea încerca.

Ei bine, era vorba despre Ralph. Un zîmbet disperat. Nu era bine să înceapă cu el, dar într-un anume fel, Ralph era ca şi Dumnezeu; totul începea şi se sfîrşea cu el. Din ziua în care îngenunchease în praful gării din Gilly, să o ia în braţe, a existat un Ralph şi chiar dacă nu l-ar mai vedea pînă la sfîrşitul zilelor sale, ultimul ei gînd, pe marginea mormîntului, ar fi pentru el. Înspăimîntător cum o persoană poate însemna atît de mult. Ce-i spusese

Annei? Că dorinţele ei erau cele ale unei femei obişnuite - soţ, copii, casă. Cineva pe care să-l iubească. Nu părea prea mult; la urma urmei toate femeile aveau aşa ceva. Dar, cîte dintre femeile care le aveau, erau şi mulţumite? Meggie gîndi că ea ar fi, pentru că ea le realiza cu greu.

Recunoaşte odată, Meggie Cleary. Meggie O'Neill. Acel cineva pe care-l doreşti este Ralph de Bricassart, dar pur şi simplu nu-l poţi avea. Totuşi, ca bărbat, pare să te fi distrus, aruncîndu-te în braţele altcuiva. Bine! Atunci, presupune că bărbatul tău şi acel pe care-l iubeşti nu există, urmează deci să iubeşti copiii, iar dragostea pe care o vei primi, va veni de la aceşti copii, logic. Ceea ce în ultimă instanţă înseamnă Luke şi copiii lui Luke.

Oh, Doamne, dragă Doamne! Nu, nu "dragă" Doamne! Ce a făcut el pentru mine? Atît, mi l-a luat pe Ralph! Nu prea ne iubim, Dumnezeu şi cu mine. Şi mai ştii ceva, Dumnezeule? Nu mă mai sperii cum o făceai o dată. Cît m-am temut de Tine şi de pedeapsa Ta! Toată viaţa am cîntărit totul, de frica Ta. Şi ce mi-a adus bun? Nimic mai mult ca la oricine care nu te respectă deloc. Eşti o minciună, Dumnezeule, eşti un demon al spaimei. Ne tratezi ca pe copiii care trebuie mereu pedepsiţi. Dar nu mă mai tem de tine, deloc! Nu pe Ralph trebuie să-l urăsc, ci pe Tine. Este numai vina Ta, nu a lui Ralph! El, numai, trăieşte cu frica Ta, aşa cum am trăit şi eu. Cum de Te poate iubi, asta nu înţeleg. Nu văd pentru ce motive Te-ar iubi.

Cum mă pot împiedica să iubesc un om care-L iubeşte pe Dumnezeu? Oricît aş încerca, se pare că nu reuşesc. El este luna şi eu vreau luna! Ei bine, Meggie O'Neill, va trebui să nu mai ceri luna de pe cer, altceva nu ai de ales. Va trebui să te mulţumeşti cu Luke şi copii lui Luke. Cu toate cîrligele va trebuie să-l smulgi pe Luke de la afurisita aia de trestie şi să trăieşti cu el într-un ţinut, care nici măcar copaci nu are. Îi vei spune directorului

băncii din Gilly că viitorul tău venit va fi înregistrat pe numele tău şi îl vei folosi să-ţi faci viaţa uşoară şi comodă, în casa din ţinutul fără copaci, la care Luke nici măcar nu se gîndeşte. Îi vei folosi pentru a-i educa cum trebuie pe copiii lui Luke şi pentru a fi liniştită că nu le lipseşte nimic.

Atît şi nimic mai mult, Meggie O'Neill. Eu sînt Meggie O'Neill, nu Meggie de Bricassart. Sună de-a dreptul caraghios, Meggie de Bricassart. Adică Meghann de Bricassart, dar am urît întotdeauna numele ăsta. Oare am să renunţ vreodată să mai regret că nu sînt copiii lui Ralph? Asta este o întrebare, nu? Spune şi repetă şi repetă: viaţa ta este numai a ta şi *NU* o vei risipi visînd la un bărbat şi la copii, pe care nu-i poţi avea.

În sfîrşit! Asta trebuie să-ţi spun! Nu are rost să te gîndeşti la trecut, *TREBUIE* să-l îngropi. Viitorul este problema, iar el îi aparţine lui Luke şi copiilor lui. Nu-i aparţine lui Ralph de Bricassart. El înseamnă trecutul.

Meggie s-a întors cu faţa în nisip şi a plîns, cum nu a mai plîns de cînd avea trei ani; cu sughiţuri, numai crabii şi păsările fiind martorii disperării ei.

Nu întîmplător Anne Muller a ales insula Matlock; plănuia să-l trimită acolo pe Luke, imediat ce ar fi avut ocazia. Nici nu plecase bine Meggie, că-i şi trimise o telegramă lui Luke, spunîndu-i că Meggie avea o disperată nevoie de el, rugîndu-l să vină. Prin firea ei nu se amesteca în vieţile altor oameni, dar o iubea şi o compătimea din suflet pe Meggie şi adora bucăţica de om pe care o născuse Meggie. Justine trebuia să aibă o casă şi trebuia să aibă ambii părinţi. Va suferi cînd vor pleca, dar va fi mai bine decît acum.

Luke sosi după două zile. Era în drum spre Sydney, aşa că nu-l costă prea mult abaterea din drum. Venise vremea să-şi vadă copilul; dacă ar fi fost băiat, ar fi venit

imediat ce s-a născut, dar faptul că era fată l-a dezamăgit crunt. Dacă Meggie tot insista să aibă copii, măcar să fie un băiat în stare să ducă mai departe ferma. Fetele nu erau de nici un folos; mîncau degeaba la casa omului şi cînd creşteau plecau să muncească pentru altul, pe cînd băieţii îşi ajutau tatăl la anii bătrîneţii.

- Cum se simte Meg? întrebă cînd ajunse pe verandă. Sper că nu-i bolnavă?

- Speră. Nu, nu-i bolnavă. Am să-ţi spun imediat. Dar mai întîi vino să vezi ce fată frumoasă ai.

Privi copilul, amuzat şi curios, dar fără urmă de emoţie, gîndi Anne.

- Are cei mai ciudaţi ochi pe care i-am văzut în viaţa mea, spuse el. Mă întreb de la cine-i moşteneşte?

- Meggie spune că, din cîte ştie, nu din familia ei.

- Nici de la mine. Mititica asta ciudată a luat ceva de la strămoşi. Nu-i prea jucăuşă, nu?

- Cum să fie, se stropşi Anne, încordată de nervi. Nu şi-a văzut tatăl, nu are o casă şi nici perspective, dacă mai continui aşa!

- Fac economii, Anne, protestă el.

- Prostii!! Ştiu cîţi bani ai. Prietenii mei din Charters Towers îmi trimit ziarul, din cînd în cînd şi am văzut reclame cu vînzări de pămînt mult mai aproape decît Kynuna şi mult mai rentabile.

Este Depresiune, Luke! Ai putea cumpăra o frumuseţe de loc, cu mult mai puţini bani decît ai acum în bancă, ştii foarte bine asta.

- Tocmai asta e! Este Depresiune şi în vest a fost o secetă cumplită, nu a plouat din iunie. Al doilea an şi nu a curs o picătură de ploaie! Acum, pun pariu că şi Drogheda are probleme. Trebuie să mai aştept puţin.

- Să aştepţi să crească preţul pămîntului şi să vină ploile? Termină, Luke! Acum este momentul să cumperi! Cu cei două mii anuali de la Meggie, te poţi descurca cu

o secetă de zece ani! Nu trebuie să investeşti imediat. Trăiţi din cei două mii ai lui Meggie, pînă vin ploile, apoi investeşti în oi.

- Încă nu sînt pregătit să plec de la trestie, spuse încăpăţînat, privind încă ochii ciudaţi ai fiicei sale.

- În sfîrşit adevărul. De ce nu vrei să recunoşti, Luke? Ţie nu- ţi place să fii căsătorit, îţi place să trăieşti ca acum, printre bărbaţi, muncind în brînci, aşa cum trăiesc doi din trei australieni. Ce se întîmplă în ţara asta, că bărbaţii preferă să trăiască între bărbaţi, în loc să-şi facă un cămin şi să trăiască cu soţiile şi copii lor? Dacă le place viaţa de burlac, de ce naiba se mai însoară? Ştii cîte femei părăsite sînt în Dunny, abia cîştigîndu-şi existenţa, încercînd să-şi crească copiii fără taţi? Oh, el pleacă la trestie, o să se întoarcă, numai puţin timp. Ha! Şi cînd vine poşta stau agăţate de poartă, sperînd că ticăloşii le vor da un semn de viaţă, le vor trimite o brumă de bani! De cele mai multe ori, nu primesc - uneori primesc, nu destul, dar mai lungesc agonia!

Tremura de furie, ochii care de obicei erau blînzi, acum străluceau de furie,

- Ştii, am citit în *Brisbane Mail* că Australia are cel mai mare procentaj de soţii părăsite, din toată lumea civilizată. Este singurul domeniu în care i-am bătut pe toţi - nu este acesta un motiv de mîndrie?

- Calmează-te, Anne! N-am părăsit-o pe Meg; este în siguranţă şi nu moare de foame. Ce-i cu tine?

- M-am săturat de felul în care îţi tratezi soţia, asta s-a întîmplat! Pentru Dumnezeu, Luke, cînd îţi vine mintea la cap? Cînd ai să-ţi iei în serios responsabilităţile? Ai soţie, ai un copil! Ar trebui să te gîndeşti să le faci un cămin - să le fii soţ şi tată, nu un afurisit de vagabond, străin lor.

- Am să fac, am să fiu! Dar încă nu pot; trebuie să-mi mai duc o vreme munca la trestie, numai cîţiva ani, ca să am siguranţă. Nu vreau să spun că o scot pe Meg din

viaţa mea, dar asta trebuie să fac, pînă se vor îmbunătăţi vremurile!

Anne îl privi cu dispreţ.

- Palavre! Te-ai însurat cu ea pentru bani, nu-i aşa?

Un roşu aprins îi pătă faţa bronzată. Nu se uită la ea.

- Recunosc că banii îmi sînt de folos, dar m-am însurat cu ea pentru că mi-a plăcut mai mult decît femeile pe care le-am cunoscut pînă la ea.

- Ţi-a "plăcut"! Nu spui nimic despre dragoste?

- Dragoste? Ce este dragostea? Nimic altceva decît vise de femeie.

Îşi întoarse privirea de la ochii aceia uluitori, nesigur dacă cineva cu asemenea ochi ar putea înţelege ce se discută lîngă leagăn.

- Şi acum, dacă ai terminat de vorbit, unde este Meg?

- Nu se simţea bine. Am trimis-o departe pentru o vreme. Oh, nu intra în panică! Nu pe banii tăi. Speram să te pot convinge să pleci la ea, dar am înţeles că nu se poate, este imposibil.

- În afară de orice discuţie. În noaptea asta eu şi Arne plecăm la Sydney.

- Ce să-i spun lui Meggie, cînd se întoarce?

Ridică din umeri, arzînd de nerăbdare să se vadă plecat.

- Nu-mi pasă. Oh, spune-i să mai aştepte o vreme. Acum că s-a pornit să-şi facă o familie, nu m-aş supăra dacă mi-ar da şi un fiu.

Sprijinindu-se de perete, Anne se apleca peste coşul copilului, îl luă în braţe şi reuşi să ajungă la pat. Luke nu schiţă nici un gest să o ajute, sau să ia el copilul; parcă fiica lui l-ar fi speriat.

- Pleacă, Luke! Nu meriţi ce ai. Mi-e silă de tine. Du-te la afurisitul tău de Arne, la afurisita de trestie!

La uşă Luke se opri.

- Cum o cheamă? Am uitat să întreb.

- Justine, Justine, *JUSTINE!*

- Ce nume stupid, mai spuse el şi plecă.

Anne o aşează pe Justine pe pat şi izbucni în lacrimi. Să-i ia dracu' pe toţi bărbaţii, în afară de Luddie, dracu' să-i ia! Avea oare Luddie ceva sentimental, feminizat în el, care-l făcea capabil de dragoste? Avea Luke dreptate? Erau numai fiţe de femeie? Sau, poate că era un sentiment de care erau capabile numai femeile, sau şi bărbaţii care aveau în ei o sensibilitate feminină? Nici o femeie nu-l va putea ţine pe Luke, nici una nu a reuşit încă. Ceea ce dorea el, nu-i putea oferi o femeie.

Pînă a doua zi reuşi să se calmeze şi nu mai avea sentimentul că eşuase în încercarea sa. În dimineaţa aceea sosi o carte poştală de la Meggie, care broda entuziast pe marginea peisajului din Insula Matlock şi în care-i spunea ce bine se simţea acolo. Tot făcuse ceva bun pînă la urmă. Meggie se simţea mai bine. Se va întoarce la sfîrşitul sezonului de musoni, pregătită să-şi înfrunte viaţa. Dar Anne se hotărîse deja, că nu-i va spune nimic despre Luke.

Între timp, Nancy adică prescurtarea de la Annunziata, o ţinea pe Justine pe veranda din faţă, iar Anne încerca să-i aducă tot felul de lucruri într-un coşuleţ, pe care-l căra în cu greu: scutece, pudră, jucării. Se aşeză într-un scaun de paie, luă copilul de la Nancy şi începu să-l hrănească dintr-o sticluţă pe care Nancy o încălzise. Era foarte plăcută viaţa, foarte plăcută; încercase din răsputeri să-l facă pe Luke să înţeleagă lucrurile, dacă nu reuşise, cel puţin asta însemna că Meggie şi Justine vor mai sta la ea. Nu se îndoia că în momentul în care Meggie va înţelege că nu mai sînt speranţe să salveze căsnicia sa cu Luke, atunci va pleca la Drogheda. Dar îi era teamă de ziua aceea.

O maşină roşie, sport, se îndrepta spre deal; era nouă şi scumpă, avea capota lăsată, iar vopseaua

proaspătă strălucea. O vreme nu-l recunoscu pe omul care intră, pentru că purta "uniforma" din Queensland, adică pantaloni scurţi şi nimic altceva. Pe cuvîntul meu, ce frumuseţe de bărbat! Mi-ar place ca Luddie să nu mănînce atît de mult; ar putea să se apropie de condiţia fizică a tipului. la te uită, nu-i deloc tînăr - uite ce splendide tîmple argintii - n-am mai văzut un tăietor de trestie într-o formă mai bună.

Cînd ochii calmi şi blînzi o priviră direct în ochi, înţelese cine era.

- Dumnezeule! exclamă şi scăpă sticla copilului.

El o prinse şi i-o dădu, sprijinindu-se de balustrada verandei.

- Nu-i nimic, sticla nu a atins pămîntul; poţi să continui.

Copilul tocmai dădea un semn de nemulţumire. Anne îi înfundă gura cu cauciucul şi îşi recăpătă vocea.

- Ei bine, Eminenţă, asta *ESTE* o surpriză! Ochii ei îl studiară amuzaţi. Trebuie să spun că nu arăţi tocmai ca un arhiepiscop. Nu că ai fi arătat vreodată, chiar cînd erai îmbrăcat. Eu îmi imaginam arhiepiscopii, de orice religie, graşi şi foarte mulţumiţi de ei.

- Chiar acum nu sînt deloc arhiepiscop, sînt numai preot într-o binemeritată vacanţă, aşa că poţi să-mi spui Ralph. Aceasta este micuţa care i-a făcut lui Meggie atîtea probleme? Mi-o dai puţin? Cred că am să reuşesc să ţin bine sticluţa.

Se aşeză pe un scaun lîngă Anne, luă copilul şi sticluţa şi continuă să o hrănească, stînd relaxat, cu picioarele încrucişate.

- Meggie i-a spus Justine?

- Da.

- Îmi place. Dumnezeule, ce culoare are părul! Toată seamănă cu bunicul!

- Aşa spune şi Meggie. Eu sper să nu se cîrlionţeze,

dar cred că aşa va fi.

- Şi Meggie este un fel de roşcată, dar are părul numai ondulat. Deşi pielea ei are altă textură şi este puţin mai opacă. Puse sticluţa goală jos şi ridică fetiţa pe genunchi, o aplecă şi o bătu uşor pe spate. Printre multele mele îndatoriri, trebuie să vizitez şi orfelinatele catolice, sînt destul de obişnuit cu copii. Maica Gonzaga, de la orfelinatul meu preferat, spune că aşa se face după ce au mîncat copii. Dacă o ţii de umăr, corpul nu este destul de aplecat şi aerul nu ieşe uşor, iar cînd iese, scoate şi lapte. Cum am făcut eu, copilul este aplecat de mijloc, ceea ce ţine laptele, dar lasă gazul să iasă.

Ca şi cum ar fi dorit să-i ilustreze spusele, Justine rîgîi tare. El rîse, o bătu iar pe spate şi cînd fu sigur că nu mai avea aer în stomac, o aşeză din nou culcată pe braţul său.

- Ce ochi exotici, fabuloşi! Magnifici, nu-i aşa? Las-o pe Meggie şi îţi face un copil neobişnuit!

- Nu vreau să schimb subiectul, dar ştii ce tătic bun ai fi, Părinte?

- Îmi plac bebeluşii şi copiii, întotdeauna mi-au plăcut. Mi-e mult mai uşor să-i iubesc, pentru că nu am nici una din îndatoririle taţilor, adică, din cele neplăcute.

- Nu-i asta, ci pentru că semeni cu Luddie, ai ceva feminin în tine.

Justine, care de obicei era o singuratică, îi întoarse simpatia, apoi adormi. Ralph o aşeză mai comod şi scoase din buzunar un pachet de Capstan.

- Dă-mi-le mie. Am să-ţi aprind una.

- Unde este Meggie? întrebă luînd ţigara de la ea. Mulţumesc. Scuză-mă, serveşte şi tu una.

- Nu e aici. Nu şi-a revenit deloc după naşterea Justinei, apoi au venit musonii şi parcă i-au dat ultima lovitură. Eu şi Luddie am trimis-o în vacanţă pentru două luni. Se întoarce pe la începutul lui martie; mai sînt încă

vreo şapte săptămîni...

Din momentul în care Anne a început să vorbească, şi-a dat seama de schimbarea din el; ca şi cum tot ce gîndise se evapora cu rapiditate, o dată cu o plăcere pe care şi-o promisese. Inspiră adînc.

- Este a doua oară cînd am venit să-mi iau rămas bun şi nu o găsesc... Cînd am plecat la Atena şi acum iar. Atunci am fost plecat un an, acum s-ar putea să fie mai mult, mult mai mult. Nu am mai fost la Drogheda de cînd au murit Paddy şi Stu, totuşi cînd a venit vremea să plec, mi-am dat seama că nu pot pleca din Australia fără să o văd pe Meggie. Dar ea se măritase şi fugise. Am vrut atunci să vin după ea, dar ştiam că nu este cinstit faţă de Luke. De data asta am venit pentru că m-am convins că nu pot strica ceea ce este deja stricat.

- Unde pleci?

- La Roma, la Vatican. Cardinalul di Contini-Verchese a preluat îndatoririle Cardinalului Monteverdi, care a murit nu de mult. M- a chemat, ştiam că o să mă cheme. Este o mare onoare, dar este şi mai mult decît atît. Nu pot refuza să plec.

- Cît vei lipsi?

- O, cred că foarte mult. În Europa sînt zvonuri de război, deşi se pare că mai este pînă atunci, dar Australia este atît de departe! Biserica Romei are nevoie de fiecare diplomat pe care-l are şi mulţumită Cardinalului di Contini-Verchese, eu sînt văzut ca un diplomat. Mussolini este foarte aproape de un pact cu Hitler, cine se aseamănă se adună, într-un fel Vaticanul trebuie să împace două ideologii opuse, Catolicismul şi Fascismul. Nu va fi uşor. Eu vorbesc foarte bine germana, am învăţat greaca, atunci cînd am fost la Atena şi italiana, cînd am stat la Roma. Vorbesc fluent şi franceza şi spaniola. Oftă. Am fost talentat la limbi străine, dar am învăţat cu plăcere. Pînă la urmă, transferul era inevitabil...

- Ei bine, Eminenţă, dacă nu pleci mîine, o poţi totuşi vedea pe Meggie.

Cuvintele îi scăpară înainte ca ea să fi terminat de gîndit; de ce să nu-l mai vadă Meggie o dată, înainte ca el să plece; mai ales că el părea să fie convins că va pleca pentru foarte mult timp?

Se întoarse şi o privi. Ochii aceia albaştri, frumoşi şi distanţi, erau foarte inteligenţi şi foarte greu de păcălit. Oh, da, era un diplomat înnăscut! Ştia exact ce insinua ea şi care erau motivele profunde ale acestei insinuări. Anne se trezi aşteptînd cu sufletul la gură răspunsul lui, dar multă vreme el nu spuse nimic, privea numai trestia argintie care se întindea pînă la marginea rîului, uitase parcă de copilul pe care-l ţinea în braţe. Facinată, ea îi privea profilul - curba pleoapei, nasul drept, gura secretoasă, bărbia hotărîtă. Ce forţe domina el, în timp ce contempla peisajul? Ce echilibru complicat, al dragostei, dorinţei, datoriei, puterii de voinţă, dorului, cîntărea el în mintea lui şi pe care împotriva căreia? Mîna lui se ridică să ducă ţigara la gură; Anne văzu că-i tremură mîna şi respiră uşurată, deci nu era indiferent!

Aproape încă zece minute nu spuse nimic; Anne îi aprinse o altă ţigară şi îi luă mucul ars. Şi pe aceasta o fumă în tăcere, ritmic, neridicînd o singură dată privirea de la munţii îndepărtaţi şi de la norii musonici, care acopereau cerul.

- Unde este? întrebă cu o voce perfect normală, aruncînd al doilea muc de ţigară.

De răspunsul ei depindea hotărîrea lui; era rîndul ei să se gîndească. Avea cineva dreptul să împingă oamenii pe un drum care nu se ştia unde duce, şi spre ce duce? Ea îi era devotată lui Meggie; sincer, nu-i păsa nici cît negru sub unghie ce se întîmpla cu acest om. În felul lui, nu era mai bun decît Luke. Preocupat de bărbăţia lui, dar nu avea timpul şi înclinaţia să pună o femeie înaintea a

orice altceva, fugind şi agăţîndu-se cu disperare de un vis, care nu exista decît în mintea sa. Nu avea mai multă substanţă decît fumul unui coş, care se împrăştia în zare, în aerul greu, sufocat de melasă. Dar el asta dorea şi se va consuma pe el şi toată viaţa lui urmărind această iluzie.

Nu-şi pierduse bunul simţ, raţiunea, indiferent cît de mult însemna Meggie pentru el. Nici măcar pentru ea - şi Anne începuse să creadă că o iubea pe Meggie mai mult decît orice, cu excepţia acestui ciudat ideal - deci, nici măcar de dragul ei, nu-şi va periclita şansa de a palpa cu propriile-i mîini ceea ce dorea. Dacă ea îi răspundea acum că Meggie este într-o staţiune aglomerată, unde el ar putea fi recunoscut, nu va merge la ea. Nimeni nu ştia mai bine decît ea, că el nu era genul de om care să treacă neobservat într-o mulţime. Îşi umezi buzele şi îşi regăsi vocea.

- Meggie este într-o căsuţă pe Insula Matlock.

- Unde?

- Pe Insula Matlock. Este o staţiune dincolo de Strîmtoarea Whitsunday şi este special construită pentru vacanţe intime. Pe urmă, la vremea asta, nu este nici un suflet acolo. Nu se abţinu să adauge: Nu te teme, nu te vede nimeni!

- Cît de convingător!

Foarte atent, luă copilul şi i-l dădu ei.

- Mulţumesc, spuse şi se îndreptă spre scări. Apoi se întoarse, avînd în ochi o rugăminte patetică.

- Greşeşti, ştii, nu vreau decît să o văd, nimic mai mult. Nu vreau să o amestec pe Meggie în ceva care să-i pună în primejdie sufletul.

- Sau pe al tău, nu? Atunci prezintă-te drept Luke O'Neill; el este aşteptat. Cu asta sigur nu va fi scandal, nici pentru Meggie, nici pentru tine.

- Şi dacă apare Luke?

- Nu există nici cea mai mică şansă. El este la Sydney şi nu se întoarce pînă în martie. Singurul mod de a afla unde este Meggie, este să vină la mine, a venit, dar eu nu i-am spus... Eminenţă.

- Meggie îl aşteaptă pe Luke?

- Oh, Doamne, nu, zîmbi Anne încordat.

- N-am să-i fac nici un rău, insistă el. Nu vreau decît să o văd puţin, atît.

- Sînt convinsă de asta, Eminenţă. Un lucru este însă sigur, i-ai face mult mai puţin rău, dacă ai dori mai mult, spuse Anne.

Cînd maşina lui Rob se ivi pe drum, Meggie era pe veranda căsuţei, cu mîna ridicată în binecunoscutul semnal că totul este bine şi nu avea nevoie de nimic. El se opri la locul obişnuit, dar înainte de a opri maşina, un bărbat în pantaloni scurţi, cămaşă şi sandale sări din maşină cu o valiză în mînă.

- Hoorooo, domnul O'Neill, strigă Rob, înainte de a porni maşina.

Dar Meggie nu avea să-i mai confunde niciodată, pe Luke O'Neill şi pe Ralph de Bricassart. Acesta nu era Luke; chiar la această distanţă şi în lumina crepusculară, ea nu se lăsă înşelată. Rămase uluită, aşteptîndu-l în timp ce el cobora poteca spre ea, Ralph de Bricassart! Hotărîse că totuşi avea nevoie de ea, pînă la urmă. Nu exista alt motiv pentru ca el să vină după ea într-un asemenea loc, spunînd că este Luke O'Neill.

Părea că nimic nu o ascultă, picioarele, mintea, inima. Acest om era Ralph şi venea să o ia, de ce nu simţea momentul? De ce nu fugea spre el, în braţele lui, cu bucuria imensă că îl vede şi că nimic altceva nu contează? Acesta era Ralph, el era ceea ce-şi dorise ea mai mult de la viaţă; nu asta încercase ea să facă, timp de mai mult de o săptămînă? Nu încercase ea să şi-l

scoată din cap? Naiba să-l ia, naiba să-l ia! De ce naiba a trebuit să vină, acum, cînd tocmai reuşise să şi-l scoată din gînd, nu şi din inimă? Oh, iar începe! Împietrită, transpirată de furie, aşteptă, privind silueta graţioasă, care se apropia.

- Bună, Ralph, spuse printre dinţi, fără să-l privească.

- Bună, Meggie.

- Du-ţi valiza înăuntru. Vrei un ceai fierbinte? În timp ce vorbea, îl conducea spre camera de zi, dar tot nu-l privea.

- Mi-ar prinde bine, răspunse el, făcînd ceea i se cerea, la fel de împietrit, ca şi ea.

O urmă în bucătărie şi o privi, în timp ce ea deschidea o sobă electrică, umplea ceainicul cu apă, scotea ceşti şi farfurii din dulap. Cînd îi întinse cutia cu biscuiţi, el o luă cu o mînă şi o puse pe o farfurie. Ceainicul fierbea. Scoase o lingură de ceai şi o aruncă peste apa fierbinte. Luă farfuria cu biscuiţi şi cana cu ceai, iar el o urmă în salon, cu ceşcuţele şi farfurioarele.

Cele trei încăperi ale căsuţei fuseseră construite la un loc, dormitorul dădea spre salon, pe o parte, iar bucătăria, pe partea cealaltă, dincolo de ea era baia. Asta însemna că aveau două verande, una spre drum, cealaltă spre plajă. Şi mai însemna că fiecare dintre ei avea un motiv să privească în altă parte, evitînd să se privească. Întunericul se lăsă, cu obişnuita repeziciune tropicală, dar aerul care intra prin uşile deschise, mirosea a apă sărată, valurile dinspre recif veneau şi plecau, legănate de un vînt molcom.

Băură ceaiul în tăcere, deşi nici unul nu putu să mănînce un biscuit; tăcerea continuă şi după ce terminară ceaiul, el privind-o, ea, privind insistent un palmier de pe marginea drumului.

- Ce s-a întîmplat, Meggie? o întrebă atît de blînd şi tandru, încît îi tresări inima de emoţie şi simţi că moare de

durere, aceeaşi blîndeţe a omului matur, faţă de fetiţa de odinioară. Nu venise la Matlock să vadă femeia. Nu, venise să vadă fetiţa. Pe acel copil îl iubea el, nu femeia. Pe femeie o urîse chiar de la început.

Încet îşi întoarse ochii spre el, uimită, ultragiată, furioasă, chiar şi acum, chiar şi acum! Timpul rămase suspendat, îl privi în aşa fel încît el să vadă, să fie obligat să vadă, cu respiraţia tăiată, să vadă femeia de dincolo de ochii aceia limpezi ca oglinda. Ochii lui Meggie. Oh, Doamne, ochii ei!

Cînd a vorbit cu Anne, a crezut ce i-a spus; nu dorise decît să o vadă, nimic mai mult. Deşi o iubea nu venise să-i fie amant. Numai să o vadă, să vorbească cu ea, să doarmă în salon, pe sofa, să mai încerce încă o dată să descifreze de unde venea atracţia pe care o exercita asupra lui, fascinaţia, gîndind că numai dacă înţelegea asta, putea găsi mijlocul spiritual de a o îndepărta.

Fusese greu să se obişnuiască cu o Meggie, care avea sîni, talie, şolduri; dar o făcuse pentru că atunci cînd o privea în ochi, acolo, ca într-un lac de lumină sanctuar, acolo strălucea Meggie a lui. O lumină şi un spirit care puseseră stăpînire pe el chiar de prima dată cînd o văzuse, neschimbată încă, deşi sălăşuia acum într-un corp trist modificat; dar pe măsură ce vedea că acestea încă există în ochii ei, el putea să îşi disciplineze atracţia pe care ea o exercita asupra lui.

Şi, rememorîndu-şi dorinţele şi visele despre ea, nu se îndoise niciodată că şi ea simţea la fel, pînă cînd se întoarse cu furia unei pisici, împotriva lui, atunci la naşterea Justinei.

Chiar şi atunci, după ce-i trecuse furia şi durerea, pusese toată purtarea ei pe seama durerii prin care trecuse, mai mult spirituală, decît fizică. Acum, văzînd-o în sfîrşit aşa cum era, putea stabili cu exactitate momentul în care trecuse de la copilărie, la maturitate: interludiul

din cimitirul Drogheda, după petrecerea Mariei Carson. Cînd îi explicase că nu putea să-i arate mai multă atenţie decît altor oameni, pentru că atunci, oamenii ar fi văzut că-l interesează ca bărbat. Cînd îl privise atunci, avea ceva în ochi, iar el nu a înţeles ce anume, apoi a privit în altă parte şi cînd l-a privit din nou, expresia aceea dispăruse. Chiar de atunci, înţelegea abia acum, ea îl privise altfel; nu-l sărutase într-un moment de slăbiciune trecătoare, pentru ca apoi să revină la un alt mod de a-l privi, aşa cum se gîndise el la ea, de exemplu. Perpetuase această iluzie, o hrănise, o transformase într-un mod de viaţă, o purtase cu el, ca pe o cămaşă. Iar în tot acest timp, ea îşi hrănise dragostea pentru el, cu scopuri de femeie.

Trebuia să admită, o dorise fizic chiar de la primul sărut, dar această dorinţă nu-l dominase, aşa cum îl subjugase dragostea lui pentru ea; considerîndu-le două lucruri distincte, nu două faţete ale aceluiaşi obiect. Ea, biată creatură neînţeleasă, nu cedase acestei nebunii.

În acel moment, dacă ar fi avut vreun mijloc de a pleca de pe insulă, ar fi fugit ca Oreste de Eumenides. Dar nu putea pleca de pe insulă şi nici nu avea curajul să rămînă în preajma ei. Ce pot face, cum aş mai putea repara ceva? *O IUBESC!* Şi dacă o iubesc, este pentru felul în care arată acum, nu pentru imaginea ei juvenilă, de la fermă. Feminitatea ei am iubit-o întotdeauna; capacitatea ei de a purta această povară. Aşa că, Ralph de Bricassart, scoate-ţi ochelarii de cal, priveşte-o aşa cum este acum, nu cum era în trecut. Şaisprezece ani, şaisprezece ani incredibili... Am patruzeci şi patru de ani şi ea are douăzeci şi şase; nici unul nu mai sîntem copii, dar se pare că eu sînt, de departe, cel mai imatur.

Ai fost sigură, din momentul în care am coborît din maşina lui Rob, nu-i aşa Meggie? Ai fost sigură că, în sfîrşit m-am lăsat înfrînt. Şi, înainte de a-ţi recăpăta

respiraţia, ţi-am arătat că greşiseşi. Am sfîşiat vălul de pe toate iluziile tale, ca pe ceva murdar. Oh, Meggie! Ce ţi-am făcut? Cum am putut fi atît de orb, atît de egoist? N-am realizat nimic venind aici, decît să te sfîşii în bucăţele. În toţi aceşti ani, dragostea noastră a încrucişat săbii, a avut pentru fiecare alt scop.

Privindu-l încă în ochi, ochii ei se umpleau de ruşine, umilinţă, dar în timp ce în ochii lui se perindau toate expresiile, pînă la ultima care era milă, ea începu să înţeleagă imensitatea greşelii pe care o făcuse, eroarea ei. Mai mult decît atît, înţelese faptul că el ştia şi-i ştia greşeala.

PLEACĂ!! FUGI!! Fugi, Meggie! Scapă de aici cu bruma de mîndrie care ţi-a mai rămas! În momentul în care gîndi, o şi făcu, se ridică de pe scaun şi fugi. Înainte de a ajunge la verandă, el o prinse, impetuozitatea mişcării o întoarse cu faţa la el, îl izbi de se clătină. Nu mai conta nimic acum, lupta continuă de a-şi păstra integritatea sufletului, îndelungata reprimare a dorinţei de către voinţă, toate dispărură, şi momentele se transformară în veşnicie. Toată această putere era latentă în el, adormită, nu aşteptase decît detonatorul, o scînteie care să aprindă haosul prin care mintea se supunea pasiunii, voinţa minţii era trecută dorinţei corpului.

Braţele ei se ridicară şi-l prinseră de gît, iar ale lui o prinseră de spate ca un spasm; el se aplecă şi-i căută gura, o găsi. Gura ei nu mai era acum nedorită, o amintire care nu era binevenită, era o realitate; braţele ei în jurul lui îl strîngeau, ca şi cum n-ar fi suportat să-l piardă; părea că-şi simte şi oasele topindu-se; era întunecată şi de nepătruns, ca noaptea, era numai o amintire a unei dorinţe, o amintire nedorită şi o dorinţă care nu era niciodată binevenită. Toţi aceşti ani, asta trebuie să-şi fi dorit, o dorise şi îi negase puterea asupra lui, se împiedicase chiar să se gîndească la ea ca la o

femeie!

El a dus-o la pat, sau au mers împreună? Gîndi că el trebuie să o fi dus în braţe, dar nu putea fi sigur; vedea numai că ea este pe pat, el este pe pat, îi simţea pielea fină sub palmele lui, pielea lui mîngîiată de palmele ei. Oh, Doamne! Meggie a mea, Meggie a mea! Cum au putut să mă educe din copilărie să gîndesc că ea este o profanare?

Timpul se opri, îl învălui, trecu peste el pînă nu mai avu nici un sens, nu era decît o dimensiune adîncă, o profunzime mai reală decît timpul însuşi. O simţea şi totuşi nu o simţea, nu o simţea ca pe o entitate distinctă, dorea să o facă pentru totdeauna o parte din el, să o grefeze în el, pentru totdeauna, să nu mai fie o simbioză care să o facă distinctă de el. Niciodată nu se va mai putea minţi că nu doreşte sînii, pîntecul şi tot ce exista într- un trup. Cu adevărat, ea era făcută pentru el, timp de şaisprezece ani o modelase, fără să ştie că o face, fără să înţeleagă de ce o face. Uită că o aruncase în braţele altui bărbat şi că acest bărbat îi arătase capătul drumului pe care-l începuse el, pe care el îl pornise numai pentru el, pentru că ea însemna pentru el căderea îngerilor, era trandafirul lui, *CREAŢIA* lui. Era un vis din care nu se va trezi niciodată, nu atîta vreme cît va fi un om, cu corp omenesc. *OH! DUMNEZEULE! ŞTIU, ŞTIU!* Ştiu de ce am păstrat-o ca pe ideea unui copil în mine, timp de atîţia ani, pînă cînd ea a crescut dincolo de ea, dar de ce trebuia să aflu aşa?

Pentru că, în cele din urmă, înţelegea ceea ce-şi dorise el; îşi dorise să nu fie om. Nu un om obişnuit, niciodată un om obişnuit; ceva cu mult mai mult, cu mult deasupra soartei, dincolo de soarta unui om obişnuit. Şi totuşi, soarta lui era aici, în mîinile lui, tremura dar ardea împreună cu el, era omul ei. *UN OM! PENTRU TOTDEAUNA, VA FI UN OM OBIŞNUIT!* Nu puteam să fiu

ferit de toate astea? Sînt un om, nu voi putea niciodată să fiu Dumnezeu; a fost o iluzie, o viaţă de căutare. Sîntem toţi la fel, noi, preoţii care vrem să fim Dumnezeu? Ne lepădăm singurului act, care ne demonstrează inevitabil că sîntem oameni. O strînse mai tare în braţe şi o privi cu lacrimi în ochi şi totuşi cu faţa luminată, îi privi gura ca un boboc de trandafir, deschisă, într-un O uimit de plăcere. Mîinile şi picioarele ei erau în jurul lui, frînghii vii, care-l învăluiau şi-l tulburau; îşi sprijini bărbia de umărul ei şi îşi lipi obrazul de al ei, simţindu-i moliciunea, se abandonă nebuniei şi căutărilor exasperate ale unui om normal, care-şi zăreşte soarta. Mintea îi cedă, începu să alunece, deveni cumplit de opacă şi totuşi foarte luminoasă; o secundă se simţi în interiorul soarelui, apoi strălucirea scăzu, se transformă în gri şi dispăru. Asta însemna să fii un om normal, un bărbat normal. Nu mai putea fi altceva. Dar nu aceasta era sursa durerii. Durerea o simţi în ultimul moment, înţelegerea dezolantă şi vidă; extazul este trecător. Nu suporta să-i dea drumul, acum cînd abia o avea; el o făcuse pe ea pentru el. Şi se agăţă de ea, ca un om care se îneacă de o rămăşiţă a mării singuratice. Foarte curînd, tumultos, se ridică din nou în valurile unei marei, care-i devenise foarte repede familiară şi se prăbuşi în braţele soartei impenetrabile, care nu era decît soarta unui bărbat obişnuit.

Ce era somnul? se întrebă Meggie. O binecuvîntare, o fugă de viaţă, un ecou al morţii, un rău neçesar? Orice ar fi fost, el i se abandonase, stătea ţinîndu-o în braţe, cu capul pe umărul ei, posesiv chiar şi în somn. Şi ea era obosită, dar nu se putea lăsa în voia somnului. Simţea că dacă şi-ar slăbi strînsoarea, sau starea de veghe, ar putea să nu-l mai găsească lîngă ea. Putea să doarmă mai tîrziu, după ce se scula el şi gura aceea frumoasă şi plină de secrete va rosti primele vorbe. Ce-i va spune?

Va regreta? Fusese ea pentru el plăcerea pentru care meritase să abandoneze restul? Atîţia ani i se împotrivise, luptase şi cu ea, o făcuse şi pe ea să lupte cu el; nici nu-i venea să creadă că, în cele din urmă cedase; dar fuseseră cuvinte, în cursul nopţii, pe care le şoptise în vîltoarea durerii, cuvinte care ştergeau definitiv dorinţa de a o respinge.

Simţea fericirea supremă, era mai fericită decît fusese toată viaţa ei. Din momentul în care o oprise la uşă, totul fusese un poem al trupului, un joc al braţelor, al palmelor şi al pielii, o plăcere supremă. Eu am fost făcută pentru el, numai pentru el... De aceea n-am simţit aproape nimic cu Luke! Născut acum dincolo de durerile trupului ei, Meggie nu gîndea decît că a-i oferi lui tot ce putea ea, îi era mult mai necesar ei, decît viaţa însăşi. El nu trebuia să regrete niciodată asta, niciodată. Oh, durerea lui! Avusese momente cînd o simţise ca şi cum ar fi fost a ei. Dar şi asta contribuise la fericirea ei; era o urmă de dreptate în durerea lui.

Se trezi şi el. Îl privi intens în ochi şi văzu aceeaşi dragoste, în albastrul lor, dragoste care o încălzise şi-i făcuse un scop încă din copilărie, dar alături de ea, văzu o mare umbră de oboseală. Nu o oboseală a trupului, ci una a sufletului.

El se gîndea că niciodată în viaţa lui nu se trezise în acelaşi pat, cu o cu totul altă persoană; într-un fel era ceva mult mai intim decît actul sexual, o marcare voită a legăturilor emoţionale, o identificare totală cu ea. Uşor şi golit ca şi aerul plin de miasme marine şi vegetaţie saturată de soare, se lăsă în voie, pluti pe aripile unui fel de a fi liber: uşurarea de sub greutatea ideii că trebuie să lupte cu ea, pacea că a pierdut un lung şi incredibil război, descoperind că renunţarea la el era mult mai dulce. Ah, dar te-am ţinut într-o luptă, Meggie!! Şi totuşi, la sfîrşit, nu fragmente din tine trebuie să strîng şi să te

recompun, ci fragmente dezmembrate din mine.

Ai fost adusă în viaţa mea să-mi arăţi cît de falsă şi fără scop este mîndria unui preot ca mine; ca şi Lucifer am aspirat la perfecţiunea lui Dumnezeu; şi tot ca Lucifer, am căzut. Am avut castitate, supunere, chiar şi sărăcie înainte de Mary Carson. Dar, pînă în această dimineaţă nu am cunoscut umilinţa. Doamne, dacă ea nu ar însemna nimic pentru mine, mi-ar fi mult mai uşor de suportat, dar, uneori mă gîndesc că o iubesc mult mai mult decît Te iubesc pe Tine şi cred că asta face parte din pedeapsa Ta. De ea nu mă îndoiesc; *TU?* Eşti un truc, o fantomă, o batjocură. *CUM* să iubesc o batjocură? Şi totuşi, o iubesc.

- Dacă mi-aş putea strînge forţele, aş merge să înnot puţin, apoi aş pregăti micul dejun, spuse el, căutînd cu disperare ceva de spus şi îi simţi zîmbetul pe piept.

- Du-te să înnoţi, amice, pregătesc eu micul dejun. Şi să ştii că nu-i nevoie să te îmbraci. Nu vine nimeni.

- Un adevărat paradis! Ieşi din pat şi se întinse. Este o dimineaţă frumoasă. Mă întreb dacă e de bun augur.

Deja regretul că pleacă; numai pentru că ieşise din pat; ea îl privi trecînd printre uşi, îndreptîndu-se spre plajă. El se întoarse şi-i întinse mîna.

- Vii cu mine? Pregătim împreună micul dejun, după aceea.

Fluxul ridicase apele, recifii erau acoperiţi, soarele ardea, dar, vîntul neliniştit al verii era răcoros; iarba uscată trimitea fărîme din frunze pe nisipul ireal, crabii şi insectele alergau să le prindă.

- Mă simt de parcă n-aş fi văzut lumea pînă acum, spuse el privind fix.

Meggie îi strînse mîna; era neliniştită şi găsea că această continuare însorită, era mai de neînţeles, decît realitatea viselor nopţii. Ochii ei se opriră pe el, cu durere. Parcă trăiau într-un timp imemorial, o lume diferită.

Spuse:

- Nu ai văzut lumea asta. Cum să o fi văzut? Aceasta este lumea noastră, pentru totdeauna.

- Cum este Luke? întrebă el la micul dejun.

Ea îşi sprijini capul într-o mînă, gîndind.

- Nu seamănă prea mult fizic cu tine, cum credeam la început, dar în acele zile îmi era foarte dor de tine, nu mă obişnuisem cu gîndul că nu mai eşti. Cred că m-am măritat cu el, pentru că îmi amintea de tine. Oricum, atunci eram hotărîtă să mă mărit, iar el era cu mult deasupra celorlalţi. Nu vreau să spun că avea alte calităţi, sau frumuseţe, sau ce caută femeile la un bărbat, pe care-l doresc de soţ. Era aşa, într-un fel pe care nu-l pot defini prea bine. Poate că *ESTE* ca tine. Nici el nu are nevoie de o femeie.

Faţa lui se contorsionă.

- Aşa mă vezi tu pe mine, Meggie?

- Să spun drept? Aşa cred. Nu am înţeles niciodată de ce, dar asta cred. Există ceva şi în tine şi în Luke, credeţi că a avea nevoie de o femeie înseamnă o slăbiciune. Nu mă refer la a dormi cu o femeie; vreau să spun, să ai într-adevăr nevoie de o femeie.

- Şi ştiind toate acestea, totuşi ne doreşti?

Ea strînse din umeri, cu un fel de milă.

- Oh, Ralph! Nu spun că nu este important şi cu siguranţă, asta mi-a adus cele mai mari necazuri şi nefericire, dar trebuie să vezi lucrurile aşa cum sînt. Aş fi o proastă să încerc să o şterg cu totul din existenţă, cînd ea nu se poate şterge. Ce pot face mai bine, este să exploatez slăbiciunea, nu să îi ignor existenţa. Pentru că şi eu vreau şi am nevoie de ceva. Se pare că doresc şi am nevoie de oameni ca tine şi ca Luke, altfel nu m-aş fi irosit între voi doi, aşa cum am făcut-o. M-aş fi măritat cu un om bun, simplu, ca tatăl meu, cineva care dorea şi avea aceleaşi nevoi, ca şi mine. Dar se pare că în fiecare

bărbat există ceva din Samson. Atîta doar că în bărbaţi ca tine şi ca Luke, acest Samson este mai pronunţat.

Nu păru jignit; zîmbea.

- Înţeleapta mea, Meggie!

- Asta nu e înţelepciune, Ralph. Nu este decît bun simţ. Nu sînt deloc o persoană înţeleaptă, ştii asta. Dar uite la fraţii mei. Mă îndoiesc că cei mari se vor însura vreodată, sau vor avea fete. Sînt îngrozitor de timizi, sînt înspăimîntaţi de puterea unei femei şi de efectul acesteia asupra lor, iar acum sînt destul de prinşi în mrejele mamei.

Ziua urma zilei şi noaptea urma nopţii. Chiar şi desele ploi de vară erau frumoase, puteai merge gol prin ploaie, sau le puteai asculta cum cad pe acoperişul de tablă, la fel de calde şi mîngîietoare ca şi razele de soare. Cînd soarele apunea, mergeau leneş pe plajă, înotau; el o învăţa să înoate. Cîteodată, cînd el nu ştia că este privit, Meggie îl privea intens, încercînd disperat să şi-l imprime în corzile memoriei, amintindu-şi că deşi îl iubise enorm pe Frank, cu anii, imaginea lui se estompase, nu mai ştia cum arată. Da, ochii, nasul, gura, uimitoarele aripi albe din părul negru, corpul graţios, bine făcut, care-şi păstrase alura tinereţii, totuşi pierduse puţin din elasticitate. Iar cînd el se întorcea o găsea privindu-l, vedea în privirea lui o tristeţe hăituită, avea o privire de om condamnat. Înţelegea mesajul nerostit, ori cel puţin, credea că- l înţelege; trebuia să plece, să se întoarcă la biserică şi la îndatoririle lui. Poate niciodată nu va mai exista un asemenea spirit dornic de a o sluji. Numai cei care au alunecat şi au căzut, ştiu vicisitudinile drumului.

Într-o zi, pe cînd soarele se scufunda în mare şi îi înroşea apele reflectînd nisipul coralic în galben roşiatic, Ralph se întoarse spre Meggie:

- Meggie, n-am fost niciodată atît de fericit, sau atît

de nefericit.

- Ştiu, Ralph.

- Cred că ştii. Oare de aceea te iubesc? Nu prea te porţi altfel decît un om obişnuit, Meggie, şi totuşi, nu eşti deloc un om obişnuit. Oare am intuit asta cu mulţi ani în urmă? Cred că da. Pasiunea mea pentru păr tiţian! Nici nu-mi dădeam seama atunci, unde mă va duce asta. Te iubesc, Meggie.

- Pleci?

- Mîine. Trebuie. Vaporul meu pleacă spre Genova în mai puţin de o săptămînă.

- Genova?

- De fapt, Roma. Pentru multă vreme, poate pentru tot restul vieţii. Nu ştiu.

- Nu-ţi face griji, Ralph, te las să pleci fără să-ţi fac scene. Şi vacanţa mea este pe sfîrşite. Îl părăsesc pe Luke, plec acasă la Drogheda.

- Draga mea, n-o faci din cauza mea?

- Nu, sigur că nu, minţi ea. Mă hotărîsem înainte de sosirea ta. Luke nu mă vrea, nu are nevoie de mine şi nu-mi va duce dorul. Dar am nevoie de un cămin, un cămin al meu şi acum cred că Drogheda va fi pentru totdeauna casa mea. Nu este drept ca biata Justine să crească într-o casă unde eu sînt servitoare, deşi ştiu că Anne şi Luddie nu mă privesc ca pe o servitoare. Dar eu aşa gîndesc despre mine şi tot aşa va gîndi şi Justine, cînd va fi destul de mare să înţeleagă şi să vadă că nu trăieşte în casa ei. Într-un fel, nici pînă acum nu i-a plăcut, dar pentru ea eu trebuie să fac tot ce pot. Deci, mă întorc la Drogheda.

- Am să-ţi scriu, Meggie.

- Nu, să n-o faci. Crezi că după toate aceste zile, am nevoie de scrisori? Nu vreau să facem ceva care să-ţi pricinuiască neplăceri, lucruri care să ajungă în mîinile unor oameni fără scrupule. Fără scrisori. Dacă vreodată

mai vii în Australia, va fi foarte normal pentru tine să vizitezi Drogheda, deşi, te previn Ralph, gîndeşte-te bine înainte de a veni. Există pe pămînt două locuri unde îmi aparţii, înaintea lui Dumnezeu - aici, la Matlock şi la Drogheda.

O strînse la piept, mîngîindu-i părul auriu.

- Meggie, mi-aş dori din inimă să mă pot căsători cu tine, să nu ne despărţim niciodată. Nu vreau să te părăsesc... Într-un fel n- am să mă eliberez niciodată de tine. Nu trebuia să vin la Matlock. Dar nu putem schimba ceea ce sîntem şi poate că este la fel de bine şi aşa. Acum ştiu despre mine lucruri pe care nici nu le bănuiam, nu le-aş fi ştiut niciodată, nu le-aş fi înfruntat, dacă nu veneam aici. Mai bine să ne mulţumim cu ce ştim, decît cu necunoscutul. Te iubesc. Întotdeauna te-am iubit şi te voi iubi întotdeauna. Să ţii minte asta.

A doua zi, Rob apăru pentru prima dată de cînd l-a adus pe Ralph şi aşteptă răbdător ca ei să-şi ia rămas bun. Cu siguranţă nu erau proaspăt căsătoriţi, pentru că el a venit mai tîrziu decît ea şi acum pleca primul. Nu erau nici amanţi. Erau căsătoriţi; se vedea pe ei. Dar se iubeau, se vedea, se iubeau foarte mult. Ca şi el cu doamna; mare diferenţă de ani, dar asta ducea la căsătorii reuşite.

- La revedere, Meggie.

- La revedere, Ralph. Ai grijă de tine.

- Sigur. Şi tu.

Se aplecă şi o sărută; deşi era hotărîtă, se aruncă totuşi de gîtul lui, dar, cînd el îi desfăcu blînd mîinile, ea le puse la spate, ţinîndu-le strîns.

Urcă în maşină, Rob întoarse, apoi privi prin parbriz drept înainte, fără să se uite măcar o dată înapoi. Un om rar putea face asta, reflectă Rob, fără să fi auzit de Orfeu. Au mers în tăcere prin perdeaua de ploaie, au ajuns în cele din urmă la malul mării, unde aştepta vaporaşul. În

timp ce-şi strîngeau mîinile, Rob îl privi, nu mai văzuse ochi atît de umani, dar atît de trişti. Răceala dispăruse pentru totdeauna din ochii Arhiepiscopului Ralph.

Cînd Meggie s-a întors la Himmelhoch, Anne a ştiut imediat că o va pierde. Da, era aceeaşi Meggie - dar, oarecum, era parcă ceva mai mult. Orice ar fi hotărît Arhiepiscopul Ralph, înainte de a merge pe insulă, la Matlock, lucrurile au mers cum dorea Meggie, nu cum a dorit el. Era şi timpul.

O luă pe Justine în braţe, de parcă abia acum înţelegea ce important era faptul că o avea, o legănă privind zîmbind prin cameră. Ochii ei îi întîlniră pe ai Annei, erau vii, străluceau de emoţie, plini de lacrimi, împărtăşind o bucurie ascunsă.

- N-am să pot niciodată să-ţi mulţumesc pentru ce ai făcut, Anne.

- Poftim, pentru ce?

- Pentru că l-ai trimis pe Ralph. Cred că ai ştiut că-l voi părăsi pe Luke, deci, cu atît mai mult trebuie să-ţi mulţumesc. Nu-ţi imaginezi cît bine mi-ai făcut. Ştii, mă hotărîsem să rămîn cu Luke. Acum voi pleca la Drogheda şi n-o voi mai părăsi niciodată.

- Urăsc gîndul că vei pleca, mai ales că pleacă Justine, dar mă bucur pentru amîndouă, Meggie. Luke nu-ţi va aduce niciodată altceva, decît nefericire.

- Ştii unde este?

- Înapoi la trestie. Lucrează lîngă Ingham.

- Va trebui să-l văd şi să-i spun. Şi oricît de mult aş urî ideea, va trebui să mă culc cu el.

- *CE?*

Ochii îi străluciră.

- Am depăşit termenul cu două săptămîni, la mine nu întîrzie niciodată. Singura dată a fost cu Justine. Sînt gravidă, Anne. *ŞTIU* că sînt.

- Dumnezeule! rosti Anne cu respiraţia tăiată, privind-o pe Meggie de parcă n-o văzuse în viaţa ei; şi poate că nici n-o văzuse. Îşi umezi buzele şi abia rosti: Ar putea fi o alarmă falsă.

Dar Meggie dădu din cap cu siguranţă:

- Oh, nu, sînt însărcinată. Sînt unele lucruri pe care nu le ştiu decît eu.

- Ai intrat într-o frumoasă încurcătură, dacă eşti, murmură Anne.

- Oh, Anne, nu fi oarbă! Nu înţelegi ce înseamnă asta? Nu-l pot avea pe Ralph niciodată, am ştiut întotdeauna că nu-l voi avea. Dar am, am...! Rîse şi o strînse pe Justine atît de tare, că Anne se temu să nu ţipe. Ciudat, Justine nu ţipă. Eu am din Ralph acea parte pe care Biserica n-o va avea niciodată, partea din el care duce generaţiile. Prin mine, el va continua să trăiască, pentru că ştiu că va fi un fiu! Şi acest fiu va avea fii şi ei vor avea fii - îl voi bate pe Dumnezeu! Îl iubesc pe Ralph de cînd aveam zece ani şi îl voi iubi chiar de voi ajunge la o sută. Dar el nu este al meu, în schimb copilul său va fi. Al meu, Anne, *AL MEU!*

- Oh, Meggie, răspunse Anne neajutorată.

Pasiunea şi emoţia se topiră încet; deveni încă o dată Meggie cea familiară cu care se obişnuise, liniştită şi dulce, dar cu o voinţă de fier şi capacitatea de a duce multe griji. Numai că acum Anne era îngrijorată gîndindu-se ce făcuse trimiţîndu-l pe Ralph de Bricassart la Insula Matlock. Putea oare cineva să se schimbe atît de mult? Anne nu credea. Sentimentul trebuie să fi existat, acolo, atît de bine ascuns încît abia dacă-i suspectai prezenţa. În Meggie era mai mult decît o voinţă de fier; parcă era oţel de cea mai bună calitate.

- Meggie, te rog să-ţi aminteşti ceva, dacă mă iubeşti atît de mult!

Ochii abia de-i licăriră la colţuri.

- Am să încerc!

- Am citit fiecare volum de-al lui Luddie, cînd le-am terminat pe ale mele. M-au fascinat mai ales cele cu istoriile greceşti antice. Se spune că grecii au un cuvînt pentru orice şi că nu există situaţie umană, pe care grecii să n-o descrie.

- Ştiu. Şi eu am citit cîteva din cărţile lui Luddie.

- Şi nu-ţi aminteşti? Grecii spun că este un păcat să iubeşti pe cineva dincolo de orice raţiune. Şi îţi aminteşti ce spun, cînd cineva *ESTE* iubit astfel? Zeii devin geloşi şi îl lovesc în plină floare?!

Este o lecţie în asta, Meggie. Este o profanare să iubeşti atît de mult.

- Profan, Anne, ăsta-i cuvîntul cheie! Nu voi iubi copilul lui Ralph, profan, ci cu puritatea Fecioarei Mame.

Ochii căprui ai Annei erau trişti.

- Dar, dragostea ei a fost pură? Obiectul dragostei ei a fost lovit în floarea vîrstei, nu-i aşa?

Meggie o aşează pe Justine în pătuţ.

- Ce trebuie să fie, să fie. Ralph nu-l poate avea pe copilul său, eu pot. Simt... oh, parcă am un scop în viaţă, în sfîrşit! Asta a fost cel mai rău în ultimii trei ani, Anne. Începusem să cred că nu am un scop în viaţă. Zîmbi dur şi hotărîtă. Voi proteja acest copil în orice fel, indiferent ce preţ voi plăti. Şi în primul rînd, nimeni, nici Luke, nu se va opune numelui, pe care numai eu am libertatea să i-l dau. Numai gîndul de a dormi cu Luke, mă îmbolnăveşte, dar o voi face. Şi cu diavolul m-aş culca, dacă de asta ar depinde viitorul acestui copil. Apoi voi pleca acasă, la Drogheda şi sper să nu-l mai văd pe Luke niciodată. Se întoarse de la pătuţul fetiţei. Drogheda are întotdeauna loc pentru prieteni.

- O dată pe an, timp de cîţi ani o să mai fim, Luddie şi eu vrem să o vedem pe Justine crescînd.

Numai gîndul la copilul lui Ralph îi dădu curaj lui Meggie, în timp ce maşina se legăna pe drumul spre Ingham. Dacă nu ar fi existat viaţa nouă care creştea în ea, să se mai culce vreodată cu Luke, ar fi fost ultimul păcat săvîrşit împotriva propriei persoane; dar pentru copilul lui Ralph ar fi făcut şi un pact cu diavolul.

Nici din punct de vedere practic nu avea să fie deloc uşor, ştia asta. Dar îşi făcuse planurile cum putuse mai bine, prevăzuse ce putea şi deşi părea ciudat, o ajută şi Luddie. Nu putuse să se ascundă prea mult timp de el; era prea viclean şi oricum Anne i se confesa. O privi trist pe Meggie, dădu din cap, apoi începu să-i dea cîteva sfaturi foarte utile. Se menţionase desigur şi scopul exact al vizitei, dar Luddie era un om care aduna doi şi cu doi, ca toţi oamenii care citesc mult.

- N-o să trebuiască să-i spui lui Luke că îl părăseşti, după ce este epuizat de muncă, spuse Luddie delicat. Mai bine ar fi să-i provoci buna dispoziţie, să-l prinzi în toane bune. Cel mai bine ar fi să-l vezi sîmbătă noaptea, sau duminică, după săptămîna de tură la bucătărie. Oamenii spun că Luke este cel mai bun bucătar de pe circuit. A învăţat să gătească pe cînd era la oi. Asta înseamnă că nu-l deranjează să gătească. Probabil că găseşte gătitul plăcut ca o odihnă. Şi atunci, ăsta-i drumul tău. Îi dai vestea cînd se simte bine, după o săptămînă la bucătărie.

Meggie avea sentimentul că a trecut o veşnicie de cînd nu mai roşise; îl privea pe Luddie fix, fără măcar o urmă de roz.

- Ai putea afla în ce săptămînă este Luke la gătit? Sau aş putea afla eu, dacă tu nu poţi?

- Oh, e naivă, spuse el vesel. Eu am antenele mele. Am să aflu. Era sîmbătă după amiaza, cînd Meggie ajunse la cîrciuma din Ingham, despre care se spunea că este cea mai respectabilă din zonă; în Queensland erau

cîrciumi, la fiecare colţ de bloc. Îşi duse valiza în cameră, apoi se întoarse în hol să găsească un telefon. În oraş se afla o echipă de rugby pentru un meci de antrenament; coridoarele erau pline de oameni pe jumătate dezbrăcaţi, beţi, care-i întîmpinară sosirea cu strigăte şi lovituri afectuoase pe spate şi mai jos. Pînă ajunse la telefon, tremura de frică; totul în această îndrăzneală, părea să fie un coşmar. Dar printre feţele beţivilor reuşi să cheme ferma Braun, unde era echipa lui Luke şi să ceară să-i fie înmînat un mesaj: soţia lui era la Ingham şi dorea să-l vadă. Văzîndu-i frica, barmanul o însoţi pînă la cameră şi aşteptă pînă cînd auzi cheia întorcîndu-se în broască.

Meggie se sprijini de uşă uşurată; dacă asta însemna că nu va mai mînca pînă se întorcea la Dunny, nu se va mai aventura dincolo de uşa camerei. Din fericire, camera ei era chiar lîngă toaleta doamnelor şi era mai uşor să facă această călătorie. Cînd crezu că o vor ţine picioarele, se îndreptă spre pat şi se prăbuşi pe el, privindu-şi mîinile care tremurau.

Tot timpul se gîndise cum să facă mai bine şi totuşi în ea îi striga: Repede, repede! Pînă să vină la Himmelhoch nu citise descrierea unei seducţii, dar chiar şi acum, înarmată cu mai multe cunoştinţe, nu era prea convinsă că poate face şi ea aşa ceva. Dar trebuia să o facă, pentru că ştia că în momentul în care va începe să vorbească cu Luke, totul se va termina. O ardea limba să-i spună ce gîndeşte cu-adevărat despre el. Dar mai mult decît asta, dorinţa de a reveni la Drogheda, cu copilul lui Ralph în siguranţă, asta o consuma.

Tremurînd în aerul dulce îşi scoase hainele şi se aşeză pe pat, cu ochii închişi, hotărîtă să nu se gîndească la altceva, decît că copilul lui Ralph, trebuia pus la adăpost.

Jucătorii nu-l îngrijorară deloc pe Luke, cînd intră în cîrciumă, la ora nouă seara; cei mai mulţi erau

inconştienţi, alţii, care mai stăteau pe picioare, nu vedeau nimic decît paharele cu bere.

Luddie avea perfectă dreptate; la sfîrşitul unei săptămîni de bucătărie, Luke era odihnit, dornic să schimbe puţin atmosfera, plin de bune intenţii. Cînd băiatul cel mic al lui Braun îi aduse mesajul la baracă, Luke tocmai termina de spălat ultima farfurie şi plănuia să meargă la Ingham, să se alăture lui Arne şi băieţilor la obişnuita petrecere de sîmbătă noaptea. Perspectiva de a fi cu Meggie era încă şi mai plăcută; de la vacanţa din Atherton se trezea de multe ori dorind-o, în ciuda epuizării fizice. Numai groaza pe care-o avea de a-i stîrni vorbăria cu "hai să ne facem casa noastră", îl ţinea departe de Himmelhoch, de cîte ori era mai aproape de Dunny. Dar acum, ea venise la el, iar el nu avea nimic împotriva unei nopţi în pat. Aşa că, îşi termină treaba în grabă şi avu chiar norocul să găsească un camion, după ce pedalase deja jumătate de milă. Dar, pe cînd trecea de cele trei blocuri, unde îl lăsase camionul, faţă de cîrciuma unde era Meggie, plăcerea i se topi. Toate farmaciile erau închise şi nu avea nici un prezervativ. Se opri, privi o vitrină cu tot felul de ciocolate şi ridică din umeri. Ei, asta e, cum le-o fi norocul. Numai astă noapte şi dacă va fi un copil, să sperăm că va fi băiat, dacă avea puţin noroc.

Meggie sări nervoasă cînd auzi ciocănitul. Împiedicîndu-se se apropie de uşă.

- Cine e? întrebă.

- Luke, îi auzi vocea.

Răsuci cheia şi deschise uşa puţin, lipindu-se de perete cînd intră Luke. Cînd el era înăuntru, ea trînti repede uşa şi rămase în picioare privindu-l. Şi el o privea; privea sînii, care erau mai mari, mai rotunzi, mai excitanţi ca niciodată, sfîrcurile care nu mai erau roz, ci roşu închis, din cauza copilului. Dacă ar fi avut nevoie de

stimuli, erau mai mult decît suficienţi; o luă în braţe şi o duse la pat.

Era ziuă şi ea încă nu rostise nici un cuvînt, deşi el simţise în ea o dorinţă, pe care nu i-o arătase niciodată. Acum stătea departe de el, într-un divorţ curios.

Se întinse mulţumit şi căscă.

- Ce te-a adus la Ingham, Meg? o întrebă.

Ea întoarse capul şi-l privi cu nişte ochi mari, plini de dispreţ.

- Hai, spune, de ce ai venit? repetă el.

Nici un răspuns, aceeaşi privire împietrită, ca şi cum era prea mare deranjul de a răspunde. Ceea ce era ridicol, după toată noaptea. Buzele i se desprinseră; zîmbi.

- Am venit să-ţi spun că plec la Drogheda, spuse.

O secundă lui nu-i veni să creadă, apoi o privi mai atent şi văzu că era adevărat.

- De ce? întrebă.

- Ţi-am spus ce se va întîmpla dacă nu mă duci la Sydney, spuse ea.

Uluirea lui era absolut reală.

- Dar Meg! Asta s-a întîmplat acum optsprezece luni! Şi, *ŢI-AM DAT* o vacanţă! Patru săptămîni, ale dracului de scumpe, la Atherton! Nu mi-am putut permite să te iau la Sydney, să cheltui şi mai mult!

- De atunci ai fost de două ori la Sydney, de fiecare dată fără mine, spuse ea încăpăţînată. Prima dată înţeleg, o aşteptam pe Justine, dar Dumnezeu ştie ce mă făceam dacă nu plecam în vacanţă anul acesta, în timpul musonilor.

- Oh, Doamne!

- Ce parşiv eşti, Luke, continuă ea mai blînd. Ai de la mine douăzeci de mii de lire, bani care, de drept sînt ai mei şi te agăţi de cîţiva bani pe care i-ai fi cheltuit, dacă mă luai la Sydney. Tu şi banii tăi! Îmi face rău să te mai

văd!

- Nu m-am atins de ei, spuse el slab. Sînt acolo, fiecare bănuţ şi mai mult.

- Da, să stea în bancă, unde au stat întotdeauna. Nu ai nici cea mai mică intenţie să-i cheltui, nu-i aşa? Vrei să-i adori, ca pe- o mină secretă de aur. Recunoaşte Luke că eşti un mizerabil! La tîrgul ăsta, mai eşti şi un idiot de neiertat! Să-ţi tratezi soţia şi copilul cum ai trata nişte cîini, să le ignori existenţa, ca să nu mai spun de nevoi! Te complaci în mizerie, bastard îngîmfat şi egoist!

Alb la faţă şi tremurînd tot, îşi căuta cuvintele; Meggie împotriva lui, mai ales după aşa o noapte, parcă era muşcat mortal de un fluture. Nedreptatea ascuzaţiilor ei îl uluia, dar se părea că nu există nici o cale de a o face să înţeleagă inocenţa motivelor lui. Ca toate femeile şi ea vedea numai la suprafaţă, pur şi simplu nu aprecia măreţia dorinţelor lui. Spuse:

- Oh, Meg! spuse cu o voce care avea uimire, disperare şi resemnare. Niciodată nu m-am purtat urît cu tine. Nu, categoric, nu! Nimeni nu poate spune că am fost crud cu tine. Nimeni! Ai avut ce mînca, un acoperiş deasupra capului, căldură.

- Da, îl întrerupse ea. Asta ţi-o pot garanta. Niciodată în viaţa mea nu mi-a fost mai cald. Rîse. Ce rost are? Parcă aş vorbi unui perete de cărămidă.

- Şi eu aş putea spune acelaşi lucru!

- Sigur, spuse Meggie, îngheţată, ieşind din pat şi îmbrăcîndu- se. Nu vreau să divorţez, spuse ea. Nu vreau să mă mai mărit. Dacă vrei divorţ, ştii unde mă găseşti. Tehnic vorbind, eu sînt cea care a greşit, nu-i aşa? Eu te părăsesc - cel puţin aşa va vedea lucrurile legea acestei ţări. Tu şi judecătorul veţi putea plînge unul pe umărul celuilalt despre perfidia şi ingratitudinea femeilor.

- Eu nu te-am lăsat niciodată baltă, insistă el.

- Poţi păstra cei douăzeci de mii de lire, Luke. Dar nu

mai vezi un penny de la mine. Venitul meu o să-l folosesc să-mi cresc copilul şi poate şi un alt copil, dacă am noroc.

- Asta e! răspunse el. Nu ai venit, decît pentru că ai mai vrut un afurisit de copil, nu-i aşa? De aceea ai venit pînă aici - cîntecul de lebădă, un mic cadou din partea mea, pentru tine, pe care să-l iei amintire la Drogheda! Un alt afurisit de copil, nu pentru mine! Eu nu am existat niciodată, aşa-i? Pentru tine eu nu sînt bun decît de prăsilă! Doamne ce sînt! Ce am ajuns!

- Asta sînt toţi bărbaţii pentru toate femeile, răspunse ea maliţios. Ai scos la iveală ce am eu mai rău în mine, Luke, în mai multe feluri decît ai putea tu înţelege vreodată. Fii vesel. Eu ţi-am adus mai mulţi bani decît ţi-a adus trestia în ultimii ani. Dacă va mai fi un copil, asta nu te priveşte pe tine. Din acest moment, nu vreau să te mai văd, cît timp voi trăi.

Era îmbrăcată. În timp ce-şi lua poşeta şi valiza de lîngă uşă, cu mîna pe clanţă, se întoarse spre el.

- Să-ţi dau un sfat, Luke, dacă îţi vei găsi o altă femeie, cînd vei fi prea bătrîn şi prea obosit de trestie. Nu ştii să săruţi. Deschizi prea mult gura, înghiţi o femeie, ca un piton. Este bună şi saliva, dar nu în deluvii. Îşi trecu cu silă mîna peste gură să se şteargă. Îmi este rău cînd te văd! Luke O'Neill, ce mare eşti! Eşti un nimic!

După plecarea ei, el rămase pe marginea patului şi privi îndelung uşa închisă. Apoi strînse din umeri şi începu să se îmbrace. Nu era o procedură complicată în Queensland. Doar o pereche de pantaloni scurţi. Dacă se grăbea ajungea la baracă împreună cu Arne şi băieţii. Bătrînul şi bunul Arne. Drag tovarăş. Omul era un prost. Sexul era ceva, dar tovarăşul de viaţă, era cu totul altceva.

CUPRINS

UNU	1915 - 1917	Meggie	10
DOI	1921 - 1928	Ralph	70
TREI	1929 - 1932	Paddy	218
PATRU	1933 - 1938	Luke	284

Tehnoredactare computerizată: Ioan Lilă jr.
Tehnoredactor: Elena Dinulescu

Editura "MIRON"

Fax: 12.99.80 Telefon: 33.17.50

Tiparul executat sub comanda nr. 20.526
Regia Autonomă a Imprimeriilor
Imprimeria CORESI
Piaţa Presei Libere, 1, Bucureşti
ROMÂNIA

Vol. I—II Lei 1200 ISBN 973-95056-0-0